

ДЕБРА ДИЪР

*Блестящ диалог
и страстни
любовни сцени.*

МЕЧТАНИЕ

БАРД

*Предизвикателна любовна история,
изпълнена с приключения и
фантастични докосвания.*

ДЕБРА ДИЪР МЕЧТАНИЕ

Превод: Геновева Накова, Красимира Матева

chitanka.info

В джунглите на Амазонка съдбите на археоложката Кейт и на авантюриста Девлин се сплитат в страстна епопея на любовта и предизвикателството. И двамата имат една обща цел — древния Авалон — града на атлантите. Откритията, които ще направят там, ще променят живота и на двамата.

ГЛАВА ПЪРВА

Рио де Жанейро, 1886 г.

— Мис Уитмор, вие не искате наистина да влезете точно сега — Барнаби се втурна, за да върви редом с решителните крачки на Катрин Уитмор, а стъпките му кънтяха по изтърканите дъски на пода на казиното.

— Мистър Шалийн, вашият работодател успя да бъде зает, колкото пъти се опитах да се срещна с него през изминалите три дни.

Кейт хвърли поглед към сцената, а гърбът ѝ се скова. Четири жени, облечени в червени поли, които едва покриваха горната част на бедрата им, размахваха крака по сцената в такт с дрезгавите звуци на лошо настроено пиано. Очевидно мистър Маккейн не уважаваше особено жените.

— Мис Уитмор, мисля, че той ще се съгласи да ви приеме, ако вие само се съгласите да почакате, докато поговоря с него.

— Вчера сутринта чаках два часа в офиса му, доколкото си спомням.

— Той наистина бе зает — каза Барнаби, сграбчвайки я за ръката.

Кейт се спря. Тя се втренчи в малката мъжка ръка с цвят на слонова кост, простряла се върху ръкава ѝ, после погледна свирепо право в тъмносините очи на Барнаби Шалийн.

Той отдръпна ръката си.

— Простете, мис.

— Мистър Шалийн, ние възнамеряваме да се върнем в Пара утре. Наложително е да разговарям с него днес — тя възобнови марша си през нечистото казино. Миризмата на кисела бира и изпушен тютюн я следваше по коридора, който водеше към офиса на Девлин Маккейн, призраците на прахосничеството обитаваха това място дори и на дневна светлина.

— Но, мис Уитмор, вие не разбирате. По това време на деня Девлин обикновено...

— Ясно ми е, че мистър Маккейн ме отбягва. Не мога да си позволя да му дам възможност да направи това и днес. Трябва да говоря с него.

— Но, мис Уитмор, мисля, че вие...

Без да чука, Кейт отвори вратата на офиса и прекрачи прага.

— Мистър Маккейн, аз...

Думите ѝ излетяха заедно с въздуха от дробовете ѝ. Девлин Маккейн излизаше от хлъзгава вана, която беше поставена под прозорците в най-отдалечения край на малката стая. Той спря при отварянето на вратата, с един крак все още потопен във водата и с очи, фокусирани върху Кейт.

О, небеса! Тя никога преди не бе виждала мъж без риза, без каквото и да било върху себе си. Любопитна, омагьосана, тя гледаше. Не успя да се овладее. Изучаваше го, както би изучавала великолепно диво същество, изтегнало се на брега на някой поток. Беше невъзможно да откъсне очи от него.

Мокри черни вълни падаха около лицето му и се подвиваха точно под ушите му. Чертите му бяха изваяни със строги линии и извивки, твърде убедително мъжествени, в сравнение с изтънчената викторианска представа за мъжка красота. И властни също. Поразително! Приличаше на принц от древна раса.

Следобедното слънце се промъкваше през летвите на затворените капаци, като обсипваше със златни лъчи мократа кожа на широките му рамене, гъстите къдри на гърдите му, очертанятията на торса му.

Мъжът излъчваше сила. Тя пулсираше от твърдите мускули на ръцете му, от гърдния му кош, от краката му. И с тази сила той като че поглъщаше пространството като буен пламък, докато тя едва успяваше да си поеме въздух:

Гъсти, разкошни черни косми покриваха широките му гърди, преди да се съберат в тънка линия, която се спускаше над плоския му стомах. Тя се разширяваше още веднъж около... О, небеса! Вътре в нея трептеше възбуда, която се извиваше като спирала във всички посоки. Тя дръпна погледа си нагоре и го сблъска с неговия.

Тези очи! Дори в приглушената светлина очите му блестяха като сребро на лунна светлина. Като красив див звяр той не показва притеснение от собствената си голота, а само леко забавление от това,

което голото му тяло предизвиква у нея. И тя ни най-малко не се съмняваше, че той знае съвсем точно какво ѝ причинява.

Кейт се завъртя на пети и се извърна от него. Бузите ѝ пламтяха със същата жар, с която абсолютният му мъжествен образ обгаряше съзнанието ѝ. И някак по начин, по който никога не бе чувствала преди, горещината от нейното изчервяване тлееше дълбоко в нея, някъде ниско в стомаха ѝ.

— Мистър Маккейн, защо се къпете в офиса си?

— Е, добре, мис Уитмор — вие сте мис Уитмор, нали? — гласът му беше дълбок, сипкав, леко провлачен, което ѝ напомни за няколкото знойни дни, прекарани с баща ѝ на лекции в Нови Орлеан, въпреки че времето и разстоянието бяха изличили акцента от детството му.

— Аз съм Катрин Уитмор. Дъщерята на Фредерик Уитмор — тя притвори очи при звука на кърпата, която преминаваше по кожата. Въпреки че се опита, не можа да удържи съзнанието си от извикване на представата за меката бяла ленена кърпа, която галеше гладката златиста кожа.

— Ще ме извините, нали, ако почакате, докато обуя панталона си, за да ви целуна ръка.

Тя чуваше забавлението, което звучеше в този зноен глас. Мистър Маккейн си доставяше огромно удоволствие за нейна сметка.

— Винаги ли използвате офиса си за баня? — настоя тя.

— Страхувам се, че водопроводната инсталация не е прокарана на много места в тази сграда. Офисът ми е много по-близо до кухнята, отколкото спалнята, която се намира горе, в случай, че нея също искате да погледнете.

Имаше скрито значение в думите му, намек, който не остави никакво съмнение, че е забелязал огледа, който му направи. Как би могъл да не забележи? Тя зяпаше като любопитно хлапе.

— Разбира се, че не желая да видя спалнята ви — нова огнена вълна заля бузите ѝ. — Винаги ли се къпете посред обяд?

— Хората, които работят нощем, обикновено спят няколко часа през деня.

— Съжалявам, Девин, но не можах да я спра.

Кейт погледна надолу към мъжа, застанал до нея. Горната част на медночервената му глава стигаше до средата на разстоянието между лакътя и рамото ѝ. Той гледаше нагоре към нея с тъмносините си очи,

румените му бузи се бяха нагънали от широка усмивка. Приличаше на палав елф, който току-що е извършил някоя дяволия и е попречил на някого да открие гърнето му със злато.

— Мистър Маккейн, извинявам се, че влязох, без да ви предупредят, но е много важно да говоря с вас. Бих могла да почакам в казиното — въпреки че не желаете да гледа спектакъла, който тези жени правеха от себе си на сцената, беше за предпочитане пред това тя самата да изнася спектакъл тук.

— Няма какво да обсъждаме — каза Девлин, а думите му се придружаваха от мекото шумолене на плат.

— Но, мистър Маккейн, аз дойдох тук да...

— Знам, защо сте тук, мис Уитмор. И ще ви кажа същото, което казах на баща ви, на лорд Синклеър и на онзи човек от Британския музей. Нямам намерение да се върна в този зелен ад, само за да следвам зле скалъпената идея на някого си, за намиране на изгубен град, който съществува само в главата му.

Кейт стисна ръцете си в юмруци. Тя беше чувала много хора да се смеят на баща ѝ и изследователската му работа, свързана с Атлантида.

— Това не е зле скалъпена идея. Градът съществува.

— Човек трябва да е ненормален, за да се повлече в сърцето на Бразилия с възрастен мъж, чиято глава е пълна с фантасмагории и със зелено момиче.

— Как смеете! — тя се обърна с лице към него. Той закопчаваше малкото останали копчета на цепката на панталона си, ръцете му се движеха мързеливо нагоре през черния лен. — Баща ми прекара целия си живот в търсене на останки от Атлантида. И ги намери.

— Това, което има баща ви, са карта и дневник, продадени му от възрастен мъж, който се кълне, че ги е намерил в товар със смет.

— В кутия с книги, които купил от okazjiон. Човекът се занимава с редки книги.

— Човекът се занимава с помия. И знае, че баща ви е склонен да плаща много добре за това — Девлин отвори капациите. Слънчевата светлина се втурна през отворените прозорци, нетърпелива да докосне лицето му, да погали със златни лъчи кожата на голите му рамене, да възпламени тъмнокестенявите корени на черната му коса.

— Мистър Маккейн, това, което открихме, е дневник, написан преди повече от осемдесет години от човек, който е открил древен град, наречен Авалон.

— И този дневник се появи просто така, в един ocasion в Лондон, преди няколко месеца — той се обърна, за да я погледне.

Слънцето светеше около него, изпълвайки гъстата му коса, обливайки широките му рамене. Зад него кораби изпълваха пристанището, мачти се люлееха, сиви струйки се издигаха от черните комини. Зад това огромно пространство блестяща вода се издигаше планината „Шугърлоф“, смарагдова джунгла растеше по стръмния склон. Тази гледка беше стихийна, примитивна, красива като мъжа.

Красотата на диви, необуздани същества, на сурова, недокосната природа, беше олицетворена в този мъж. Застанал като в рамка пред отворения прозорец, той беше като портрет на могъща мъжка красота. Тя се почуди дали изобщо би било възможно да изобрази същността на този мъж върху платно.

Господи! Какво не й беше наред? Да си мисли такива неща за него!

— Конър Рандолф, човекът, написал дневника, е живял в Лондон. Когато починал, това, което притежавал, е трябвало да бъде разпродадено и... — тя се поколеба, разбирайки от погледа му, че Девлин Маккейн не върна на нито една дума от това, което казва. — Мистър Маккейн, може и да не знаем как точно дневникът се е озовал в occasionния магазин или защо Конър никога не е публикувал откритието си, но дневникът е истински.

— Откъде сте сигурна?

— Не за първи път този град е бил откриван. Един португалски изследовател изпратил документ до своето правителство през 1754 година, описвайки град, който открил в планина във вътрешността на страната.

— Очевидно правителството му не го е приело сериозно.

— Не, не е. Може би понеже той не е начертал достатъчно ясно местонахождението.

— И Рандолф е съумял да използва тези непълни координати, за да открие града.

— Точно така.

— Значи този дневник на Рандолф посочва точно мястото.

— Той е начертал карта.

— Колко мило от негова страна — Девлин ѝ хвърли поглед, изпълнен с чист скептицизъм.

— Имаше бележки в дневника, древни символи, открити върху постройките, символи, който баща ми е проследил, че се отнасят до Атлантида.

Вратата се затвори тихо зад гърба ѝ. Кейт погледна назад и установи, че Барнаби я е оставил сама с Маккейн. Сама с мъж, който изглеждаше повече първобитен, отколкото цивилизован, мъж, достатъчно див, за да оцелее в дивата страна на тропическите гори. Мъж, който я гледаше, като че беше някаква рядкост, преценявайки я по начин, който я караше да се чуди дали копчетата на корсажа ѝ все още са закопчани.

Тя постави ръце на кръста си и изпъна гърба си. И преди беше изтърпяла преценки като тази на Маккейн от мъже, които гледаха на нея като на сладкиш, който трябва да бъде консумиран, мъже, които не се интересуваха дали има мозък в главата си, мъже, които я искаха само като украшение. Но никога преди не бе чувствала мъжки взор да я изгаря по начина, по който Девлин Маккейн успяваше само с един поглед на сребристосините си очи.

— Открихме същите символи върху скали в Корнуол и Уелс, и в Ирландия, и в планините на Шотландия — каза тя, опитвайки да се концентрира върху нещо друго, освен върху обезпокоителния начин, по който мистър Маккейн палеше кръвта във вените ѝ. — Такива знаци има в Египет, по стените на пирамидите в Централна Америка и в пещерите на Исландия. Те имат общ източник — Атлантида. Това са символи, оставени от жителите на тази древна цивилизация.

Девлин взе чиста бяла ленена риза от облегалката на едно дървено кресло, сложено до ваната.

— Ако реша да продам дневник и карта, които водят до митичен, изгубен град, ще потърся няколко символа в една от книгите, написани от баща ви, и ще ги пръсна навсякъде в творбата си.

Топъл бриз появя през прозорците, премина по кожата му, преди интригуващото ухание на сандалово дърво, ароматни билки и на мъж да докосне лицето ѝ. Този аромат се разля около нея, изпълвайки я, възбуждайки нервите ѝ по много разконцентриращ начин.

— Баща ми е експерт — тя се опита да не гледа как мускулите на гръдния му кош се свиха като облече ризата си. Наистина не трябваше да се чуди какво ли е да го докосне. — Ще бъдат необходими повече от няколко символа, пръснати из дневника, за да го убедят.

— Дори и този дневник да е истински, дори и да съществува древен град, разположен в сърцето на Бразилия, съществувал много преди Египет — той закопчаваше копчетата на ризата си, докато говореше, — вие ще се отправите към ада, ако тръгнете да го търсите.

— Баща ми е търсил следи от Атлантида през целия си живот. В дневника си Конър Рандолф описва архитектурата, резбата, която е открил, рисунките по стените на постройките. Те се отнасят към периода на съществуването на Атлантида. Не разбирате ли, този град наистина може да се окаже колонията на атлантите. Откриването му ще докаже всички теории на моя баща.

— Не с мен като водач.

— Но вие сте бил там. Запознат сте с обстановката, знаете какво да очаквате. В Пара, в Британския съвет, ни казаха, че вие сте най-добрият, който може да ни води през джунглата. Единственият човек.

Девлин се намръщи, докато продължаваше да я гледа. Той не разбираше, защо Британският съвет го е препоръчал. Не само един човек в това консулство смяташе, че той е убиец.

— С вашата помощ можем да го направим, мистър Маккейн.

Вяра, пълна и непоколебима, се излъчваше от тази жена. Пълно доверие в него. Беше изкусително. Също толкова съблазнително, колкото и мистерията на изгубения град. Но Девлин вече знаеше какво ги очаква там, в джунглата. Той знаеше, че мечтите не могат да оцелеят в този зелен ад.

— Прекарах една година в джунглата. Нищо не може да ме накара да се върна отново там.

Тя се поколеба за момент, обхванала с ръце талията си, изучавайки го, като че ли търсеше най-добрия начин да заобиколи тухлена стена.

— Искате ми се да мисля, че за точната сума бихте го направили.

— Аз не се продавам — парите го бяха подмамили в джунглата. Тогава се нуждаеше силно от тях. Беше глупав да мисли, че може да изкопае достатъчно злато от реките, за да си купи известен респект. Намери толкова злато, колкото да купи стар склад и да го превърне в

казино „Рай“. Не бе много почетено, но бе негово, първото нещо, което притежаваше в живота си.

— Мистър Маккейн, никой друг не може да ни помогне. Ние се нуждаем от вас.

— Лейди, аз не съм ничий герой.

Той погледна жената, която стоеше на няколко крачки от него. Тя не беше нито ниска, нито висока, беше слаба, въпреки че начинът, по който се опъваше корсажът върху гърдите ѝ, когато си поемаше въздух, предполагаше чудесна женска плът, скрита под него. На пръв поглед тя не приличаше на нищо друго, освен на обикновена стара мома. Но той беше погледнал повече от веднъж тази жена.

— Мистър Маккейн, трябва да има някакъв начин да ви накарам да разберете, колко важна е тази експедиция.

Тя го гледаше с хладни и ясносини като лятно небе очи. Над тях имаше дълги мигли и изящни, приличащи на дъги, светлокафяви вежди. Малките стъкла на очилата ѝ не можеха да скрият красотата на тези очи. Очилата, кацнали върху изящния ѝ нос, не можеха да развалят чистия овал на лицето ѝ, или да затъмнят фино изваяните скули. И те не успяваха да скрият силното желание, което видя в тези бледосини гълбини, когато тя го гледаше.

Имаше странна смесица от невинност и страст в тази жена, съчетание, което предизвика моментален отговор у него, като запалена клечка кибрит, поднесена към уиски. Ако не се бе обърнала преди малко, тя щеше да види колко горещ и твърд му го беше направила, само като го гледаше. Застанал гол пред нея, той не би имал начин да се скрие.

— На път сме да открием останките на цивилизация, създадена преди повече от десет хиляди години. Помислете за това: останките на хора, цивилизовали египтяните. Баща ми прекара целия си живот в търсене на доказателства, че тази цивилизация е съществувала. Помислете за това, мистър Маккейн — тя се премести към него докато говореше, навлизайки в слънчевата светлина, която течеше като река от злато през прозорците.

Независимо от бруталния начин, по който косата ѝ бе изтеглена назад в стегнат кок, тя не можеше да скрие блясъка на тази великолепна грива. Златистата ѝ коса улавяше светлината, превръщайки всеки копринен косъм в искрящ слънчев лъч. Жената

беше красива. И той подозираше, че това бе последното нещо, което би искала някой да забележи.

— Помислете за тайните — лицето ѝ се огря от излъчването на мечтите ѝ. — В този град би могло да има нещо също толкова ценно, колкото Каменната розетка. Помислете за възможностите.

Точно сега той мислеше какво усещане ще предизвика златната ѝ коса, разпусната върху гърдите му, копринените кичури, плъзгащи се по кожата му.

— Няма място за невинност в джунглата. Върнете се у дома, където ще бъдете в безопасност, мис Уитмор.

Тя направи крачка към него, застана толкова близо, че той усети дъха на рози, носещ се от загрялата ѝ кожа.

— Не съм малко момиче, което се нуждае от закрила — каза тя, вдигайки брадичката си. — Аз съм археолог. Вървяла съм по течението на Нил, мистър Маккейн. Прекарала съм седмици в палатки, спала съм на земята.

— Нил не е Амазонка, професоре — той погали с пръсти бузата ѝ. Кожата ѝ беше точно толкова гладка, колкото изглеждаше. — Нямате представа къде ще попаднете. Малка, английска розова пъпка като вас няма да издържи и седмица в джунглата.

Тя отстъпи назад, вдигайки ръка към бузата си, като че ли той я бе ударил, а не погалил.

— Мистър Маккейн, това е възможност да се докоснете до друг свят, да надникнете в миналото, а може би в бъдещето!

— Съжалявам, никога не съм вярвал във вълшебни приказки.

— Вълшебни приказки — тя дълго се взира в него, преди да проговори, а изражението ѝ придоби израз на възмущение. — Нямате право да говорите, че убежденията на баща ми са приказки. Нямате право да му се присмивате.

Девлин нямаше намерение да се присмива на никого. Той знаеше доста добре какво значи да бъдеш изложен на присмех. Това издирване на Фредерик Уитмор беше равносилно на самоубийство. Единственото, което искаше, бе тя да разбере това. И сега искаше да ѝ покаже, че не е жесток, че не е безчувствен. Той разбираше бляновете. Всички. Прекалено добре. Но погледът ѝ смрази нежните думи, които заседнаха в гърлото му.

— Не знам, какво ме накара да си помисля, че човек като вас може да разбере.

Мускулите на гърдите му се стегнаха. Тя го гледаше със същото презрение, което бе виждал в толкова много очи, поглед, който го съпътстваше през целия му живот. Хората се бяха взирали в сирачето, обуто в износени панталони, твърде къси за дългите му крака, а по-късно — в младия мъж, в мръсни „Ливайс“, готов да приеме каквато и да е работа, само за да сложи храна в стомаха си. И най-накрая, те гледаха с презрение комарджията, въпреки че дрехите му бяха чисти, въпреки че винаги играеше честно. Той все още беше от добро качество.

— Вие би трябвало да сте облечен в животински кожи и да носите тояга. Съзнанието ви е толкова бедно, че дори не може да схване възможността за съществуването на нещо толкова фантастично, като колония, населена с хора от друго време. Не можете да видите нищо през дима на мръсното ви казино.

Девлин разтегна устните си в усмивка.

— Някои от нас не са родени достатъчно богати, за да преследват лунни лъчи.

Тя сви в юмруци отпуснатите си отстрани на тялото ръце, раменете ѝ се изпънаха от усилието да овладее гнева си.

— Баща ми е учен, мистър Маккейн.

— Баща ви е проклет глупак, ако тръгне да търси този град. И убиец, ако позволи да го придружите.

Тя го удари толкова силно, че зъбите му разкъсаха долната устна.

— Нямате право да говорите с пренебрежение за баща ми.

Той сграбчи ръката ѝ, когато тя се обърна, за да си тръгне. Тя се извърна, вдигайки ръка за нова плесница. Той хвана китката ѝ и я изтегли зад гърба ѝ, притисна дланта ѝ към тялото ѝ и я привлече към гърдите си.

— Пуснете ме! — тя отхвърли глава назад, взирайки се в него със сини очи, горящи, от ярост. — Нямате право да...

— Кое ви дава право да нахлувате в офиса ми, професоре? Кажете ми! Парите ли? Парите ли ви дават право да се отнасяте с някого, като че ли той не е нищо друго, освен боклук?

— Варварин! — тя се извиваше в прегръдката му, допряла гърди до широкия му гръден кош.

Независимо от яда си той почувства тялото си да откликва на примамливия зов на жената към мъжа. Този негов отговор го отврати. В този момент тя беше последната жена на земята, която би пожелал. Произнасяйки проклятие през зъби, той я тласна настрани от себе си.

Със завъртане на лепената си пола с цвят на слонова кост, тя се обърна и пресече стаята. Дръпна вратата, за да я отвори, и спря на прага. Поколеба се за миг, преди да се обърне с лице към него с почервенели бузи и стиснати в юмруци ръце.

— С вас или без вас, ние ще открием този град, мистър Маккейн. Ще докажем на света, че баща ми наистина е велик учен. Ще накараме всички да разберат колко глупави са били да му се подиграват.

Девлин наблюдаваше как тя си тръгва, златистата ѝ глава бе вдигната високо и гордо, а стъпките ѝ отекваха в решителен ритъм по голите дъски. Музика от основното помещение на казиното стигна до ушите му. Момичетата очакваха да посети репетицията им, да види новите им номера.

Той опипа пулсиращата си буза и прокара върха на езика си по разкъсаната отвътре долна устна, опитвайки соления вкус на кръвта си. Ще мине доста време, преди да забрави мис Катрин Уитмор.

Барнаби се появи на вратата:

— Тя е решителна жена.

— Решена да се самоубие — Девлин напъха ризата в панталона си и продължи. — Ако баща ѝ я поведе към тази джунгла, нито един от тях няма да излезе жив оттам — той изпусна дълга въздишка, опитвайки да се освободи от напрежението, свило на топка вътрешностите в стомаха му. — Е, не е моя работа какво вършат те.

Барнаби се изкачи в едно кресло близо до вратата.

— Шансът им ще е по-добър, ако ти ги водиш — каза той, прилепвайки се до извитата облегалка и с крака, който висяха на един фут разстояние от пода.

Девлин повдигна едната си тъмна вежда, като погледна към Барнаби. Той срещна дребния човек преди шест месеца, няколко дни след като откри „Рай“. Девлин го измъкна от разгара на един побой в собственото си казино и оттогава Барнаби беше с него като готвач, счетоводител и приятел, един от малкото приятели, които някога е познавал.

— Да не би да се опитваш да ме разубедиш?

— О, Девлин, момчето ми, аз търся истинско приключение, откакто напуснах студения климат на колонията Килдеър — той потри малките си ръце и продължи. — А това ми звучи доста привлекателно.

Девлин поклати отрицателно глава.

— Преживял съм всички приключения, достатъчни за един човешки живот.

— А какво ще кажеш за парите? Мислех, че мечтаеш да се махнеш от това място, Девлин. Мислех, че сърцето ти копнее да притежава парче развълнувани зелени хълмове в Калифорния.

Девлин потъна в изтъркания кожен стол зад бюрото си и опъна чорапите си.

— Ще го постигна сам.

— Ще бъдеш твърде стар да управляваш ранчо в такъв случай. С какво ще го купиш? С побоищата и измамите, които стават тук? С парите, който даваш, за да покриеш щетите, ти губиш през седмицата повече, отколкото печелиш — Барнаби вдигна крак и заоглежда острия връх на черната си обувка. — Ти си прекалено честен, за да забогатееш в този бизнес.

— Забрави за това.

— Значи, просто ще ги оставиш да се лутат сами в джунглата?

— Ако те искат да тръгнат на лов за някакъв приказен град, аз не мога да ги спра.

— Жалко! Мисля, че тя е чудесна жена. Ужасява ме мисълта, че може да свърши живота си, сготвена в някой казан.

Колкото и да му беше противна мисълта да си признае, жената заинтригува Девлин. Тя беше изпълнена с блянове, малко момиче — на лов за съкровища. Не искаше да ѝ позволи да отиде в този ад. Имаше нещо в тази жена, което го караше да я защитава, нещо, което го принуждаваше да иска да бъде героят, който тя търсеше, вместо копелето, което сега си мислеше, че представлява той. Пъхна крака в обувките си и прогони тези романтични идеи. Не можеше да си позволи да бъде романтичен.

Преди осемнадесет месеца Девлин и партньорът му Джералд Филдинг взеха лодка, пълна с дрънкулки и се отправиха по Амазонка да търсят злато. На един от притоците откриха племе приятелски настроени индианци, склонни да работят за тях, като им плащат с

дрънкулките. Но в околностите имаше и други племена, племена, които искаха да ги убият за същите дрънкулки.

Девлин бе прекарал година с пушка през рамо, всяка нощ страхувайки се да заспи. А през деня идваха насекомите и змиите, и постоянната заплаха от нападение.

Господи, той мразеше насекомите повече от всичко друго.

Три дни преди планираното им завръщане в Рио, Джералд бе убит от индиански ловуващ отряд. Девлин оцеля както в джунглата, така и в търсенето на убиеца след това. И така получи „Рай“. Може би един ден ще спечели достатъчно, за да премахне празнотата вътре в себе си.

— Катрин Уитмор е аристократична малка снобка, която ме смята за пещерен човек — Девлин се напъха в черното си ленено сако. — Не ми пука какво ще ѝ се случи.

— Не, мисля, че дамата запали искра в сърцето ти — Барнаби закудкудяка гърлено. — Много по-силна и гореща от тази върху бузата ти.

Девлин подпря ръце на перваза на прозореца и загледа залива. Слънцето пръскаше светлина по надиплената на вълни водна повърхност, която приличаше на блестящо златно одеяло. Беше прекрасно. Все още не беше виждал земя, по-красива от крайбрежието точно на юг от Сан Франциско.

Бразилия беше идея на Джералд. Двамата мъже се срещнаха в едно казино на „Барбъри Коъст“. Те се познаваха не повече от месец, когато Джералд го убеди да се впуснат в издирване на злато по Амазонка. Не бе необходимо да го убеждава дълго.

През целия си живот Девлин търсеше нещо и вярваше, че златото ще му помогне да го открие. Но не стана така. И сега, на тридесет и две, той започна да разбира, че е време да престане да го търси. Време беше да се засели върху парче от великолепната калифорнийска земя и да отглежда коне — мечта, която не можеше да си позволи.

Той си помисли за Катрин Уитмор, за начина, по който слънцето съживи косата ѝ, за начина, по който кожата ѝ блестеше, когато говореше за мечтите си. Бузата му пулсираше. Без да гледа в огледало, той знаеше, че ръката ѝ е оставила червена следа върху лицето му —

усещаше, че всеки един от тънките ѝ пръсти се е отпечатал върху бузата му.

— Никога не си срещал друга като нея, нали, Девин? — попита Барнаби, а гласът му беше странно нежен.

— Ако имам късмет, няма да срещна друга като нея пак — но дори като произнасяше тези думи, той знаеше, че не отговарят на истината. Жената го заинтригува със специалната си смесица от невинност и страст. Тя беше красива жена, която се криеше зад високи, яки и грозни кокове, богиня, облечена като учителка — стара мома. И тя се беше отправила към катастрофа.

Девлин сви ръце в юмруци върху перваза на прозореца. Не беше негова работа, какво върши тя. Тази дама не беше нищо друго, освен тревога. Ако е умен, ще стои на страна от красивата малка снобка. Ако тя е умна, ще забрави всичко, свързано с мита, наречен Авалон.

Авалон. Трябваше да признае, че звучеше интригуващо. По време на престоя си на Амазонка, Девлин чу да се разказват легенди за древен град, кацнал високо на един планински връх, в сърцето на вътрешността на тези земи, приказки за хора с прекрасна кожа, които живеят там като боговете на Олимп. Но той знаеше, че тези истории са само празни приказки и знаеше, че е по-добре да не вярваш в приказки.

Авалон. Браяна стоеше върху скалистата издатина на хълма зад къщата си и гледаше надолу към долината. Кристали, оброчени от черни камъни, издигащи се от долината, за да оформят храма и заобикалящите го постройки на древен Авалон, блестяха на слънцето като видение от вълшебна приказка. Това бяха останките на град, построен от предците на нейния съпруг, първите от многото, които бяха произнасяли това име.

Бризът шепнеше нежно тук. Издигнат високо на върха на стръмната скала, Авалон, който разцъфтяваше днес, беше благословен с климат, много по-мек от крайните капризи на времето по околните равнини, много по-умерен от този във влажната джунгла, блестящ тъмен смарагд, мили надолу.

Повече от тридесет години този планински връх бе дом на Браяна. От деня, в който се омъжи за Рийс, от деня, в който я пренесе

от дома ѝ в Ирландия до този скрит рай на загадки и чудеса. Все още съществуваше част от нейния, заключен за другите, свят. Част от нея, изгубена отдавна.

Тя по-скоро усети, отколкото чу, приближаването на съпруга си — както винаги Рийс се движеше тихо, но бризът, появяващ върху бузата ѝ, се промени, стана по-топъл от неговото присъствие. Той беше роден тук, обучен по древни начини, също както бе обучаван синът им.

Ученията датираха от преди десет хиляди години, идваха от древните. Тези именно науки бяха причина хората от обикновения свят от много отдавна да споменават за вещици, да говорят за феи и магии, след като предците на съпруга ѝ се бяха опитали да живеят сред тях, когато катаклизъм унищожил техния остров. Накрая тези слухове и опасността от разкриване бяха изпратили неговите предшественици да търсят безопасен рай.

Преди шест хиляди години предците на съпруга ѝ стигнали до този планински връх. Тя все още се чудеше, дали древната наука ще бъде достатъчна, за да бъде в безопасност синът им при издирването, което скоро щеше да предприеме.

— Ти си обезпокоена, моя Едейна.

Гласът на съпруга ѝ я докосна топло. Едейна, сродна душа. Те бяха двете половини на едно цяло. Все още имаше периоди, в които той си оставаше загадка за нея. Тя се обърна с лице към Рийс, хладният бриз повдигаше свободно пуснатата ѝ коса, златни кичури падаха върху лицето ѝ. Слънцето падаше меко върху чертите му и ги караше да блестят, светлите лъчи се промъкваха в гъстите вълни на черната му коса.

Той бе внушителен, красив като млад принц, кожата му — така гладка и опъната, както в деня, в който го срещна, високото му широкоплещесто тяло все още притежаваше прекрасна мускулатура. Не повече от тридесет и пет годишен, толкова млад изглеждаше този мъж, въпреки че бяха изминали шестдесет и две години от раждането му.

Тук, в Авалон, бяха открили тайната да забавят неизбежния ход на времето. Тя съществуваше в гората. Тя съществуваше в растенията, дърветата и насекомите. Съществуваше заедно с другите билки, лек за всички болести.

— Просто размишлявах — каза Браяна, — че въпреки целия напредък, който хората на Авалон са направили през вековете, в много отношения те все още живеят в далечна епоха, във време, когато рицарите са били изпращани на опасни приключения, за да покажат достойнствата си.

Рийс плъзна пръсти по бузата ѝ и отмести косата от лицето ѝ.

— Ти се безпокоиш за нашия син.

— Искам да отида при него. Искам да кажа на тези, в Съвета, да вървят по дяволите и да вземат със себе си всичките си правила и предпазливост.

— Разбирам как се чувстваш.

Той обви ръце около нея и я притисна до себе си. Тя долепи буза до мекия черен лен, покриващ гърдите му, намирайки успокоение в топлината му, в здравия, умерен ритъм на сърцето му.

— Но какво ще стане с нашия син, ако обърнем гръб на Съвета?

— А какво ще стане с него при това изпитание?

— Ако успее, той ще има своя шанс да стане лорд от Вътрешния кръг. Това е негово право по рождение, най-високата чест, която моят народ може да присъди.

— И ако се провали, може да умре — в името на честта — Браяна вдигна лице и погледна в очите му, преливащата в синьо зеленина на Карибите беше в тях, болката и страданието, които познаваше от години, бяха там, в очите му.

— А какво ще кажеш за тези хора? Уитмор и дъщеря му, другите, които ще тръгнат на тази експедиция. Те са подведени, манипулирани, като че ли са шахматни фигури, и всичко това — заради Върховния съвет и техните упорити настоявания да се проведе този тест. Това е опасно. Тези хора могат да бъдат ранени или убити.

— Тяхната собствена жажда за знания ги доведе тук.

— А нашият син? Може никога да не го видим отново.

— Направих всичко, което можах, любов моя — той плъзна ръка под косата ѝ и започна да гали тила ѝ с топли пръсти.

— Знам. Но се разкъсвам. С ума си разбирам решението на Съвета, те трябва да проверят честността на сина ни. Но със сърцето си не мога да одобря тази опасна игра.

— Ако не вярвах, че той ще победи, щях още днес да отида при него, Съветът да върви по дяволите — Рийс я притисна по-силно в

топлата си прегръдка. — Трябва да вярваме в нашия син. Трябва да вярваме, че ще премине през рицарското изпитание. Това е единственият начин да бъде пълноправен.

ГЛАВА ВТОРА

— Този човек е варварин — Кейт се обърна, след като стигна боядисаната в бледозелено стена. Без да спира, тя продължи да крачи в обратна посока, насочила се към отворената врата на балкона, в най-отдалечения край на дневната в хотелския апартамент на баща ѝ. — По-добре да тръгнем без него.

— Не, страхувам се, че няма да е по-добре. Той ще бъде безценен за нас — като чу подигравателния, сърдит глас на дъщеря си, Фредерик Уитмор вдигна поглед от разгънатата на коленете му карта на Амазонка.

Кейт спря пред отворената врата и се загледа в далечния залив. Планини с цвят на смарагд заобикаляха града, извисили величествени остри върхове като гигантска назъбена мидена черупка, разтворила се, за да покаже своята перла. Златни и алени лъчи на следобедното слънце се пръскаха в стаята заедно с влажния бриз, галеха лицето ѝ с топлина, пропиваха сетивата ѝ с уханье на портокалов цвят и жасмин от близките градини.

— Съмнявам се, че можем да му се доверим, дори и да реши да ни бъде водач. Всеки, който мами бедните, нищо неподозиращи индианци да разменят злато за няколко дрънкулки, е човек без скрупули.

— Едно джобно ножче е много по-ценно за индианците от златото — каза Остин Синклеър.

Тя погледна през рамо мъжа, който седеше в тапицираното кресло срещу баща ѝ. Въпреки че познаваше Остин от скоро, тя го приемаше така, като че ли цял живот са били приятели. Преди шест месеца този висок, елегантен мъж с гъста черна коса и бледосиви очи дойде в градската им къща в Лондон, нетърпелив да обсъди последната книга на баща ѝ. Свързани от общата им страст към Атлантида, лорд Остин Синклеър, маркиз на Съмърсет, син на дука на Девънтри, Фредерик и Кейт станаха добри приятели. Беше съвсем

естествено да го поканят да се присъедини към тях в това приключение.

— Нямам представа, защо го защитаваш.

Остин я погледна със закачка в сивите очи.

— Може би, защото той не е тук, за да се защити.

— О, не е честно. Правиш така, че да звуча като кавгаджийка — тя се извъртя от отворената врата и пое в обратна посока към стената, с развята бледожълта пола.

Въпреки че роклята ѝ бе нова, не бе направена по последна мода. Кейт не намираше нищо привлекателно във фустите, те бяха непрактични, ограничаващи и правеха жената да изглежда натруфена и тромава камила. И както ѝ се струваше, материите, постоянно използвани за тази чудовищна мода, биха изглеждали по-добре като тапицерия на мебели, вместо на жени. Преди четири години, когато беше на двадесет и две, тя започна сама да измисля дрехите си за ужас на своя шивач.

— Девлин Маккейн е нехранимайко — каза Кейт, защитавайки своята позиция.

— Интересно — промърмори Фредерик, наблюдавайки раздражените движения на дъщеря си. — Изненадан съм, че ти е направил такова огромно впечатление. Трябва да призная, че намирам този мъж доста привлекателен.

— Привлекателен! — Кейт спря до кръглата писалищна маса, поставена до канапето, върху което седеше баща ѝ. — Знаеш ли, че има танцьорки в казиното? — тя постави ръце на кръста си, оформяйки наречената от баща ѝ учителска стойка. — Жени, които са едва облечени, които размахват крака по сцената и вдигат късите си поли над главите си.

— Наистина ли? — Фредерик я погледна над малките стъкла на очилата си за четене, кацнали върху тънкия му нос. Слънцето докосваше разбърканата му коса със сребърни кичури, промъкнали се в тъмнокафявите вълни. — Не видях никакви танцуващи момичета, когато посетих мистър Маккейн.

Кейт се намръщи:

— Изглежда си разочарован.

Той се усмихна. Дълбоки линии покриха потъмнялата кожа около тъмнокафявите му очи. Въпреки че притежаваше една от най-

големите корабни компании в Англия, Фредерик Уитмор предпочиташе да прекарва повече от времето си в задоволяване на страстта си към археологията общо казано, а конкретно — към Атлантида.

— Понякога, скъпа дъще, ти си твърде сериозна — той започна да сгъва картата, докато говореше, борейки се с естествените гънки на хартията. — И прекалено критична към противоположния пол.

Тя вдигна ръка към бузата си, припомняйки си нежното докосване на пръстите на Девлин Маккейн, които се плъзгаха по кожата ѝ. Маккейн по всяка вероятност си мислеше, че жените се разтапят от докосването му. Без съмнение повечето жени го правеха.

— Ти не разбираш. Този човек смята жените за украшения. Той вярва, че сме поставени на света, за да не бъдем нищо повече, освен играчки за мъжете.

Фредерик я изучава известно време, преди да проговори.

— Бих предположил, че повечето жени намират мистър Маккейн за привлекателен и решително, това е така.

— Само жени, които предпочитат да ги удрят с тояга по главата и да ги завличат в най-близката пещера.

Дълбокият смях на Остин изпълни стаята. Когато Кейт се обърна, за да му хвърли смразяващ поглед, той стана от стола си, а устните му, сред елегантната гъста черна брада, бяха разтегнати в усмивка.

— Ще се поразходя преди вечеря. Може би ще измисля нещо, с което да привлека скандалния мистър Маккейн, за да изпълни същинското си задължение. Ще видя и двама ви по-късно — той остави Катрин и Фредерик сами в слънчевата стая.

— Жалко, мистър Маккейн няма да дойде с нас на това пътешествие — Фредерик преобърна в ръцете си навитата карта. — Имам усещането, че може би точно той е мъжът, който може да промени убежденията ти по някои въпроси.

— Ако имаш предвид женитба, мога да те уверя, че Девлин Маккейн е последният мъж на земята, който би ме накарал да променя мнението си за тази институция.

— Той има качества, Кати.

— Нито едно, от които не намирам за привлекателно. Нямам намерение да ставам имуществено, на който и да е мъж. Нито един мъж

няма да открадне моята същност, особено мъж като Девлин Маккейн.

— Женитба с подходящия човек ни дава много, а не ни отнема нищо — той вдигна очилата си на челото. — Не мисля, че майка ти се е чувствала така, като че ли съм си присвоил нейната същност.

— Това е било различно — въпреки че майката на Кейт бе починала при раждането ѝ, тя я познаваше от впечатленията на баща си, нежни спомени за жената, която е обожавал. — Ти не си като повечето мъже — тя се отпусна на канапето до баща си и постави ръка върху рамото му. — Ти си грижовен, разбиращ. Никога не си се опитвал да ме възпираш, да ме ограничаваш, понеже съм се родила жена. Ти си рядкост.

— Отгледах те като син — Фредерик потупа ръката ѝ. — Не знаех други начини. Но ненавиждам мисълта, че моето невежество е причина да се затвори част от живота ти, която би могла да съдържа едни от най-възхитителните преживявания на света.

Кейт поклати отрицателно глава.

— Няма нищо, което един мъж може да предложи на една жена, за да компенсира загубата на нейната независимост.

Фредерик сви устни, а тъмните му вежди се повдигнаха леко.

— Има едно или две неща, които мъжът може да предложи на жената.

— Ако имаш пред вид нещо от плътско естество, не ме интересува. Интелектуалните занимания са много по-ценни, сигурна съм в това — в съзнанието ѝ се промъкна образът на Девлин Маккейн, какъвто го видя за първи път, всеки инч от тялото му — гол, излъчващ сила и животинска красота. Споменът предизвика странно стягане на мускулите ѝ дълбоко в нея, непознат прилив на топлина, който я шокира.

— Има преживявания, които никой не трябва да пропуска в живота си, Кати. Любовта — и емоционална, и физическа — възнаграждава.

Тя беше станала учен, свикнала да изследва любопитството си за всяко нещо. И баща ѝ от много отдавна задоволяваше любопитството ѝ, свързано с така наречения от Кейт „човеко сътворяващ процес“. Тя никога нямаше да забрави как се изчервяваше баща ѝ, когато ѝ обясняваше същността на този процес. И винаги щеше да му бъде благодарна, че не създаде у нея фалшиви впечатления или невежество.

— Татко, нима се надяваш, че ще се хвърля в прегръдките, на който и да е мъж, минаващ насам?

Фредерик се усмихна.

— Надявах се да се хвърлиш в прегръдките на Остин. Но изглежда ти приемаш този хубав млад мъж по-скоро като брат, отколкото като възможен любовник.

— Татко, нима! — Кейт повдигна вежди с шеговито възмущение — Искаш да ме шокираш?

— Скъпа дъще, ако те бях отгледал правилно, разговор като този наистина щеше да те шокира.

— Ти не би ме имал по друг начин — каза тя, като взе смачканата карта от ръцете му. — И кажи ми какво ще правиш, ако избягам с някой мъж? — тя разтвори картата, започна да я сгъва точно по прегънатите линии, като продължаваше да говори. — Можеш ли наистина да си представиш да тръгнеш на експедиция без мен?

— Бил съм егоист. Трябваше да те изпратя в подходящи училища, вместо да наемам учители, вместо да те държа при себе си и да те влача по света. Но ти беше такава радост, Кати, такова успокоение за мен.

— А сега искаш да ме омъжиш, да се освободиш от мен — тя постави прилежно сгънатата карта в скута си.

— Ти имаш нужда от някого в живота си. Аз няма да съм вечно наоколо. Ненавиждам мисълта, че можеш да останеш съвсем сама.

— Не говори така — тя махна очилата от челото му. Сгъна ги и ги пхна във вътрешния джоб на светлосивото му сако, като го потупа по рамото, произнасяйки: — Ти изобщо не си стар.

— Годиците се промъкват и се наслагват върху всички нас — той взе ръката ѝ между своите. — Толкова съм щастлив, че те имам, Кати. Но се чудя, кого ще имаш ти, когато станеш на моите години.

— Имам работата си — тя усети дълбоко в себе си трепет, слабо ехо на копнеж, който можеше да я изпълни, ако не се бореше с него, както често я изпълваше нощем, когато беше твърде уморена, за да го превъзмогне временно.

— Ще бъде ли работата достатъчна?

— Един съпруг никога не би позволил на жена си да обикаля земята и да издирва изгубени светове. Той ще очаква от мене да се откажа от работата си. Ще иска от мене да бъда покорно малко

украшение, да сервирам чайове и вечери и... и не знам какво още. Ще бъде толкова ужасно, не разбираш ли? И с течение на времето той ще ме намрази толкова много, колкото и аз, затова, че ме е превърнал в нещо, което не съм.

Но имаше моменти, в които се чудеше какво би било да дели живота си с някого, да чувства мъжко рамо до себе си.

— Ако мога да срещна мъж, който би позволил да запазя независимостта си, който би бил истински партньор... О, но къде е този мъж? — тя бе започнала да вярва, че той не съществува.

— Остин прилича на мъж, който никога не би се опитал да те окове във вериги.

Това беше вярно. Или в крайна сметка изглеждаше вярно. Но как може да бъде сигурна, че един мъж няма да се промени след брачната церемония?

— Сигурна съм, че Остин никога не си е помислял да ми предложи женитба.

— С малко окуражаване би могъл.

Милият Остин. Той беше интелигентен, внимателен и умен й тя трябваше да признае, приятен на вид — всичко, което една жена би пожелала да притежава мъжът. Но единствено топлината на приятелството се зароди между тях. Не беше достатъчно.

Още веднъж образът на Девлин Маккейн нахлу в мислите й и с него дойде тази интригуваща вълна от топлина, която я караше да се чувства странно неспокойна. Тя се изправи и грабна една чаша от сребърния поднос, поставен на масата до канапетото.

— Не съм сигурна как изобщо си могъл да предположиш, че бих приела да се омъжа за човек като Девлин Маккейн.

По погледа на баща си тя разбра колко издайнически е този обрат в разговора. Тя вдигна една глинена кана във формата на тукан^[1] — това, което местното население наричаше *moringue* — от масата и сипа вода от клюна в чашата си.

— Уверявам те, че не намирам този човек ни най-малко привлекателен.

— Аз не бих изпил това.

Кейт погледна в чашата и откри дълга един инч хлебарка, *barata*, която плуваше във водата. Потръпна от погнуса. Гъмжеше от насекоми

навсякъде в този климат. По тази причина подовете бяха голи — в килимите се въдеха бълхи.

Тя все още не беше свикнала да открива големите тъмни хлебарки, а ѝ се случваше да ги намира навсякъде. Тази сутрин едно от тези създания спеше в обувката ѝ. Тъй като баща ѝ не споделяше нейното отвращение към грозните буболечки, той не виждаше причина да ги избива като ги види. Дори започна да дава имена на тези от тях, които намираще на едни и същи места.

— Татко, бих искала да не държиш любимците си в каната за вода.

— Хванах Хорацио да гризе корицата на дневника ми миналата нощ — каза Фредерик, като наблюдаваше дъщеря си, понесла чашата към отворената врата на балкона. — Малките дяволчета обичат да ядат кожа.

Без да погледне през парапета от ковано желязо, Кейт изсипа Хорацио и тръгна обратно към стаята. Тежка въздишка, последвана от дълбок, тътнещ глас, като изричаше проклятие, я накара да спре веднага.

— О, небеса! — промълви тя, поглеждайки баща си.

Фредерик наведе тъмнокосата си глава, усмивка набръчка устните му.

— Мисля, че трябваше да погледнеш, преди да изхвърлиш бедния Хорацио през балкона.

Тя се втурна обратно и погледна надолу, за да съзре Девлин Маккейн в мръсния двор на двадесет фута разстояние, впил поглед в нея. Гаснещата слънчева светлина проблясваше във водата, която капеше от тъмната му коса. Кейт проследи с очи една блестяща капка, която се плъзна по извивката на бузата му и по строгата линия на врата му, преди да се стече под яката на бялата му риза. Въображението ѝ довърши пътешествието на тази блестяща капка между гъстите, черни къдри, които знаеше, че покриват широките му гърди.

Девлин пое дълбоко дъх и го изпусна през стиснати зъби, като я видя.

— Трябваше да се досетя.

Тя почувства нервно гъделичкане в стомаха си, кикот, надигащ се отвътре, и трябваше да захапе долната си устна, за да не му позволи да избяга навън.

— Ужасно съжалявам — каза тя, като извинението ѝ се придружаваше от едва неизбухнал смях.

Девлин повдигна едната си тъмна вежда, уловил забавлението в погледа ѝ.

— Съжалявате, че не хвърлихте и чашата ли?

— Щом вие го казвате — да.

— Мистър Маккейн, моля ви простете на дъщеря ми — Фредерик постави ръце на перилата до Кейт. — Страхувам се, че тя има доста изопачено чувство за хумор. Моля, качете се. В стаята има чисти кърпи.

Кейт гледаше Маккейн, докато изчезна под балкона, след това се обърна към баща си:

— Имаш ли представа, защо е дошъл тук?

— Може би е променил решението си — каза Фредерик, упътил се обратно към дневната.

Кейт го последва, потупвайки с върховете на пръстите си стъклената наша, която, все още държеше.

— Той ни смята за глупаци, понеже вярваме в Авалон.

— Той е прагматик, скъпа.

— Неуж грубиян, ако питаш мен — Кейт постави чашата до каната върху масата и погледна към дланите си. Те бяха влажни и това се дължеше повече на Девлин Маккейн, отколкото на мократа чаша. Тя подскочи, когато някой почука на вратата.

— Знаеш ли, че си се изчервила? — Фредерик попита, докато вървеше към вратата.

— Татко, моля те, не бъди груб — прошепна тя, съпротивлявайки се на желанието да скрие горещите си бузи в ръце. Пое дълбоко въздух и се опита да успокои внезапната ярост на сърцето си. Господи, държеше се като жена, омаяна от безмилостно красив мъж. Глупавото същество, което никога не би уважавала. Е, тя няма да има нищо общо с тези глупости.

Кейт застана до канапето, докато баща ѝ отвори вратата и поздрави Девлин Маккейн. Винаги бе смятала, че баща ѝ е висок. И все пак Маккейн стърчеше няколко инча над шестте фута на Фредерик. За момент Маккейн изпълни входа с широкоплещестата си осанка, след което баща ѝ го покани вътре. Маккейн се движеше в стаята с дълги грациозни крачки, мъж — гигант.

Още веднъж необузданата сила на този мъж я порази. Тя го заобикаляше, излъчваше се от всяко негово движение, струеше към нея като горещ пустинен вятър. Образи на безсмъртни богове, живеещи по величествени планински върхове, високо над крехките човеци от тяхното царство, изникнаха в съзнанието ѝ.

Тя беше чела в учението на келтите за мъже вълшебници, който пренасяли смъртни жени в своите палати в небесата, където те никога повече не усещали хладното докосване на времето. Безсмъртни. Да живееш вечно с тази сила и величие.

„Нищо друго, освен измислици“, напомни си тя. Маккейн не беше нищо повече от човек. И при това едва цивилизован. Все още усещаше разтърсването дълбоко в себе си, плашещата я слабост, която идваше само като гледаше този мъж, порива втрے в нея, за чието съществуване не бе и предполагала.

Повечето от мъжете, които познаваше, бяха учени или аристократи. Никога не бе срещала някой като Девлин Маккейн. Това трябваше да е причината, поради която го намираще очарователен, увери себе си тя. Нямаше намерение да бъде привлечена от един примитивен варварин. Единственото ѝ намерение беше да бъде учен.

Тя не беше такъв тип жена, която може да бъде завладяна от красиво лице и прекрасно изваяно тяло. Беше просто любопитна и това е всичко. Но тя не можеше да престане да се чуди, какво ли би било да го докосне, да почувства топлината на кожата му под своята длан. Той имаше такава топла, гладка на вид кожа. Маккейн погледна право в нея и я улови, че го зяпа. Още веднъж.

Сенки от синьо и сиво преминаха като буреносни облаци през ирисите му, които потъмняха в ъглите като синьото на нощта. Хваната от сребристосиния поглед на Маккейн, тя не можеше да помръдне, не можеше да диша.

Той проникваше в нея с очите си, докосвайки я, както никой не я бе докосвал. С тези очи той изгаряше маската, зад която тя се опитваше да се скрие. Той я разголваше, оставяше я на показ, караше я да се чувства така, като че ли е прочел дневника ѝ, като че ли знаеше всичките ѝ тайни, а оттам и всички тайни, които никога не бе имала смелост да признае дори пред себе си.

Баща ѝ говореше, но тя все още не можеше да чуе думите поради бученето на кръвта в ушите ѝ. Маккейн се движеше към нея като

предлагаше, ръката си, изпълвайки нейния свят.

— Мис Уитмор, мислех си, че ние... — Девлин се поколеба и пое дълбоко въздух.

— Нещо не е наред ли? — попита Кейт.

Девлин трепна, протегна ръка към яката на ризата си, като че имаше горещ въглен във врата си.

— Има нещо... — той разтърси рамене. — Нещо...

Кейт наблюдаваше втренчено странните му движения, бавно започна да разбира какво се е случило. Тя погледна баща си точно когато Фредерик се обърна към нея.

— Хорацио! — Кейт и Фредерик едновременно изрекоха името.

— Хорацио? — попита Девлин.

— Любимата хлебарка на баща ми — каза Кейт, борейки се със смеха, който гъделичкаше гърлото ѝ. — Беше в чашата ми.

Очите на Девлин се разшириха.

— Баня?

— Ето там — каза Фредерик и посочи вратата на другия край на стаята.

Девлин Маккейн се втурна нататък кършейки се, като сваляше сакото си и разкопчаваше копчетата на ризата си. Кейт притисна с пръсти устните си в опит да спре смеха, който напираше в гърлото ѝ, докато Маккейн изчезна в банята и затвори вратата след себе си.

— Кати, това не е нещо, на което да се смееш — Фредерик погледна дъщеря си, а усмивка потрепваше в ъглите на устните му и разваляше строгото изражение на лицето му.

— Видя ли физиономията му? — Кейт се предаде на смеха, бълбукащ в нея. — Той изглеждаше ужасен.

Фредерик прочисти гърлото си с очевидно усилие да възпре собствения си кикот.

— Шшт, Кати! Той ще те чуе.

Кейт обви ръце около кръста си и падна върху канапето, заливайки се от смях.

— Храбрият Девлин Маккейн! Той се е изправял лице в лице с ловци на глави... канибали... а Хорацио го накара... да пребледнее.

— Сигурен съм, че и аз щях да реагирам по същия начин — все още усмихнат, Фредерик погледна през рамо към вратата, на която се чукаше. — Чудя се кой ли може да е?

Кейт с мъка си пое въздух и се опита да потисне смеха си. През сълзи тя наблюдаваше как баща ѝ пресича стаята и отваря вратата. Това, което последва, прогони смеха от сърцето ѝ.

---

[1] Южноамериканска птица с ярка, пъстра перушина и голям, извит клюн. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Двама тъмнокоси мъже се появиха на прага. Единият мъж, по-ниският от двамата, опря пистолет в гърдите на Фредерик, който се опитваше да ги избути навън от стаята. Другият, висок над шест фута и също толкова широк, се насочи към Кейт.

Кейт скочи на крака:

— Какво искате?

Големият мъж не отговори. Просто продължи напред като бавно движеща се мечка, а малките му тъмни очи не се отделяха от лицето ѝ. Големият мъж се протегна, сграбчи я за рамото, обърна я толкова бързо, че тя загуби равновесие и се блъсна в него.

Преди да успее да си поеме въздух, той сграбчи кръста ѝ с дебелия си ръка и я вдигна с гръб, прилепен до гърдите му, докато краката ѝ увиснаха няколко инча над пода. Кейт отвори уста да изкрещи. Една огромна ръка запуши устата ѝ и прекъсна думите ѝ.

— Пуснете я! — изкрещя Фредерик, понечил да тръгне към дъщеря си. Той спря, тъй като гигантът, който държеше Кейт, притисна нож до гърлото ѝ, а залязващото слънце освети в алено дългото назъбено острие.

— Ще правите каквото ви кажем и никой няма да пострада — каза по-ниският. — Ние искаме само картата. Дайте ни я и ще си тръгнем.

По-ниският мъж беше от Съединените щати, вероятно от Ню Йорк, реши Кейт, като чу равния изговор на гласните. Все пак Рио беше пълен с хора от всички нации. Възможно беше някой да ги е наел да дойдат тук.

Хладната стомана притискаше гърлото ѝ. Тя искаше да преглътне, но не можеше, страхуваше се, че всяко движение ще накара острието да среже кожата ѝ. Погледна баща си. Опита се да успокои мускулите, които трепереха по всяка част на тялото ѝ. Спокойствие. Трябва да се успокои. Само спокоен ум може да измисли изход от опасното положение.

— Картата е в един сейф в Лондон — Фредерик не отделяше очи от Кейт. — Дъщеря ми я е запомнила. Но се съмнявам, че ще може да ви я начертае, ако прережете гърлото ѝ.

Кейт захапа устната си. Те и двамата бяха запомнили картата — баща ѝ увеличаваше нейната значимост, правеше я по-ценна жива, отколкото мъртва. Но по този начин излагаше собствения си живот на голям риск.

— Добре, Джоко — каза по-ниският, насочил пистолета си право във Фредерик, като не спускаше от Кейт тъмнокафявите си очи, които гледаха накриво, като че ли тормозеше идващата през прозорците слънчева светлина. — Пусни я!

Коленете на Кейт заплашваха да се огънат, когато краката ѝ докоснаха земята. Тя се упрекна за слабостта. Трябваше да запази спокойствие, тъй като се съмняваше, че тези мъже ще оставят след себе си свидетели на своето престъпление.

— Всичко е наред, лейди — каза кривогледият. — Имате бюро ей там. Започвайте да правите тази карта!

Кейт принуди краката си, които по някакъв начин се бяха превърнали в глина, да я занесат до бюрото. Докато сядаше в стола от палисандрово дърво до бюрото, тя се чудеше как те ще разберат, че им е дала точна карта. Извади бял пергаментов лист и реши да начертае една интересна карта, която може да ги отведе както до „Пикадили“, така и до изгубения град Авалон.

— Не хитрувайте, малка лейди! — каза по-ниският. — Казано ни е, че картата е в главите и на двама ви. Като свършите, ще накараме и баща ви да нарисува една. Ако са различни, ще отрежем малкия ви пръст. За начало.

Без да успее да контролира рефлексите си, Кейт сви пръсти в дланта си.

Мъжът с пистолета се засмя, като от гърлото му излизаше крякане.

— И искаме всичко, включително и онези смешни знаци, които показват дали вървите по правилния път.

Кейт се намръщи като отвори мастилницата. Откъде знаеха тези мъже, че и двамата с баща ѝ са запазили картата? Как бяха разбрали за символите? Дали някой не бе видял оригинала?

Тя потопи писалката в мастилницата и се загледа празния лист хартия. Дали да рискува да им даде фалшификат? Имаше ли значение? Освен ако не измислят някакъв начин да се измъкнат, и двамата с баща ѝ щяха да бъдат мъртви. Беше сигурна в това.

— Захващай се!

Ръмженето дойде от големия, който стоеше зад нея. Кейт облиза устни и допря върха на писалката до хартията.

Тих възглас, причинен от болка се разнесе из стаята.

— Татко! — промълви Кейт, обръщайки се в стола си, като се опита да погледне през стоящия зад нея гигант.

Тя очакваше да види баща си повален и агонизиращ. Но вместо това видя Девлин Маккейн, наведен до смачканата фигура на другия бандит, протегнал ръка към пистолета на този човек. Бавно, Девлин се изправи, издигайки се в един слънчев лъч, като древен воин, събуден от вечен сън, златната светлина струеше върху меките контури на голите му рамене и гръд.

— Стой далече от жената! — каза Девлин, насочвайки пистолета към гиганта, който пазеше Кейт.

Дори на разстояние половин стая, Кейт усещаше дивата ярост, бликаща от едрото тяло на Маккейн. Тя караше кожата ѝ да тръпне, вълнуваше я и в същото време я плашеше.

— Ти удари Франки! — Джоко звучеше много повече като капризно дете, отколкото като разярен възрастен.

Кейт се изправи на крака, като искаше да увеличи колкото е възможно разстоянието между себе си, огромния мъж и неговия нож. Щом се изправи, Джоко обви ръка около талията ѝ и я притегли пред тялото си, държейки я като щит.

— Махни си ръцете от мене! — извика тя, мятайки се в хватката му. Замръзна, когато студеният плосък ръб на острието допря бузата ѝ. Страх се надигна в нея като горчива вълна, когато той плъзна острието надолу, галейки бузата ѝ, докато спря върху пулсиращата вена на гърлото ѝ.

— Хвърли оръжието!

Гръдният кош на мъжа закъркори зад гърба ѝ, докато говореше. Девлин се намръщи, вирайки се в Кейт, като че искаше да я удуши. Измина цяла вечност. През това време Кейт беше убедена, че Маккейн

възнамерява да остави мъжа да я нареже на малки късчета, но той хвърли пистолета.

— Изритай го насам!

Девлин ритна револвера. Пистолетът се плъзна по гладкия паркет и се спря на няколко фута от Кейт. Без да помръдне глава, тя се втренчи в оръжието, знаейки, че като попадне в ръцете на великана, всички още веднъж ще разчитат на милостта на тези бандити. Тя стисна ръце в юмруци, усещайки гладката и дълга дръжка на писалката в дланта си.

Премести поглед от разтревоженото лице на баща си към Маккейн. Маккейн стоеше с отпуснати до тялото ръце, балансирайки на пръсти, запазил равновесие като ягуар, готов за скок. И ако го направеше, щеше да умре. Тя се съмняваше, че Маккейн ще успее да достигне пистолета преди великана, дори да притежаваше цялата подвижност на света. Тя трябваше да направи нещо.

Джоко разхлаби хватката си и се наведе, за да си възвърне пистолета. Девлин се хвърли към същия пистолет. Кейт заби острия връх на писалката във врата на Джоко. Той изрева като ранена мечка, удари я с рамо и я сграбчи точно над кръста. Внезапната болка изкара въздуха от дробовете ѝ. Кейт се съпротивляваше с ръцете, вкопчени в кръста ѝ.

Девлин стигна пистолета пръв, но докато се изправяше, Джоко го блъсна, удряйки гърдите му с рамо. Ударът събори и двамата мъже. Те се удариха в пода, като Джоко падна върху Девлин и се образува кълбо от ръце и крака.

— Кати, добре ли си? — попита Фредерик, като я изтегли на няколко крачки от битката, хванал с твърда ръка китката ѝ.

Кейт жадно пропусна въздух в горящите си дробове.

— Помогни му! — прошепна тя, впила поглед в Маккейн, който се бореше да получи контрол над пистолета.

Девлин и другият мъж се търколиха към канапетото. Две ръце се протегнаха на пода, едната гола, другата обвита в черен плат, а пистолетът се намираще между тази плетеница. Револверът описа дъга при тяхното преобръщане и се приближи към Кейт. Тя се опита да се задвижи, но всичко се превърна в бавно помръдване. Всяка стъпка ѝ отнемаше един живот, а револверът изглежда се движеше заедно с нея.

Чу металическо щракване. Погледът на Маккейн се преплете с нейния. В този миг тя прочете съдбата си в сребристосиния му поглед — щеше да умре от пистолета, който той държеше в ръка. Той го знаеше толкова добре, колкото и тя. Девлин изстена, лицето му се изкриви от напрежение, докато изтласкваше нагоре ръката на Джоко.

Пистолетът гръмна. Експлозията раздра въздуха, последвана от падаща върху дървото мазилка, а куршумът се заби в тавана. Кейт притисна с ръка сърцето си и опита да се справи с краката си, които се огъваха под нея.

— Кати, махни се оттук! — извика Фредерик, докато я избутваше към вратата, която водеше към хола.

Кейт се запрепъва и измина няколко крачки, след което се обърна. Баща ѝ обикаляше назад-напред до двамата мъже, които се бореха на пода и търсеше начин да се включи в битката. Ако Джоко вземе този пистолет, и баща ѝ, и Девлин щяха да бъдат мъртви, докато тя доведе помощ.

Тя се спусна към масата до канапето и сграбчи каната. Зад нея, откъм хола, се чува викове. Изстрелът беше привлякъл внимание. Но те нямаше да дойдат навреме, за да помогнат на Девлин. Джоко взимаше връх, Кейт видя това, като се втурна към тях. Той беше върху Девлин и притискаше едната му ръка към пода, опитвайки се да избие пистолета от хватката му.

Тя вдигна каната високо над главата си и я насочи към главата на Джоко, прицелвайки се към една плешивина върху черепа му. Мъжете се обърнаха. Сега каната бе насочена към гъстата грива на Девлин Маккейн. Кейт вече не искаше да използва импровизираното оръжие, но беше твърде късно.

Каната се удари в главата на Маккейн с глух звук. Водата се разплиска от съда, обливайки и двамата мъже на пода, здравата глина остана невредима в треперещите ръце на Кейт. Тих стон се изплъзна от устните, на Девлин Маккейн като падна върху Джоко. Тя чу, че въздухът излиза от дробовете му като тихо издихание и прехапа устни.

— Всичко ли е наред там вътре? — извика някакъв човек, блъскайки по вратата на хола.

Кейт чу виковете на баща си някъде отдалече. Вратата се отвори. Мъжете закрепяха. Джоко скочи на крака, взел пистолета. Кейт се отпусна на колене, като удари каната в пода.

Девлин лежеше на една страна с гръб към нея, едната му ръка — опъната, а другата — сгъната под тялото му. Алената слънчева светлина струеше по гладките очертания на раменете му, като че се опитваше да събуди този спящ принц.

— Мистър Маккейн! — прошепна тя, обръщайки го нежно по гръб. Очите му бяха затворени, устните му разделени. Изглеждаше, че не диша.

Тя взе главата му в скута си и погали лицето му, докосна устните му с върховете на пръстите си. Милостиви Боже, не можеше да е мъртъв.

— Трябва да дишаш! Трябва!

— Никой да не се доближава до мене!

Кейт погледна през рамо. Джоко пристъпваше на една страна към отворената врата с пистолет в ръка, по-дребният му придружител висеше на биволското му рамо. Няколко мъже стояха на прага, други бяха в хола, някои от тях Кейт разпозна като сънародници англичани, отседнали в хотела. Едуин Мелвил, уредник на Британския музей, стоеше наред тълпата и гледаше вътре в стаята. Мъжете се разделиха, за да може Джоко да премине.

— Как е той? — Фредерик попита, клякайки от другата страна на Девлин.

— Не знам — Кейт постави ръка върху сърцето на Девлин, като съдържаше дъха си. Копринени къдри, топла кожа и бавно, ритмично биене посрещнаха дланта ѝ. Тя едва не припадна от облекчение. — Жив е — прошепна тя и наведе глава над Девлиновата.

— Ти не носиш прахове, нали, Кейт? — Фредерик повдигна китката на Девлин и потупа ръката му.

— Никога в живота си не съм припадала.

— Не, разбира се, че не.

— Боже мой, Фредерик, какво се е случило тук? — Едуин Мелвил попита, сграбчвайки рамото на Фредерик.

— Двама мъже по следите на картата — каза Фредерик, като се изправи на крака.

— Взеха ли я?

— Не — каза Фредерик. — Мистър Маккейн се намеси навреме.

— Катрин, скъпа, ти добре ли си? Изглеждаш ужасно бледа.

— Чувствам се чудесно — Кейт откъсна поглед от неподвижното лице на Девлин Маккейн, за да погледне високия, костелив мъж, който стоеше до баща ѝ. Струваше ѝ се, че винаги е познавала Едуин Мелвил и сина му Робърт. Въпреки че Едуин и Фредерик прекарваха повече от времето си в спорове, дружбата им продължаваше още от дните, в които бяха студенти в Оксфорд.

— Татко, трябва да направим нещо за мистър Маккейн. Може би малко вода.

— Вода. Да, ще му донеса вода. Не се безпокой, скъпа. Сигурен съм, че той ще се оправи. Замесен е от здраво тесто — Фредерик се обърна към Едуин. — Погрижи се за тези хора и изпрати някой в полицията.

— Полицията? — Едуин погледна Фредерик, като че ли току-що е избягал от лудницата.

Въпреки че бяха на една и съща възраст, на петдесет и две години, Едуин изглеждаше с десет години по-стар от Фредерик. Само няколко тъмнокафяви кичура се мъдреха в гъстата му сива коса, дълбоки линии се разтваряха като ветрила около тъмните му очи, дълбоки цепнатини се спускаха от двете страни на носа му до краищата на гъстите увиснали сиви мустаци. Нямахше съмнение, че Робърт има голям принос за състоянието на баща си, помисли си Кейт.

— Мисля, че наистина трябва да извикаме полиция, Едуин — каза Фредерик на път за банята.

Едуин го последва.

— Да, предполагам, че трябва да намесим полицията. Ще се оправя с всичко.

Девлин трепна, простена тихо, обръщайки главата си в скута на Кейт.

— Сигурна съм, че ще се оправите — прошепна тя, галейки бузата му. Кожата му беше топла, опъната около високите му скули. — Но се страхувам, че ще имате ужасно главоболие.

Зад нея Едуин почистваше стаята, а гласът му надвикваше бърборенето на любопитните зрители. Тя махна един влажен кичур коса от веждата на Девлин, копринените къдри се извиваха като змии около пръстите ѝ, хладни по краищата и топли близо до темето му. На експедициите тя често оформяше в прическа косата на баща си, но да усеща плъзгащите се между пръстите ѝ къдри на Маккейн, беше нещо

съвсем различно. Дали и косата на баща ѝ бе толкова мека? Никога не бе обръщала внимание на това.

— Мистър Маккейн, събудете се — с пръстите си Кейт разресваше косата назад от челото, докосвайки с пръсти топлия му череп. Никога не си бе представяла колко приятно може да се окаже да чувства допира на мъжка коса до кожата си.

Погледна надолу към гъстите косми, които покриваха силните мускули на гърдите му и се стесняваха надолу към корема му. Струваше ѝ се особено мъжествено. Пръстите ѝ се заровиха в косата на тила му, но най-много я интригуваха космите на гърдите, те привличаха погледа и въображението ѝ. Наистина ли тези малки черни къдри приличаха на коприна като ги пипне?

— Ето ни! — каза Фредерик и коленичи до Девлин.

Кейт погледна баща си, а лицето ѝ се заля от топлина, като че своенравните ѝ мисли, свързани с Девлин Маккейн, се проявяваха заедно с аленото на бузите ѝ. За бога! Какви неща ѝ минават през главата и то точно сега. А и когато и да било!

Фредерик наведе пълната чаша и плисна малко вода върху лицето на Девлин.

— Това ще свърши работа — докато говореше, той наклони чашата малко повече и плисна водата върху лицето на Девлин. Девлин се свести изведнъж, разтърсвайки глава, кашляйки.

— Татко! — извика Кейт, като бутна нагоре чашата, която баща ѝ стискаше в ръка. — За бога, ти едва не го удави — разсеяно, тя триеше с пръсти водата от лицето на Девлин. — Моля те, донеси кърпа. Ти го измокри целия.

— Да, да, разбира се — каза Фредерик и се изправи. Стъпките му отекваха по голите дъски като се втурна към банята.

— Какво стана? — попита Девлин, опипвайки с ръка челото си. — Къде е мечката гризли с черната риза?

— Мисля, че избягаха — Кейт извади от джоба си поръбена с дантела носна кърпичка. Тя я тръсна, за да я разгъне, и я постави леко върху бузите на Девлин.

Уханието на рози се понесе от ленената ѝ кърпичка и изпълни сетивата му. Девлин се опита да седне. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Вълната на замайването го принуди да падне отново в скута ѝ.

— Моля ви, мистър Маккейн, не се движете! — тя положи длан на рамото му. — Не още. Страхувам се, че се нуждаете от малко време, за да възстановите чувството си за равновесие.

Той отвори очи и се вгледа в лицето ѝ. Избледнелите лъчи на залязващото слънце се промъкваха през прозорците зад него, докосвайки лицето ѝ, като че ли прекрасните ѝ черти бяха последното нещо, което желязата да погледят, преди да умрат. Един дебел кичур коса се бе измъкнал от грозния кок на тила ѝ. Блестящата спирала се спускаше надолу по врата ѝ към извивката на гърдите ѝ, за да оформи водопад от злато върху рамото му. С всяко вдишване той караше тези копринени кичури да галят кожата му.

Девлин можеше да се закълне, че тази коса ще стигне до бедрата ѝ, ако изобщо я разпусне. Но имаше чувството, че тази златна каскада преминаваше от грозния кок през деня в стегната плитка нощем. Жалко. Тя можеше да бъде страхотна жена, ако поне малко бе опитала.

— Някой ранен ли е?

Тя прехапа устни. Сведе очи, отказвайки да срещне погледа му и отговори:

— Човекът, който оставихте в безсъзнание, и... а... ние...

— Не го видях да идва — Девлин се пресегна към подутината, която усещаше да пулсира на тила му. Когато я докосна с пръстите си, той изстена. Вече имаше размера на яйце. — С какво ме удари той?

— Бяхте ударен от кана за вода — тя сгъна носната си кърпичка в прецизен квадрат, като отбягваше погледа му.

Девлин се намръщи, наблюдавайки изражението ѝ, защото виждаше колко неловко се чувства тя. Имаше нещо, което не му казваше.

— Много се радвам да видя, че сте се присъединил отново към живите — каза Фредерик, като коленичи до него. Кейт взе донесената от баща ѝ кърпа и започна да изтрива водата от гърдите на Девлин, като че той беше маса, нуждаеща се от добро полиране. Искаше му се да ѝ обърне внимание, че това са гърдите му и мястото на косъмчетата е да са върху тях, но Фредерик заговори.

— Ударът, който Кати нанесе по главата ви беше отвратителен.

— Вие сте ме ударили с каната? — Девлин попита, вдигайки поглед към нея.

— Аз... да. Аз го направих.

Той наблюдаваше как я заля червенина от колосаната якичка до бузите, където цветът ставаше тъмнорозов.

— Дошла сте да ме спасите ли, мис Уитмор?

— Само се опитвах да помогна. Мислех си, че онзи човек ще победи и тогава се обърнахте, и аз не можах да спра.

Тя сгъваше по дължина кърпата, докато говореше, веднъж, два пъти, трети път, докато оформи тясна тръба в ръцете си. След това се вгледа в нея, като че ли не знаеше какво да я прави.

— Сигурна съм, че не ви ударих толкова силно, колкото възнамерявах да ударя него — каза тя и постави кърпата на пода до себе си.

Девлин направи усилие и седна.

— От сърце ви благодаря за това.

С помощта на силната ръка на Фредерик, Девлин се изправи на крака. Пред очите му причерня. Краката му трепереха. Имаше чувството, че подът се люлее под него, тялото му стана студено и влажно. Независимо от подкрепата на Фредерик той щеше да падне по очи, ако Кейт не беше сграбчила свободната му ръка. Нейната беше топла и изненадващо силна.

— По-добре седнете! — каза тя.

Девлин се подчини, когато Кейт го насочи към канапето и направи няколко колебливи стъпки, подкрепян от Фредерик и дъщеря му. След като се отпусна върху меките бледозелени възглавници, Кейт изтича в банята. През слабото бучене на кръвта в ушите му, той чу плискане на вода в мивката. След малко тя се върна, носейки кърпа.

— Това може би ще помогне малко — тя подаде кърпата на Девлин.

Беше студена и мокра, в ярък контраст с топлите пръсти, които докоснаха ръката му. Тя отдръпна ръка при моментния допир, като че последното нещо, което би искала на света, бе да го докосне. Той се зачуди дали всички мъже я плашеха толкова много, колкото той.

— Имате ли някаква представа кой е изпратил тези двама главорези? — Девлин попита, като притисна предпазливо кърпата до подутината на главата си.

Фредерик пхна ръце в джобовете на панталоните си и се намръщи, като погледна към Девлин.

— Никаква.

Девлин се облегна върху тънките възглавници.

— Очевидно, още някой вярва в тази измислица за някакъв изгубен град.

— Не е измислица — каза Кейт с ръце на кръста си.

Тя приличаше на учителка, изправила се пред капризен ученик. Той щеше да прекарва повече време в час, ако учителите в сиропиталището приличаха на Катрин Уитмор.

— Кой знаеше за картата?

— Не сме казали на никого, освен разбира се на Едуин Мелвил и на лорд Остин Синклеър. Вие се срещнахте и с Едуин, и с Остин онзи ден — Фредерик се накланяше назад на пети и свиваше устните си. — Те и двамата прочетоха дневника, но никой, освен Кати и аз не е хвърлил повече от един поглед на картата.

— Мислите ли, че има някаква възможност този Синклеър да е замесен в...

— Лорд Синклеър не може да има нищо общо с план да се открадне картата — каза Кейт. — Очевидно някой е подслушал наш разговор. Или, вероятно, предприемачът, който продаде дневника, е допуснал информацията да попадне в неподходящи ръце.

Девлин изпусна въздух с дълбока въздишка. Дамата доста бързо скочи да защитава този лорд еди-кой си. Което го накара да си припомни, че Синклеър беше хубав мъж, в своите ранни тридесет, точно такъв тип, който би накарал жена като Катрин Уитмор да започне да се стяга за църквата. Е, изобщо не беше негова работа.

— Какво толкова ценно има в този град, ако наистина съществува — каза Девлин, хвърляйки поглед към Кейт, — което да доведе някого до такова отчаяние, че да изпрати тези двама хорови певци да вземат картата?

— Как бих могъл да се опитам да квалифицирам стойността на такова откритие? — Фредерик се усмихна като малко момче в утрото на Коледа. — Освен това, което можем да научим от архитектурата, от писмото и рисунките, които има вероятност да открием, възможно е да има произведения на изкуството отпреди десет хиляди години. Те ще бъдат безценни. Представете си, ако можете, да сме първите хора, открили пирамидите. Говорим за откритие от такава величина. Помислете си какво можем да открием.

Девлин придърпа кърпата над очите си. Топъл бриз полъхна през отворените врати, смесвайки се с аромата на рози — нейното ухание, полепнало по кожата му. Той се улови да поема дълбоко въздух и да опитва да поеме същината ѝ в себе си. Само глупак би започнал да има топли мисли, към тази безполова аристократка.

— Предполагам, че никога не сте си представяли, че някой може да иска тези ценни произведения за себе си.

— Баща ми се интересува единствено от научните аспекти на тази експедиция. Никога не сме си и помисляли за никакви фактори, свързани с пари.

Девлин повдигна единия край на кърпата достатъчно, за да види лицето ѝ. Тя изглеждаше така, като че ли някой бе превърнал в стена цялото ѝ тяло. Никога не бе срещал жена, която да се държи по-твърдо.

И той си припомни начина, по който изглеждаше, когато говореше за откриването на този изгубен град — всичките твърди ръбове бяха изгладени, давайки му възможност да види жената, скрита под лустрото на благоразумието. Може би си струваше да се повлече обратно в ада, само за да срещне тази жена.

— Тук няма да сте в безопасност — дръпна кърпата от очите си.

— Предполагам, че можем да опитаме да намерим стая в друг хотел. Но поради липсата на изобилие от хотели в този град... — Фредерик поклати глава, като че ли отхвърли тази възможност. — Съмнявам се, че ще се върнат и ще опитат още нещо. Ще бъдем съвсем в безопасност.

Девлин не беше сигурен кой от двамата бе по-наивен, Фредерик или дъщеря му.

— Можете да останете при мене тази нощ.

— Това означава ли, че сте променил решението си? — попита Кейт. — Ще ни бъдете ли водач?

Тя го гледаше с тези огромни сини очи, очакването и вълнението бяха превърнали учителката, в нетърпеливо малко момиче. Девлин се облегна на канапето и затвори очи, чудейки се дали тази цицина на главата, не му е изпила мозъка.

Той беше дошъл тук да им говори да се откажат от тази луда експедиция. Последното нещо, от което имаше нужда на този свят, бе да се върне в джунглата. Последното нещо на света, от което се нуждаеше в живота си, беше жена като Катрин Уитмор. Тя беше богатата

малка снобка, която си мислеше, че той трябва да е облечен в животински кожи и да носи тояга.

— Ние можем да открием града, мистър Маккейн — каза Кейт, а гласът ѝ се изливаше върху него като топъл мед. — Ако вие ни водите, можем да го направим.

Тя беше още и интригуваща жена, която бе така изпълнена с мечти, че Девлин ги усещаше да се излъчват от нея, когато стоеше наблизо. Тя го караше да си спомни всички мечти, в които някога е вярвал, всички мечти, които никога не се сбъднаха.

Бяла отрепка. Той никога няма да бъде нищо повече в очите на тази жена. И все пак...

Ето, той беше тук и си представяше цялата тази златна коса да се спуска по раменете, за които беше сигурен, че са гладки и бели като сатен. Невинност и страст — никога не си беше представял, че те могат да се комбинират в такова пленително съчетание.

Тази жена няма да му донесе нищо друго, освен скръб. Ще бъде проклет глупак, ако се съгласи да отиде, където и да било с нея. Все още...

— Петдесет хиляди долара — думите дойдоха преди решението му. Девлин се залови за тях. Толкова много пари можеха да купят една мечта. Ако остане жив, за да ги получи.

Тя премигна. Напрегна се, впила поглед в него, като че ли току-що ѝ е предложил да отскочат до звездите.

— Искате петдесет хиляди долара, за да ни водите?

— Вие искате да рискувам живота си, мис Уитмор.

— Цената, която искате, е неимоверна.

Очевидно дамата смяташе, че животът му струва значително по-малко от предложената сума. Ядоса се. Прииска му се да я сграбчи за раменете и да я разтърси. Това го накара да иска повече, толкова много, колкото никога няма да има.

— Каква е цената ви за един човешки живот?

— Точно така — каза Фредерик. — Трябва да тръгнете с нещо солидно, мистър Маккейн. По-точно, отговарящо на риска.

— И като имам пред вид рисковете, мисля, че ще е по-добре, ако мис Уитмор вземе първия параход за Англия.

— Не говорите сериозно — каза Кейт.

Девлин хвърли мократа кърпа върху сребърния поднос на масата до него.

— Джунглата не е място за жена.

— Разбирам — тя го изглежда продължително с неприкрит яд в очите си. — Вижте ме добре, мистър Маккейн. Аз не съм саката — вдигна ръце, като че искаше да покаже, че те са здрави и силни. — Жена съм, да, но това не значи, че струвам по-малко от вас. Предполагам, разбира се, че въпросът за равенство между мъжа и жената ви е съвсем чужд.

Тя гледаше надолу, забила малкия си, изящен нос в него, като че беше купчина боклук, изсипан върху канапетото.

— Нямате представа какво ви очаква там, навън — Девлин се изправи, мигайки от внезапния приток на кръв пред очите му. — Има анаконди дълги тридесет фута, достатъчно големи и противни, за да ви погълнат цяла. Индианци, които ще се радват да ви имат като основно ястие за вечеря. Насекоми, които ви ядат бавно, изгризвайки месото до костите ви. И някой, който очевидно иска да стигне до този град толкова много, колкото и вие. Съмнявам се, че ще престане да опитва. Следващия път някой може да пострада.

Тя поклати глава, като че ли нямаше търпение той да свърши с предупрежденията си.

— Знам за опасността. И избирам да поема риска. Мое право е да поемам рискове.

Девлин се обърна към Фредерик Уитмор. Той стоеше няколко фута настрана, наблюдаваше ги и търкаше с ръка бузата си.

— Не можете да й позволите да тръгне.

Преди Фредерик да успее да отговори, Кейт сграбчи рамото на Девлин и го принуди да я погледне, а пръстите ѝ се впиха в оголената му кожа.

— Аз съм голяма, мистър Маккейн. Способна съм да вземам решения, от които зависи моят живот.

— Върни се вкъщи, Розова пъпко. Обратно в твоята английска градина.

Очите ѝ се стесниха зад стъклата на очилата.

— Ще тръгна със или без вас, мистър Маккейн. Запометила съм картата. Имам собствени средства. Ще намеря този град.

Девлин постоя известно време, взирайки се в разярените ѝ сини очи. Кръвта бе нахлула в бузите ѝ. Гладките ѝ като слонова кост страни се оцветиха в тъмнорозово. Не изглеждаше възможно, но тази жена бе още по-красива, когато бе под пълна пара. Той не успя да се въздържи от мисълта, как би изглеждала тя, ако реши да превърне цялата тази ярост в нещо много по-привлекателно.

— Мистър Маккейн, аз не мога да откажа на дъщеря си възможността да пътува в нашата компания. Надявам се, че това няма да промени решението ви да ни водите.

Девлин знаеше, че това бе вярно. Те щяха да тръгнат със или без него. И да отнесат петдесет хиляди долара в гробовете си. Какво значение, по дяволите, имаше това за него? Ако разглезената малка кучка искаше да рискува живота си, кой бе той, че да я спре?

— Съгласен съм да ви бъда водач. Ако дъщеря ви е толкова глупава, че да тръгне, това си е нейна работа.

Девлин задържа поглед върху лицето ѝ, докато думите на баща ѝ се блъскаха в пламналата му глава. Развълнувани думи за параходи до Пара и подготовки за дългото пътешествие до град, наречен Авалон.

Кейт издържа погледа на Девлин, в очите ѝ имаше нещо повече от отвращение. Хрумна му колко много би искал да види нещо по-различно в тези очи, нещо, за което дори не можеше да си позволи да мисли.

Последното нещо, от което се нуждаеше на този свят бе да се влюби в богата малка снобка, която си мисли, че той живее в пещера. Не, колкото по-далече стои от тази английска розова пъпка, толкова по-добре. Въпреки че не беше сигурен как ще осъществи това, като щяха да бъдат заедно следващите няколко месеца.

Той се отправяше към джунглата с наивен възрастен мъж и жена, която мислеше, че той стои точно едно стъпало по-ниско от крастава жаба. Жена, която кара кръвта да кипи във вените му, да кипи от яд и страстно желание.

Девлин, ти си се отправил към бурни води.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Луната, очертала дългия си път по нощното небе, хвърляше сребърни лъчи върху вълните, които се разбиваха в брега под резиденцията на Лейтън ван Хорн в Рио. Лейди Джудит Чатъм, сгушена в сянката на балкона, наблюдаваше Ван Хорн, който изглежда подозираше за нейното присъствие. Само да не беше той, помисли си тя. Само да можеше да си тръгне оттук като свободна жена. Но Лейтън бе поставил ремък на шията ѝ, ремък, който можеше да превърне в примка по всяко време.

Ван Хорн бе наел тази къща за шест месеца, въпреки че очакваше да остане тук по-малко от две седмици. Той предпочиташе да наема частни жилища пред престоя в хотелите. От време на време купуваше къща, ако не можеше да се намери подходяща под наем. Огромното наследство, с което се беше сдобил след смъртта на баща си, му позволяваше да купува всичко, което си пожелае, а също и всеки, когото поиска. Лейди Джудит подозираше, че този богат млад американец вярва, че е кралска особа. Вероятно това бе причината да прекарва повече време в Лондон, отколкото в Ню Йорк, където той и сестра му бяха израсли.

Лейтън стоеше с ръце, подпрени на перилата от ковано желязо, лицето му бе повдигнато към вятъра, който повяваше откъм залива. Луната осветяваше русата му коса, чиито копринени къдри почти достигаха раменете на бялото му ленено сако.

— Изглежда все още не притежаваме картата.

Въпреки че резонансът в гласа на Лейтън не издаваше нищо, лейди Джудит усети яда, скрит зад всяка дума, изречена от този чист тенор. Тя сви ръце в юмруци, чудейки се какъв ли изблик на насилие ще последва тези нежни думи.

— Щяхме да я имаме — каза Франки, — но този приятел се появи неизвестно откъде.

Лейтън погледна през рамо, сините му очи пронизваха сенките. Не за първи път Джудит си помисли, че знае какво е да наблюдаваш

дявола, зает със своята работа. Срещна за първи път този висок мъж с ангелско лице преди една година, на едно от онези лишени от живот партита, които аристократите бяха доволни да дават. Той беше толкова внимателен, толкова привлекателен, толкова вълнуващ. Вероятно бе забелязал неспокойния ѝ дух. Вероятно знаеше за какво копнее тя, вероятно бе разпознал нейната слабост.

Лейтън я беше примабил в своя кръг на лични удоволствия и неописуема перверзия. Цената беше нейната душа и тя беше платила, без дори да знае колко ще ѝ струва. Но тогава Лейтън започна да изпитва особено удоволствие да унижава британски аристократи, без значение жени или мъже. Той ги колекционираше, както колекционираше и синовете, и дъщерите на богати бизнесмени, както някои колекционират пеперуди.

Лейтън се обърна, постави усмихнат едната си ръка на перилото, а равните му зъби изглеждаха нечовешки бели на лунната светлина.

— Разочарован съм от теб, Франки. И от теб, Джоко.

Джудит погледна двамата мъже, които стояха пред Лейтън. Тези тромави говеда изглеждаха така, като че ли гледат в лицето на своя екзекутор. Те знаеха какво може да им направи Лейтън. Често бяха изпълнявали присъди върху някой, изпаднал в немилост в очите му.

Франки прокара ръка по тясната си вежда и избърса капките пот, които блестяха на лунната светлина.

— Дай ни още една възможност, шефе.

Лейтън се засмя, меките звуци се смесиха с разбиването на вълните, с шепота на вятъра, който преминаваше през двете високи палми, люлеещи се до балкона.

— Вие знаете, че бих дал сърцето си да видя този град.

— Ще се погрижим за това момче следващия път, шефе — Джоко удари с юмрук разтворената си длан. — Ще видиш. Ще вземем тази карта.

Лейтън се премести към Джудит, бризът развяваше дълъг кичур сребристоруса коса над веждата му. Тя бе принудена да се усмихне, когато той обви ръка около кръста ѝ. Този човек беше способен на всичко, дори и на убийство, ако се опиташе да го напусне.

— Какво да правя с тези непослушни момчета, кралице моя? — попита той, докато вдигаше една тъмнокафява къдрица от рамото ѝ.

— Дай им друга възможност.

— О-о, ти си толкова милостива — Лейтън се засмя и мушна пръсти под отрупаната с инкрустации златна огърлица, която ѝ беше окачил след вечеря. — Как я чувстваш, като знаеш, че някога е красяла шията на Клеопатра, а сега безсмъртното злато докосва кожата ти?

Тя се възхити за първи път на огърлицата преди няколко седмици на един прием в Британския музей, който посети заедно с Лейтън. Знаеше, че огърлицата е истинска — Лейтън нямаше да притежава фалшификат. Знаеше, че той щеше да настоява да я носи толкова, колкото на него му е угодно. Не искаше да знае как я е получил.

Лейтън беше пристрастен към произведенията на изкуството. Имаше таен салон в къщата си в Ню Йорк, пълен със съкровища от Египет, Рим и Гърция, реликви, за които се твърдеше, че са принадлежали на крал Артур, бижута на Мери, шотландската кралица и стотици други вещи, всички уникални, всички бивше притежание на някой музей.

Усмехнат, Лейтън плъзна ръката си по-ниско, над избродираната дантела, която красеше кръглото огърлие на синята ѝ копринена рокля. Джудит погледна към двамата мъже, застанали до тях. Приличаха на кучета, които чакат заповедите на своя господар.

— Лейтън, моля те, недей. Не пред тях.

— О, ти няма да ми казваш не, нали, сладка моя? — пъкна ръката си в корсажа ѝ, дългите му пръсти опипваха голите хълмове на гърдите ѝ. — Чудя се какво ли ще си помисли съпругът ти, истинският благородник лорд Чатъм, барон на Хампстед, ако разбере, че си заедно с мен, вместо да посетиш добрата мисис Пенифилд.

Джудит прехапа устни. Съпругът ѝ не се интересуваше. Нейният съпруг беше твърде зает със собствените си развлечения, за да забележи какво прави тя.

Тя беше на осемнадесет, когато се омъжи за Оливър Чатъм, твърде невинна, за да разбере защо хубавият ѝ млад съпруг няма влечение към брачното ложе. След петгодишни опити да спечели любовта му, след като пет години бе смятала, че вината е нейна, най-накрая разбра предпочитанията на съпруга си, след като го намери в леглото с едно от момчетата от конюшните. След няколко месеца тя срещна Лейтън. А той бе едва в началото на уроците си, в които ѝ преподаваше, как наистина да разбира своите нужди.

Лейтън завъртя между пръстите си зърното на гърдата ѝ, това спираловидно усещане я изпълни с остро желание и познато отвращение към самата себе си.

— Картата, градът — прошепна тя, надявайки се да го отстрани.
— Какво ще правиш?

— Имам начини — Лейтън погледна през рамо. — Моята кралица ви помилва. Оставете ни сега!

Франки и Джоко забързаха към отворената врата на салона. Джудит се облегна на каменната стена щом Лейтън разкопча роклята ѝ. Тя едновременно жадуваше и ненавиждаше това, което щеше да последва.

Той прокара ръце по раменете ѝ, меките му длани предизвикваха трепет по кожата ѝ. Синята коприна прошумоля, като се свлече на пода. Той развърза фустите и ги остави да се смъкнат по бедрата ѝ, след което сведе поглед към възвишенията на гърдите ѝ, които се показваха от украсения с дантели ръб на белия ѝ корсет. Джудит погледна надолу към собственото си тяло, чувствайки, че кожата ѝ се навлажнява под втренчения му поглед.

— Не се притеснявай за картата — Лейтън разкопча цепката на белия си ленен панталон и продължи. — Един от моите приятели ще бъде на тази експедиция заедно със семейство Уитмор. Някой, който ще се погрижи да нямаме неприятности, докато ги следваме, ако не можем да си осигурим копие от картата.

Джудит потрепери въпреки топлия вечерен бриз.

— Кой е той?

— Малка любопитна котка, това си ти.

Лейтън обви с ръка основата на гърлото ѝ. Натисна с пръст меката кожа под бузата ѝ, принуждавайки я да извива глава назад, докато погледът ѝ се впи в звездите.

— Казвал ли съм ти някога, че мога да гадая бъдещето по звездите?

Тя почувства, че ръката му се плъзга по чисто бялото бельо върху бедрата ѝ.

— Какво виждаш в звездите?

— Виждам голяма трагедия, надвиснала над главите ни — той спусна ръка между бедрата ѝ. Притисна длан до чувствената могилка

от плът, дългите му пръсти се мушнаха в цепнатината на долните ѝ гащички.

Горещи сълзи се появиха в очите ѝ. Унижение. Потресаващо унижение. Понеже тя го искаше. Нуждаеше се от това. Той проникваше в нея, пръстите му не срещаха съпротивление, тялото ѝ искаше неговото нахлуване.

— Цялата компания на Уитмор ще изчезне, изтребена в джунглата — той мърмореше тихо под носа си. — Тръпка на отвращение ли почувствах току-що? Или ме желаяш толкова силно?

„И двете“, помисли си тя. Палецът му премина през чувствителната бучица от нерви, скрита под меките къдри. Джудит затвори очи и се опита да не се движи срещу ръката му. Невъзможно. Бедрата ѝ се стремяха напред, жадни за дълбоко проникване.

— Каж ми — шепнеше той, а топлият му дъх бе примесен с бренди. — Каж ми, че ме искаш в себе си!

Джудит захапа устната си. Нямаше да го каже. Нямаше!

Той раздвижи пръстите си, плъзгайки палеца си върху влажната плът.

— Каж ми!

Тя отвърна на грубия му шепот, на настойчивата му ръка върху плътта си, на желанието, което разкъсваше слабините ѝ. Нямаше надежда за нея. Тя се нуждаеше от това.

— Искам те! — каза тя, обвивайки с ръце раменете му. — Моля те!

— Точно така, моя сладка кралице — каза той като притискаше усмихващи се устни до шията ѝ. — И как мога да ти откажа?

Буци. Диванът в салона на Маккейн не беше нищо друго, освен купчина валчести камъни, натъпкани в бодливо конопено платно. Кейт се обърна настрани, избутвайки мрежата против комари към задната страна на дивана. Дръпна я обратно на мястото ѝ и оформи нисък свод над главата си. За всичките пари, които плащаха на този човек, тя трябваше да се настани в спалнята му — както самият Маккейн бе предложил. Тя притежаваше една упорита черта в характера, широка колкото Атлантика, както често казваше баща ѝ, но понякога ѝ вършеше добра работа.

Искаше да покаже на Девлин Маккейн, че не е примадона, която се нуждае от легло. Розова пъпка, разбира се. Ще му покаже, че е толкова издръжлива, колкото и той.

Приглушеният тътен на гласове, смях и музика от казиното долу се промъкваше през дъските на пода. Тя удари с юмрук възглавницата, която Девлин Маккейн ѝ бе осигурил. Дали баща ѝ се чувстваше по-добре на онова тясно походно легло в килера долу? Джентълмен до дъното на душата си, баща ѝ също бе отказал предложението на Девлин Маккейн да използва стаята му.

Беше безсмислено да лежи тук. Нямаше да мигне тази нощ. Отхвърли бялото памучно одеяло и мрежата против комари. Образувалите се по гърба ѝ възли се отпуснаха, когато се изправи и протегна. На лунната светлина, струяща през отворените прозорци, видя гънките по ленената си рокля с цвят на слонова кост. Мразеше да спи с дрехите си, но нямаше намерение да облича нощницата си. Не и с това казино отдолу. Не и с Девлин Маккейн толкова близо.

Една жена не може да се довери на мъж като този. Мъж, който прилича повече на звяр, отколкото на човек. Мъж, който можеше да я гледа с такива сребристосини очи и да предизвиква тази мощна топлина вътре в нея. И заедно с ужасното подозрение ѝ хрумна друга мисъл: може би имаше още някой, на когото не можеше да се довери. Може би на самата себе си?

Глупости. Не намираше Девлин Маккейн ни най-малко привлекателен, убеждаваше се тя. Никога нямаше да хареса варварин.

На другия край на стаята се очертаваше тъмната сянка на вратата, водеща към спалнята на Девлин Маккейн. Той дори не я използваше. Това легло стоеше празно, докато тя трябваше да спи върху камъни, а Маккейн се шляеше в казиното си. Е, по-добре легло от камъни, отколкото легло, на което е спал той!

Белите ленени завеси потрепнаха от промъкналия се през отворените прозорци бриз. Освен дивана и една малка маса в единия край, тази бедна мебелировка се допълваше от две изтъркани кресла и бюро на отсрещната стена. Стаята бе почти гола и съвестно почистена. Носеше се мирисът на лимонено масло и пчелен восък.

По боядисаните в бяло стени нямаше фотографии, нямаше рисунки, нищо, което да дава представа за този мъж. Освен малката библиотека, която си беше направил в единия ъгъл.

Лунната светлина я насочи към бюрото до отсрещната стена. Използва кибритените клечки, които намери в дървена кутийка до медната газена лампа, поставена върху бюрото, и я запали. Мека проблясваща светлина се разля върху книгите, изпълнили лавиците, който заемаха половината от двете допиращи се стени. Когато за първи път забеляза библиотеката, тя бе изненадана. А сега, като погледна заглавията, бе озадачена.

Повечето от подвързаните с кожа томове изглеждаха стари, но чисти. Нямаше дори и следа от прах. Тя огледа заглавията, някои от които едва се четяха, търсеше нещо, което да отвлече съзнанието ѝ от смущаващия американец. Но това, което откри, я накара да се замисли още повече за Девлин Маккейн.

Поезия, пиеси, класиците в литературата, както и съвременни автори като Туейн, Джеймс, Мопасан и Зола, изпълваха етажерките му. Имаше още: книги от митологията, философията, историята, математиката. Книги, които един учен би трябвало да притежава. И то на лавиците на човек като Девлин Маккейн.

— Философия. Какво ли правиш с такава книга, Девлин Маккейн — прошепна тя като вдигна едно издание на „Лекции по философия на човешкото съзнание“ на сър Томас Браун от лавицата.

— Правилата ли нарушавам?

Кейт се завъртя на пети, обръщайки се с лице към вратата за задното стълбище и към мъжа, който стоеше на прага. Шумът от казиното се понесе по стълбите и загърмя в стаята. Девлин Маккейн стоеше с ръка върху дръжката на вратата и с малък пакет под лявата си мишница. Той я гледаше така, като че искаше да обвие ръце около врата ѝ и да я удуши.

Погледът му веднага задвижи нейната защитна реакция и като заговори, гласът ѝ прозвуча по-остро, отколкото бе възнамерявала.

— Не ви чух да влизате.

Той влезе и затвори вратата след себе си, изолирайки шума от казиното. Тя усети яда му, когато се обърна към нея, тъй като лампата освети изопнатите черти на лицето му. Но имаше нещо повече в изражението му. Какво? Сянка на уязвимост?

Той взе книгата от ръцете ѝ и дълго се взира в кожената подвързия, преди да заговори.

— Нима философията е нещо, което само богатите млади мъже в колежите могат да четат, мис Уитмор?

Тя се вцепени от тона му. Дали този човек не я мисли за някаква досадна снобка?

— Не, разбира се. Бях изненадана, това е всичко.

Той постави книгата обратно на етажерката, като че ли не искаше тя да я докосва.

— Изненадана сте, че мога да чета ли?

Тя гледаше профила му, омагьосана от странната смесица на чувства, които четеше по лицето му: ядът се преплиташе с болезнена уязвимост. Да, уязвимост, като малко момче, подложено на присмех. Наблюдавайки го, тя се улови, че иска да го докосне, да изглади линиите, появили се върху красивото му лице. Защо изпитваше такава силна нужда да го докосне?

— Изненадана съм от избора ви.

— Открих книгите много отдавна — той прекара пръст по кожените подвързии. — Знанието, мис Уитмор, е нещо, което никой не може да ви отнеме. Няма значение какво е то. Дори най-бедният човек може да пътува на шир и дълж, ако може да чете.

Колко достъпна е философията на този човек. Колко изненадваща. Колко привлекателна! Той се обърна към нея, а в погледа му се четеше предизвикателство за диспут. Той не я харесваше, това беше ясно.

Това, което не беше ясно, бе причината, поради която намираше знанието прекрасно. В края на краищата и тя не го харесваше. Не би трябвало да я интересува неговото мнение за нея. Но я интересуваше. О, небеса, интересуваше я!

Изражението му омекна, ядът в очите му отстъпи място на любопитството.

— Очилата ви.

Кейт вдигна ръка към лицето си, търсейки тънките телени рамки. Нямахте ги, беше останала безнадеждно изложена на показ.

— Какво за тях?

— Те не са ви необходими, нали?

— Какви странни неща говорите — тя се извърна от него, криейки се от пронизателните сребристосини очи. — Защо, за Бога,

ще нося очила, които не ми трябва? — каза, отправила се към масата до дивана, където бе оставила очилата си.

— И аз се чудя.

Той я последва, тя го усещаше плътно зад себе си, чувстваше очите му върху себе си. Когато се пресегна за очилата, той покри ръката ѝ със своята. Внезапният контраст предизвика отговор в нея, искра, която разпали всеки нерв.

— Мистър Маккейн! — тя отдръпна ръката си.

Девлин вдигна очилата ѝ и ги сложи пред очите си. Лека усмивка се появи на устните му, докато я гледаше през малките стъкла.

— Същото е да гледаш през стъклото на прозорец.

— Дайте ги тук! — тя протегна ръка, с дланта нагоре, между тях.

— Защо, за Бога, една жена носи очила, от които няма нужда? — попита той, повтаряйки като папагал думите ѝ и поставя очилата в дланта ѝ.

Кейт бързо си сложи очилата. Но не можеше да се скрие зад тези малки стъкла. Вече не. Не и от този мъж.

— Те са ми необходими.

— За да ви предпазват от хората, които ви оглеждат ли? Или, ако мога така да се изразя, да ви предпазват от мъжете, които ви оглеждат?

Тя се отдръпна от него и потърси хладния бриз, появяващ през прозорците. Очилата бяха част от бронята ѝ. Красотата много отдавна се бе превърнала в проклетие вместо в благословия. А красота заедно с богатство правеше фатална комбинация. Кой мъж може да види нещо друго, освен красивото лице? Кой мъж може да види нещо друго, освен блясъка на златото?

— Не бихте ме разбрал.

— Понеже съм необразован шут, който трябва да бъде облечен в животински кожи и да носи тояга?

— Бърза преценка, трябва да призная — Кейт постави свитите си в юмруци ръце на перваза на прозореца. — Но точна, надявам се.

Светлини като точици блещукаха откъм града, разпростираха се нагоре по хълмовете, отразяваха се като вълшебство във водите на залива. Първата нощ от пристигането им в Рио, Кейт бе прекарала на палубата на кораба, гледаше града, представяше си тайните, които ги очакват.

Тя искаше да може да се върне обратно в тази нощ. Искаше никога да не бе срещала този мъж, защото имаше ужасното чувство, че животът ѝ никога няма да бъде отново същия. Струваше ѝ се, че е измъкната от безопасна малка дупка и е принудена да живее на слънце, чиято ярка светлина може да я ослепи.

— От какво се страхувате?

Кейт трепна от звука на този дълбок, плътен глас. Той стоеше зад нея обезпокояващо близо. За миг тя се почуди как той успяваше да се движи толкова тихо по скърцащия под, но този въпрос отпадна, изтласкан от съзнанието ѝ от чувствата, които предизвикваше в нея: яд, разстройване, унижение и още нещо. Нещо и топло, и крехко, и плашещо.

— Грешите, мистър Маккейн, не се страхувам.

— Страх ви е.

Уханието му изпълни сетивата ѝ — дъхав аромат, който винаги щеше да свързва с представата за слънце, осветило гладка мъжка кожа. Собствената ѝ кожа потръпна от спомена.

Той прекара длани нагоре около раменете ѝ, толкова близо, че усети топлината му. Но не я докосна. Накара я само да желае това топло докосване. Това беше лошо.

И тогава той я докосна, леко дръпване в основата на плитката ѝ, отпусната на гърба. Бялата сатенена панделка, която стягаше плитката, се поддаде на настойчивите му пръсти. Той ги мушна в косата ѝ, разпусна я, освободи гъстите спирали.

— Какво правите? — попита тя и се наклони напред, за да се отдръпне от него. Но не можеше да се отдръпне достатъчно, за да избяга. Ако се наведеше още малко, щеше да падне от прозореца.

Той ровеше с пръсти косата ѝ, разпръскваше гъстите кичури, докосваше гърба ѝ, раменете ѝ.

— Искам да видя как ще изглежда цялата тази коса, разпусната на лунна светлина — той докосна с устни върха на ухото ѝ.

Топъл дъх. Твърди устни. Нежното докосване раздвижи кръвта ѝ, сърцето в гърдите ѝ заби толкова силно, че усети сладостна болка.

— Винаги ли задоволявате любопитството си? — попита тя и дръпна косата си, сблъсквайки се с ръката му на тила ѝ. Тя отдръпна своята ръка. Той докосна малките къдрици на врата ѝ.

— Винаги ли отказвате да задоволите любопитството си? — той положи топлатата си длан отстрани на шията ѝ. Дългите пръсти достигаха до долната част на брадичката ѝ, до нежните очертания на ключицата ѝ.

— Не, разбира се — гласът ѝ прозвуча дрезгаво дори в собствените ѝ уши. — Аз разгадавам тайни, мистър Маккейн. Археологията е, в крайна сметка, наука за... тя е...

Той я накара да се обърне само с натиска на дъха си във врата ѝ. Лунната светлина струеше върху лицето му, посребрявайки чертите на древен бог — Вулкан, изхвърлен от Олимп, принуден да броди по земята заедно със смъртните, които бледнееха пред неговата сила и красота. В очите му тя прочете въпроси. Но те не я изплашиха така, както отговорите, които също бяха там.

— Вие се страхувате, че хората ще виждат само красотата ви. Затова се криете — той взе лицето ѝ в ръцете си, такива топли, силни ръце.

Откъде знаеше? Как е могъл да разбере този мъж?

Проникваше с очи в душата ѝ, разрушаваше цялата ѝ защита, докато тя се озова разбудена пред него. Беше едновременно вълнуващо и страшно, да знае, че този мъж може да я съблече гола.

Бризът развя пуснатата ѝ коса, кичурите проблясваха на лунната светлина, като докосваха рамото му. Той се усмихваше. Измамно. Ако някога се беше чудила над значението на тази дума, не бе необходимо да се чуди повече — усмивката му я обгръщаше с топлина, с обещание.

Той наклони главата ѝ, като се приближи, а пръстите му нежно докосваха с топлина бузите ѝ. Никога не си бе представяла тази негова нежност.

— Вие сте красива, Катрин Уйтмор. Много красива!

Тя се опита да избяга, но бе притисната между тялото му и прозореца. Лице и тяло, без ум или душа, това бе всичко, което той виждаше с тези властни очи. Тя не можеше да се заблуждава като вярва, че е видял повече.

Той притисна устни в нейните. Тя вдигна ръка, за да го отблъсне, но пръстите ѝ се впиха в раменете му, топлината им се излъчваше през дрехите, за да я затопли.

Не трябваше да му позволява да прави това. Изобщо не трябваше да го прави. Той помръдна глава, за да разтвори устните си върху нейните.

Топлина. Чиста, благословена топлина преливаше от него в нея и я изпълваше. Той обви ръце около нея, прегърна я, притисна гърдите ѝ до твърдия си гръден кош.

И, о, беше прекрасно да я държи така, като че възнамерява да я погълне, да чувства устните му да се движат върху нейните, да усеща силното му желание, невероятния му глад за нея. Някак си ръцете ѝ се оказаха върху раменете му, обгърнали ги. Някак си пръстите ѝ се оплетоха в косата му, в меката му копринена коса.

Той я искаше. Невинността не трябваше да ѝ спестява това знание. Дълбоко в нея се запали един първичен пламък от огнената буря на сърцето му, изгаряйки я от нужда, която никога не бе познавала преди. Той щеше да я погълне с огъня си. И тя щеше да посрещне разгрома.

— Дишай! — прошепна той, а устните му докосваха нейните. — Няма нищо лошо в това да дишаш, любима!

Тя се дръпна назад в люлката на прегръдката му, втречена в него, шокирана от собствения си отговор, замаяна от... липсата на въздух. Не би признала друго.

Той се усмихваше, чувствените му устни — извити и разтворени, сребристосините му очи — полузатворени от желанието, което тя усещаше да набъбва в едрото му тяло. Същото това желание преминаваше през собствените ѝ вени като огнена лава, която не приемаше никакъв опит за отказ. Тя бе разтърсена, изложена на показ както никога до сега.

— Баща ми ви нае да ни водите през джунглата, мистър Маккейн — каза тя и се отблъсна от гърдите му. — Не за да прелъстявате дъщеря му. Бъдете така добър да си припомните къде ви е мястото.

Той се вкамени, ръцете му се отпуснаха отстрани.

— Почти бях забравил — отстъпи назад и цялата топлина от лицето му се стопи, луната превърна мъжествените му черти в мраморно изваяние. Студ. Непроницаемост. — Аз съм наетата помощ.

Тя отмести поглед от това студено изражение, а една буца тъга бе заседнала в гърдите ѝ като назъбено парче лед.

— Точно така. И ви се плаща доста, трябва да добавя. Ще направите добре, ако не се samozабравяте в бъдеще, мистър Маккейн — и тя никога отново не трябва да се samozабравя с този мъж.

Пак се появи усмивката му, само че този път вместо мамещия чар, тя съдържаше зашеметяваща жлъч.

— Имам чувството, че не бях единственият samozабравил се, професоре.

Тя притисна пръсти до устните си. Този човек нямаше право, никакво право да я кара да се чувства по този начин — евтина, безпътна жена, като едно от неговите момичета, които танцуваха на сцената долу. Този път тя чу стъпките му, когато се отдалечи от нея остър, яден звук върху дървото. Тя погледна през рамо, докато той взимаше вързоп от дивана.

— Тръгваме след час. Облечете това! — каза той, подавайки ѝ малкия, тъмен вързоп.

Тя трябваше да приближи и да приеме предложеното. Измина разстоянието бързо, като държеше високо главата си.

— Корабът ни няма да потегли преди два часа утре следобед — тя дръпна пакета от ръцете му, като внимаваше да не го докосне, като че беше открит пламък. Развърза вързоп и извади дълга черна дреха и забрадка. — Това е расо на монахиня.

Той се усмихна, но в тези извити, прекрасно изваяни устни имаше само презрение.

— Докато потеглим от Пара за Амазонка, вие сте сестра Елизабет. Баща ви е отец Додсън.

— А вие?

Той се поклони.

— Отец Рейли, на вашите услуги.

— Това ще накара небесата да се разтворят.

— Наех кораб, който да откара отец Додсън и паството му до Пара — каза той, игнорирайки призива ѝ за словесна битка. — Облечете се и сложете всичко, от което се нуждаете в една чанта.

Кейт държеше расото до гърдите си и го наблюдаваше как прекосява стаята. Той отвори вратата на верандата над казиното, пропускайки вътре смях, музика и гласове. Излезе и затвори вратата с леко щракване. Въпреки това звукът отекна в ушите ѝ.

През джунглата с този мъж. Ден и нощ с този мъж. Дали ще опита пак малката си играчка на прелъстяване? И, ако го направи, какво тогава? Но тя знаеше, че няма да го направи. Тя знаеше, че нейният отказ беше пълен. Беше видяла болката в очите му. Беше видяла яда, по-силен, отколкото след като му удари плесница този следобед.

Не, Девлин Маккейн беше приключен за нея. И по някаква ужасна причина, тя не намираше успокоение в тази констатация.

ГЛАВА ПЕТА

Девлин стисна перилото на верандата и се загледа надолу в казиното си. Хората се тълпяха, главно мъже, докери и моряци, а националностите им бяха толкова разнообразни, колкото различни кораби пътуваха до Рио. Малкото жени, всички европейки, навъртащи се около комарджиите, бяха тръгнали да изкарат нощната си надница: пари срещу едно бързо утоляване на похотта в алеята до „Рай“, или за по-дълго, по-ангажиращо търкаляне — в публичния дом на отсрещната страна на улицата. Девлин не им обръщаше внимание, докато играеха честно. Те правеха това, което бе необходимо, за да оцелеят. А той знаеше всичко за оцеляването.

Въпреки че мъже играеха карти върху всяка от петнайсетте кръгли маси, подредени върху дъбовия под, тук царица беше рулетката. Мъжете стояха рамо до рамо около периметъра на всяка от трите дълги маси и се опитваха да примамят непостоянната лейди Фортуна да ги направи крале.

Цигарен дим висеше на нисък облак над стаята. Той танцуваше на лютиви сиви стълбове около медните маслени лампи, провесвайки се от тавана, пропит с миризмата на кисела бира и пот. Купчина боклук, помисли си Девлин. И той беше само още едно парче от тази смет. Стисна толкова силно гладкото дъбово перило, че кокалчетата му побеляха.

Тази целувка беше грешка. Голяма грешка. Понеже сега знаеше, че тя беше толкова любопитна, колкото и той. И въпреки че тя беше невинна като бебе, той усети глада в нея, глада за тайната. И той не бе намерил сили да ѝ се противопостави.

Това беше една целувка. Само целувка. Нищо повече. А беше целувал повече жени, отколкото можеше да си спомни. Но знаеше със сигурност, някакъв инстинкт му подсказваше, че дълго щеше да помни Катрин Уитмор.

Само да не се чувстваше така добре с нея. В момента, в който я държеше в прегръдките си, му се струваше, че е прегърнал слънчеви

лъчи, толкова топла беше тя, така изпълнена със светлина. Но тогава дойде тъмната действителност.

Катрин Уитмор беше богата, имаше положение в обществото и красота, която можеше да плени крал. Като я докосваше, като опитваше сладостта, която никога нямаше да притежава, той искаше, да, искаше да изкара от себе си цялата болка, цялото унижение, което бе натрупал в себе си през годините.

Твърде много ли искаше? Нямаше ли право да се чувства пречистен? Нямаше ли право да запази поне малко достойнство? Или тази привилегия притежаваха само тези, които бяха дарени с баща и майка?

Нямаше ли той право да държи Катрин Уитмор в прегръдките си? Отговора го знаеше. Можеше да открадне целувка или две. Можеше да открадне дори повече. Но Катрин Уитмор никога нямаше да бъде негова, наистина негова. Тя никога нямаше да принадлежи на някой от простолюдието, на копеле, изоставено от собствената си майка.

Монахините му бяха казали, че бил оставен на стълбището на сиропиталището, когато бил на две години, без нищо друго, освен бележка, пъхната в одеялото, увито около него, и името Девлин Маккейн, надраскано на хартията. От години търсеше отговор. Дори сега му беше трудно да разбере, какво е могло да направи едно двегодишно дете, че да предизвика своето изоставяне.

На дванадесет години той напусна сиропиталището, решен да намери майка си, или поне да научи какво се е случило с нея. След известно време разбра, че майка му е била проститутка в същия град. Не откри повече следи от нея. И сега изпитваше болка, че дори не си спомня лицето на майка си.

Могат ли парите да купят достойнство? Той знаеше, че на този свят парите могат да купят всичко. Но знаеше, че парите не могат да го въведат в света на Катрин Уитмор. Затова му трябваше много повече от пари, много повече, отколкото изобщо някога ще има.

Да върви по дяволите! По дяволите и свежото ѝ ухание на рози! Да вървят по дяволите тези огромни сини очи, които мълвяха „вземи ме“, докато ръцете ѝ го отблъскваха. А каква беше истината? Какво искаше тази лейди?

Катрин Уитмор бързо стана загадка за него, красива жена, която крие външността си, огнена сирена в един момент, ледена учителка — в следващия. Интригуващи противоречия. Примамливи възможности.

Седмици са пред тях, месеци тази жена ще бъде във властта му. И все пак отдалечена с цял един свят.

— Какво има, Девлин, момчето ми?

Девлин се обърна като чу гласа на Барнаби. Дребният човечец се бе упътил към него с високо вдигната брадичка, както винаги я държеше, и с усмивка на устните.

— Приличаш на душа, току-що отхвърлена от рая.

Девлин се напрегна, а ръцете го заболяха от силата, с която стискаше дървеното перило.

— А какво ще кажеш за човек, отправил се към централния вход на ада?

Усмивката на Барнаби стана още по-широка, дълбоки бръчки излизаха от сините му очи. Понякога този дребен човек приличаше повече на дете, но друг път беше по-стар от времето.

— Отправил се към централния вход на ада с ангел до себе си...

Девлин изрече думите през зъби:

— Ако тя е ангел, надявам се никога да не отида в рая — поклати глава и се усмихна на малкия си приятел. — Разбира се няма голяма вероятност това да стане.

Барнаби сви устни.

— Жалко, че не я харесваш много. Пътешествието, на което се отправяме, ще бъде дълго. Мисля си, че и двамата ще пътувате по-леко, ако се наслаждавате един на друг.

— Точно това се чудя, как ще ѝ се наслаждавам.

— Толкова ли ще е лошо? Тя е красива. Рядък бисер. Мисля си каква прекрасна двойка ще бъдете.

— Сигурно. По дяволите, перфектни сме един за друг — Девлин погледна надолу към казиното. — Просто чувам разговора на приятелите ѝ, поканени на чай — той продължи със съвсем правилен британски акцент. — Катрин, скъпа, вярно ли е, че е бил собственик на казино? Казваш, че няма родители, значи ли това, че е копеле? Не предполагам, че се е оженил за тебе, понеже си богата, нали, скъпа?

— Може би изобщо няма да ѝ пука.

— Аха, а може би аз наистина съм коронован принц, отвлечен при раждането — той се засмя, опитвайки да се отърси от чувството за безнадеждност, което го сграбчи. — Не ми трябва скръбта, която води след себе си такава жена. Възнамерявам да спазвам дистанцията.

И все пак Девлин се замисли за онзи момент, когато я държеше в прегръдките си, момент, в който почувства как тя го изпълва със светлина и топлина. Бог да му е на помощ, той искаше пак да изпита това.

Вибрациите на двигателя разтърсиха Кейт от главата до петите и накараха зъбите ѝ да задрънчат. Не беше точно това, което бе очаквала. Тя се втренчи в малката кабина. Едва ли бе по-голяма от тесен гардероб, с две тесни койки една над друга, всяка покрита с тънко жълто одеяло, за които подозираше, че някога са били бели.

В края на краищата, каютата бе само нейна, опита се да внесе положителни мисли тя. Всички други щяха да си поделят каюти.

Миризмата на застояла риба и нечисти тела нахлу, проникваше в ноздрите ѝ с всяко вдишване и пробуждаше стомаха ѝ. Тя никога не се чувстваше добре на кораб, дори на големи комфортни кораби като този, с който преминаха Атлантика. Но корабът, който Маккейн беше наел да ги отведе до Пара, не беше нито голям, нито комфортен и хриптеше по водата, като че ли всеки момент ще свърши курса.

— За бога, Маккейн, на тази бъчва можем да бъдем изядени от плъхове! — каза Робърт Мелвил.

— Не е необходимо да слушаме оплакванията ти — въпреки че Едуин произнесе тихо тези думи, не можеше да се сбърка подчертания в тях яд.

Робърт отмести поглед от баща си към Девлин Маккейн, според изражението си приличаше повече на сърдито дете, отколкото на двадесет и осем годишен мъж.

— Това може да подхожда на стила ви, Маккейн, но не виждам причина да не дочакаме парахода. Нима очаквате от нас да прекараме две седмици на тази боклукчийска кофа?

Кейт усети силната миризма на уиски, която се носеше от младия Мелвил. Тя познаваше този човек през целия си живот — те играеха заедно, когато баща ѝ оставаше в Лондон между експедициите.

Понякога се чудеше как непослушното малко момче, което познаваше, успя да се превърне в този надут, арогантен шопар. Точно сега тя искаше да го удари през лицето. Той нямаше право да говори на никого по този снизходителен начин.

— Имаме късмет, че мистър Маккейн е могъл да намери кораб за толкова кратко време.

Робърт изсумтя:

— Късмет ли? Да не би да трябва да се чувстваме щастливи на това подобие на кораб?

Въпреки че Кейт обичаше Едуин Мелвил като част от семейството си, тя не можеше да изпита никаква обич към човека, който някога бе смятала за най-добрия си приятел. От много отдавна се мълвеше сред лондонското общество, че комарът, пиенето и леките жени са обсебили душата на Робърт Мелвил.

— За разлика от някои членове на тази експедиция, мистър Маккейн е безценен. Без него се съмнявам, че можем да стигнем Авалон.

Робърт изцъка с език.

— Така ли, Кати! Винаги си защитавала бедните и отхвърлените. Сега сигурно ще се впуснеш в някоя от речите си в защита на просещите деца от Ийст Енд, или за подобряване условията на работа във фабриките, или — каква беше последната ти тема, Кати? Протекция на бедните, беззащитни лисици от кръвожадните ловци, нали? Май си спомням какъв шум се вдигна около тебе миналата година, когато измъкна лисицата на графа на Дартмут от зъбите на хрътките му. Трябва да е било страхотно зрелище.

— Освободих нещастното същество вечерта преди лова — Кейт пое дълбоко въздух, опитвайки се да контролира надигания се в нея яд. С периферното си зрение тя виждаше, че Девлин Маккейн я наблюдава. Но нямаше представа какво си мисли той. — Робърт, ако бях на твоето място щях да си държа езика зад зъбите.

Робърт извъртя очи.

— Не мога да повярвам, че си склонна да прекараш две седмици на това вонящо корито.

— Предвид обстоятелствата, страхувам се, че нямаме богат избор.

Въпреки че Остин се усмихваше, тихият му и спокоен глас съдържаше силна ядовита нотка, предназначена за Робърт.

— Ще бъде опасно да тръгнем с парахода, както планирахме.

— Опасно ще бъде да продължим с това корито. Струва ми се, че всеки момент ще трябва да се втурнем към спасителните лодки — Робърт направи пауза, повдигайки театрално вежди. — Някой обърна ли внимание, дали има спасителни лодки?

— Ако желаете ще ви изпратя с лодка обратно на брега.

Маккейн проговори с глас, който едва се различаваше от шепот. Стоманените нотки приковаха всички, който стояха в коридора: Робърт, Едуин, Остин, Фредерик, Барнаби и Кейт, всички се обърнаха към Маккейн с цялото си внимание.

Кейт се загледа в Маккейн. Той стоеше, опрял гръб на стената точно пред каютата ѝ, с ръце, скръстени пред гърдите и със сгънат в коляното крак. Приличаше на хищник, изпълнен с латентна сила на ягуар, наблюдаващ жертвата си през полузатворени очи. Страшно мъжествен. Опасен. Омагьосващ.

Не можеше да го отрече: този мъж я омайваше.

Трябваше да сложи край на тази лудост. Трябваше да престане да се чуди какво ли ще е, ако Девлин Маккейн я прегърне, още веднъж, ако пак почувства допира на устните му. О, да, тя окончателно трябваше да забрави тази целувка и начина, по който се чувства. Страстта без любов и уважение нямаше никаква стойност.

Робърт тръгна към Девлин, като че искаше да премери ръста си с неговия. Оказа се по-нисък с няколко инча.

Защо ли бе дошъл Робърт на това пътуване? Кейт продължаваше да се чуди. Защо бе оставил безгрижния живот в Лондон, за да се срещне с лишенията и опасностите на джунглата? Това трябва да е била идея на Едуин. И имаше само една причина за нея: Едуин все още се надяваше тя да приеме предложението за женитба, на Робърт.

Мускулите в гърлото на Робърт се стегнаха и адамовата му ябълка изскочи, преди да заговори.

— За кого се мислите, та ми говорите по този начин? Нямате право!

— Когато ме нае да водя тази малка група, мистър Уитмор ми даде това право — Маккейн гледаше право в Робърт, докато говореше.

— Ако искате да продължите да участвате в тази експедиция, ще правите това, което ви казвам!

— Как ли пък не! — червени петна избиха по бледите бузи на Робърт. Той се огледа наоколо за подкрепа. Но не намери такава. Никой не оспорваше командването на Маккейн.

— Може би трябва да си помислиш за това пътуване, Робърт — каза Фредерик с нежен глас, като че говореше на дете. — Това е само прелюдия към опасностите, които ни очакват в джунглата.

Робърт отвори уста, за да проговори, но не го направи. Вместо това се обърна и забърза по коридора към каютата си. Силното затръшване на вратата изпълни тесния проход.

Едуин дълго гледа след сина си, преди да се обърне към Маккейн.

— Позволете да се извиня заради сина си. Ще говоря с него. Няма да се повтори.

Маккейн кимна, а лицето му не изразяваше нищо от мислите му. Едуин тръгна по коридора към каютата на сина си със смъкнати рамене и наведена глава. Кейт гледаше човека, който винаги беше толкова горд, и се изпълни със силен яд към сина, който го беше пречупил. След като казаха лека нощ, Фредерик, Барнаби и Остин продължиха надолу по коридора, за да намерят каютите, които Девлин им бе осигурил.

Маккейн стоеше в коридора и я наблюдаваше. Мъглявата светлина от маслената лампа над главите им осветяваше едната половина на лицето му, промъкваше си в косата му и откриваше тъмнокестенявите корени, скрити дълбоко под абаносовите къдри. В буреносните му сиви очи имаше очакване — мъж, застинал преди битка.

Дали очакваше и тя да реагира като Робърт? Наистина ли я мислеше за разглежено, оплакващо се дете? Това я ядосваше. Тя бе решена да покаже на този мъж, че е не по-малко способна от него.

Тя смъкна черната забрадка от главата си, поколеба се само за миг, преди да легне върху жълтото одеяло. Усети, че той я наблюдава. Сигурна бе, че той очаква да започне да претендира за удобствата. Е, добре, щеше да му покаже, че е замесена от здраво тесто. След като принуди устните си да се усмихнат, тя се обърна с лице към него:

— Мисля, че ще ни бъде доста удобно, мистър Маккейн — излъга тя със собствените си уста.

Едно намръщване развали линията на веждите му. Той проследи с поглед извитите ѝ в усмивка устни, като че ли си припомняше формата, вкуса, начина, по който устните ѝ се движеха под неговите. За това ли мислеше? Дали си припомняше целувката, която поделиха?

През застоялия въздух Кейт усети полъха на интригуващо ухание: кожата на Маккейн се бе изпотила от влажния въздух. Тя вдиша дълбоко екзотичната миризма, която се въртеше около нея, привличаше я някак неочаквано, заливаше я до такава степен, че трябваше да се бори с необходимостта да се премести по-близо до този мъж. Тя се обърна и се опита да отвори кръглото прозорче. Може би малко въздух щеше да помогне. Прозорчето не помръдна.

Една топла ръка покри нейните. Тя погледна нагоре, право в сребристосините очи на Девлин Маккейн. Той приличаше на великан в малката кабина, навел глава, за да не я удари в гредите, наредени по тавана. Той мълчеше, гледаше я, ядът бе изчезнал от лицето му, а мястото му бе заето от гладка, неразгадаема маска.

Тя се взря в него, като ѝ се искаше да прочете мислите му. Какво бе видял в лицето ѝ преди часове? Какво го бе накарало да я целуне? Дали му изглеждаше по същия начин сега? Щеше ли да я целуне пак? Поне само да се убеди, че не бе така възпламеняващо, както, си спомняше.

И тогава той направи нещо неочаквано — усмихна се. Щедра усмивка, която я заобиколи, обгърна я и я обля с топлина. Усмивка, в която имаше одобрение и нещо повече.

Горещината беше неочаквана, бавен пламък, който се промъкваше по крайниците ѝ, карайки ги да треперят. Тя измъкна ръката си изпод неговата, сигурна, че той ще усети внезапната възбуда, която бе предизвикал в тялото ѝ. Усмивката му стана по-широка, което потвърди опасенията ѝ.

— Позволете! — той дръпна дръжката на прозорчето.

То се отвори със скърцане и позволи на хладния бриз да нахлуе в малкото помещение. Тя пропусна въздуха дълбоко в дробовете си. Но все още я изпълваше уханието му, острият мъжки аромат, който създаваше хаос в сетивата ѝ.

— Трябва ли ви още нещо? — попита той, а на устните му още стоеше тази непреодолима усмивка.

Трябваше ѝ по-голямо разстояние от него. Трябваше постоянно да има едно на ум кой е и какво представлява Девлин Маккейн. Той със сигурност не беше мъж, на когото да се възхищава. Той не уважаваше жените. Нямаше съмнение, че прелъстяваше жени само заради спорта.

Не, тя разбира се, не трябваше да стои тук и да се взира в тези негови хубави очи. Не трябваше да мисли за целувката му. И преди всичко не трябваше да се надява да я целуне отново. Тя не беше някоя красива слабоумна глупачка. Нямаше да попадне под магията на силния чар на този мъж.

— Не, благодаря — каза тя, ужасена от гласа си, почти беззвучен.

Той сведе очи, а погледът му се плъзна по извивката на устните ѝ. Кейт задържа дъха си в очакване. Ако я вземеше в прегръдките си, какво щеше да направи? Но тя знаеше. О, да, знаеше. А отговорът беше едновременно вълнуващ и унизителен.

Той вдигна очи, сребристосините гълбини преливаха от чувства. Още веднъж тя видя уязвимото момче да се крие в този твърд мъж. Още веднъж поведе борба със себе си да не го докосне.

— Лека нощ, мис Уитмор — той се завъртя на пети и напусна, преди тя да има възможност да отговори.

— Лека нощ — прошепна тя, заслушана в ехото на твърдите му стъпки по дървения под.

Кейт сграбчи края на прозорчето и се загледа в нощното небе. Избра си звезда, както много отдавна я учеше баща ѝ — ярка, блестяща като диамант звезда в синьото като индиго небе. Тихо изрече желание, както бе правила безброй пъти като дете. Нуждаеше се от всяка капка късмет, за да не се прави на глупачка пред този мъж. Трябваше някак си да се научи да му устоява. Трябваше!

Девлин постави ръце на гладките дъбови перила на малкия параход. Хладният бриз обливаше горещите му бузи със соления дъх на морето. Под него палубата вибрираше от двигателите, които ги пренасяха през Атлантика. Едва започваше да разбира колко малко знае за Катрин Уитмор.

Не беше очаквал тя да го защити. Беше очаквал разглезената малка аристократка да подгъне колене и да захлипа заради грозната малка каюта.

Затвори очи и още веднъж я видя как стои в тази воняща каюта. На лицето ѝ имаше усмивка, лека, храбра усмивка, с която се опитваше да скрие ужаса си, усмивка, която разби цялата му защита. Тя приличаше на порцеланова кукла, крехка в своята красота. Бе събрала толкова решителност в себе си.

Той се улови, че мисли за мига, в който я прегърна. Чувстваше се като момче, целунало за първи път — възстановяваше всеки детайл — аромата на топлатата ѝ кожа, формата на твърдите ѝ гърди, притиснати до неговите, изненадания поглед на големите ѝ сини очи. Желание разреза като с нож слабините му. По-добре мисли за нещо друго!

Отметна глава назад, вдишвайки соления въздух. Едва познаваше тази жена. Какво у нея го караше да я заключи в прегръдките си и да я държи там завинаги? Беше познавал много красиви жени преди, прекалено много жени, също така привлекателни като Катрин Уитмор.

Смешното беше, че не можеше да си спомни лицата на жените, с които беше спал, не и с подробности. Техните образи изчезваха като тебеширени рисунки под дъжда. Жените, които беше допускарал в живота си, просто преминаваха — нито една не се задържаше повече от няколко дни, няколко седмици от време на време. Той искаше да бъде така. И все още искаше. Нали?

Загледа се във водата. Луната озаряваше със среброто си, гребените на търкалящите се вълни. Искаше от живота повече от един флирт, който запалва буйни страсти, а след това изгаря за миг. Този вид страст не оставяше след себе си нищо друго, освен пепел. Той искаше повече. Нуждаеше се от повече.

Искаше да обича някого. Искаше да го обичат. Жена, която търси дом, съвместен живот. Искаше свой собствен кът някъде на чисто, където да диша въздух, а не да се задушават от вонята на цигарен дим и уиски. Искаше деца. И беше истински глупак да си мисли, че Катрин Уитмор би пожелала да има тези неща заедно с него.

Тя живееше в свят, различен от неговия. Беше свикнала с джентълмени, мъже, които спазват правилната дистанция. Той я беше изненадал, това бе всичко.

От друга страна, тя го намираше интересен. Той беше различен. Той запали огън в нея, това тя не успя да скрие. Но нямаше значение какво искаше да види в тези нейни прекрасни очи, никога нямаше да бъде нещо повече от страст. Трябваше да запомни това. Трябваше да запомни, че тази лейди никога нямаше да намери място за него в живота си. Ако забравеше, ако допуснеше да се влюби в нея, щеше да бъде разкъсан на парчета.

Вратата към палубата се отвори и затвори зад гърба му. Девлин погледна през рамо, челюстта му се стегна, като видя човека, който пристъпваше по палубата. Не искаше да разговаря с никого, най-вече с лорд Остин Синклеър. Този човек му напомняше за всичко, което той не беше.

— Желаете ли пура? — попита Остин, като се премести и застана до Девлин.

Девлин хвърли поглед на златната табакера, която мъжът държеше и поклати глава.

Остин затвори табакерата и я пусна в джоба на самото си. Драсна клечка кибрит, пламъкът освети чертите му, докато я държеше до края на пурата: гъсти вежди, високи скули и тънък прав нос. Британски аристократ, който също беше богат и изглеждаше добре. И какво имаше между Катрин Уитмор и този блестящ английски маркиз? В този миг Девлин разбра, че не е сигурен, че иска да разбере.

Остин разпалваше навития на руло тютюн, изпускайки ароматен облак дим срещу бриза. След малко заговори.

— Младият Мелвил е разглежено дете, маскирано като мъж. Нямаше да е тук, ако Едуин и Фредерик не бяха толкова добри приятели. Надявам се, че няма да допуснете той да ви притеснява.

— Мога да се справя с Мелвил.

— Да, сигурен съм, че можете.

Девлин го погледна, търсейки някаква следа от сарказъм в синьосивите очи, които му създаваха странното впечатление, че гледа в огледало. В очите на Остин видя само приятелство и топлина, които не можеха да бъдат фалшиви. И все пак Девлин не искаше да бъдат приятели.

— Радвам се, че променихте решението си, мистър Маккейн. Мисля, че с вас ще стигнем до Авалон.

— Наистина ли вярвате в тази измислица?

— А вие не вярвате ли?

— Вярвам в парите, които ми плащат да водя тази малка група на този митичен поход. И това е всичко, в което вярвам.

Остин се загледа за известно време в горящия край на тънката си пура, едно намръщване бе склусило черните му вежди.

— Вероятно ще откриете повече неща, в които да вярвате на този поход, отколкото си мислите, че е възможно.

Имаше странна нотка в меланхоличния му глас, но Девлин не искаше да се замисля върху този британски аристократ. Не искаше да познава тези хора. Те също само преминаваха през живота му. За него беше по-добре да не бъде в приятелски отношения с никого. И щеше да бъде катастрофално, ако си мисли за нещо повече с тази английска пъпка от роза.

Остин се загледа във вратата, зад която изчезна Девлин Маккейн. За две седмици щяха да стигнат Пара. Речният кораб и провизиите ги чакаха да започнат пътешествието. Това пътуване до Авалон нямаше да бъде лесно за никого от тях. Беше възможно и да не успеят. Не трябваше да мисли за провал, такива обстоятелства бяха немислими.

Той вдиша хладния вечерен бриз и се опита да прогони съмненията, които бодяха като островърхи ножове сърцето му. Не му бе останал никакъв избор. Щеше да следва неговите инструкции точно, дори и душата му да се съпротивляваше.

ГЛАВА ШЕСТА

Две седмици по-късно, Пара, Бразилия

Девлин се разхождаше по главната палуба на речния кораб, който Фредерик Уитмор бе наел за пътуването им до Сантарем и проверяваше припасите, поръчани от Уитмор за експедицията. „Рио Белла“ имаше три палуби, двете бяха разположени една над друга върху главната палуба като блатовете на торта, снежнобели, с дантелени мотиви, украсяващи върховете на подпорните стълбове на всеки ред. Този кораб с едно колело отзад, можеше да побере петдесет първокласни пътници. А човекът, който вървеше зад него, го бе наел целия.

— Мислите ли, че сме забравили нещо? — попита Фредерик.

Девлин спря до купчината дървени щайги, които стигаха до брадичката му, „Консервирани праскови“ бе залепено на всяка една. Имаше достатъчно провизии, натрупани на главната палуба, които да стигнат на една малка армия за няколко месеца.

— Не забелязах вана.

— Вана ли? — Фредерик се втренчи в него за момент, тъмнокафявите му очи отразиха първо объркването му, след това хумора, който Девлин се бе научил да очаква от този човек.

— Взимате ме на подбив, разбира се. Предполагам смятате, че сме натрупали твърде много за тази експедиция.

— Само ако планирате да вземете цял полк по Амазонка, ще имате нужда от всичко това — Девлин забеляза Катрин Уитмор да слиза по стълбите откъм мелтердека. Облечена в бял лен, със залязващото слънце в златните коси, тя изглеждаше като същество от друг свят, мистична богиня, слизаща от своя трон. Девлин разбра, че зяпа и се принуди да насочи вниманието си към щайга консервирано мляко от лявата му страна.

— Ще сортираме всичко това по пътя за Сантарем. Ще кажа на капитана да потегля.

— Толкова скоро? — Кейт спря в основата на стълбите, изящната ѝ ръка почиваше върху обсипаната с дърворезба колона, която подпираше стълбището.

Тя все още е бледа, помисли си Девлин. Тъмните кръгове под големите сини очи говореха за нощи, преминали в безсъние, роклята ѝ беше широка, което показваше колко бе отслабнала. Боледуваше от морска болест почти през цялото време от изминалите две седмици. И не се оплака нито веднъж. Всъщност малката професорка правеше всичко възможно да скрие болестта си от другите. И Девлин не можеше да ѝ помогне, не можеше да я прегърне, за което жадуваше.

Дори сега той искаше да я вдигне на ръце, да я залюлее до гърдите си. И всеки път, когато си помислеше за нея, всеки път, в който установяваше растящата сила на чувствата си, той се чувстваше застанал на ръба на висока скала, несигурен, без опора под краката си.

Никога не бе изпитвал такова чувство на загриженост. Никога жена не бе обсебвала мислите му, въображението му. Ден и нощ тази жена го преследваше. Той се опитваше да стои толкова далече от нея, колкото позволяваше малкият параход. Но и сега не можеше да избяга от нея, от магията, която бе хвърлила върху него. Катастрофално беше да мисли по този начин за нея.

— Да не сте променили решението си, мис Уитмор? — Девлин се обърна с лице към нея. — Приехте ли да останете в Пара?

Решителната ѝ малка брадичка се вдигна.

— Не, няма да остана, мистър Маккейн — тя погледна баща си, умишлено пренебрегвайки Маккейн. — Ще кажа на останалите, че ще потеглим колкото е възможно по-скоро.

Девлин я гледаше как си тръгва. Искаше му се да я последва, да я сграбчи и да я разтърси, да ѝ каже да остане тук, докато ѝ намери този проклет, измислен град. Искаше тя да избяга, понеже той нямаше къде да се скрие от нея и от чувствата, които събуждаше в него.

— Забелязах, че тя престана да носи онези нейни досадни малки очила — каза Фредерик. — Подозирам, че вие имате нещо общо с това.

— Казах ѝ, че е измамничка.

Фредерик се закиска.

— Да, точно това очаквах. Знаех си, че можете да го направите, още като ви видях за първи път.

Девлин го погледна, изненадан от усмивката върху лицето на другия мъж, озадачен, че Фредерик Уитмор би искал да бъде близо до дъщеря му. Вероятно Фредерик не си и представяше колко силно го привличаше неговата дъщеря. Може би не забелязваше, че щом я видеше, Девлин правеше всичко възможно да се въздържи да не я докосне.

— Не разбирам, защо ѝ позволявате да идва на тази експедиция. Трябва да разберете колко опасно ще бъде там за нея.

— Да, знам за опасността. И трябва да ви кажа, че Кати е най-скъпото нещо за мен на света. Да я загубя, ще означава... няма да има за какво да живея — Фредерик пое дълбоко дъх. — Но, ако ѝ забраня да тръгне, какво бих могъл да ѝ кажа?

— Ще ѝ кажете, че я обичате и искате да я предпазите от опасностите.

Фредерик кимна.

— Може би. Кажете ми мога ли да кажа на пораслия си син, че не може да дойде на тази експедиция, ако той е здрав и способен?

Девлин усети какъде води разговора.

— Ако можех, щях да предпазя всички ви от навлизането в този ад. Знам твърде добре колко лесно се умира там.

— Вие избягвате отговора на въпроса ми, Девлин — каза Фредерик, усмихвайки му се. — Мисля, че истината да искате Кейт да остане, е, че чувствате, че жените трябва да бъдат предпазвани, да бъдат увивани в памук и да бъдат поставяни високо, върху някоя въображаема лавица, където нищо да не ги докосва.

Девлин поклати глава.

— Повярвайте ми, Фредерик, не мисля, че дъщеря ви е порцеланова кукла. Но...

— Но не мислите, че е достатъчно силна да издържи това пътуване — Фредерик поклати глава. — Тя е решителна млада жена, интелигентна, със силна воля, способна. Няма да можете да я убедите да стои настрана. Ако опитате, само ще я накарате да не ви харесва — той изучаваше Девлин известно време с особен блясък в очите, с усмивка на устните. — Мисля, че ще откриете, че тя е по-силна от някои от нас.

Той вече беше открил твърде много относно тази лейди. Искаше да мисли, че тя е разглезена, страхлива, но не можеше.

— Има хиляди начини, които могат да предизвикат смърт там.

— Да. И ние сме избрали най-добрия мъж, който да предпази цялата експедиция.

Мускулите върху раменете на Девлин се напрегнаха.

— Не можах да опазя партньора си.

Фредерик отстрани думите на Девлин с едно махване на ръката си.

— Имам ви пълно доверие, мистър Маккейн.

Боже, искаше да бъдат в безопасност, но той беше само един човек. А знаеше колко бързо можеше да дойде смъртта, бързо като копие, чиито връх е намазан с кураре^[1]. В един момент разговаряше с Джералд, а в следващия Джералд умираше на дъното на кануто, а Девлин гребеше като луд, за да се отдалечат от индианците, които изневиделица се бяха появили на брега.

Девлин утихна за момент, издържайки благия поглед на Фредерик, като му се искаше да направи нещо, което да промени решението му, да може да изпрати този мил човек и щурата му дъщеря обратно в Англия. Но вече знаеше, че не бе по силите му да ги спре.

— Имахте ли възможност да прочетете книгата ми и копието, което направих на дневника на Рандолф?

Девлин кимна. След като Фредерик му ги даде, той ги прочете няколко пъти.

— Интересно четиво.

— Надявах се да започнете да разбирате, защо е толкова важно за нас да открием Авалон.

— Много отдавна се научих да вярвам само в това, което виждам

— Девлин се загледа в извитите стълби, пред които сега нямаше никой. В съзнанието му отново се появи образът на една упорита, млада жена, точно както го преследваше в сънищата му.

Кейт потъна в канапето в луксозната си каюта. Тя се облакоти на страничната дръжка от палисандрово дърво и подпря чело с разтворената си ръка. Помещенията ѝ на борда на речния кораб бяха обширни, с отделни тоалетна стая и баня, истински палат в сравнение с килера на парахода.

Подът не вибрираше под краката, както беше през последните две седмици. И за първи път стомахът ѝ не се бунтуваше. Но, о, колко ненавиждаше мисълта да тръгнат отново по вода. Но нямаше намерение да донесе удовлетворение на Девлин Маккейн като му покаже слабостта си.

Вдигна поглед, тъй като някой почука на вратата. Сигурно беше баща ѝ или Барнаби, дошли да видят как я кара. През изминалите две седмици тя и Барнаби бяха станали приятели. Харесваше ѝ да слуша приказки от ирландския фолклор, които той толкова обичаше да разказва. Но в този момент не ѝ се говореше с никого.

Тя се откъсна от канапето, изправи рамене, готова да отпрати посетителя си с усмивка. Отвори вратата и усмивката ѝ изчезна, като видя Девлин Маккейн.

— Вие! Какво правите тук?

Един мускул затрепка в ъгъла на устните му.

— Не знаех, че ми трябва разрешение, за да застана пред каютата ви.

— Съжалявам, не исках да прозвучи толкова остро, но ме изненадахте — той винаги я изненадваше. Откакто бяха напуснали Рио, тя се улавяше, че сънува посред бял ден този мъж, възстановявайки всеки детайл от онзи миг, в който я бе прегърнал. Не само веднъж на ден, но изглежда през цялото време мислеше за него.

— Донесох ви това — каза той, предлагайки ѝ малка метална кутийка. Той продължи, докато тя я вземаше от ръката му. — Това е местен чай от билки за разстроени стомаси. Само запарете малко от него, когато следващия път почувствате, че ви хваща морска болест.

Топлина заля бузите ѝ. Не се чувстваше добре на парахода, но се бе надявала, че никой не е забелязал.

— Не знаех, че ми личи.

— Не сте толкова зелена, мис Уитмор. Упорита, но не и зелена.

Гласът му беше много мъжествен. Беше разговарял толкова малко с нея през последните две седмици, че почти беше забравила как дълбоките плътни тонове на гласа му могат да накарат кожата ѝ да настръхне. Зад него слънцето се отправяше към хоризонта, последните лъчи се протягаха, за да докоснат със злато бузите му, да закачат кестенявите корени на черната му коса, рошовата грива, която почти докосваше широките му рамене.

Горните няколко копчета на бялата му памучна риза бяха разкопчани и разкриваха здравата му, потъмняла от слънцето кожа и черните къдри. Тя се опита да не зяпа. Опита се да не се чуди какво лице е да го докосне, да почувства тази топла на вид кожа и тези интригуващи къдри под пръстите си.

Любопитство. Това беше всичко, което чувстваше. Нищо повече, увери себе си тя, опитвайки да поеме въздух в стегнатите си дробове.

Погледна лицето му и откри, че той ѝ се усмихва. Погледът му я накара да се чуди дали не може да чете мислите ѝ. Точно сега това бе катастрофа, понеже всичко, за което мислеше, бе колко много иска той да я целуне пак.

Какво правеше той с нея? Тя не беше такъв тип жена, която да позволи на чувствата да я ръководят. Но с този мъж изглежда не правеше нищо друго, освен да изпитва чувства.

Той постоя известно време, като че ли искаше да запамети всяка нейна черта. Съвсем неочаквано, вдигна ръка към лицето ѝ, обгърна с длан бузата ѝ, докосвайки я така, като че беше деликатен розов цвят.

— Радвам се, че престана да носиш онези грозни малки очила, Кейт. Очите ти са прекалено хубави, за да ги криеш.

За първи път се обръщаше към нея така. Хареса ѝ как той произнася името ѝ, като бурна милувка в приглушения му глас. Той прокара палеца си по извивката на долната ѝ устна. В сребристосините му очи тя съзря да витае светлина, копнеж за... за какво? Чудеше се.

Той плъзна палеца си обратно по устните ѝ. Докосването му проникна дълбоко в нея. И предизвика силен, сладострастен прилив на желание, което започваше ниско в слабините ѝ и се разпространяваше нагоре, докато гърдите ѝ станаха тежки и сочни, докато крайниците ѝ омекнаха, докато тя се наклони към него като роза, която търси топлината на слънцето.

Той наведе глава. Дъхът му премина покрай бузата ѝ като подканващ поток топлина. Тя разтвори устни, очакваща, жадуваща неговите. Той спря, а погледът му се застоя върху устните ѝ. Изглежда поведе борба със себе си, намръщи се, отпусна глава и се отдръпна от нея, като че бе отрова.

— Все още имате време да решите, професоре. Върнете се в Лондон!

Тези няколко думи свалиха магията, в която я бе обвил.

— Благодаря за чая, Мистър Маккейн. Задръжете съветите за себе си.

— Да, единственото, което ви трябва от мен, е малко помощ, за да преминете през джунглата — той поклати глава с дълбока въздишка. — Само се моля да имате достатъчно воля да преминете през кошмара, който ви очаква.

Без да каже нищо повече, той се обърна и се отправи към палубата. Тя затвори вратата и облегна чело о хладното дърво. Щеше да покаже на този мъж, че е толкова способна да оцелее в това пътешествие, колкото и той. И все пак потрепери, като си помисли какво ги очаква в джунглата.

Частният речен кораб „Стикс“ бе хвърлил котва в пристанището на Пара. В елегантния салон Лейтън ван Хорн стоеше до отворените френски врати, които водеха към мелтердека и гледаше през телескопа си. Джудит го наблюдаваше, убедена, че не звездите са привлекли вниманието му.

— Тази лейди има приятно местенце за комарджии — прошепна той. — Полюбувай се с хубавите си кафяви очи на това, кралице моя.

Джудит взе от ръката му дългия, тесен меден телескоп и го вдигна до едното си око. През лещите видя тъмнокос мъж и руса жена, който бяха на няколкостотин ярда, на палубата на бял кораб с едно витло. Жената стоеше с лице, вдигнато към мъжа, а неговата ръка беше върху бузата ѝ.

Джудит завъртя лещите, за да фокусира по-ясно мъжа. Когато най-накрая го видя, дъхът ѝ спря. Красив, бе малко да се каже. А начинът, по който гледаше жегната, като че ли тя беше нещо скъпоценно и рядко, предизвика вълна на копнеж дълбоко в Джудит.

— Мислиш ли, че е красив?

Толкова ли прозрачна беше за този човек? Тя наведе телескопа, когато Девлин Маккейн си тръгна от Катрин Уитмор. Той дори не я целуна. А това, което Джудит видя, показваше, че жената очаква целувка и повече може би.

— Предполагам, че някои жени го намират привлекателен.

Лейтън отхвърли глава назад и се разсмя.

— Може би ще ти позволя да го имаш. Ще ти хареса ли това, моя кралице? Ще ти хареса ли да имаш собствен роб?

В това ли се бе превърнала тя?

— Ще му сложим златен нашийник. Можеш да го държиш в къщата ми в Корнуол, да го развеждаш наоколо на златна верижка.

В съзнанието ѝ се промъкна образът на тъмнокосия мъж, когото видя през увеличителното стъкло, представи си силното му мъжествено тяло голо, само със златния нашийник около врата, на колене пред нея, очакващ всяка нейна заповед.

— Можеш да го пречупиш, да го обучаващ. Само си помисли, помисли за всички начини, по които може да ти доставя удоволствие.

— Спри! — каза тя и се извърна от Лейтън и смущаващите силни желания, които предизвика вътре в нея.

— О, моя сладка, хубава Джудит — той постави ръце на раменете ѝ. — Ти си отпила само глътка от виното. Ще ти покажа как да усетиш вкуса му.

Джудит затвори очи. Искаше да се моли, но знаеше, че за нея няма спасение. Знаеше, че ако има шанс, щеше да види този красив тъмнокос мъж на колене пред себе си.

— Лейтън, да се върнем в Лондон. Страх ме е — „Страх ме е от това, в което ще се превърна, ако не избягам от магията ти.“ — Джунглата е толкова опасна.

Той потърка с палци стегнатите мускули на раменете ѝ.

— Но опасността прави всичко много по-възбуждащо.

— Какво преследваш? — попита тя, като хвърли поглед през рамо. — Какво се надяваш, че ще намериш в този град, което е по-ценно от живота ни?

Лейтън се усмихна:

— Отговорът на една мистерия.

— Ти ще рискуваш живота си и моя, само заради една игра! — прошепна тя и се дръпна от ръцете му. — Ти търсиш град в джунглите, който не съществува в логиката, рискуваш живота ни и дори не си сигурен какво търсиш.

— О, но градът съществува. Знаем, че е така. Виж, прочел съм всички теории на Фредерик Уитмор — той опря бедрото си до гърба на едно кресло и напипа с ръка една роза в зеления копринен брокат. — И вярвам, богатите в този град са над всякакво сравнение.

Девлин седеше заедно с другите членове на експедицията около кръглата маса, която беше поставена на палубата за вечеря. Комари и други насекоми се събираха на трепкащи облаци около маслените лампи, които висяха от покрива до всеки край на масата, достатъчно близо, за да осигуряват светлина, и достатъчно високо, за да държат насекомите далече от храната. Навесът в червено-бяло райе, който можеше да затвори цялото пространство, ако го спуснеха, бе вдигнат и навит към покрива, за да могат пасажерите да гледат реката, озарена от лунната светлина.

Като момче в Нови Орлеан, Девлин често ходеше на доковете, за да гледа големите речни кораби, акостирали в града. Този кораб беше също толкова луксозен, колкото най-добрите, които беше виждал. На дванадесет години се беше качил на един от тези високи, приличащи на дантелени кораби и тръгна нагоре по Мисисипи. Беше общ работник, за да плати пътя си, и спеше на долната палуба, между бали памук и каси ром, но не и този път. Този път имаше апартамент.

„Ето как богатите пътуват по Амазонка“, помисли си Девлин, поглеждайки към отсрещната страна на масата, където седеше Катрин Уитмор до лорд Остин Синклеър.

Кейт се усмихваше на Синклеър, кимаше с глава на нещо, което ѝ казваше толкова тихо, че Девлин не можа да разбере какво бе то. Почувства, че гърдите му се стягат като ги наблюдава. Ревност. Проста и елементарна.

Ревност. Глупаво чувство, което беше чуждо на Девлин, освен ако не се отнасяше до още неразцъфналата английска роза.

— Това е логично обяснение на митовете — каза Фредерик, размахал вилицата си към Едуин Мелвил. — Египет, Гърция, Рим, маите, инките, келтите, всички са имали подобни митове. Боговете, които тези хора са почитали, легендите, които са се предавали на поколенията, всичко им е подхвърлено от атлантите.

— Това са безсмислици — каза Едуин, като си отрязва парче печено пиле.

— Как да повярвам, че има изгубен град от Атлантида, уединен в сърцето на Бразилия? — попита Девлин.

— За нещастие, моят скъп приятел преследва въздушни кули от години — Едуин потопа парчето пилешко, забодено на вилицата му, в белия винен сос в чинията му. — Аз тръгнах на това пътешествие да му бъда в услуга, да проверя твърденията му. Мисля, че е напълно възможно дневникът на този Конър Рандолф да не е нищо друго, освен събрани бележки за роман, който е възнамерявал да напише.

— Това е много разтеглива теория, Едуин — каза Фредерик и неодобрително погледна приятеля си смръщил поглед.

Девлин вдигна чашата, опитвайки бяло вино с поглед, отправен към бялата дантела, която се спускаше от брадичката на Кейт към примамващата точка, точно между гърдите ѝ. Беше забелязал, че тя никога не носеше корсети. Дрехите ѝ бяха прости и елегантни, и падаха по естествените форми на красивите извивки на тялото ѝ. Дотам, докъдето беше стигнало развитието на женските дрехи, те бяха практични за този климат, но сътворяваха ад във въображението му.

— Не можете да пренебрегнете сондирането в дълбоко море, направено от британския кораб „Чалънджър“ — каза Кейт. — Капитанът и екипажът му са направили карта на това пространство в Атлантическия океан, което отговаря на потъналия континент Атлантида, Американският кораб „Делфин“ е получил същите резултати.

— Това не доказва нищо — Едуин притисна ленената салфетка до устните си. — Верига от подводни планини, нищо повече.

— Как си обясняваш факта, че откриваме едни и същи изкуство и наука, религиозни вярвания, обичаи, традиции, растения, животни, както и митове и легенди, у древните народи от двете страни на Атлантика? — попита Кейт. — Някои от американските индианци, Дакота и сиуксите, например, имат еднакви обичаи с татарите в Русия, същото се отнася за маите и египтяните. Как ще обясниш това?

— Това е съвсем очевидно — Едуин отпи от виното си. — Те са били разделени неочаквано.

— Докъде чак се простира въображението ти! — Фредерик вдигна чаша за тост към своя приятел.

— Трябва да признаем факта, че някога Атлантида е свързвала двата бряга на Атлантическия океан — каза Кейт, разгорещявайки се от темата. Лицето ѝ се ентусиазира, очите ѝ заблестяха на светлината на лампите. — Ако търсим правдоподобно обяснение за общото в

различните култури по света, трябва да приемем факта, че атлантидите са колонизирали Египет и Ирландия, Испания, Южна Америка, Централна Америка, както и Съединените щати.

Девлин гледаше тази чародейка, изцяло попаднал под магията ѝ. Чувстваше се, като че ли нещо диво вътре в него се опитваше да се освободи, нещо дивашко, което дереше с нокти най-важните органи на тялото му, щом си помислеше за жената, седяща насреща му в бяла ленена рокля. И не можеше да спре да мисли за нея.

— Още уиски — каза Робърт Мелвил, вдигайки чашата си към стюарда, за да му налее.

— По-леко — прошепна Едуин, като се наклони към сина си, който седеше от дясната му страна.

— Преди няколко години хората вярваха, че легендите за изгорелите градове Помпей и Херкулан не са нищо друго, освен мит — каза Остин.

— Ако хвърлите поглед в историята на Ирландия, ще намерите следи от атлантидите — каза Фредерик. — Анализите разказват за остров, който бил заселен преди потопа, населен от цивилизована раса от Изток. По това време Атлантида била на изток от Ирландия.

— Прочел съм доста от фолклора и мисля, че има много истина в думите на Фредерик — каза Барнаби.

Фредерик кимна.

— В „Книга за нашествията в Ирландия“ се говори за Туата де Даннанс, хора, потомци на цивилизация, унищожена от голям потоп.

— Туата де Даннанс! Чел съм този мит — Девлин въртеше столчето на чашата си с вино между пръстите си, светлината на лампите се отразяваше като слънчеви — лъчи в кристала. — Те били хора, които се занимавали с друидизъм и били вещи в магьосничеството.

— Тъй де, добрият крал Нуада, комуто дарили сребърна ръка, след като изгубил своята в битка — каза Барнаби. — Магии, които съживяват, мъртвите.

— Вие вярвате, че тези хора наистина са съществували и са дошли от Атлантида? — Девлин попита Фредерик.

— Вярвам, че има известна истина във всяка легенда, ядка, откъдето да почне да се говори, като костилката на този плод — Фредерик вдигна една папая от купата на средата на масата. —

Времето и невежеството са причина плодът на преувеличението да расте около тази ядка — той разреза папаята през средата. Сок потече в чинията му, като раздели жълто-оранжевите половини и откри семената. — Ако отстраните тези слоеве невежество, ще откриете истината скрита в средата.

— Хората манипулират истината, за да пасва на собствените им разбирания — каза Девлин.

— Точно така. Например ясно е, че тези хора имат способността да направят механична ръка от сребро, в което вярвам — Фредерик избърса влажните си пръсти в салфетката. — И вярвам, че е съвсем възможно тези хора да произхождат от Атлантида.

Едуин прочисти гърлото си.

— Фредерик, ти ще изкараш, че всички ние произхождаме от Атлантида. Митове. Богове. Богини. Нищо друго, освен дим.

— Древните келтски и друидски богове много си приличат — каза Кейт.

Девлин я погледна над ръба на чашата си. Богиня на лятото, със слънце, завинаги озарило косите ѝ, с очи като безоблачно утринно небе. Той чувстваше, че кръвта му се затопля от присъствието на тази богиня на лятото.

— Още по-подобни на тях са боговете, почитани от култа към Озирис в древния Египет. Твърде еднакви са, за да е само съвпадение. Трябва да имат един и същ произход — Кейт погледна право в Девлин, след като спря да говори, като че бе усетила погледа му. Очите им се срещнаха и се гледаха известно време, преди тя да сведе поглед към чинията си. Той наблюдаваше как бузите ѝ се изчервяват, като му се искаше да почувства тази розова топлина с устните си.

Бризът стана хладен, което беше обичайно за вечерите в тази част на страната. Зной в часовете на деня и двадесет градуса по-ниска температура през нощта. Но бризът не направи нищо, за да охлади горещината вътре в Девлин, горещина, която изгаряше много по-силно от слънцето.

Дясната ръка на Робърт Мелвил се удари в лявата на Девлин.

— Погледът ви не се ли вдига малко височко, Маккейн? — прошепна Мелвил, а пропитият му с уиски дъх атакува ноздрите на Девлин.

Девлин внимателно превърна лицето си в безизразна маска, като погледна към Мелвил. Той беше свикнал да крие чувствата си, това се дължеше на професията му на комарджия. Но подлото изражение върху лицето на Мелвил му подсказа, че не така успешно е прикрил жаждата си за Катрин Уитмор. Реши да не обръща внимание на този човек и на внезапното желание да забие юмрука си в усмихнатото му лице.

— Как е било възможно да съществува такава напреднала цивилизация в Атлантида, докато останалото население на света едва е излизало от пещерите? — Едуин попита Фредерик. — Да не би тези хора да са били спуснати от небесата? Може би са дошли тук от друга планета?

— Възможно е — Фредерик се усмихна на приятеля си.

Едуин извъртя очи.

— Наистина ли?

— Да вземем Европа и Америка по времето на откриването — каза Остин. — Местните жители са смятали Колумб за бог. Възможно е тези хора, напреднали в медицината и науката, да са били смятани за божества. Това, което днес считаме банално, ще си сложи маската на мита, ако се върнем внезапно назад с три хиляди години.

— Ако тези хора са били толкова напреднали, защо са изчезнали тогава? — Девлин мушкаше едно парче печен картоф в чинията си. — Не трябва ли все още да има техни потомци, както има потомци на древните египтяни?

— А възможно е и да има — Фредерик задържа чашата с вода близо до устните си. — Имам теория, че някъде все още съществува колония от живи атланти.

— Би било интересно да се види — каза Девлин.

— Защо, мистър Маккейн? Означава ли това, че вече не сте скептично настроен? — попита Кейт.

— Много отдавна разбрах, мис Уитмор, че вълшебните приказки никога, не се сбъдват — въпреки това Девлин не беше сигурен, защо бе започнал да вярва в тази измислица. Може би в него все още живееше малкото момче, което искаше да вярва във вълшебства, едно малко момче, на което съдбата бе предопределила да разбие сърцето си.

— Това не е приказка, мистър Маккейн — каза тя, а пръстите ѝ се стегнаха около чашата с вино. — Моят баща е учен, а не разказвач

на вълшебни приказки.

— Сега пък и ти, Кейт — каза Фредерик и потупа ръката ѝ. — Той не се опитва да ни се присмива, само задава въпрос.

Кейт сведе поглед към чинията си, а устните ѝ се събраха в тънка линия, израз на борбата да обуздае яда си. Може би трябваше да я целуне преди няколко часа, когато имаше този шанс, помисли си Девлин. Тя искаше той да я целуне, не беше нито сляп, нито неопитен. Можеше да каже кога желанието завладява една жена. И той знаеше, че отказът му бе една от причините тя да му е толкова ядосана.

Защо не го направи? Защо не я взе в прегръдките си? Жадуваше да го направи. Но простата истина беше, че няколко откраднати целувки никога нямаше да бъдат достатъчни. Не и с тази жена.

Но ако тя си позволи повече от няколко целувки, ако остави любопитството и събуждащото се желание да вземат връх над здравия ѝ разум, тогава какво? Щеше ли да бъде такъв глупак, за да повярва, че Катрин Уитмор някога ще поиска нещо повече от него, освен моментно удоволствие? Възможно ли беше жена като Катрин Уитмор да се влюби в мъж като него?

— И така, кажете ни, Синклеър — каза Робърт — кога вие с Кати ще го оповестите официално?

Робърт като че ли хвърли жива кобра на масата. Разговорът спря. Кейт се втренчи в Робърт, както и останалите от малката трупа, събрани около кръглата маса. Нещо в гърдите на Девлин се стегна, докато наблюдаваше Кейт и чакаше отговора, който не беше сигурен, че иска да чуе.

— Моля? — Остин постави чашата с вино на белия лен до чинията си. Изражението му разкриваше само меко любопитство.

Робърт се засмя.

— Хайде, старче! Можеш да ни кажеш. Кога ще обявиш, че си спечелил ръката на дамата?

— Робърт, ти не знаеш какво говориш — каза Кейт.

— Искаш да кажеш, че си отхвърлила добрия маркиз? — Робърт вдигна чашата си и я пресуши. Удари я в масата и махна на стюарда да я напълни отново. Един от тримата чернокожи обслужващи стюарди, бързо се отзова и наля амбровото уиски от кристална гарафа в чашата. — Не го изпускай, Кати! Той ще стане дук един ден.

— Достатъчно, Робърт! — каза Едуин.

— Бедният татко! Той така се надяваше, че бъдеш победена от значителния ми чар — Робърт поклати глава. — Не мисля, че това ще стане.

— Не и в този живот — прошепна Кейт, а очите ѝ се стесниха, когато се взираше в Робърт.

— Колко ме нарани — каза Робърт, слагайки ръка на сърцето си. — Но като си помисля, че всичките милиони на Уитмор ще отидат при Синклеър. Те не ти трябва много, нали, старче? Или това е причината да тръпнеш на това пътешествийце? Да подсигуриш сделката!

Девлин не дочака Остин да отговори.

— Мисля, че пи достатъчно и каза повече от достатъчно.

Робърт се усмихна.

— Не искаш да чуеш истината, нали, старче?

Девлин стана от масата.

— Виждам, че ти трябва помощ, за да стигнеш до каютата си — той хвана Робърт за рамото и го издърпа на крака, а столът на Мелвил се наклони назад и се удари в дървения под. — Не бихме искали да се спънеш по пътя и да се нараниш.

Усмивката изчезна от устните на Робърт, върху лицето му се появи страх, като погледна нагоре към Маккейн.

— Тръгвам, Маккейн. Няма нужда да ми помагаш.

Девлин наблюдава Робърт, който се клатушкаше по палубата, докато влезе в каютата си. Усети, че останалите го гледат. Дали го осъждаха за невъзпитаното му държание? Нямаше значение какво мислят те за него и за това, че му липсват изтънчени маниери, помисли Девлин, като се отпусна в стола си. Нямаше значение колко приятелски бяха настроени, той знаеше, че е само водач.

Фредерик прочисти гърлото си, преди да започне пак любимата си тема — своите теории за Атлантида. Девлин погледна Кейт. Маската на самоувереност бе изчезнала. Бузите ѝ се бяха зачервили и тя изглеждаше така, като че ли отчаяно търси място, където да избяга и да се скрие от света. Никога не бе пожелавал така силно да я прегърне както в този момент.

Остин постави ръката си върху нейната, свита в юмрук на масата. Той се наведе към нея и ѝ прошепна нещо в ухото, нещо, което я накара да се усмихне и да погледне към хубавия млад аристократ. Те бяха точно един за друг, само глупак не би го забелязал, помисли си

Девлин. Сведе поглед към виното си и се загледа в светлината от лампите, която блестеше в чашата му. Усецаше остра болка в гърдите си и знаеше, че това беше най-слабата болка, която му предстоеше да изпита.

---

[1] Силна отрова, извличана от кората на растението *Strychnos toxifera*. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Кейт подпря скичника си на перилата в задната част на кораба. Една от задачите ѝ за това пътешествие беше да прави скици за книгата, в която баща ѝ щеше да опише тази експедицията. Необходимо ѝ бе да се концентрира върху работата си. Трябваше да отклони мислите си от Девлин Маккейн.

Витлото на кораба стържеше под нея, разсичайки тъмната вода, която се превръщаше в блестящо сребро, озарена от луната. От двете страни на широката река гората се извисяваше в тъмни люлеещи се форми, древни стражи, охраняващи портите към земята, недокосната от човека. В далечината видя светлините на друг кораб, единствен знак от цивилизацията в тази пустош от сенки и лунна светлина. Велика тайна чакаше в тези сенки. А всичко, за което можеше да мисли, беше един мъж.

През плискането на водата, удряща се в бордовете, тя чуваше другите, разговорът им достигаше до нея, донесен от хладния нощен бриз. Беше оставила мъжете да пият брeндито си след вечеря и да водят учтивите си спорове. Беше твърде обезпокоително да бъде близо до Девлин Маккейн. Не можеше да прочете нищо по лицето му, докато той изглежда проникваше до самата ѝ душа с очите си.

Работа, мисли за работа. Тя разтвори украсената корица на скичника си и прелисти страниците. Планината „Шугърлоъф“, заливът на Рио, туземни хижи по бреговете на Амазонка, близо до Пара, със сламените си покриви, с висящи отворени чардаци — прилична работа изпълваше първите няколко страници на скичника. Но нещо съвсем различно се появяваше на листовете към края.

Трябваше да рисува реката и дърветата, не трябваше да обръща тези страници. Но го направи. Поколеба се за миг, преди да отгърне една страница и да изложи тайните си на лунната светлина. Образите на Девлин Маккейн бяха разпръснати по белите листове. Лицето му — усмихнато, намръщено, замислено — резките очертания на профила

му. Имаше и други, скици по памет, включително и една подробна рисунка на Девлин Маккейн, излизащ от ваната.

Възможно ли е някой художник да улови рядката красота на този мъж? Тя не бе успяла. Как може да улови тази светлина в очите му? Как би могла да накара въгленът и хартията да оживеят със сила и грация? Как бе могла да забрави, че е била в прегръдките му? Не можеше. Чудеше се дали изобщо някога ще може.

Погледна към звездите. Те изглеждаха толкова близо, така ярки, че ѝ се струваше протегне ли ръка, ще хване една. Може би ако си избере една специална звезда, ако изрече едно специално желание, желание да прочисти мислите си от Девлин Маккейн, ще успее.

— Пожелавате си нещо от звездите ли?

Тя се завъртя на пета при звука от гласа на Девлин Маккейн. Той стоеше на не повече от три фута. И се усмихваше. Сърцето ѝ спря, после тя го усети, че се удря в гърдния ѝ кош, преди да се понесе в главоломен галоп.

— Как успявате да го правите? Как се промъквате зад хората, без да издадете дори звук?

— Може би сте била твърде заета да отправяте желанието си, за да ме забележите.

Тя желяеше, за Бога, да може да прави каквото и да било друго, освен да го забелязва.

— Предполагам смятате, че е глупаво да си пожелаеш нещо от звездите?

— Нямам нищо против желанията — той постави ръце на перилата и обърна лицето си към сребърния поток лунна светлина. — Дотогава, докато не се разочароваш твърде много, че не се сбъдват.

Тя изучаваше профила му, проследяваше линиите на лицето му, което изглеждаше по-зряло за годините му. Беше ли той винаги такъв — твърд и безчувствен? Имало ли е някога време, когато е гледал звездите и е вярвал, че желанието му ще се сбъдне?

— Има ли нещо, в което вярвате, мистър Маккейн?

— Вярвам в слънцето, което изгрява всяка сутрин и залязва всяка вечер. Вярвам в честната игра и в това винаги да си нащрек с тези, които не са честни.

Той се обърна, опирайки бедро о перилото, с лице към нея. Луната докосваше лицето му, галейки го с фини пръсти. Той имаше

такава топла кожа. Тя стисна с пръсти скицника си в борба с яростното желание да го докосне.

— Има и още няколко неща, в които вярвам.

Погледът му накара дъха ѝ да спре. Така изпълнени с жар, така изпълнени с чувствено обещание, тези красиви очи като че казваха, че той иска да я прегърне, да я целуне, да я докосва по начини, за които тя можеше само да си представя, че са възможни.

— Вярвам в меките очертания на бузите ти — каза той, плъзгайки пръсти по бузата ѝ, нежна милувка, изпълнена с топлина, която накара краката ѝ да се разтреперят, а тя да се залюлее като върба, изложена на лятна буря. — В сочните ти устни.

— О! — прошепна тя, любопитна тръпка завибрира дълбоко в слабините ѝ. — Мистър Маккейн, винаги ли сте толкова безочлив с жените?

— Безочлив ли? — малки бръчици се появиха в ъглите на очите му, когато разтегна устните си в широка усмивка. — А аз си мислех, че съм най-чистия джентълмен.

— Джентълмените не обсъждат такива неща, в присъствието на дама.

И една дама не копнее за мъжко докосване, напомни си тя.

— Е, ще трябва да ме извините. Не съм прекарал много време в компания на дами.

Кейт подозираше, че всяка жена, която прекара повече време с този мъж, скоро щеше да открие, че не е вече дама. Той беше мъж, за когото всички майки предупреждаваха дъщерите си: чувствен, неприлично красив, изпълнен с тъмни страсти. Езичник. Дивак. Магнетичен. Такъв мъж, който караше една жена да се чуди, какво ли ще е да опита забраненото, да почувства горещината на огньовете, които усещаше, че тлеят в него. И тя изобщо не се съмняваше, че жената ще изгори в огъня му.

— Над скиците за новата книга на баща си ли работите?

Едва когато той се наведе напред, за да погледне в скицника ѝ, тя разбра за опасността, в която се намираще. Тръшна корицата и затвори скицника, внезапно раздвижване на въздуха развя дългата му коса.

Той повдигна едната си черна вежда, като я наблюдаваше.

— Криете ли нещо?

Криеше твърде много и нямаше къде да избяга.

— Не обичам никой да гледа работите ми, преди да са завършени, това е всичко.

Той се облегна на една от колоните, които поддържаха горната палуба и ѝ се усмихна.

— Вие сте много добра.

— Откъде знаете? — попита тя, притискайки скицника до гърдите си, а лицето ѝ се заля от топлина при мисълта за скиците на Девлин Маккейн, които бе направила. — Да не сте си пъхал носа в нещата ми?

Приятелското чувство изчезна от лицето му. Той сведе гъстите си черни клепки, докато очите му заприличаха на блестящи сребърни светлини на лунните лъчи.

— Нямам навика да преглеждам вещите на другите, мис Уитмор.

— Не исках да ка...

— Нима? — той се извърна от нея и се загледа във водата. Един мускул трепкаше върху бузата му, докато той стискаше и отпускаше челюсти.

— Баща ви ми даде книгата си „Атлантида: изминати древни пътища“. Там видях вашите рисунки.

— Ужасно съжалявам, мистър Маккейн. Простете ми, че ви обидих. Говорих, без да мисля. Ако аз... аз наистина... аз толкова съжалявам — тя притисна скицника си по-силно, усещайки лудите удари на сърцето си върху корицата му.

Той я погледна и тя прочете в очите му болката, която бе предизвикала с необмислените си думи. Изглеждаше толкова уязвим, точно колкото си мислеше.

— Моля ви, простете ми. Знам, че не бихте направил нищо недостойно. Но по някаква неясна причина вие винаги ме хващате неподготвена, нещо, което никой друг не може да направи. По принцип аз не съм такава... не се поддавам толкова бързо на горещи чувства, уверявам ви.

— Горещи чувства — усмивката се върна на устните му бавно и чувствено, което събуди спомени за начина, по който тези устни се движеха върху нейните. Заедно със спомена дойде и топлината, която само той можеше да предизвика в нея. — Това звучи интригуващо.

— Няма нищо интригуващо.

— Няма ли? — той се отдели от колоната.

Тя отстъпи назад при неговото приближаване.

— Намирам това уморително. Ще бъдем заедно седмици наред, мистър Маккейн, и очаквам... — тя се поколеба, тъй като петата ѝ се удари в стената.

— Какво? — попита той, опирайки ръце на стената от двете страни на главата ѝ.

Топлината му я обгърна, осезателният аромат на кожата му нахлуваше с всяко нейно вдишване. Тя вдигна скицника като щит пред себе си.

— Очаквам от вас да се опитате да ме понасяте.

— Аз го правя — той опря гърдния си кош до книгата, топъл лен и прекрасно оформени мускули се допряха до обратната страна на пръстите ѝ. — Нали казахте, че никой друг не може да събуди такива горещи чувства. Какво предполагате, че значи това?

— Значи, че вие сте човек, който може да ме разгневи най-силно — той се приближи толкова много, че тя усети дългите му крака, допрени до полата ѝ. Тя подпря гърба си в стената и опита да избяга от непреодолимата топлина на тялото му. Цялата ѝ защита се стопяваше, разтваряше се в топлината му.

— Никога не съм срещал друга като тебе — прошепна той и докосна с устни челото ѝ.

Тя също не бе срещала през живота си някой като Девлин Маккейн. Без думи този мъж ѝ говореше, шепнеше ѝ за тайни и удоволствия на език, който тя едва сега започваше да разбира. Тя стисна скицника, усети как върховете на пръстите ѝ започнаха да пулсират и силната топлина на гърдите му върху ръцете си.

— Не трябва, аз...

— Ти си омайваща — той притисна устни до веждата ѝ. — Мисля за тебе непрекъснато, ден и нощ.

— Моля те, недей. Аз...

— Потъвам. Потъвам в уханието ти, потъвам в топлината на тялото ти...

Той спусна ръце към раменете ѝ, топлината му се промъкваше през дрехите ѝ, разливаше се като топло масло.

— Искам да те държа в прегръдките си. Господи, искам да те прегърна.

Тя усети, че раменете ѝ се раздвижват и се насочват към него, като че ли някой ги дърпаше с конци. Ако веднага не направеше нещо, щеше да бъде изгубена, щеше да се хвърли в прегръдките му, просеща целувките му.

— Така ли играете честно? — промълви тя, отблъсквайки се от гърдите му.

Той се загледа в очите ѝ, луната осветяваше главата и раменете му, лицето му оставяше в сянка. Но очите му горяха в тъмнината, сребристосиният му поглед изгаряше душата ѝ.

— С какво нарушавам правилата?

— Вие се опитвате да ме съблазните, мистър Маккейн. Опитвате се да ме сварите неподготвена, докато аз ви имам пълно доверие. Докато баща ми ви вярва безрезервно. Докато всички в тази експедиция разчитат на вас.

— Мисля, че е мой ред да се извиня, мис Уитмор. Ще си помисля добре, преди да прекрача границата на своите задължения. Няма да се случи отново!

Тя се опря на стената. Наблюдаваше го как си тръгва, бореше се с желанието да го помоли да се върне при нея. Вдигна скицника и притисна устни до грубата подвързия, мизерен заместител на меките му устни.

Бог да ѝ е на помощ, как щеше да устои на изкушението Девлин Маккейн?

Тя се запрепъва към перилата и погледна звездите. Но не отправи никакво желание към тях. В този момент се страхуваше от самото желание.

Бризът се промъкна през отворения люк в каютата на Кейт и донесе приятна прохлада. Но това беше само един полъх в нажежената стая. Тя се въртеше в леглото, нощницата се оплиташе около краката ѝ и прилепваше по влажната кожа.

— Този мъж — мърмореше тя, като издърпваше нощницата и освобождаваше краката си, омотани в белия памучен плат. Ако не беше Девлин Маккейн, тя щеше да спи удобно на палубата, свита в един от онези хамаци от рибарска мрежа като всички останали. Но той беше

там, навън. А тя не възнамеряваше да бъде някъде близо до мистър Девлин Маккейн.

Никога през живота си не бе срещала някой по-високомерен, по-първобитен, по... очарователен. С въздишка зарови глава още по-дълбоко във възглавницата.

— Забрави го! — промълви тя.

Какъв беше този шум? Тихо щракване. Дали не бе звук от затваряне на вратата на каютата ѝ? Обърна глава и се загледа във вратата, която водеше към дългата главна каюта, разположена в централната част на кораба. Задържа дъха си и се заслуша, опитвайки се да види нещо в тъмното. През отворения люк се прокрадваше само бледата лунна светлина.

Дали това, което чу, бе равномерно бучене на двигателите? Изпраця дъска. Косите ѝ настръхнаха. Тази сянка до вратата помръдна ли?

— Кой е? — прошепна тя.

В ума ѝ се втурна образът на Девлин Маккейн. Той беше мъж, който взема това, което иска. Побиха я тръпки. Той не би страдал от никакви скрупули, ако влезе при жена посред нощ. Щеше да се вмъкне в леглото ѝ. Щеше да я вземе в прегръдките си и...

Онази сянка наистина помръдна. Тя усети нечие присъствие до леглото си и инстинктът ѝ подсказа, че не беше Девлин Маккейн. Придърпа чаршафа до брадичката си.

— Попитах кой е... — думите ѝ завършиха с ахване, тъй като една мъжка ръка се лепна на устата ѝ, и я притисна към възглавницата. Тя заби нокти в голото му рамо, като ръката ѝ се плъзгаше по потъналата от пот кожа.

— Вие не вика, сеньорита! — той се наведе над нея и в ноздрите ѝ нахлу острата миризма на уиски и нечисто тяло.

Той опря хладно острие до шията ѝ точно под брадичката ѝ. Тя се вкамени, дъхът ѝ замръзна в гърлото.

— Вие не прави тревога.

С ръка на устата ѝ той бутна назад главата ѝ и откри шията ѝ. Тя се бореше с надигания се ужас, усещаше, че всяко погрешно движение ще сложи край на живота ѝ.

Той прокара бавно ножа по шията ѝ, острието разреза кожата, а болката я изгори като нажежен въглен. Ярост се надигна в нея — като

огромен див звяр, разкъсващ я с твърди остри нокти. Тя прехапа устни, опита се напразно да спре хленченето, което се плъзна от стиснатото ѝ гърло.

— Вие не прави шум, не прави тревога! Или аз убия — кръвта се стичаше по шията ѝ. — Вие разбира?

Тя кимна.

Той я сграбчи за рамото и я издърпа от леглото, а пръстите му дразнеха всеки неин нерв. Коленете ѝ трепереха, трябваше да положи усилие, за да не падне. Трябваше някак си да си събере ума.

— Какво искате?

Той вдигна ножа в дясната си ръка към проблясващата през прозореца лунна светлина.

— Вие начертаете карта до град!

Градът. Умът ѝ заработи, докато той я блъскаше към писалищната маса в другия край на каютата. След като вземе картата, щеше ли да я убие? Така изглеждаше. Единствената възможност бе да избяга.

Той я бутна на стола до масата. Тя премига на светлината на малката маслена лампа, която той запали върху масата. Жълтата светлина проблясваше под оцветения в смарагдово глобус и осветяваше чертите му, като уголемяваше белега, който минаваше през лицето му от лявото ухо до ъгъла на устните му, от което тъмните му очи изглеждаха като празни орбити. Той беше *tameluco*, мелез с индианска и португалска кръв. Разпозна в него един от носачите, които баща ѝ бе наел в Пара.

Той се усмихна, откри жълтите си зъби и вдигна ножа. На светлината тя видя тъмночервеното петно по острието. Нейната кръв. Същата кръв усещаше да се стича на топла струйка по шията ѝ. Страхът се надигна още веднъж в нея, заплашвайки да я обхване. Тя захапа устни, за да не изкрещи.

— Карта! — каза той, притискайки тъпата страна на острието до бузата ѝ. Бавно отдръпна ножа и се усмихна. — Вие чертае. Вие не тревожи Хосе.

Успокой се, каза си тя, като издърпа един лист хартия от горното чекмедже. Белият пергамент трепереше в ръцете ѝ.

Вдигна похлупака на мастилницата. Трябваше да има начин да избяга, мислеше тя, взряла се в индиговото мастило. Човекът не беше

много по-висок от нея, слаб, но жилав. Може би щеше да успее да го обезоръжи. Сграбчи мастилницата. В следващия миг блисна съдържанието ѝ в очите на Хосе. Той ахна, притискайки с ръка лицето си.

Столтът ѝ се прекатури с трясък на пода, след като тя се втурна към вратата за палубата. Тя изкрещя, от ужас от устата ѝ се изтръгна пронизителен звук, за да предупреди другите.

Заедно със собствените си писъци чу викове отвън, дълбоки тътнещи звуци, които се смесиха със стонове на Хосе. Точно когато стигна до вратата, тя се отвори. Кейт се препъна в прага и се сблъска с нещо твърдо като дъб. Но това нещо бе покрито с топла кожа и меки косми и ухаеше на сандалово дърво и дразнещия мускус на влажна от съня мъжка кожа. Тя познаваше този аромат. Притисна лице до кожата, вдишвайки аромата.

В същия момент две ръце се обвиха около нея. Силни ръце, които я притиснаха до могъщото мъжко тяло. Тя почувства сигурност, такава сигурност. Коленете ѝ се подгънаха, нямаше надежда да ги спре. Другите минаваха покрай нея, втурнали се към каютата. Тя чу още викове, звук от блъснала се в стената врата. Девлин я беше скрил в прегръдките си.

— Кейт, ранена ли си? — попита Девлин и я вдигна на ръце, като че ли не тежеше повече от котенце.

Тя се опъна назад в прегръдките му и се загледа в лицето му — красиво, изваяно със смели линии и извивки, древен езически принц. Той се мръщеше като гледаше шията ѝ. Изглеждаше разстроен. Положително бе изпаднал в паника.

— Боже мой! — прошепна той.

Затича, стискайки я в прегръдките си, силните мускули на гърдите му допираха нейните, едната му ръка здраво обхващаше раменете ѝ, а другата беше мушната под коленете ѝ.

Когато я постави върху леглото, тя простена. Не искаше да напуска прегръдката му. Там беше в безопасност. Но той не я остави. Не, той се наведе над нея и погали косата ѝ. Ръката му беше толкова топла, докосването му така нежно. И после той започна да разкопчава копчетата на нощницата ѝ, за да не се допира окървавената дреха до кожата ѝ.

Не трябваше да му позволява да прави това. Наистина ли не трябваше? Не беше разумно. Не, изобщо не беше разумно.

— Не трябва — каза тя, покривайки ръката му със своята.

Той изглеждаше така, като че ли него го болеше, като че ли той бе порязан като узряла папая.

— Лошо ли те нарани? — той разкъса кальфката на една от възглавниците ѝ. Докосна шията ѝ с края на бродираната памучна тъкан. — Да не се е опитал да... — лицето му се стегна. — Докосна ли те? Кълна се пред Бога, ще го убия с голи ръце, ако те е докоснал.

Тя преглътна с усилие, борейки се с внезапно нахлулите в очите ѝ сълзи.

— Той ме поряза — тя се разтрепери, страхът, ужасният страх я обзе. Защо сега? Защо се предаваше сега? Протегна ръка към Девлин, вкопчи се в рамото му, поглъщайки сила от него с дланта си. — Той искаше картата. Нищо повече.

Девлин затвори очи, а от устните му се изплъзна лека въздишка.

— Всичко е наред, сладка моя — той обви ръка около нея и я прегърна, люлеейки я като малко бебе. — Всичко е наред. Ти си в безопасност. Благодаря на Бога, ти си в безопасност.

Той шепнеше нежно, даваше обет да я пази. Да, нищо не можеше да я нарани, докато беше в прегръдките му. Нямахше да плаче, помисли си тя, затваряйки очи, заслушана в преливащия от нежност глас. Нямахше да плаче. Тя преглътна, а шията ѝ изтръпна от болка при това движение.

Искаше да покаже на Девлин, че е силна. Не трябваше да се отпуска като счупена кукла. И все пак не можеше да задържи сълзите си, те се стичаха изпод миглите ѝ в непрекъснати поточета, а тялото ѝ се тресеше. Гърдите на Девлин Маккейн се изгладиха под бузата ѝ.

— Съжалявам. Обикновено не плача, но изглежда не мога да спра.

— Всичко е наред, любима моя — притисна устни до челото ѝ. — Няма нищо лошо в това да се пролеят няколко сълзи.

Тя обърна глава и постави буза на рамото му, усети кожата му като топло кадифе. Искаше ѝ се да се потопи в тази топлина, да остане завинаги в прегръдките му.

Стъпки закънтяха по пода на стаята ѝ. През замъглените си от сълзи очи тя погледна над рамото на Девлин и видя баща си, втурнал

се към нея, бялата му риза бе наполовина натъпкана в панталона и задната част се вееше като знаме зад него.

— Кати!

Девлин разхлаби прегръдката си и я постави върху възглавницата. С нежелание, предизвикано от по-силни чувства, отколкото искаше да признае, тя освободи смъртната хватка, която бе приложила върху рамото му. Той се отдръпна, след като баща ѝ се тупна на ръба на леглото.

— Кати, добре ли си? — попита Фредерик и взе ръката ѝ. — Господи! Шията ти!

Кейт откъсна с мъка погледа си от лицето на Девлин. О, небеса, какво ли щеше да си помисли Маккейн за нея? Да плаче и да се лепне за него като уплашено дете! Тя изтри унизителните сълзи от бузите си.

— Само една драскотина, нищо повече.

— Кати, сигурна ли си? Изглеждаш...

— По-зле отколкото се чувствам — трябваше да овладее чувствата си. Трябваше да си събере ума. — Той търсеше картата — каза тя, ужасена от пискливия си глас. — Хванахте ли го?

— Да, държим го в главната каюта — Фредерик положи длан върху мократа ѝ буза.

Ти почти си го ослепила с това мастило.

— Което ми напомня никога да не се карам с вас, когато сте в близост до писалка или мастилница.

Тя хвърли поглед върху Девлин Маккейн, докато той говореше. Той още я наблюдаваше със смръщени вежди, като че ли не му харесваше това, което виждаше. За нещастие на нея ѝ харесваше това, което виждаше, и то доста.

Той изглежда бе дошъл при нея от друго време и от друго място, от царство на мечове и завоевания, където рицарите водят битки за прекрасни дами. Стоеше пред нея без нищо друго, освен чифт тъмносини панталони. Проблясващата светлина на лампата галеше отстрани лицето му, раменете му, гърдите му, като образуваше вълнуваща украса от сенки и светлина върху гладката кожа, която толкова скоро бе докосвала. Прекрасната му коса бе разрошена и се спускаше като гъста черна вълна над челото му. Той имаше толкова мека коса, толкова гъста, а като я докоснеше, беше като коприна.

Как бе възможно да мисли за косата му в такъв момент?

— Татко, имаш ли нещо против да ми донесеш кутията с лекарства?

— О, да! — каза той и се изправи се на крака. — Разбира се.

Девлин остана там, където беше, гледайки я смръщено, докато баща ѝ се втурна в свързаната с каютата баня.

— И така, изглежда куражът ви се е възвърнал, мис Уитмор.

— Чувствам се доста добре — Кейт се помъчи да издържи твърдия му поглед, постара се да не обръща внимание на разтрепераните си крака. — Много ви благодаря за помощта.

Той поклати глава.

— Това не беше ли достатъчно, за да ви накара да се върнете вкъщи, малко момиче? Трябва да сте на първия параход за Англия.

— Аз съм на двадесет и шест години, мистър Маккейн. Твърде голяма съм, за да ме наричате „малко момиче“.

— О, да. Твърде възрастна според някои стандарти.

Доплака ѝ се отново. Но този път не от страх, а от унижение.

— Съжалявам, че създадох у вас впечатление, че съм човек, който се огъва при първата неприятност. Извинявам се за този фонтан от сълзи. Уверявам ви, че не съм склонна към хистерии и ще се държа по-добре в бъдеще.

Той изглежда щеше да каже още нещо, но в този момент баща ѝ влезе в стаята, понесъл медицинското сандъче, което Кейт винаги носеше със себе си по време на експедиция. Девлин си тръгна, без да отрони нито дума, отдалечаваше се от нея с широки крачки. Тя се загледа в него, като ѝ се искаше да върне обратно всяка сълза и за пръв път през живота си желаше да цапне някого в носа.

Щеше да намери начин да покаже на мистър Девлин Маккейн, че е силна и независима. Щеше да му покаже, че не се нуждае от силна ръка, на която да се облегне.

— Кати, къде е... ъ-ъ... много ли е дълбока раната?

Тя погледна бледото лице на баща си. Той не можеше да гледа кръв.

— Дай на мене! — каза тя, като взе шишето със спирт и намокрения тампон от разтрепераните ръце на баща си. — Седни, преди да си припаднал.

Фредерик се отпусна на ръба на леглото и извърна глава щом тя започна да почиства раната под брадичката си. Спиртът защита

разкъсаната ѝ плът като течен огън. Стисна зъби от болка, мислейки за Девлин Маккейн и как би изглеждало красивото му лице със счупен нос.

Десет кръгли маси бяха разположени в редица в средата на главната каюта. Един от трите полилеи направени от мед и кристал, бе запален, маслените лампи образуваха трепкаща пирамида от светлина в тъмните сенки на дългата стая. Девлин се спря пред каютата на Кейт, наблюдавайки сцената, която се разиграваше в светлото петно и мислеше за жената, която едва не направи от тази игра трагедия.

Сълзите ѝ още не бяха изсъхнали по кожата му, сълзите, от които тя се срамуваше. Той познаваше зрели мъже, които биха треперили след това, през което беше преминала тя, а тази жена се тревожеше, че е проляла няколко сълзи. Тя се беше овладяла, бе използвала ума си и бе успяла да остане жива.

Господи, като видя кръвта по шията ѝ, той си помисли, че може би умира — кръвта му се развълнува, като си припомни преживяния страх. И се предполагаше, че той ще я пази. Чудесна работа, Девлин.

Той се взря в човека, който бе вдигнал нож срещу хубавата кожа на Кейт. Човекът, който я беше ужасил, човекът, който я разплака. В този момент изпитваше такава силна омраза, че правеше всичко възможно да се въздържи да не разкъса на парчета този човек.

Хосе седеше на един стол точно под светлината, с вързани отзад на гърба ръце. Лицето му беше изцапано, черното мастило бе придобило формата на гротескна черна пеперуда, чиито криле се простираха около очите му, а тялото ѝ се спускаше по носа му.

Остин стоеше до Хосе, босият му крак бе облегал на един дървен стол, ръката му бе подпряна на вдигнатото му коляно, докато го разпитваше. Едуин и Барнаби стояха срещу Остин и гледаха вързания човек. Всеки от тях беше също толкова ядосан, колкото и Девлин.

— Кажи ни кой те нае? — каза Остин.

Хосе сви рамене.

— Нищо няма да ви кажа.

Девлин навлезе в пирамидата от светлина, Хосе го погледна. При вида на Девлин очите му се разшириха, изглеждаха чисто бели върху черното петно. Той се дръпна назад в стола си, като че ли усети

суровата ярост, излъчваща се от всяка пора на Девлиновото тяло. Ножът на Хосе беше на масата, кръвта на Кейт беше оставила тъмно петно върху острието.

Девлин сграбчи облегалките на стола, върху който седеше Хосе. Наведе се над мъжа, усмихвайки се на ужаса в очите му.

— Чувстваш се безпомощен ли, Хосе? Така безпомощен като Катрин Уитмор, когато си допрял ножа до гърлото ѝ, нали?

— Аз не мислех нараня — каза Хосе, а гласът му беше като дрезгав шепот. — Не исках да направя лошо на нея.

Девлин протегна ръка зад гърба на Хосе. Без да отделя погледа си от тъмните изплашени очи на другия мъж, той стисна гладката дървена дръжка на ножа. Вдигна го, като преценяваше тежестта на острието. Бавно приближи ножа до очите на Хосе. Човекът се разхленчи и се дръпна назад в стола си.

— Por favor, senhor!

Девлин обърна острието, като остави стоманата да улови светлината, а гърдите му се стегнаха при вида на кръвта на Кейт.

— Кой мъж може да посегне с нож на безпомощна жена?

— Сеньор, аз не исках нараня. Аз само исках уплаша сеньорита.

Девлин погледна над острието лицето на Хосе, чертите му издаваха страх, сълзи се стичаха по черното петно на бузите му и проблясваха на светлината на лампите. Усмихнат, Девлин наведе острието и го допря до гърлото на Хосе. Той чу шумното поемане на въздух, дошло откъм Едуин Мелвил, тихото изричане на името му, звучащо като молба от устата на Барнаби.

— Кажи ми сега — каза Девлин, — кой мъж би прерязал женско гърло?

Хосе преглътна трудно, адамовата му ябълка подскачаше и острието рязна гърлото му и остави алена следа.

Хосе се задъхваше и хлипаше, а сълзите се стичаха по бузите му.

— Не му позволявайте да ме нарани, сеньор Синклеър! Por favor, имайте милост!

— Девлин — каза Остин с дълбок и спокоен глас — мисля, че...

— Напусни, ако не издържаш, Синклеър — Девлин хвърли на Остин остър поглед. — Това не е вашата цивилизована Англия. Това се отнася и за вас, Мелвил.

Едуин поглади увисналите си дълги мустаци:

— Копелето си заслужава, каквото и да му направиш.

За момент Остин задържа погледа си върху Девлин, след това тънка усмивка покри устните му, намръщаното му чело се изглади. В този момент Девлин почувства, че този човек може да проникне в съзнанието му, да разчете всяка негова мисъл.

— Целият е твой, Девлин.

— Madre de Dios!

— Чакам, Хосе — каза Девлин. — Каж ми кой мъж прерязва женско гърло?

Поток от сълзи заля бузите на Хосе.

— Не ме ранявайте, сеньор.

Девлин си помисли за Кейт, за засъхващите по гърдите му сълзи, за кръвта, изцапала бялата ѝ памучна нощница.

— Предполагам, че не знаете — той се изправи, докато говореше. Вдигна ножа и се взря в кървавото острие, преди да погледне човека, който беше насочил този нож към гърлото на Кейт. — Е, добре, аз ще ви кажа.

С едно замахване. Девлин хвърли ножа. Той се заби точно между бедрата на Хосе и се вряза в дървения стол.

Хосе нададе вой. В стаята се разнесе миризма от изпразването на червата му. Ахване се изплъзна от устата на останалите мъже, които стояха и гледаха ножа, трептящ между бедрата на Хосе и тясната алена ивица, просмукваща се през мръсния му панталон — там, където острието бе рязнало тестисите му.

— Единственият мъж, който може да пререже гърлото на жена, е мъж без топки — каза Девлин. — А сега ще ни кажеш това, което искаме да знаем, нали Хосе?

Хосе кимна, а тялото му се тресеше от конвулсивните му хлипания.

— Мъж, дойде при мене, в Пара, американец.

— Как се казваше? — попита Остин.

Хосе поклати глава:

— Не знам. Той голям *hombre*^[1], тъмен, грозен.

Едуин и Барнаби продължиха да разпитват Хосе, но той не промени историята си, описвайки американеца, като се кълнеше, че на борда единствено той е замесен.

Остин погледна Девлин със загатната усмивка на устните си.

— Мисля, че казва истината.

Девлин кимна. Той се загледа във вратата, която водеше към каютата на Кейт. Искаше да отиде при нея, искаше да я прегърне, искаше да почувства нежния ѝ дъх с кожата си, да я прегръща цяла нощ.

— Мисля да погледна как е Катрин — каза Остин.

Девлин наблюдаваше как той пресича стаята и чука на вратата на Кейт, преди да го поканят вътре. Представи си усмивката, с която тя посреща англичанина, представи си как Остин взема ръката ѝ и я целува, въображението му породило съвсем истинска болка в гърдите му. Девлин се обърна и видя, че Барнаби го наблюдава с разбиращ поглед в тъмносините си очи.

Девлин се обърна и напусна стаята. Беше достатъчно лошо, че се чувстваше като болен от любовна треска ученик. Още по-лошо бе да знае, че не може да скрие чувствата си.

---

[1] човек (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Над Амазонка печеше толкова силно слънце, каквото Кейт никога не бе виждала. Беше нажежено до бяло и тъй горещо, че ѝ се струваше, че от златистокафявата вода се вдига пара. Слънцето в Англия никога не бе толкова силно. По-горещо беше и от Нил. И отвсякъде я заобикаляше този спарен въздух, толкова сгъстен, че ѝ се струваше, че трие кожата ѝ като нагорещена мокра кърпа.

— Ти вярваш, че крал Артур е бил от Атлантида — гласът на Едуин се извиси над постоянното бръмчене на двигателите.

Кейт погледна към мястото, където баща ѝ седеше с Едуин до масата за вечеря, която тази сутрин бе затрупана с дневници, карти, книги и вестници.

— Вярвам, че е възможно.

— Глупости!

— Нека ти покажа нещо от моята книга, което свързва легендите на Британия с тези за Атлантида — каза Фредерик и сграбчи червена книга с кожена подвързия от купчината до себе си. Той започна да премества книгите и листовете на масата, като че ли търсеше нещо. — Къде са тези проклети очила?

— На челото ти, татко.

— О, да, ето ги — каза Фредерик, като пипна челото си. Той смъкна очилата върху тънкия си орлов нос и се усмихна на Кейт. — Благодаря ти, скъпа. А сега, Едуин, ще ти покажа...

— Следващото нещо, което ще ми кажеш, е, че си убеден, че потомци на атлантите се разхождат днес по улиците на Лондон.

— Защо не? Мисля, че е напълно възможно.

— Понякога се тревожа за тебе, Фредерик.

Ангажирани със спора, те изглежда не забелязваха горещината, въпреки че Кейт виждаше потта, избила по широкото чело на Едуин. Всички се бяха събрали на палубата, вътре бе твърде горещо, всички, с изключение на Робърт. Тя подозираше, че Робърт е под палубата и играе покер с екипажа, както обикновено през последните три дни.

Тя се облегна в шезлонга, а бялата ѝ ленена риза бе залепнала за влажната ѝ кожа и под мишниците ѝ се стичаха вадички пот. Това бе само началото, напомни си тя. Бяха пътували само три дни по тази река.

Три дни и Девлин Маккейн не ѝ беше казал повече от три думи. Не се беше приближавал до нея от нощта, в която я бе държал в прегръдките си, докато тя проливаше сълзи на гърдите му. Тя се сви, като се почуди, какво ли мисли той за нея. Почувства се болна, когато разбра, че я интересува каква си мисли той за нея.

Тази сутрин си беше сложила чифт панталони, които си беше подготвила за това пътуване. След пътешествието ѝ по Нил, след борбата в горещината с фусти и дълги поли, Кейт бе решила, че повече няма да тръгне на експедиция по този начин.

Панталонът беше памучен, с плохи на талията, тъмносиньо и бяло оформяха рибена кост. На закуска Остин ѝ бе направил комплимент. Девлин Маккейн ѝ хвърли не повече от един поглед.

— Атлантида никога не е съществувала — каза Едуин, привлякъл вниманието на Кейт. — Платон е измислил историята за островния народ, за да обоснове идеята си за идеална република. Дори Аристотел е отхвърлил идеята на Платон, като я нарекъл фантастика.

— Атлантида е факт, не фантастика. Платон споменава няколко пъти, че историята на Атлантида е наистина факт, откъслечно описание на континент, който е съществувал.

— Е, добре, какво ще кажеш за това? Историята на Платон за Атлантида е чудесна фантастика.

— Само погледни древните митове за потопа. Ако повярваш, че повечето митове се основават на известна доза истина, тогава...

Кейт беше слушала тези спорове хиляди пъти. Но в крайна сметка Едуин никога не се беше присмивал на баща ѝ. Много други го направиха. Кейт беше разбрала, че на тези скептици им трябваша доказателства, за да повярват, че Атлантида някога е съществувала. И те щяха да ги имат. Девлин Маккейн щеше да ги преведе през джунглата. Те щяха да намерят Авалон.

Тя погледна към мястото, където мистър Маккейн седеше и играеше шах с Остин, близо до носа на кораба. Барнаби седеше до масата и наблюдаваше играта, като че ли беше мач от световна класа. Девлин се беше облегнал на белия дървен шезлонг с опънати дълги

крака, невероятно хладнокръвен в бялата си риза и бричове с пясъчен цвят, тъмнокафявите му ботуши стигаха точно под коленете му.

Девлин изглеждаше така, като че ли не се интересува от играта, гледайки през борда с полузатворени очи като дремещ лъв. Остин беше по-напрегнат, облечен в бели риза и панталон, седеше с лакти, подпрени на коленете, а брадичката му се подпираше на сплетените му ръце. Колко различни бяха те. Елегантен чар. Чувствена мъжественост.

„Кой щеше да победи? — чудеше се тя. — Джентълменът или салецът?“ Но тя знаеше кой щеше да победи — Остин Синклеър беше майстор на шаха. Нямаше съмнение, че той щеше да натупа здраво мистър Маккейн. Странно чувство на разочарование се зароди в нея при мисълта, че Маккейн няма да спечели.

Защо трябваше да я интересува това? Защо седеше тук и се надяваше Девлин Маккейн да победи? По-добре беше изобщо да не мисли за мистър Маккейн, напомни си тя и отправи поглед към брега.

Брегът на реката беше обрасъл с гъста зелена гора, която постепенно избуяваше, за да се извиси сто фута над земята. Дървета, каквито Кейт не бе виждала, растяха заедно с палми, някои с формата на вази, други — високи и тънки, с висящи на гроздове червеникави плодове и дълги перести листа, простиращи се над водата. Трябваше да се опита да улови това върху лист хартия. Трябваше да опита да се съсредоточи върху работата си, да се опита да мисли, за каквото и да е друго, но не и за този объркващ я мъж.

Пръстите ѝ оставиха влажни следи по листовете, докато обръщаше страниците на скицника. Погледна рисунките на Девлин Маккейн. Обърна глава и загледа двамата мъже, вкопчени в цивилизована битка.

Черната коса на Девлин, разбъркана от бриза, падаше на гъсти вълни над челото му. Ризата му беше отворена на врата, ръкавите — навити до лактите, излагайки кожата му на бриза. Тя потръпна и си помисли какво ли ще стане, ако си свали дрехите, за да почувства бриза по голата си кожа.

Дали Маккейн се е събличал гол през месеците, в които е живял сред индианците? Би му отивало, би подчертало суровата му, дива красота. Във въображението си тя свали дрехите му и си го представи точно както го видя за първи път, а дълбоко в себе си почувства прилив

на горещи вълни. Стана неспокойна, тялото ѝ жадуваше нещо, което тя не можеше да определи.

Девлин се наведе напред. Обърна глава и сребристосините му очи се взряха право в нейните. Пот се стече между гърдите ѝ и попи в полепналата по кожата ѝ ленена камизола. Кожата ѝ потръпна. Опита се да диша, но въздухът изведнъж бе станал твърде горещ, твърде сгъстен.

Девлин се намръщи и присви очи, преди да отмести поглед от нея. Кейт погледна към скиците в скута си. Девлин Маккейн можеше да я изхвърли от съзнанието си само с един поглед, докато тя изгаряше в спомените за устните му, които се движеха върху нейните, за начина, по който тялото му се притискаше до нейното, толкова стегнато, толкова топло, толкова обещаващо.

Това ужасно привличане нямаше да доведе до нищо добро. Тя знаеше точно какво иска от живота и то не беше свързано с мъж, който и да бе той. Най-вече мъж като Девлин Маккейн. Мъж, който мислеше, че тя е пъпка от роза, която трябва да бъде съхранявана в хубава, безопасна, английска градина.

Но изобщо нямаше значение какво иска тя. Беше до болка ясно, че Девлин Маккейн не се интересува от нея.

Девлин гледеше шахматната дъска, но за нищо на света не можеше да си спомни какъв трябва да бъде следващият му ход. Катрин Уитмор бе помела всички мисли от съзнанието му, освен една. И тя нямаше нищо общо с шаха. Имаше ли тя представа, какво може да стори на един мъж, като го гледа така, сякаш го разсъблича, като че ли иска да...

— Тя е интригуваща, нали? — каза Остин.

Девлин вдигна поглед от шахматната дъска. Усмивката на лицето на Остин го накара да се почуди дали този човек не можеше да чете мисли, но ако това беше така, то в усмивката му щеше да има злоба, а не тази открита топлина, която Девлин виждаше. Очевидно този човек не разбираше, че Девлин се бори с първичните си инстинкти от дни наред. Очевидно Остин Синклеър не разбираше, че Девлин искаше да вземе в прегръдките си бъдещата му съпруга и да я погълне. Или може би Остин беше толкова сигурен в себе си, че не можеше да изпита ревност.

— Погледни я! В тази жега тя изглежда така хладна и красива, като росна пъпка на роза. И тези панталони... — Остин изпусна дълга въздишка. — Предполагам, че тя няма никаква представа, колко провокиращи са те.

— Практични са — а начинът, по който този мек, памучен плат очертаваше дългите ѝ крака го влудяваше. Девлин сведе поглед пак към дъската. Все още беше негов ред.

— Никой не би се досетил, че само преди няколко ноци допряха нож до гърлото ѝ.

Барнаби кимна:

— Това момиче е много жилаво.

— Мисля, че нито веднъж не съм я чул да се оплаква от нещо — каза Остин.

Девлин предпочиташе тя да се бе оплакала. Щеше му се да беше някоя разглезена, вятърничава госпожичка, за да можеше да я изхвърли от мислите си. Но тя не беше такава. Тя беше силна и решителна и, проклетие, толкова желана.

Девлин пое дълбоко въздух, жаден за аромата на кожата ѝ, но усети само острата миризма на пушека на кораба и на чернозем, идваща откъм брега.

Една мисъл за Катрин Уитмор и кръвта му се разгорещяваше. Един поглед към нея и нещо диво го раздираше отвътре, съзнанието му се изпълваше с еротични представи, мускулите му се напрягаха и той правеше всичко възможно да държи ръцете си далече от нея. А тя принадлежеше на лорд Галантност, или скоро щеше да принадлежи. Най-лошото беше, че той харесваше Синклеър. Но това не му пречеше да иска да забие юмрука си в усмихнатото му, аристократично лице.

Девлин се вгледа в шахматната дъска и се опита да победи, обхванат от внезапна агресивност към този човек. Той изхвърли всички други мисли от ума си. А сега какво трябваше да направи с нападащия го офицер на Остин? Кон на...

— Мисля, че Девлин не оценява качествата на дамата — каза Барнаби. — Те се погаждат много добре, така да се каже.

Толкова много, за да не мисли за нея. Намръщено Девлин погледна към дребния човечец, който седеше от дясната му страна. Бризът развяваше медночервената му коса, а на устните му беше

разцъфнала онази широка усмивка, която напомняше на Девлин за елф, готов да извърши някоя лудория.

— Жената не трябваше да идва на това пътешествие.

— Нали не си такъв тип мъж, който смята, че жените трябва да си стоят вкъщи и да люлеят бебета? — попита Остин.

Девлин се облегна на стола и погледна покрай Остин към брега. Загнезден между развълнуваните с цвят на карамел води и гъстата смарагдова зеленина на гората, широк плаж се печеше на слънцето, горещината се издигаше на блестящи вълни от бледия пясък. Дълги тъмни форми лежах на слънце — jacare^[1], огромните черни алигатори на Амазонка. Когато корабът премина, едно от влечугите отвори устата си, като че ли предупреждаваше нежеланите посетители да напуснат територията му, а силен съскащ звук разряза въздуха.

Девлин си помисли за Кейт, за гладката ѝ като слонова кост кожа, за прекрасното ѝ ухание на рози. И си помисли за всички опасности, които я чакаха, за насекомите, които щяха да ръфат сладката ѝ кожа, за животните, за диваците. Да, той искаше да я предпази. И ако това го правеше да прилича на пещерен човек, добре тогава, по дяволите, наистина трябваше да носи тояга.

— Не разбирам, защо една жена би искала да премине през ада?

Остин вдигна ръка към косата си и отметна един жълтеникав кичур от челото си.

— По същата причина и останалите участници в тази експедиция: да присъстват, когато се реши загадката.

Девлин погледна към шахматната дъска.

— Вие рискувате живота си, за да преследвате мечти.

— А ти за какво рискуваш живота си, Девлин? — попита Остин.
— Нима не е също за мечта?

Девлин погледна към мястото, където седеше Катрин Уитмор и се взираше във водата с разтворен в скута ѝ скицник. Малки кичурчета се бяха измъкнали от плитката ѝ, която бе праметната през едното ѝ рамо, и се навиваха около лицето и тила ѝ. Остин беше прав — те всички се опитваха да уловят една мечта. Но мечтата за Девлин беше почти действителност за Остин Синклеър. Той сведе поглед към шахматната дъска и логиката на стратегията му се изясни. С два хода той постави Остин в шах.

Девлин усети, че Кейт се приближава, преди да я види. Тя раздвижи въздуха с придвижването си, хладен полъх на английска градина докосна бузата му с лекото ухание на рози. Без да поглежда жената, която застана до масата, Девлин премести топа си и взе царя на Остин. Радостта му се появи и изчезна с един удар на сърцето. В момента на триумф това, което установи, изцеди живота от него. Девлин знаеше, че другият мъж вече е спечелил единствената награда в света, за която си струваше да се бори.

— Вие спечелихте! — каза Кейт, вперила поглед в шахматната дъска.

Девлин вдигна поглед от изработената от махагон и инкрустирана шахматна дъска. Дамата изглеждаше шокирана. Очевидно ѝ беше трудно да повярва, че е възможно той да победи лорд Галантност.

— Затворете си устата, мис Уитмор, някой бръмбар може да влезе вътре.

Тя прехапа устни, а бузите ѝ придобиха тъмнорозов цвят.

— Просто съм изненадана, мистър Маккейн, понеже не бях срещала по-добър играч от Остин.

— Изглежда срещнах своя победител — Остин се облегна на стола си, като се усмихваше на противника си от срещуположния край на масата.

Остин прехвърли погледа си от Девлин на Кейт и Девлин изпита неприятното чувство, че Остин знае точно какво изпитва към нея. Не бе необходимо много да се напруга човек, за да усети напрежението между тях, помисли си Девлин. Въздухът пращеше от него. Много странно, но изглежда това не притесняваше, лорд Галантност.

— Ай, но те са с равен резултат! — каза Барнаби, като се усмихваше на Кейт. — Все ми се струва, че един ден все някой ще спечели играта.

За Остин ли говореше малкото човече, или за Кейт? Девлин се чудеше.

Параходната сирена се понесе от ранния утринен бриз, като песен на огромна птица, видяла гнездото си. Кейт забърза към перилата на носа на кораба. Девлин, Остин и Барнаби я последваха. Скоро Фредерик и Едуин изоставиха спора си, за да се присъединят към тях до перилата.

Хълмове се простираха на юг, плоски, като че ли Господ ги бе отрязал с мачете, по върховете им имаше корони от зелени дървета и растителност. Отпред черните води на Тапайоз се срещаха, но без да се смесват, със златистокафявите води на Амазонка. Бели пясъчни брегове, осеяни с високи палми очертаваха пътя до Сантарем.

Кейт се наведе напред, излагайки лицето си на бриза, вдишвайки влажния въздух. Щеше да бъде божествено да стъпи на твърда земя, макар и само за няколко часа.

— Мисля, че можем да посетим църквата, докато мистър Маккейн заведе този човек при съдията — тя се обърна с лице към баща си. — Нямам търпение да видя кръста, който фон Мартиъс е изпратил от Мюнхен. Естественикът едва не загубил живота си при едно корабокрушение в Сантарем през 1819 година. Като благодарност за избавлението си той изпратил Христос, разпънат на кръста, в естествен ръст, направен от позлатено желязо.

— Страхувам се, че ще си спестите разглеждането на забележителностите този път, професоре — каза Девлин. — Лорд Синклеър и аз ще отидем с лодка до брега, всички други оставате на борда.

Толкова дълбок беше този глас, дрезгав и чувствен, че предизвика отговор у нея, накара кръвта ѝ да се раздвижи. Ужаси я фактът, че дори не бе необходимо да вижда този мъж, за да усети огъня, който разпалваше вътре в нея.

Кейт се обърна с лице към Маккейн. Той стоеше на няколко фута, подпрял рамене на един от стълбовете, които поддържаха горната палуба, със скръстени на гърдите ръце и изглеждаше извънредно красив, извънредно високомерен, твърде много убеден в собствената си мъжка сила.

— Мистър Маккейн, не виждам какво лошо има в това да прекараме няколко часа в града.

— Къса ви е паметта, мис Уитмор.

— Ако сме заедно, мисля...

— Вие оставате на борда!

Това беше заповед — не молба, не предложение, а явна заповед. Ако не я гледаше като че ли беше глупаво дете, ако не притежаваше тайнствената способност да проваля добрите ѝ обноси, може би

щеше да успее да овладее яда си. Но така, както стояха нещата, тя чувстваше, че ще експлодира.

— В случай, че сте забравил, позволете да ви напомня, мистър Маккейн, че баща ми ви е наел. Не сте в състояние да ми издавате заповеди.

Изражението на Девлин се промени, високомерието се превърна в ярост, която накара Кейт да отстъпи назад. Той тръгна към нея, като измина разстоянието от шест фута по празната палуба само с две крачки, и спря, когато останаха само няколко инча между тях.

Той се извишаваше над нея. Стоеше толкова близо, че тя усещаше топлината на тялото му. Толкова близо, че ароматът му изпълваше всеки неин дъх — сандалово дърво, смесено с екзотичното ухание на влажна мъжка кожа, загрята от тропическото слънце. И ето пак тази възхитителна топлина, която пламва ниско долу в нея, това чувство — фантом, което не можеше да назове, се надигаше, за да открадне силата от крайниците ѝ.

— Трябва да си кажем някои неща право в очите, професоре. Тук и сега. Баща ми ме нае да ръководя тази експедиция и точно това се опитвам да правя. Но ако вие смятате, че можете да свършите по-добра работа, просто го кажете и аз ще се кача на първия параход, който тръгва обратно към Пара.

— Разбирам необходимостта от дисциплина, мистър Маккейн, но не очаквам да ни грози опасност.

— Ако искате дворцови обноски, сбъркали сте. Възнамерявам да опитам да промъкна тази малка група през ада, без дяволът да забележи. Но това ще бъде невъзможно, ако всички си мислят, че могат да правят проклетите неща, които им се приискат.

Кейт се досети, че останалите стоят наблизко. Глезла, не по-добра от Робърт Мелвил, ето каква сигурно им изглеждаше. И тя бе позволила на неуловимите чувства, които този мъж събуждаше в нея, да я доведат до това положение. Тя щеше да загуби този спор, каквото ѝ да направеше.

— Благодаря ви, че изяснихте позицията си толкова добре, мистър Маккейн!

— И как ще процедираме, мис Уитмор?

Въпреки че се чувстваше смачкана на топка, тя изправи гръб:

— Вие сте нает да вършите тази работа, мистър Маккейн. Няма да ви преча да го правите!

Той ѝ обърна гръб, игнорирайки я, без да промълви нито дума повече. Тя го гледаше как върви по палубата и усещаше бузите си да пламват, чудеше се кога за последен път е преживяла такова унижение. Но знаеше, че това беше последния път, когато тя и Девлин Маккейн разменяха повече от няколко думи.

Слънчева светлина струеше от отвора в покрива над главите им и озаряваше седемте златни кръста, подредени в линия върху гладките каменни стени на помещението на Съвета в Авалон, древните емблеми на всеки член на Съвета. Много отдавна предците им се бяха спасили от големия катаклизъм. Разселени учени в примитивен свят, те бяха създали щит от езически култове, за да прикрият знанието, което безспорно притежаваха, знанието, което беше опасно в този опростен свят. Прикрити зад плаща на древните ритуали, бяха продължили да развиват своята наука и да изследват природата.

След време дори ритуалите им не успяваха да ги защитят от суеверието и страха на заобикалящите ги първобитни племена. Предците на събраните в тази съвещателна зала бяха дошли на този планински връх, избегнали преследването си като вещици и магьосници, прегърнали свободата за развитие на тяхното знание и изследване тайните на природата.

Рийс седеше заедно с жена си до кръглата маса от махагон в очакване на присъдата, която щеше да бъде отговор на неговата молба. Дойде му на ум, че въпреки изминалите шест хиляди години, тези хора все още не са се отказали от древните си ритуали. Те все още вярваха в церемониите за приемането на тези, които заемаха своето място във Вътрешния кръг, а някои от проверките бяха много по-примитивни от другите.

Рийс преместваше погледа си от един член на Съвета към следващия, тъй като всеки от тях произнасяше своето решение. Той съзираше симпатия в очите им, дори ако гласуваха против сина му. Трима за. Трима против. Последен имаше думата водачът на Централния съвет, неговата баба. Тя трябваше да реши спорния въпрос.

Дедре погледна надолу към свитите си ръце. Рийс наблюдаваше как се повдигнаха раменете ѝ, когато тя си пое дълбоко въздух, като че ли извличаше сила от светлината на слънцето, озарила всичко около нея. Тя изглеждаше крехка като врабче. Но Рийс знаеше, че в гърдите ѝ тупти сърце.

Тя вдигна тъмносините си очи и ги фокусира върху внука си. Рийс знаеше какво ще каже, преди тя да произнесе думите си.

— Прочетохме доклада, изпратен ни от наблюдателя — каза Дедре, без да отмества погледа си от Рийс. — Внимателно преценихме новата опасност, която този неизвестен Външен представлява с желанието си да придобие картата, водеща към този град. Но на опасността за хората на Авалон трябва да се дава преднина.

Под масата Брайна стисна по-силно ръката му. Той се опита да ѝ вдъхне увереност, като погали с палец свитите кокалчета на пръстите ѝ, усещайки страха ѝ. Още веднъж си помисли за сина, когото можеше да изгуби. Пребори се с болката в сърцето и ума си.

— Нито един член на групата на Уитмор няма да бъде допуснат да влезе в града, докато Съветът не се увери в естеството на тези непознати — каза Дедре. — Нашето решение е прибавилата се опасност, да не бъде основание за отменяне на изпитанието. Според доклада групата на Уитмор е тръгнала от Пара преди три дни. Трябва да пристигнат в Сантарем късно тази сутрин. Наблюдателят ще продължи да ни информира. Ако опасността стане твърде голяма, изпитанието ще приключи.

— Възможно е да се случат неприятности, преди да разберем — Рийс се стараеше да говори със спокоен глас, въпреки че му се искаше да закреши на тези хора. — Някой може да бъде ранен или убит.

— Според нашите сведения, членовете на групата на Уитмор са били уведомени за рисковете, преди да тръгнат да търсят нашия град — Дедре погледна към свитите си ръце. — Можем само да се надяваме, че синът ти е способен да предотвратява катастрофи.

— Твърде много се иска от един човек.

— Има още едно решение — Дедре вдигна очи, за да срещне погледа на внука си. — Изпитанието може да бъде спряно.

Всички жители на Авалон бяха подлагани на изпитание, по един или друг начин, от самото им раждане, за да се определят способностите им, интелекта им, които да ги направляват по-

подходящия път, който щяха да поемат в живота си. Но изпитанието, през което техният син щеше да премине, се провеждаше за първи път. Никога преди не се бе появявала подобна ситуация.

— Разбира се това ще означава да се подготви друго изпитание. Организирането му ще отнеме няколко месеца, може би дори година.

— Това и така отне твърде много време — каза Рийс.

— Без изпитание синът ти ще бъде допуснат да живее в Авалон само като Външен. До края на живота му ще му бъде отказан достъп до Вътрешния кръг — Дедре замълча за миг, като гледаше Рийс твърдо. — Ти държиш в ръцете си бъдещето му. Нямаш ли достатъчно вяра в младия мъж, за да му дадеш възможност да заеме мястото си в нашето общество?

Въпреки че страхът за сина му го съветваше да спре изпитанието, Рийс знаеше, че няма да може.

— Съгласни сме с решението на Съвета.

Очакваше се от Рийс и Браяна да напуснат помещенията на Съвета без спорове. Това беше по-трудно за Браяна. Рийс усещаше зараждащия се в нея порив, нуждата да се бори за сина си, същата нужда, която той държеше под контрол. Той я хвана за ръката и бързо я изведе от помещението. Очите му се присвиха от слънцето щом излязоха от сградата на Съвета.

Също като другите постройки в града, съвещателната зала беше от естествен камък, издялана вътре в планината. Тя се съчетаваше със заобикалящата я среда, както хората от неговия народ много отдавна се бяха научили да са в хармония с тези от външния свят. Банкери, магистрати, благородници, бизнесмени, съветници на крале и политици — хората на Авалон заемаха обществени постове по целия свят, както бяха правили винаги.

— Тези хора живеят в Тъмните години.

Рийс погледна към жената, която вървеше до него, и отбеляза бунтовнически издадената ѝ брадичка. Бледозелената ѝ копринена туника беше стегната на талията с широка златна лента, талия все още невероятно тънка след раждането на трите му деца. А краката ѝ бяха дълги и красиви под плътно прилепналия бял копринен панталон.

Той познаваше мисленето ѝ така добре, както познаваше красивите извивки и линии на тялото ѝ. Тя се обвиняваше за случилото се със сина им. Тя обвиняваше себе си за мисията, която сега той

трябваше да изпълни, преди да се върне при тях. И каквото и да кажеше Рийс, нямаше да промени мнението ѝ.

— Защо те просто не въоръжат сина ни и не го накарат да се бие с дракон.

— Струва ми се, че е трудно да се намери дракон, готов за хубава битка, в наши дни.

Въпреки, че той виждаше, че тя се бори с нея, единият ъгъл на устните ѝ издаде усмивката ѝ.

— Не се опитвай да ме измъкнеш от глупавото ми настроение, защото няма да ти позволя — тя се спря на каменната пътека под сянката на едно от дърветата, които очертаваха улицата. — Нека сложат край. Нека доведат сина ни вкъщи. Нека кажем на тези хора, че пет пари не даваме за техния средновековен поход.

Рийс се загледа в дългата двуетажна сграда на отсрещния край на улицата, един от центровете им за развитие. От едната страна на сградата се простираше парк, а ниска каменна ограда заобикаляше широкото пространство смарагдовозелена трева. Дървета се издигаха от ливадата, изплели жив балдахин над момчетата и момичетата, които играеха под тях, хвърляха топки, строяха с дървени блокчета, гонеха се. Възрастта им беше от пет до дванадесет години. Смехът им се разнасяше като песен от бриза, независимо от това, че около очите им бяха вързани черни ленти. Това беше част от обучението им — да се развива сетивността им. Обучението на децата на Авалон започваше още преди да проходим.

— Какво ще кажеш на сина ни, когато разбере, че трябва да живее завинаги като Външен в родното си място? Ще му кажеш ли, че ние сме го осъдили, понеже ни е било страх, че не е достатъчно силен, за да премине през това изпитание?

Тя се поколеба за миг, гледайки черните камъни под нозете си.

— Прекарах тук по-голямата част от живота си, но все още не разбирам напълно тези хора и това място. Вие пазите добре тайните си, любов моя.

Една ръка сграбчи сърцето му, като си помисли за чудесата, които завинаги трябваше да пази скрити от нея — тайните на Вътрешния кръг, тайните, които можеха да бъдат катастрофални, ако бъдат открити от някой Външен, тайните, пазени от малцината избраници на Авалон.

— Само да можех, бих ти разкрил този свят. Но съм се заклел и не мога.

— Знам — тя вдигна поглед към него, а на устните ѝ разцъфна усмивка. — И знам колко труден може да се окаже животът на Външен в това място на мистерии. Не искам да откажа на нашия син неговото бъдеще.

— Вярвай в него, любов моя! — Рийс обви ръце около нея. Вярва в техния син. Само вярата щеше да им помогне да преживеят този период на изпитание.

Кейт постави ръце на перилата. Отдолу лодката, в която бяха Маккейн, Остин и човекът, допрял нож до гърлото ѝ, се отдалечаваше от кораба, насочила се към града Сантарем. Редици едноетажни и двуетажни, боядисани в бяло сгради се разполагаха над белия пясъчен бряг и се очертаваха улици, които щяха да бъдат красиви, ако имаше дървета. А сега целият град се печеше в тая жега.

— Виж там, Кати — каза Фредерик, сочейки към група колиби с покриви от палмови листа, разположени близо до брега. — Aldeia, оригинално индианско селище, което съществува заедно с големия град. Покрайнините, ако можем да го наречем така. Девлин каза, че те с Остин ще осигурят оттам канутата и гребците, които ни трябват.

— Искаше ми се да можехме да ги проучим — Кейт откъсна поглед от Девлин Маккейн и го насочи към останките от укрепление, кацнали на един хълм до брега. На брега перяха жени, пъстри дрехи съхнеха, прострени на пясъка или по въжета, къпещите се, се наслаждаваха на хладната вода. — Чувствам се като затворник.

— Но, Кати, мистър Маккейн е прав. Изобщо не ни е необходимо да поемаме допълнителен риск, като слезем на брега.

Острите думи на Девлин Маккейн отекнаха в ушите ѝ. Може би беше прав, но не беше задължително това да ѝ харесва. Този мъж я вбесяваше.

Много плавателни съдове идваха и си тръгваха покрай тях: шлепове с добитък, канута с търговски стоки и рибарски лодки. Един кораб — бял параход, закотвен на сто ярда по течението — привлече вниманието на Кейт. На палубата тя успя да види една двойка до перилата, тъмнокоса жена стоеше до висок мъж със сребристоруса

коса. Слънцето се отразяваше в медния телескоп, който жената държеше. Кейт погледна обратно към брега, чудейки се какво ли е привлякло вниманието на дамата.

Джудит стоеше до Лейтън, облежната на перилата на „Стикс“. Загледана през телескопа тя наблюдаваше как Девлин Маккейн и висок тъмнокос мъж ескортираха човека на Лейтън от лодката до сушата. Девлин се движеше с убедителната грация на хищник. Той се извисяваше над мъжете и жените, които се тълпяха около него — селяни, които се въртяха по доковете и се опитваха да припечелят нещо от пасажерите на речните кораби. Кошници с плодове, папагали с ярко оцветени пера, маймуни, змии, всичко, което си мислеха, че англичаните и американците могат да купят се предлагаше.

След като Маккейн се изплъзна от полезрението ѝ, Джудит си представи какво ли ще е, ако го опитоми. Чудеше се дали ще ѝ се отдаде такава възможност.

— Изглежда малкият ти приятел се е провалил — тя подаде телескопа на Лейтън.

— Толкова ли малко доверие ми имаш, кралице моя?

Лейтън постави брадичката си на окуляра и ѝ се усмихна. Бризът подхвана косата му и я духна назад от лицето му. Беше прекалено красив, за да принадлежи на този свят: ангелско лице, зад което се криеше дяволска душа.

— Запомни! Аз винаги получавам това, което искам.

Джудит почувства, че косите ѝ настръхват, като се взря в студените сини очи на Лейтън. Той искаше този митичен град в джунглата. И щеше да убие всеки, който се изпречи на пътя му, включително и Девлин Маккейн.

---

[1] алигатор (порт.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Кейт се бе свила върху тясната седалка на кануто, и изгаряше от желание да протегне крака, но коленете ѝ опираха в гърба на Девлин Маккейн. Той дори не я погледна. Може би защото се случваше много често през последните няколко часа. Може би защото не я понасяше. При тази мисъл я обзе неочаквана болка, като че ли киселина разяждаше сърцето ѝ.

Нямаше значение какво си мисли той за нея, уверяваше себе си тя, като се опитваше да не обръща внимание на болката, натрупваща се в гърдите ѝ. Нямаше значение. Нямаше!

Въпреки че бяха наели по двама индианци — гребци за всяко от четирите канута, с които се бяха сдобили в Сантарем, Девлин Маккейн не се задоволяваше да седи и да бездейства. Той гребеше в ритъм с останалите, потапяше веслото в черните води на Тапайоз отново и отново, като притегляше нежно водата отстрани на кануто. Бързите му резултатни движения караха мускулите на гърба му да се свиват под белия памучен плат на ризата му, така влажна, така прилепнала, очертала всяка могъща извивка и линия. Преследващ ритъм. Танц на сила и грация, в такт с музиката на плискащата се вода.

С всяко вдишване тя улавяше интригуващия аромат на влажната му кожа. Топлината на тялото му се излъчваше върху краката ѝ, подигравателно напомняне за топлината, която почувства в прегръдките му, и студенината, която чувстваше от пренебрежението му. Беше достатъчна, за да я накара да трепери в зноя на намаляващия ден.

— Девлин, трябва да обърнем в главния канал точно отпред — каза Фредерик.

Девлин вдигна греблото си, от плоското дърво итауба започна да капе вода, след като той го подпря на бедрото си. Изпод периферията на тъмнокафявата си шапка той погледна покрай Кейт към задната част на лодката, където под малката дъгообразна кабина, покрита с палмови листа седеше баща ѝ.

— Сигурен ли сте? Не прилича много на главен приток.

— Знам, но мисля, че е този, който търсим — Фредерик се наведе напред, кръстосал ръце на коленете си. — Според картата на Рандолф тази клинообразна могила обозначава входа. Мисля, че това е земният знак, който търсим, съгласна ли си, Кати?

Кейт вдигна ръка към периферията на тропическия си шлем, прикривайки очи от яркото слънце, а ризата ѝ лепнеше по ръката ѝ, по рамото и по гърба ѝ. Влага покриваше цялото ѝ тяло. Главата ѝ беше подгизнала под шапката, мократа ѝ плетка лепнеше по врата ѝ. На няколко ярда пред тях стоеше клинообразна могилка от глина, която отбелязваше входа на това, което не изглеждаше да е нещо повече от поток.

— Да, мисля, че е това.

Маккейн обърна гръб, без дори да я погледне, като че ли тя не беше там. Прииска ѝ се да закрепси. Прииска ѝ се да сграбчи широките му рамене и да го обърне към себе си. Искаше ѝ се да го хване за гъстата черна грива, която се подвиваше около яката му и да го накара да я погледне, наистина да я погледне. Какво ли вижда той с тези красиви сребристосини очи, когато я гледа? Защо я интересуваше толкова много?

Какво не беше наред при нея? Защо този мъж можеше така силно да разбърква чувствата ѝ? Неспособна да разбере, тя отдръпна поглед от вълнуващата игра на мускулите под мократа риза на Девлин Маккейн и се загледа в отсрещния бряг, като се опитваше да уталожии ужасното си вълнение.

Сушата на запад се очертаваше като тъмна линия на хоризонта. Слънцето потъваше зад тази линия, като озаряваше в алено и златно няколкото скупчени облаци, нашарили синьото небе. Това беше само началото, напомни си тя. Пред тях бяха седмици наред. Трябваше по някакъв начин да се научи да игнорира объркващите чувства, които Девлин Маккейн предизвикваше у нея. Нямаше избор.

След като изоставиха главния канал на Тапайоз, те навлязоха в друг свят. Дървета се извисяваха от двете страни на тясната река: палми с различни форми и размери, лаврови, палисандрови и махагонови дървета, кедри и стотици още, които не можеше да разпознае. Всички те издигаха клони към слънцето, пиеха алчно златната му светлина и оплитаха листата си във висините като

смарагдовозелен балдахин, който позволяваше само проблясъци да се прокраднат през покрива им. Високо по дърветата тя виждаше личица, вперили погледи в тях докато преминаваха, маймуните наблюдаваха с любопитство човешките същества — натрапници.

Тя гледаше с благоговение, зяпаше, като че ли пред нея беше гората на сътворението. Подобни на възжета лози се увиваха и пълзяха нагоре по дебелия стъблa на дърветата. Орхидеи висяха на големи виолетови, бели и розови гроздове от дърветата, топчести висулки, разлюлени от знойния бриз, разпръскаха уханието си и се поклащаха на повече от двайсет фута над водата.

Изглеждаше така, като че ли те бяха първите човешки същества, преминаващи оттук. Тя се вираше в продължение на мили като дете, изгубено в приказна земя, обръщаше глава наляво и надясно, следвайки трепкащия полет на рой сини пеперуди. Но докато продължаваха да пътуват, Кейт започна да изпитва неприятно налягане, причинено от голямото количество изпит през деня чан.

— Мистър Маккейн, смятате ли да направим скоро лагер?

— Все още имаме няколко часа дневна светлина — каза той с груб глас, без да я погледне.

— О, разбирам — тя се премести на седалката. Погледна назад към баща си, чудейки се дали и той не е изпаднал в такова неудобно положение. Той лежеше по гръб на една възглавница под зеления навес и дълбоко спеше. Имаше само две възможности: агония или унижение. Загледа се в широкия гръб на Девлин Маккейн и се запита какво ли щеше да каже той за лошото ѝ положение. Тя щеше да чака.

Загледа се в гората, опита се да отвлече вниманието си от притеснението, което имаше. Голям синьо-зелен макао се плъзна от един клон над главата ѝ и кацна на дълъг, перест палмов лист, за да кълве от един грозд червеникави плодове. Джунглата беше изпълнена от шумове: бърборене на маймуни, птичи крясъци, шумолене на листа и постоянното плискане на вода.

Хапейки устни, тя погледна към течащата отстрани на кануто вода. Нямахше спасение. Ако скоро не спрат, щеше да се унижи по друг начин.

— Чудя се дали не бихме могли да спрем за няколко секунди?

Девлин ѝ хвърли един намръщен поглед през рамо:

— Да не сте болна?

Тя поклати глава.

— Не. Не съвсем.

Той я изучаваше, намръщеното му лице бавно се проясни и усмивката му разцъфна:

— Прекалено много чай?

Кейт почувства, че бузите ѝ се изчервяват.

— Няма да се бавя. Само ако можем да спрем за момент.

— Хм, не смятате ли, че екипировката ви е подходяща да направите това от кануто?

Кейт замръзна.

— Не, мистър Маккейн, не смятам — това ли правеха останалите? Тя се замисли така ли правеше Девлин Маккейн, когато нуждата го принуждаваше. Предположи, че той не би я просветлил по въпроса.

— Предполагам, че този панталон не е снабден с необходимите удобства? — той се извърна от нея.

— И какви трябва да са те?

Той хвърли поглед през рамо. Поток слънчева светлина, промъкнала се през балдахина от листа над главите им, го обгръщаше със златисти отблясъци. Още веднъж в съзнанието ѝ се промъкнаха древни митове за вълшебни мъже, които живеят по обвити от мъгли планински върхове. Скръсти ръце в скута си, за да не ги остави да го докоснат.

— Можете да се облечете като мъж, мис Уитмор, но под дрехите си оставате жена. А на една жена не ѝ е работа да се влачи в джунглата.

Кануто се плъзна от светлото петно в сенките.

— Може да не съм екипирана подходящо, за да осъществявам естествените си нужди от кануто, но това не означава, че нямам право да бъда тук.

— Жена като вас трябва да седи на сянка на предната веранда на някоя голяма къща, с бебе в ръце.

— Мъже като вас са причината жените все още да бъдат считани за второкласни граждани, твърде слаби и умствено ограничени, за да бъдат само собственост на мъжа. Но ние сме много повече от това. Ние сме също толкова интелигентни и способни, колкото и онези божии чада, на които са дадени екипировките, с които толкова се гордеете.

Той се обърна с лице към нея, гърбът му подпря коленете ѝ.

— В онзи друг свят, мис Уитмор, свят, в който хората се цивилизоват от няколкостотин години, можете да проповядвате вашите теории за равенството. Но тук цивилизацията е все още в зародиш. Оцеляват само най-силните.

— Забравяте, мистър Маккейн, че жените оцеляха в каменната ера наравно с мъжете.

— О, разбира се — той бутна назад шапката си, а очите му се изпълниха със закачлива светлина и устните му се усмихнаха. — Мислите ли, че сте готова да навлечете животински кожи и да понесете тояга?

— Мистър Маккейн, точно сега трябва да сте благодарен, че не държа тояга в ръцете си.

Той се засмя с дълбок дрезгав смях, който я принуди да се бори с усмивката, готова да се появи на устните ѝ.

— Безопасно ли е да се обърна с гръб към вас?

— Само ако възнамерявате да насочите това кану към онази пясъчна ивица пред нас.

Все още усмихнат, той кимна, преди да се обърне и да издаде заповед на гребеца в предната част на кануто. Тук реката се разширяваше, дърветата не растяха толкова нагъсто и позволяваха на слънцето да огрее широкия бял бряг.

Кейт изскочи от кануто, веднага щом то докосна пясъчния бряг. Краката ѝ потънаха в мекия пясък, щом се втурна към необятната зелена стена, издигнала се на няколкостотин ярда от реката. Посветена на мисията си, тя не забеляза, докато не стигна до гората, че Девлин я следва.

Кейт спря и се обърна към него:

— Мистър Маккейн, не можете да дойдете с мен.

— Не се безпокойте, ще се обърна с гръб.

— Но защо? Никога в живота си не съм чувала нещо по-нелепо — тя постави ръце на бедрата си и се втренчи в него. — Няма да вървите след мене!

Девлин вдигна шапката си и изтри чело с опакото на ръката си, преди отново да я постави върху влажната си черна грива.

— Мис Уитмор, само се опитвам да осигуря вашата безопасност.

Капчици пот се спуснаха по врата му и се плъзнаха към лъскавите черни къдри, открити от полуразкопчаната му риза. А кой ще я опази от него? — помисли си тя.

— Не ми се иска вашата защита да се меси в личните ми работи.

Той поклати глава.

— Вие сте една твърдоглава женска.

— Аз просто не възнамерявам да... — тя се поколеба, наблюдавайки го как изважда дълъг нож от кафявия кожен калъф, който бе прикрепен на бедрото му. Острието улови светлината и събуди тревожни спомени у нея. Тя вдигна ръка към грубата резка под брадичката си. — Какво ще правите с това?

— Успокойте се, професоре, не сте станали достатъчно голяма пречка за мене, за да ви прережа гърлото.

— Колко вълнуващо!

Той обърна дръжката на ножа към нея и ѝ го подаде.

— Вземете това със себе си.

— Не ми трябва.

— Вземете го!

Напрегнатият му поглед накара косите ѝ да настръхнат. Тя погледна гъстата растителност зад себе си. От всяко едно описание на гората, които бе чела, в съзнанието ѝ ехтяха ужасни истории. Все пак ножът не беше лоша идея.

— Много добре, ако това ще ви накара да се почувствате по-добре — тя взе ножа от ръката му, топлите му пръсти докоснаха нейните, а гладкото дърво бе затоплено от дланта му.

— Не се отдалечавайте повече от няколко крачки!

Кейт погледна към останалите, които изкарваха на суша канутата си в другия край на пясъчната ивица.

— Но аз трябва да...

— Не се притеснявайте, никой няма да може да види нищо.

— Ще се осигуря срещу това, мистър Маккейн — тя намери пролука в преплетените стъбла и пристъпи от слънчевата светлина в гората.

Тъмнината беше нещо досадно, едно всяващо страх същество, което можеше да се протегне и да я погълне. Внезапно почувства студ, влагата по кожата ѝ замръзна в тази тъмна пустош. Тя се вгледа пред себе си, като търсеше светлина. Няколкостотин фута над нея, лъчите на

следобедното слънце проблясваха през изтъкания от листа и клони балдахин.

След като очите ѝ привикнаха с тъмнината, тя забеляза огромното разнообразие от растителност, която я заобикаляше. Стъблата на дърветата се издигаха като стълбове в сложен зелено-сив лабиринт. Корените растяха като подпори от дърветата. Лиани се увиваха около всичко — някои почти толкова дебели, колкото стъблата на дърветата, други висяха на гирлянди над главата ѝ. Листак имаше навсякъде, като мъгла, тежка зелена мъгла, която изпълваше ноздрите ѝ и оставяше особен вкус в устата ѝ.

Незначителна! Тя беше прашинка в този богат зелен свят. А беше прекрачила само прага! Трябваше да се бори с желанието да се обърне и да избяга на светло.

— Погледнете добре над главата си, мис Уитмор!

Кейт подскочи при звука от гласа на Девлин. Тя се обърна и погледна към мястото, откъдето беше влязла, но видя само част от широките му рамене през един палмов лист.

— Уверете се, че няма змии в клоните! Те обичат да се хвърлят върху жертвата си.

Погледът на Кейт отхвърча нагоре, очите ѝ се напрегнаха да виждат по-ясно в мъглявината. Дали не забеляза движение в клоните на това махагоново дърво? Тя пристъпи и почти се сблъска с бодливо палмово стъбло, от което висяха тънки като паяжина нишки. Ножът падна от ръката ѝ, като се опита да махне лепкавата паяжина от косата си.

— И гледайте къде стъпвате. Термитите правят гнездата си по земята.

Кейт се наведе за ножа и взе да оглежда земята, чудейки се, каква ли защита би било това оръжие срещу мравките убийци. Тя се завъртя в кръг, кожата ѝ тръпнеше. Изглежда гората растеше навсякъде, лианите и дърветата се затваряха около нея. Като че ли искаха да изсмучат живота ѝ. Страхът се плъзна по гърлото ѝ и го стисна, докато тя започна да диша с усилия.

Това бяха глупости. Трябваше да си свърши работата и да се маха оттук. Бързо! Тя разкопча колана си, смъкна надолу панталона и приклезна.

— Не се доближавайте до каквито и да било листа, мис Уитмор! Може да са покрити с черни кърлежи. Гадните малки демони обичат да пропълзват в интимните части на хората.

Хваната в неудобно положение, приклепнала и свита близо до земята, Кейт потрепери. Тя затвори очи, искайки природата да побърза. Когато свърши и с последното копче на панталона си, тя се втурна да избяга от тъмнината и се блъсна в широкия гръб на Девлин Маккейн.

— Съжалявам — прошепна тя, отстъпвайки от него.

Той бутна шапката си назад и се усмихна:

— Направихте ли проверка, за да се уверите, че не сте хванали някой кърлеж?

Кейт потръпна.

— Мисля, че успях да ги избегна — каза тя и му подаде ножа.

Той пусна дългото острие в кожения калъф, наблюдавайки я с тези ясни, пронизателни очи. Тя усети, че към бузите ѝ се надига топлина, а ѝ се искаше да може да контролира издайническото изчервяване.

— Знаете, че можете да вземете едно от канутата утре сутринта и за вечеря ще бъдете в Сантарем.

Кейт стисна в юмруци разтрепераните си ръце.

— Наговорихте всичките тези неща, за да ме изплашите, нали?

— Мислите ли, че съм казал нещо, което не е вярно?

Тя знаеше, че всичко беше вярно.

— Мисля, че искате да ме изплашите, за да...

— Не мърдай!

Кейт замръзна от всяващия смъртен страх тон в гласа на Девлин Маккейн.

— Какво има? — и тогава го усети — леко докосване, като с четчица, отстрани на шията ѝ. Нещо пълзеше по кожата ѝ!

— Кейт, стой много спокойно! — Девлин се приближи, очите му се свиха и се превърнаха в сребристи цепнатини, а лицето му излъчваше напрежение.

Тя усети космати крачка да преминават през ключицата ѝ и да се спускат към деколтето на разкопчаната ѝ риза. Крясък се надигна от вътрешностите ѝ, но гърлото ѝ бе така свито, че от него излезе само хленч, който най-накрая бе успял да се промъкне през устата ѝ.

— Точно така, любима — Девлин започна да разкопчава ризата ѝ, като бавно и с възможно най-леки движения провираше перлените копчета през влажния лен.

Тялото ѝ се разтрепери, обхванато от първичен, неприкрит страх.
— Не мърдай, любима! Моля те, не мърдай! Ще бъде по-добре.

Деликатните крачета допълзяха по кожата ѝ до горния край на камизолата ѝ. Кейт прехапа устни, а от гърлото ѝ излезе жален мяукащ звук. Тя бе вперила поглед в Девлин и слушаше как той ѝ повтаря отново и отново, че всичко ще бъде наред, уповаваща се на присъствието му, като че ли той единствен можеше да я изтръгне от смразяващите глъбини на страха.

Девлин бавно смъкна ризата ѝ назад. На ръба на камизолата ѝ се показва смъртоносен кафяв паяк, който протягаше напред единия си дълъг крак, опипвайки поръбения с избродирана дантела подгъв. Кожата ѝ се покри с пот. Дъхът се задържа в дробовете ѝ, докато се бореше да остане неподвижна. Ако я ухапеше, щеше да умре. Тук, в това затънтено място.

С един удар на пръстите си Девлин изхвърли паяка. Кейт се залюля на краката си.

— Ухапа ли те? — настоя той, сграбчвайки я за раменете.

Хватката му беше яростна, но някак странно нежна, почти галеща. Дали я бе ухапал? Откъде можеше да знае. Искаше да отговори, но езикът ѝ не се подчини. Единственият звук, когато отвори уста, беше унизително хлипане. Тя цялата трепереше.

С нежни пръсти той улови брадичката ѝ и повдигна главата ѝ, търсейки следи от ухапване по шията ѝ. Пръстите му се спуснаха към камизолата, докоснаха възвишението на гърдата ѝ, когато дръпна плата от кожата ѝ. Веднага след вледеняващия страх я заля топлина.

Тя наблюдаваше как дългите бронзови пръсти докосват голата ѝ кожа. В своето претърсване той бе смъкнал камизолата и пръстите му се намираха върху пълните ѝ гърди. Влажният памучен плат бе почти прозрачен, полепнал по кожата ѝ, открил розовите сенки на зърната ѝ отдолу. Гледката от ръката му, поставена върху плътта ѝ, накара кръвта ѝ да закипи. Връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха и заостриха, което я озадачи. Тя все още не помръдваше.

— Не виждам никакви следи — каза той и свали пръстите си от камизолата.

Тя все още не можеше да мръдне. От шока вероятно. Или ѝ се искаше той да я докосне отново? Той вдигна очи и срещна погледа ѝ. В сребристосините му очи тя прочете облекчение и нещо повече. Дали тя го интересуваше?

Слънцето се спускаше над нея, нагряваше мократа ѝ кожа, галеше стегнатите ѝ прекрасни гърди. Какво ли чувства слънцето, като гали голата ѝ кожа? Какво ли ще почувства, ако този мъж я докосне отново, свободно? Мъж, докосващ жена. Жена, докосваща мъж. Както са правили от началото на времето. Кожа, плъзгаща се гладко върху кожа. Какво ли ще е?

Очите му се присвиха под периферията на тъмнокафявата му шапка. Чувствено извитите му устни се разтвориха и той беше толкова близо, че тя усещаше топлия му дъх върху своите устни. Тя обичаше вкуса на устата му. Косата му се развя от бриза, задявайки я, примамвайки я да докосне копrienената грива.

Знаеше ли той какво мисли тя? Знаеше ли той, че тя иска да почувства ръцете му, обвити около себе си? Бог да ѝ е на помощ, тя искаше този мъж да я целуне. Искеше този мъж да я заключи в прегръдките си, да притисне твърдия си гръден кош до гърдите ѝ, изгарящи от ужасна болка.

И той го знаеше. О, да, знаеше го. Тя видя внезапното просветление в очите му, усети, че тялото му се втвърдява в отговор на знойната ѝ възбуда. Но не я интересуваше. Чувстваше се възхитително порочна.

— Кейт — прошепна той и постави ръка на рамото ѝ, допирайки с пръсти тила ѝ.

Кейт потрепери. Искеше ѝ се да се наклони към него, но не можеше да помръдне. Всичко беше толкова ново.

Той вдигна палеца си и го прокара по брадичката ѝ.

— Не искам нищо да ти се случи.

„Целуни ме! Моля те. Вземи ме в прегръдките си и ме целуни“
— мислеше си тя.

С поглед той обходи извивката на устните ѝ. Тя ги разтвори подканящо. Той сведе очи към гърдите ѝ и тя се усети, че ги повдига, избутва ги напред буйно и умоляващо. Дори в своята невинност тя знаеше, че само той може да уталожии болката, пулсираща в гърдта ѝ.

Той пое дълбоко въздух и тръсна глава, като че ли се опитваше да прочисти съзнанието си.

— Трябва да съм полудял! — каза и отстъпи от нея.

Луда. Да, тя трябва да е луда. О, небеса, какво не ѝ беше наред? Унижението се изсипа върху нея като леден поток, който я остави да трепери.

— Вземи кану утре сутринта! Върни се в Сантарем!

Тя събираше краищата на яката на ризата си и закопчаваше всички копчета, докато той говореше, като се бореше да удържа треперещите си пръсти.

— Аз не се плаша толкова лесно, мистър Маккейн!

Когато погледна пак към Девлин, той се беше намръщил, изражението му беше достатъчно свирепо, за да уплаши възрастен ягуар.

— Има нещо, което трябва да запомните, професоре! Стоиците години на цивилизация, само са покрили с тънкото лустро на почтеността човешкото същество. Под него ние сме същите хора, които са живели в пещерите. И място като това сваля лустрото.

— На някои от нас лустрото е по-тънко, отколкото на други.

— Това именно казах и аз — Девлин се усмихна с леко изкривени устни, а очите му заблестяха от яд. — Внимавайте какви игри играете, професоре! Аз не съм някой от вашите праволинейни английски джентълмени. Ако пристъпите твърде далече, няма да има връщане назад!

Кейт гледаше след него, докато се отдалечи, борейки се с ужасното желание да се хвърли на пясъка и да заплаче. Тя се бе превърнала в пълна глупачка, предлагайки себе си на този мъж с всичко друго, освен с думи. Сигурно е полудяла!

Дълго време тя остана в най-отдалечения край на брега, под сянката на една самотна палма и наблюдаваше другите, като се боеше някой да не се приближи. Не искаше да разговаря с никого.

Наблюдаваше как Девлин Маккейн дава нареждания на хората, които бяха наели, как ги направлява да построят лагер. Скоро малкото късче пясъчна ивица се оживи, мъжете изтегляха канутата от тъмните води, разпъваха палатки, събираха дърва за огъня, на който щяха да приготвят вечеря.

Девлин Маккейн бе роден водач, контролираше всичко с лекота. И ако тя не внимава, Маккейн щеше да наложи своя контрол и върху нея.

Трябваше все пак да се присъедини към останалите. След известно време трябваше да погледне Девлин Маккейн и собственото си непреодолимо желание. Тя се загледа в канутата, които се сушаха на пясъка. Една част от нея искаше да избяга, но не от гората и опасностите ѝ. Не, за нея един мъж беше далеч по-опасен от всяко нещо, което я очакваше в гората.

Кейт седеше на един походен стол отвън, точно пред палатката си, загледана в наполовина нарисуваната скица на отсрещния бряг. Тя отказа да забележи Девлин Маккейн, който се появи от своята, разположена на не повече от шест фута от нейната. Девлин Маккейн възнамеряваше да спи толкова близо до нея, че тя можеше да го чуе как се обръща в съня си. Дали не беше поставил там палатката си, с цел да ѝ се подиграва?

Лъч светлина заблестя в очите на Кейт и откъсна погледа ѝ от скицата. Маккейн поставяше огледало за бръснене, което, бе прикрепил с кожен ремък отпред на палатката си и обръщаше сребърната му повърхност към залязващите лъчи на слънцето. Той беше гол до кръста, въпреки че беше съвсем наясно с нейното присъствие. Очевидно нямаше намерение да ѝ окаже най-малкото внимание, което един джентълмен дължи на дама.

Е, това бе добре дошло, реши тя, като се бореше се с внезапния приток на чувства в себе си. Единственото от тях, което предпочете да разпознае, беше яд. Тя беше член на тази експедиция и трябваше да се отнасят с нея като с всички останали.

Топъл бриз погали лицето ѝ и донесе предизвикателната миризма на сандалово дърво. Тя не успя да спре оформянето на спомени в съзнанието си: един мъж, който излиза от ваната, сила се излъчва от тяло, изваяно със силни контури и извивки.

Преди няколко минути той се беше изкъпал в реката. Беше се мушнал в една туфа храсталаци и дървета, преди да съблече дрехите си и да влезе във водата. Той беше далеч от погледа ѝ, но заедно с всяко меко плискане, което чуваше, изникваха представите за водата,

която гали златистата му кожа. Кожата му още беше мокра, косата му беше разбъркана, а мокрите кичури се подвиваха върху широките му рамене.

Дали възнамерява да се обръсне преди вечеря? Обръснеше се всяка вечер преди вечеря на борда на речния кораб. Тя знаеше това, защото всеки следобед по бузите му набождаше брада, което я караше да си мисли какво ли ще усети, ако я пипне, а вечер бузите му бяха гладки, както и сутрин. Интригуващ контраст.

През миглите си тя наблюдаваше как той върти четка в каничката си за бръснене от бял порцелан, чийто край бе нацърбен от едната страна. С върха на четката той насапуниса с бяла пяна бузите си и долната част на врата, отхвърлил назад глава, а косата му се спусна по голите му рамене. Издърпа от задния си джоб сгънат остър бръснач и го отвори.

Тя следеше с поглед слънчевите лъчи, които минаваха по ръката и рамото му. Изпъкналите мускули се движеха под гладката кожа и тя не можеше да откъсне очи от тях. Дланта ѝ затрептя от изкушението да го докосне, да усети омайващото триене на кожата му в нейната.

Той сваляше сапуна и черните косъмчета от бузите си бавно, като изтриваше острието в кърпата, която висеше на кръста му. Странно колко интимно ѝ се струваше да го наблюдава как извършва това чисто мъжко задължение. Дали съпругите също наблюдават съпрузите си по този начин?

— Как вървят скиците?

Кейт подскочи от гласа на баща си. Тя вдигна поглед и установи, че той е застанал до нея, без да забележи дори, че се приближава.

— Извини ме, нямах намерение да те стряскам — Фредерик сложи походния си стол на пясъка до нея. — Досега не бях забелязал, че подскачаш така.

Девлин хвърли един поглед, докато изтриваше острието на бръснача, едната му черна вежда бе повдигната в безмълвен въпрос, като я погледна. Тя не му обърна внимание и заби поглед в скичника си.

— Нека видя как вървят скиците — каза Фредерик и протегна ръка към отворената книга.

Кейт затръшна кориците, като закачи и пръстите на баща си.

— Съжалявам! — промълви тя, когато той изохка.

— Нещо не е наред ли? — попита Фредерик, като разтърсваше ударените си пръсти.

— Не, просто предпочитам да не показвам рисунките, докато не станат готови.

Фредерик се намръщи.

— Откога стана толкова срамежлива относно работата си?

Горещина пропълзя по врата и бузите ѝ, червенина, която не можеше да скрие. Тя усещаше погледа на Маккейн. Можеше само да се досеща какво си мисли той.

— Не съм много горда с рисунките, които съм направила досега.

— О, разбирам — по тона му тя разбра, че той си мисли, че не му казва всичко.

Трябваше да скъса скиците, които бе направила на Девлин Маккейн, всичките. Но досега не успя да принуди сама себе си да изтръгне тези страници от скицника си.

— Аз не бих направил това, Девлин — каза Фредерик, гледайки покрай Кейт. — Можеш да си отрежеш ухото с този бръснач.

— Ще внимавам.

Кейт погледна навреме, за да види как Девлин отрязва кичур коса от рошавата си грива с бръснача. Тя захапа устни, когато той пусна копринената къдрица на земята. Щеше да съсипе косата си, ако не внимаваше. Разбира се, за нея нямаше значение как той обезобразява външността си, увери себе си тя.

— Кати винаги подстригва косата ми, когато сме на експедиция — каза Фредерик и потупа Кейт по рамото.

Знаейки какво ще последва, Кейт усети, че сърцето ѝ спира. Тя погледна баща си, но преди да успее да си отвори устата за протест, той вече реши съдбата ѝ.

— Ще донеса ножиците ѝ и тя ще изпълни ролята на Далила.

Кейт сведе поглед към ръцете си, докато баща ѝ се шмугна в палатката ѝ. Как изобщо би успяла да държи ръцете си достатъчно здраво, докато подстригва косата на Маккейн, без да си отреже някой пръст?

Не можеше да го направи. Не можеше да стои толкова близо до Маккейн. Не можеше да усеща косата му да се плъзга между разтрепераните ѝ пръсти. Наистина ли не можеше? Не, беше твърде опасно!

Но ако не му помогне, той ще окастри гъстата грива. И ще бъде ужасно грубо да откаже.

Не. Тя просто не можеше да го направи. Трябваше да намери някакво извинение, помисли си тя, като погледна към Девлин.

Очите му издаваха какво мислеше за идеята тя да подстриже косата му. Гледайки го, Кейт доби ясната представа, че Маккейн по-скоро би предприел дълго плуване сред стадо алигатори, отколкото да я остави да се доближи до него. „Е, с това въпросът е решен“, помисли си тя и се изправи на крака.

— Мога да се справя, мис Уитмор — Девлин се обърна пак към огледалото.

— Какво ви е, мистър Маккейн? — тя изпусна скицника на земята. — Да не би да се страхувате, че аз наистина мога да се окажа Далила?

Девлин впери поглед в острието, което държеше в ръка, виждайки собственото си отражение в добре наточената стомана, и знаеше, че беше мъж, току-що осъден.

— Уверявам ви, че съм достатъчно способна да подстрижа косата на един мъж.

Не беше необходимо на Девлин да я погледне, за да знае, че брадичката ѝ бе вирната — както всеки път, когато се готвеше за битка. И беше убеден, че само ако си обръснеше главата, единствено това щеше да я спре да го подстриже. Когато Фредерик се показа с ножиците в ръка, Девлин дойде до походния стол на Кейт и се отпусна върху платнената седалка.

— Успокой се, Девлин, Кати прави това от години — каза Фредерик, преди да ги остави, за да се присъедини към Едуин и Остин, които бяха близо до реката.

Кейт постоя известно време, като изучаваше Девлин, все едно че се готвеше да му прави портрет, с ножици в едната ръка и с гребен от черупка на костенурка в другата. Залязващото слънце се протегна, за да я докосне, като пръскаше светлина в косата ѝ, а непослушните къдри, избягали от дебелията плитка, която тежеше на гърба ѝ, заблестяха като излъскано злато около лицето ѝ и го изкушаваха да ги задържи между пръстите си.

Той затвори очи и се опита да запечата образа ѝ. Но със затварянето на очите, другите му усещания се изостриха неимоверно.

Пръстите ѝ се плъзнаха по косата му. Рози цъфнаха около него, като кадифени листа заваляха отгоре му, измокряха го с нейния аромат. И под розите, той улови полъха на жена, влажна кожа, гладка кожа, знойна кожа, която искаше да опита. Преглътна с усилие.

Тя прокара гребена през косата му, отново и отново, като твърдите зъби масажираха темето му. С нежните си пръсти оправи разбърканите кичури, леките докосвания едновременно възбуждаха и отпускаха. От косата му закапа вода, падна по раменете и гърдите му, плъзна се по кожата му като топла милувка.

— Предполагам, че трябва да чакам до довечера, за да се изкъпя — ножиците щракаха меко в ръката ѝ, а пръстите ѝ нежно подръпваха кожата на главата му.

Той си помисли как тя ще бъде облечена единствено в лунна светлина и вода. Помисли си как ще се чувства в прегръдките му, как мократа ѝ кожа ще се плъзга по неговата, как кадифените върхове на гърдите ѝ ще докосват неговите, как сатенът от вътрешната страна на бедрата ѝ ще се обвие около кръста му. Тънкото острие на желанието танцуваше в слабините му.

— Никакво къпане!

Тя спря, а пръстите ѝ останаха върху главата му.

— Вие се изкъпахте. Защо аз да не мога?

— Можете. Но само преди да се е стъмнило и ако искате компания.

— Разбирам! Мога да се изкъпя, ако реша да забавлявам останалите членове на експедицията.

— Опасно е да се плува в тъмното. Не е същото, както когато е светло.

Тя притихна зад него, а кожата ѝ излъчваше топлина върху гърба му. Без да я гледа, той виждаше в съзнанието си как бунтарски цупи устни — нещо, което винаги правеше, когато беше ядосана. Виждаше огъня в сините ѝ очи, червенината, която заливаше бузите ѝ. Господи, тя беше великолепна, когато се сърдеше!

— Ще затопля вода в едно ведро и ще го донеса в палатката ви — каза той с желание да успокои чертите, за които знаеше, че са раздразнени. — Ще се съгласите ли на това?

— Предполагам, че трябва да се съглася.

Ножиците щракнаха с лекия звук на стомана, опряла върху стомана. По голите му рамене и гърди падна коса, копринени кичури се плъзнаха по чувствителната му кожа. В ума му се промъкна образът на жена, разпуснала коси върху раменете си, копринените кичури от злато се спускат по гърдите му, а тя го покрива със сладостната топлина на голата си кожа.

— Винаги ли сте толкова загрижен за външния си вид, мистър Маккейн? — попита тя с тон, едновременно обвиняващ и любопитен.

— Много отдавна научих, че мъжа често го преценяват по външния му вид.

Тя се поколеба, пръстите ѝ замряха върху един кичур на тила му.

— Затова ли се бръснете всеки път преди вечеря?

— Навик, предполагам.

— Разбирам.

Можеше да се закълне, че в гласа ѝ имаше следа от разочарование. Дали не се беше надявала, че единствената причина да се бръсне всяка вечер бе някаква си английска роза, която присъства на това пътешествие? Той трябваше да признае, че това беше истинската причина да подлага лицето си на допълнително стъргане всяка вечер, но да бъде проклет, ако ѝ позволи да разбере това. Тази жена вече имаше достатъчно власт над него.

Той я чу да поема дълбоко въздух, усети нежните ѝ пръсти върху косата на тила си, преди ножиците да съберат краищата си. Гъст кичур падна върху гърба му, прекрасни косъмчета полепнаха по влажната му кожа.

Топъл лен се докосваше леко до рамото му, а плътта под него беше твърде мека, за да бъде нейното рамо, твърде сочна, за да бъде нещо друго, освен неуловимия допир на гърдите ѝ до кожата му. Усети болезнено стягане в слабините си. По дяволите, не можеше да си спомни последния път, когато жена го е възбуждала толкова лесно.

— Само сте разсипали косата си с това невнимателно дялане — тя застана пред него, а фигурата ѝ се очерта като тъмна сянка пред здраво стиснатите му клепачи. — Трябваше да я отрежа точно до долната част на ушите ви.

— Точно това целях — той я погледна. Беше намръщена и една дълбока гънка се бе появила между кестенявите ѝ вежди.

— Дълга ли ви харесва?

Въпросът му я свари неподготвена. Тя се плъзна зад гърба му и той чу как ножиците и гребенът падат върху брезента вътре в палатката ѝ.

— Уверявам ви, мистър Маккейн, че за мене няма значение как искате да носите косата си — тя прекара длани по раменете му, за да отмахне косъмчетата от кожата му.

Той чувстваше, че я привлича и на нея това не ѝ харесваше повече, отколкото на него му харесваше тя да го привлича. Те не си подхождаха, това беше просто и ясно. Той се изви, когато пръстите ѝ докоснаха гръбнака му.

— Гъделичка ли?

Той усети усмивка в гласа ѝ.

— Не — гъделичкането нямаше нищо общо с начина, по който се чувстваше. Не можеше да издържа на това, не и на меките като пух пръсти, които галеха кожата му, не и когато всяко докосване го караше да си представя как ръката ѝ се плъзга по плътта му. Той се изправи и погледна през рамо.

Тя го гледаше с онази нейна вълнуваща смесица от страст и невинност, като че ли той беше първият мъж, който виждаше, единствения мъж. Той беше съвсем наясно със слънцето, което нагряваше голата му кожа, твърде наясно беше с изражението на очите ѝ, които като че искаха да го разсъблекат и да докоснат всеки инч от тялото му.

Сладостна агония се промъкна ниско в слабините му. Ако беше сигурен, че тя има представа към какво приканва погледа ѝ, щеше да я грабне в прегръдките си. Но вирайки, се в очите ѝ, той видя истината. Бог да му е на помощ, тя нямаше представа какво прави с него.

— Благодаря за подстригването — той се извърна от нея. Тя имаше начин да отслабва волята му, да го оставя без самоконтрол, да го излага на катастрофа.

Отправи към реката, сигурен обаче, че топлата вода няма да може да угаси огъня, който тя бе распалила в кръвта му.

Нямаше къде да се скрие. Нямаше къде да избяга от мъчението да бъде близо до нея. И имаше ужасното предчувствие, че болката в него щеше да се усилва с всеки изминал ден.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Дялкаше дълго парче дърво с нож, с много по-късо острие, от този, който носеше прикрепен към бедрото си. Какво ли правеше? Приличаше на флейта.

Девлин Маккейн беше сам с мислите си, толкова вгълбен в себе си, че тя се замисли дали изобщо забелязва мъжете, които седяха на няколко фута от него, и дали изобщо чува по някоя дума от шумната дискусия, която баща ѝ, Едуин и Барнаби водеха на тема ирландски фолклор и възможните връзки с Атлантида. И за какво мислеше Маккейн? Дали някоя от мислите му се отнасяше за една глупава англичанка, която изглежда не можеше да прави нищо друго, освен да мисли за него?

— Ти си на хиляди мили от тук.

Кейт погледна Остин. Той се бе изтегнал на одеялото срещу нея, подпрял се на лакти, а разтворената му ръка подпираше брадичката му. Той се усмихваше, като че ли току-що бе потвърдил много интересно подозрение.

— Съжалявам, аз ли съм на ход? — тя погледна надолу към шахматната дъска, която лежеше между тях.

— Ти си на ход вече от пет минути.

— О! — прошепна тя, усетила горещината да се надига към бузите ѝ. Втренчи се в дъската, опитва се да оформи в съзнанието си някаква логична мисъл, но изглежда бе способна само на първични представи. От ляво дочу мекото шляпане на стъпки в пясъка. Вдигна очи и видя Робърт да се тътри към нея. Това беше всичко, от което се нуждаеше.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това? — попита Остин, когато тя премести офицера си, за да вземе една от пионките му.

Точно сега тя не беше сигурна в нищо.

— Така мисля — тя се дръпна от дъската и седна на петите си.

Остин контрира с коня си, взе офицера ѝ и заплаши царицата ѝ.

— Шах.

— О, Кати, скъпа! Играта ти изглежда не е особено предизвикателство за лорд Синклеър — Робърт се отпусна на колене върху одеялото до нея. — Или пък го правиш? — той се наведе към нея. — Все още държиш в ръце този стар приятел, а?

Кейт извърна глава. Робърт лъхаше на вкиснато уиски, което се просмукваше през порите му и се смесваше с тежката миризма на неизмита плът.

— На път си да се самоубиеш, ако не спреш да пиеш.

Смеейки се, Робърт седна на пети.

— О, по дяволите, всички ще умрем от нещо. А има достатъчно неща в този поход, за да убият всеки един от нас.

— Чудя се — Остин вдигна една от пленените пешки на Кейт, завъртя гладката фигурка от махагоново дърво между дългите си пръсти, докато се взираше в Робърт, — защо реши да дойдеш на тази експедиция?

— Нямах избор, старче. Никакъв избор — Робърт се мъчеше да издърпа бутилка уиски от джоба на сакото си. Успя, като изтегли заедно с бутилката бялата сатенена подплата на джоба му.

— Става късно, Робърт — Кейт забеляза начина, по който бутилката се клатеше в разтрепераната му ръка. — Защо не си легнеш?

— Да, късно е, твърде късно за други мисли, също като стария Фауст — каза той, а гласът му бе изпълнен със странна смесица от меланхолия и хумор.

Робърт издърпа тапата и отпи голяма глътка, преди да продължи, като постави разтворената си длан на бедрото си и се наклони към Остин, като че споделяше тайна.

— Знаеш ли, че баща ми все още се надява, че това пътуване ще ми даде възможност да спечеля ръката на Кати? Аз мога да използвам милионите на Уитмор, ако ти не можеш. И ако не си й предлагал да се омъжи за теб, не го прави! Заради мене, старче. Може би тя ще се отчае като остарее.

Грубостта му разпали яда на Кейт.

— Предполагам, че си оставил баща си без пени с твоето комарджийство?

Робърт кимна.

— Бях много непослушно момче — каза той, залюлявайки се към нея. — Много непослушно! Сприятелих се с дявола, както знаеш.

И се страхувам, че доведох бедния честен Едуин до прага на приют за бедни — дясното му рамо подпря нейното ляво. — Била ли си някога непослушна, Кати? Винаги съм се чудил дали наистина си толкова добродетелна, колкото изглеждаш. Все още девствена весталка.

Кейт погледна насреща към Остин. Светлината на огъня осветяваше едната страна на лицето му. Чертите му бяха абсолютно спокойни, като водите на дълбоко езеро в безветрена утрин. Той гледаше Робърт и единствения знак за яда му беше стиснатата пешка в юмрука му.

— Иди да си легнеш, Робърт!

„Преди да започне кавга, или по-лошо“ — помисли си тя.

— Видях те този следобед заедно с Маккейн. Ти подстригваше косата му — прошепна в ухото ѝ, като заваляше думите. — Внимавай, стара приятелко! Той не е един от нас. Този е от друг сорт, лош сорт.

Яростта се смеси с яда ѝ. Тя се обърна, постави ръцете си върху гърдите му и го бутна, събаряйки го по гръб на пясъка, където той се просна като парцалена кукла.

— Нямах право да говориш за мистър Маккейн по такъв високомерен начин!

— Виж какво направи! Накара ме да разлея уискито си — Робърт се мъчеше да седне.

Остин се изправи и сграбчи рамото на Робърт. С едно рязко движение той издърпа пияния на крака.

— Мисля, че ти беше достатъчно.

Робърт се олюля, докато се опита да се освободи от хватката на Остин.

— Така ли?

Остин му се усмихна през процепа на брадата си. Той не помръдна, не проговори, той просто гледаше Робърт, а очите му с цвят на сребро, отразяваха светлината на огъня. Кейт седеше вкаменена, приковала поглед в лицето на Остин. От него се излъчваше странно спокойствие, като хладен поток. То я заобикаляше, изпълваше я, прогонваше яда ѝ. И изглежда не само тя мислеше така.

— Да, мисля, че предпочитам да си легна — промълви Робърт. — Бихте ли ми помогнал, лорд Синклеър? Не съм съвсем стабилен.

— Извини ме — каза усмихнато Остин на Кейт. — Няма да се бавя.

Тя седна пак на пети и се загледа в двамата мъже, които вървяха по пясъка към палатките, Остин — висок и устойчив, Робърт — препъващ се край него. Лорд Синклеър наистина беше чудесен мъж. Една жена лесно може да му даде сърцето си, но вече... погледът ѝ се премести към огъня и затърси тъмните очертания на Девлин Маккейн. Той я наблюдаваше.

Дори от разстояние тя усещаше напрежението в погледа му, силното му желание. Също като пламъците, танцуващи в големия огън между тях, то гореше в очите му. Нещо вътре в нея отговори на погледа му, нещо, което накара сърцето ѝ да затупти, кожата и да настръхне, тялото ѝ да оживее по начин, който едва започваше да разбира.

Той се намръщи и сви устни, преди да забие поглед в парчето дърво, което държеше в ръце. Тя продължи да се взира в него, като очакваше той да я погледне отново, като искаше той да остави това дърво и да дойде да седне до нея, желание... желание...

Не! По-добре беше да стои далече от нея. По-добре щеше да е, ако беше далече, много далече от нея.

Така обтегнати бяха нервите ѝ, струваше ѝ се, че всеки конец от дрехите ѝ гали кожата ѝ, щом си поемеше дъх. Усещаше ехото от ударите на сърцето си в зърната на гърдите си, усещаше ги ниско в слабините си, бавно монотонно туптене. Тялото ѝ пулсираше от нужда.

Беше могъщо това привличане, това силно желание за този мъж. Но това безпокойство и вътрешен подтик криеше опасности.

Кейт погледна надолу към шахматната дъска. Чувстваше се като пионка, премествана от квадрат на квадрат, не по собствена воля. И до къде щеше да я доведе това? Как ли щеше да свърши играта?

По някое време след полунощ, Девлин плуваше по гръб, оставил се на реката да го носи по течението, а топлата вода да облива голата му плът. Клони и листа се извиваха като арки над него, дърветата от отсрещния бряг отчаяно се опитваха да достигнат събратята си на другата страна. Клоните им надвисваха над водата и от тъмното небе между тях оставаше само тънка ивица.

Глупаво беше да плува сам през нощта. Беше казал на Кейт толкова много. Въпреки че беше проверил внимателно, възможно бе да

има пирани в тъмните води. Можеше да има някой jасаре на брега. В този момент не го интересуваше.

Обърна се по корем и заплува срещу течението, като риташе силно с крака и потапяше ръцете си с мощни движения. Тялото му се нуждаеше да се освободи от силата, да се изтощи, за да може да спи.

Но той знаеше, че нямаше да има покой и в съня. Щяха да дойдат сънищата, както правеха всяка нощ — от деня, в който срещна Катрин Уитмор. Сънищата го оставяха лишен от спокойствие и слаб. Тези сънища той едновременно презираше и приветстваше.

В крайна сметка, в сънищата можеше да я докосва по начина, по който жадуваше. Само в сънищата можеше да свали дрехите ѝ и да държи голото ѝ тяло в прегръдките си. Беше я целувал хиляди пъти. Беше усещал ръцете ѝ да се обвиват около голите му рамене. Беше чувствал тя да го прегръща така, като че ли никога нямаше да го пусне.

Само сънища.

А каква беше действителността? Отново и отново той я улавяше, че го наблюдава — като котенце, събуждащо се, за да открие, че е тигрица. Все още неуверена в себе си, несигурна в своята сила като ловец. Но изпълнена със силно желание. И той беше жертвата ѝ.

Беше ли това игра за нея? Дали се надяваше да накара лорд Галантност да стане ревнив, толкова ревнив, че да предложи женитба? Или имаше нещо повече?

Трябваше да е пълен глупак, за да повярва, че е възможно да има нещо повече. Но въпреки това искаше да вярва. Необходимо му бе да вярва, че тя може да изпитва нещо към него.

Бризът леко погали кожата му, когато загази към брега, вдигайки гъши пера. Килна глава назад, изтръска водата от косата си, изпъна широко ръце, съпротивлявайки се на подтика да изрази с рев своето разочарование. Погледна към палатките, които стояха като бледи пирамиди в най-отдалечения край на брега. В нейната палатка блещукаше фенер. Различаваше очертанията на тялото ѝ — седнала, с наведена глава. Тя имаше проблеми със съня.

Какво щеше да направи, ако иде при нея? Какво щеше да направи, ако легне с нея на мекия пясък? Какво щеше да направи, ако ѝ даде това, което невинно търсеше през изминалите няколко седмици?

Образи оживяха в съзнанието му. Представи си как смъква нощницата от тялото ѝ, как гали с ръце гладката ѝ кожа, опитвайки с

устни всеки инч от плътта ѝ със зъби, с език.

О, тази жена го бе омагьосала със своята красота, със силата си, с тлеещата си чувственост. Той я желаеше. Не само за един миг. Не само да успокои болката в слабините си. Искаше да я прегръща и пази, да я има до себе си завинаги.

Завинаги!

Глупави мисли.

По-добре изтръгни дамата от сърцето си, Маккейн! Само един глупак би допуснал да бъде завладян от жена, недосегаема за него. Но как можеше да го избегне? Как? Когато тя беше там всеки ден, коленете ѝ докосваха гърба му, нежният ѝ глас звучеше в ушите му, дразнещото ѝ ухание опияняваше сетивата му. Имаше ужасното чувство, че не може да направи нищо, за да спре собствената си разруха.

Като стигна купчината дрехи, които беше захвърлил на брега, той чу първите викове. Страх преряза сърцето му като с острие на нож.

— Кейт!

Той се втурна по брега, тичайки към пронизителните писъци, пясък хвърчеше зад гърба му. Изстрел. Още един и още един. Господи, какво ставаше?

Фенерът очертаваше силуета ѝ върху щавената кожа на палатката ѝ. Тя стоеше с протегнати напред ръце. Девлин почти раздра входа на палатката, като се втурна вътре. Тя се обърна с лице към него, когато той влетя през входа и насочи пистолет към гърдите му. Той замръзна наскоро ниската палатка, гледаше я с широко отворени ужасени очи, усещайки как животът му преминава в нейните ръце. В страха си щеше ли да стреля?

— Девлин! — изкрещя тя и се хвърли на гърдите му, като обви с ръце кръста му.

— Кейт! — прошепна той и я прегърна. Притисна бузата си до косата ѝ, стисна я здраво, вдишвайки уханието ѝ.

Това не беше сън, а жена, топла и истинска, облечена само с тънка памучна нощница, отделяща го от гладката кожа, която така жадуваше да чувства. Но той чувстваше всяка извивка от тялото ѝ да се сгущва в неговите — сочните ѝ гърди изгаряха неговите, леката издутинка на стомаха ѝ опираше в слабините му, меките линии на бедрата ѝ докосваха неговите. Почувства, че мускулите му се обтягат,

кръвта му се изпомпваше болезнено, трябваше да се бори за контрол. Но почувства мъжествеността си да се вдига и втвърдява до нея.

— Но ти нямаш никакви дрехи! — тя се дръпна назад в ръцете му и го загледа, а горещата цев на оръжието подпираше гърба му.

— Много си наблюдателна — Девлин я задържа, когато тя се опита да се отдръпне от него. Той усети, че останалите се трупат зад него и техните обезумели въпроси са отправени към голия му гръб. А предната му част, е, в този момент беше по-добре да не я показва на никого.

— Какво правиш? — попита го тя, когато той запристъпва настрани към леглото ѝ, което беше от брезент и одеяла, струпани върху пясъка.

— Трябва ми одеяло.

Той я държеше пред себе си и се опитваше да прикрие уличаващото доказателство за своята възбуда. Но трябваше да я освободи, след като се наведе и взе едно от одеялата. Като се изправи и започна да увива синия памучен плат около кръста си, видя, че тя не бе помръднала. Стоеше на една крачка от него и го наблюдаваше с широко отворени очи и устни, раздалечени от шока.

Този път той не успя да скрие желанието, което тя винаги събуждаше у него. Нищо чудно, че дамата веднага се изчерви.

— Кати, какво се случи? — попита Фредерик, промъквайки се в малката палатка. — Струва ми се, че чух изстрели.

— Нещо се опитваше да влезе в палатката ми. Чух го да драци и ръмжи. Тогава стрелях.

Фредерик погледна към Девлин и веждите му се събраха като ги смръщи.

— Девлин, какво се е случило с панталоните ти?

Девлин почувства, че се изчервява.

— Плувах, когато чух изстрелите.

— Плувал си! — каза Кейт. — През нощта!

— Да — Девлин мина покрай Фредерик, навеждайки глава, за да излезе от палатката. Не беше в настроение да обяснява действията си на когото и да било.

Робърт и Барнаби бяха завзели входа на палатката на Кейт. Те отстъпиха, за да направят път на Девлин. Въпросите им заваляха един

след друг. Той изобщо не се опита да им отговори. Закрачи към задната част на палатката.

Остин Синклеър вече беше там и клекнал оглеждаше разрезите по здравето платнище. Той вдигна глава, когато Девлин се приближи. Луната грееше право в лицето му и осветяваше дълбоката гънка между черните му вежди.

— Ягуар, струва ми се — Остин посочи дълбоките отпечатыци от лапи върху мекия пясък.

Девлин, следван от Остин, проследиха следите по пясъка до мястото, където се губеха в гората.

— Няма кръв — Девлин се обърна с лице към него. — Изглежда не го е улучила.

— Радвам се — каза Кейт.

И двамата мъже се обърнаха, като чуха гласа ѝ. Тя стоеше до палатката, поставила ръце на кръста си. Косата ѝ се спускаше на дебела плитка от злато до кръста ѝ, луната проблясваше в спиралата от кичури, като че ли искаше да ги разплете. Босите ѝ крака се показваха изпод бялата памучна роба. Тя приличаше на изгубено малко момиче и Девлин трябваше да се бори с подтика да я вземе в прегръдките си.

Кейт се загледа в краката си, като ровеше с пръсти в пясъка.

— Ненавиждам мисълта за всяко ранено животно, умиращо от болка, да страда и да чака бавна агония и смърт, без всякаква надежда за спасение.

Девлин гледаше как Остин се приближи към Кейт. Той наблюдаваше как другият погали бузата ѝ с ръка, наблюдаваше как тя вдигна лице, за да погледне в очите му. И почувства болката да раздира в гърдите му, остра и пронизваща, произтичаща от желание за нещо, което не можеше да притежава.

— Някой виждал ли е Едуин? — попита Фредерик.

Девлин огледа събраната група на лунната светлина.

Всички бяха дошли да разследват, включително индианските гребци и мъжете, които бяха наели като носачи. Но ястребовото лице на Едуин Мелвил не беше сред тези, които виждаше. Дали е спал по време на цялата тази суматоха? Или е бил навън, когато ягуарът е дошъл на посещение?

— Робърт, баща ти беше ли в палатката, когато ти излезе?

— Не — Робърт огледа останалите с напрегнато лице. — Не, нямаше го.

— Ягуарът — прошепна Кейт и се обърна с лице към Девлин. — Смяташ ли, че му се е случило нещо лошо?

Девлин огледа мястото около лагера. Видя Едуин Мелвил да пресича брега, упътил се към палатката си.

— Мисля, че е бил на разходка. Погледнете там, на брега.

— Едуин! — извика Фредерик, втурвайки се към приятеля си.

Останалите го последваха. Едуин измъкна лулата от устата си и хвърли поглед през рамо, като че ли очакваше нападение откъм гърба си. След това се загледа в приближаващата се към него малка група.

— Питам за какво е цялото това движение?

— Един ягуар се опита да влезе в палатката на Кейт — Фредерик стисна ръката на приятеля си. — Разтревожихме се, че си могъл да се срещнеш с него.

— Ягуар! — гъстите, посивели вежди на Едуин се повдигнаха. — Благодаря на бога, не. Само се поразходих. Това е всичко. Трябваше да раздвижа малко краката си.

Тези хора смятаха джунглата на Амазонка за Хайд Парк, помисли си Девлин.

— Мистър Мелвил, идеята да бродите наоколо сам в тъмното не е добра.

Едуин потупа горната си устна с мундщука на лулата си.

— Да, добре. Ще го имам предвид.

Но Девлин имаше лошото предчувствие, че джентълменът ще предприеме някоя от самотните си разходки, веднага щом му щукне мисъл за това в ума.

След като другите се върнаха в палатките си, Девлин се отправи към малкия плаж, където бе оставил дрехите си. Чувстваше се твърде нервен, за да заспи, твърде преизпълнен от нужда и болка. Той беше влюбен в тази английска, напъпила роза, влюбен до уши, това беше повече от очевидно. И нямаше нищо, с което да възпре потъването си.

Все още с одеялото на Кейт, увито около кръста му, той застана до реката и се загледа в тъмните води, заслушан в нощните звуци на джунглата, много по-оживена, отколкото през деня с крясъците на птици, бърборенето на маймуни и далечно ниско ръмжене. Той се надяваше голямата котка да се е изплашила и да е избягала далече от

лагера. Надяваше се да не става нужда да се убива животното. Това беше територия на ягуара — те бяха натрапниците.

Той се вкамени, усетил нечие приближаване. И без да се обръща, разбра кой беше.

— Да не би ягуарът да е откраднал панталона ви, мистър Маккейн?

Девлин пое дълбоко дъх, преди да се обърне към Катрин Уитмор.

— Мислех, че сте се върнала обратно в леглото.

Тя сви рамене, а плитката ѝ се вдигна. При това движение, като златни кичурите проблеснаха, озарени от луната.

— Не мога да заспя.

Три стъпки бял пясък ги разделяше. Искеше му се да пресече това разстояние, да я притисне в прегръдките си, да я положи върху мекия пясък и да я направи своя. Но той знаеше, че между тях стоят много повече от три стъпки пясък. И знаеше, че не притежава средствата да изгради мост и да я достигне.

— Мислех си, че е твърде опасно да се плува по тъмно — тя посочи с голите си пръсти към дрехите му, а от крака ѝ се стече пясък.

— Доста опасно е.

— За мен, но не и за вас.

— За всички.

Тя потърка раменете си с ръце.

— Мистър Маккейн, аз наистина настоявам да не си играете с живота си по такъв безотговорен начин. Не си мисля само за тези ужасни пирани, а и за това, че можете да получите схващане на мускулите, можете да се закачите на някой от онези потънали пънове, които се опитвахме да избегнем през целия ден, или... е добре, просто не е разумно да плувате сам, по което и да е време.

Той се усмихна.

— Безпокоите се за мене ли?

Тя отправи поглед настрани, към реката.

— След всички проблеми, които имахме, за да ви вземем на тази експедиция, ще се чувствам ужасно, ако нещо ви се случи. Не само че всички ще бъдем в безизходно положение, но аз ще се чувствам отговорна, тъй като вие не искахте да идвате.

— Грижа се сам за себе си от дълго време. Никой не ме е заставял да дойда на това пътуване. Никой не е отговорен за мен.

Тя продължи да гледа реката, поставила ръце на кръста си. Девлин я наблюдаваше, борейки се с желанието, което пулсираше в него. Силно желяеше да я прегърне, да усети мекотата ѝ, притисната към него.

След един дълъг миг тя вдигна поглед и срещна очите му.

— Не искам нищо да ти се случи, Девлин Маккейн!

Думите ѝ бяха изречени толкова тихо, че за момент си помисли, че си въобразява. Дълго време никой не бе давал и пет пари за това, което става с него — всъщност през целия му живот. А тя сега го правеше, гледаше го с тези огромни сини очи и му казваше, че я интересува дали ще живее или ще умре.

Нещо добро се появи вътре в него, нещо твърде крехко, нещо, което можеше да усети само с тази жена. В този момент той знаеше, че щеше да даде живота си, за да спаси нейния. И в този момент му стана още по-ясно от преди, че тя бе прекалено изискана за човек като него, човек без семейство, без дом, без бъдеще.

Не, Катрин Уитмор заслужаваше повече. Заслужаваше хубав млад мъж, който да я направи маркиза или дукеса, мъж, който да ѝ даде всичко, което Девлин не можеше, мъж, който да изпълни живота ѝ така, както Девлин дори не бе мечтал.

— Легни си! Поспи! Имаме пред себе си дълъг ден.

Безкраен, помисли си той, припомняйки си лекото търкане на коленете ѝ по гърба си.

Тя се поколеба, но продължаваше да го гледа с поглед, който разкриваше собствения ѝ копнеж. Той усещаше нуждата ѝ — тя го заобикаляше също като уханието ѝ, пренесено от бриза, за да изпълни сетивата му. Тя го дърпаше, дразнеше, предизвикваше да я сграбчи в ръцете си. Тя го искаше, може би само за момента.

Ако я докоснеше точно сега, щеше да я има, тук, на пясъка. Ако я докоснеше, тя щеше да дойде в прегръдките му, щеше да разтвори хубавите си бели бедра и да го допусне до свещения рай на тялото си. Пулсът му се ускори и тялото му се стегна в отговор на обещанието в очите ѝ.

Девлин не помръдна. Той знаеше, че върху нея действа магията на джунглата, съзнанието, че животът ти може да свърши всеки момент. Това те кара да мислиш за неща, които никога не си вършил,

неща, за които може да съжаляваш, сутринта. А той не искаше да остави съжаление в живота на тази жена.

Трябваше да преглътне с усилие, преди да може да използва гласа си.

— Лягай си, Кейт — обърна ѝ гръб.

„Върви! Остави ме! Защото, ако не избягаш веднага, играта приключва.“

Той я усети да се приближава. Усети лекото докосване на пръстите ѝ по голия си гръб. Боже, от какво си мисли тя, че е направен! Да не си мислеше, че може да упражнява върху него способностите си да съблазнява?

Да не би да си въобразява, че може да експериментира с него, да вкусува забранения плод, след това да избяга обратно в безопасните прегръдки на Остин Синклеър?

Ярост се надигна в него заради всичко, което желаше и което му беше забранено в този живот. Яростта се смеси с желанието, което пулсираше във вените му, разкъсвайки самоконтрола му. Той се завъртя на пети. Обви с една ръка талията ѝ и я дръпна към гърдите си. За миг съзря изненаданото ѝ лице, преди да затвори очи, преди да впие устни в нейните.

Целуна я без капка от нежността, която искаше да ѝ даде. Тези чувства, които изпитваше бяха толкова уязвими, толкова нежни, за да ѝ позволи да ги забележи, за да ѝ позволи да ги потъпче. Седна ръка той смъкна одеялото от бедрата си, оставяйки я пред грубото доказателство на възбудата му. Тя поведе борба в ръцете му, отблъсквайки се от раменете му, когато той я притисна към слабините си, когато прокара езика си по устните ѝ и тихо говореше какво иска да направи с нея.

— Това ли е, което искаш от мене, Кейт? — попита той, докосвайки с устни нейните.

Не ѝ даде възможност да отговори. Мушна ръка в косата ѝ, като я задържа, без да мръдне, при това брутално посегателство вместо целувката, която копнееше да ѝ даде. С другата си ръка напипа гърдите ѝ йод меката памучна тъкан на дрехата ѝ и сви пръсти около твърдата могилка, завъртайки зърното ѝ между палеца и показалеца си.

Той почувства ахването ѝ до устните си, усети как тя се извива, чу остър стон да се изплъзва от гърлото ѝ. Знаеше, че я е шокирал.

Знаеше, че тя ще го мрази за това. И знаеше, че трябва да я пусне.

Тя се наклони към него. Разтвори стиснатите си в юмруци ръце и ги обви около раменете му, като погали кожата му с нежната си топлина, преди да ги пъкне в косата му. Тя се разтвори за него, устните ѝ затрепериха под неговите, езикът ѝ докосна върха на неговия.

Тя се предаде!

Господи, тя се разтапяше в ръцете му. И той нямаше сили да я пусне.

Той разтвори устни върху нейните, като направи целувката си по-нежна, оставяйки я да почувства сладостния поток от чувства, който течеше от него. Той я искаше, имаше нужда от нея повече от всичко, от което имаше нужда в живота си. Тя беше дом. Тя беше самият живот.

Той спусна ръка по гърба ѝ към закръглените ѝ задни части и ги повдигна към слабините си, показвайки ѝ нуждата си. Тя простена, но остана, устойчива и доверила се на прегръдката му, като че поглъщаше всяко ново усещане.

Желанието към нея прерасна във физическа болка, остра и твърда. Той имаше нужда от нея повече, отколкото от следващата глътка въздух. Бавно махна палеца си от зърното на гърдата ѝ, понеже искаше да усети твърдата пъпка, допряна до плътта си, искаше да я опита, имаше нужда да ѝ покаже как я обожава.

Кейт се протегна срещу него, повдигна гърди, притисна стомах до възбудената му плът. Той изстена срещу устните ѝ, станали твърди от желание. Сънищата, свързани с нея, не можеха да се сравнят с този миг, със сладостното мъчение да усеща топлината ѝ да се спуска по кожата му, да вкусува желанието върху езика ѝ. Но той знаеше, че тя чувства само желание. А той се нуждаеше от много повече, отколкото тя възнамеряваше да му даде.

Не можеше да я вземе. Не по този начин. Не и когато знаеше, че може да я има само за момента, миг, за който тя щеше да съжалява.

Не можеше да я има. Не сега. Може би никога.

Тя изстена, когато той отлепи устни от нейните. Протегна ръце към него, когато той отстъпи назад. Не можеше да я погледне, не и когато знаеше, че трябва да ѝ откаже, да откаже на собствената си неутолима жажда за нея. Девлин ѝ обърна гръб, откъсна се от образа ѝ, от меките и разтворени устни, от полуотворените ѝ очи, като че ли току-що се събужда от сън.

Сънища.

Той беше прекарал живота си в търсене на сънища. Нуждаеше се от повече.

— Лягай си, Кейт!

Той я усети зад гърба си, почувства колебанието ѝ, объркването ѝ. Стисна в юмруци отпуснатите си ръце, борейки се с подтика да се обърне към нея — знаеше, че трябваше само един поглед и щеше да бъде изгубен.

— Искаш да си вървя ли? — прошепна тя.

„Господи, не ми причинявай това!“

Той не можеше да го понесе. Не можеше да понесе отхвърлянето, което щеше да последва екстаза.

— Аз не играя игрички с богати, малки момичета, които искат да си поиграят с огъня и да си отидат, без да се изгорят. Ако играеш с мене, ще се изгориш.

— Значи ме целуваше, само за да ми дадеш урок?

Девлин въздъхна тежко. Ако я погледнеше, щеше да бъде катастрофално. Искаше прекалено много, искаше да я прегърне, искаше да целуне смръщените ѝ вежди, за което се досети по гласа ѝ. И искаше още, много повече, отколкото тя можеше да даде — цял живот от целувки, цял живот да я има до себе си.

— Точно така — той прогони нежността от гласа си и позволи на грубостта ясно да прозвучи. — А сега върви в леглото, преди да реша да приема малкото ти предложение, преди да се окажеш по гръб върху хубавото си задниче, с мен между краката си.

Той чу ахването ѝ.

— Мистър Маккейн, аз нямах намерение да... да...

Той затвори очи, умоляваше я тихичко да си върви, знаеше, че има толкова малко воля да се съпротивлява на тази омагьосваща изкусителка.

— За бъдеще няма да правя грешката да търся нещастната ви компания.

Тя си тръгна, без да каже нищо друго, оставяйки след себе си мирис на рози в хладния нощен въздух. Той пое дълбоко дъх, засъбира уханието ѝ, като от откъснати розови листчета.

Така беше по-добре, опита се да убеди сам себе си. По-добре беше тя да го мисли за копеле. По-добре беше тези великолепно сини

очи да го гледат с отвращение.

Но болеше. Господи, болеше! Чувстваше се така, като че ли тя беше забила нож между ребрата му и всяка мисъл за нея само разклащаше тава острие.

Дълго след това той се обърна и погледна към палатката ѝ. Фенерът беше изгасен. И той се молеше да е намерила малко спокойствие в съня, спокойствие, за което знаеше, че завинаги си е отишло от него.

Потопи се в реката, съвсем наясно с опасностите криещи се в тъмната топла вода, без да го интересува, че тези опасности застрашават безсмисления му живот.

Кейт се опита да ги спре, но не можа. Горещи сълзи се затъркаляха от очите ѝ и се спускаха към косата, по слепоочията ѝ. Тя се обърна, притиснала мократа си буза до възглавницата. Колко ужасно бе да се превърне в същество, което не познаваше. Колко ужасно бе да изпитва всички тези чувства, всички едновременно: желание, яд, разочарование... похот.

О, небеса, похотта ли я бе довела до тази бъркотия? Дали тя бе молила за... Не! Тя само искаше отново да почувства ръката му около себе си, искаше целувките му. Нали? Това, което каза той, беше подло, беше вулгарно. И бог да я пази, беше вярно, също така. О, небеса! Ако той не беше спрял, в този момент щеше да бъде на пясъка — с Девлин Маккейн, заключен в прегръдките ѝ, и нейната невинност щеше да бъде само спомен.

Тя облиза с език устните си и усети неговия вкус. Чувстваше аромата му по кожата си и този аромат разпалваше подигравателни спомени — ръцете на Девлин, обвити около нея, устните му да се движат върху нейните, възхитителното усещане на силното мъжко тяло, което се опира в стомаха ѝ.

Жаждата бе по-лоша сега, отколкото преди. Като че ли бе получила много малка част от знания и жадуваше за още, като клончета, докоснати от тлеещ пламък и подхранващи неговата сила, докато лумнат в адски огън.

Какво се е случила с нея?

През целия си смислен живот тя бе презирала изкуственото отношение на мъжете към лицето ѝ, към формите ѝ. Изобщо не я интересуваше, че я смятат за красива. Те гледаха опаковката, а не съдържанието. И така си бе създала маска. Беше решила да живее живота си по своя воля, никога да не бъде залавяна в копринен затвор, който мъжете изграждаха за жените.

А сега плачеше като мухла, понеже един мъж не я искаше. Маккейн не я пожела, дори след като сама се хвърли на врата му.

Тя затърка очи с края на възглавницата. Това трябваше да спре. Това беше лудост. Това беше само отвратителен отговор, предизвикан от горещината, от опасността, от... погледа на сребристосините му очи, от начина, по който се движеше, от гласа му, от аромата на кожата му...

О, небеса, трябваше да овладее чувствата си. По-добре да се стъпва по жарава, отколкото пак да се прави на глупачка с този мъж. Тя отказваше да бъде завлечена в ужасния водовъртеж на първичните емоции.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Не го забелязвай! Не го забелязвай! Не го забелязвай! На ум Кейт повтаряше този припев отново и отново, в такт с гребците, които потапяха греблата във водата.

Не го забелязвай! Тя не искаше да гледа мускулите, които се свиваха върху широкия гръб на Девлин Маккейн и влажния бял памучен плат на ризата му, който се изпъваше при всяко движение на широките му рамене.

Не го забелязвай! Тя не искаше да забележи начина, по който черната му коса се подвиваше над яката.

Не го забелязвай! Тя не искаше да диша, понеже с всеки дъх поемаше вълнуващото ухание на сандалово дърво и на мъж.

Не го забелязвай! Не го забелязвай! Не го забелязвай!

Невъзможно! По-лесно беше да не забележи слънцето, което я изгаряше. По-лесно беше да пренебрегне влажния въздух, който я обвиваше със спарената си прегръдка, докато дрехите ѝ започнаха да лепнат, а кожата ѝ да тръпне, докато ѝ се приискваше да крещи. Най-лошото беше, че той я пренебрегваше толкова лесно. Бяха изминали единадесет дни след сблъсъка им на брега. Единадесет дни, а Девлин Маккейн едва ли ѝ беше хвърлил и поглед.

— Тревожа се, Кати — каза Фредерик. — Досега трябваше да стигнем до свързващия канал.

Кейт погледна през рамо, чувствайки се виновна, че изобщо не е търсила канала, по който трябваше да поемат.

— Още не сме стигнали водопада.

— Но сме близо. Не чуваш ли?

За първи път Кейт дочу далечния шепот на падаща вода. Тя се обърна и се загледа в северния бряг. Гората ставаше по-гъста тук. Издигаше се от самата вода и образуваше непроходима зелена стена. Според картата на Рандолф, страничният поток течеше около водопада и се изкачваше постепенно, преди да се влее в реката. Ако не намерят

канала, трябваше да влачат канутата по брега. А какъвто беше брегът, с тази гъста растителност — щеше да бъде опасно, ако не невъзможно.

Далечният ромон на вода се засили, докато се превърна в бучене и изпълни въздуха. Но страничният канал оставаше скрит. Водата падаше като тежка каскада от над шестдесет фута височина, като вдигаше бели вълни при падането си и разпръскваше хладни струи. Кейт усети силата на водовъртежа под себе си, блъскането на водата по дъното на кануто.

При командата на Девлин, мъжете приближиха канутата към брега. Той се обърна и погледна покрай Кейт към Фредерик, който седеше под навеса.

— Ще обърнем и ще огледаме пак — извика той, за да може да се справи с тътена на водата. — Този път ще се движим близо до брега.

Девлин се извърна, без да я погледне. На Кейт ѝ се прииска да мушне и двете си ръце в косата му и да опъне здраво копринените кичури. Искаше да му напомни, че съществува. Искаше да му покаже, че не беше невидима. Искаше да го поднесе, че не ѝ харесва да бъде пренебрегвана. Не направи нищо от това. В замяна усети унизителния поток от сълзи. Благодарение на Бога, наоколо се пръскаха струите на водопада. Благодарение на Бога, те скриха сълзите ѝ.

Това не ѝ беше присъщо. Тя никога не плачеше. Тя се гордееше с уменията си да контролира чувствата си. Не трябваше да мисли за Девлин Маккейн. Не трябваше да се чуди какво е направила, за да го накара така силно да не я понася. Но изглежда не можеше да си помогне.

Гребяха толкова близо до брега, че бяха принудени да се навеждат под гъстите висящи лиани. Стресната, Кейт забеляза боа, увита около един клон на не повече от десет фута пред кануто. Главата ѝ беше голяма колкото стиснатия ѝ юмрук. Течението щеше да ги доведе точно до змията. Инстинктивно тя докосна гърба на Маккейн и се дръпна, като усети тръпката, която премина през него. Той дори не понасяше докосването ѝ, помисли си тя, почувствала, че гърлото ѝ се стяга от чувство, което не искаше да определи.

Той обърна глава, показа ѝ намръщения си профил, но отказа да я погледне.

— Какво има?

— Там — прошепна Кейт и посочи змията.

Девлин се обърна и продължи да гребе, като че ли не бе забелязал огромната змия и начина, по който ги гледаше. Те почти се изравниха богата, достатъчно близо, за да я пипне, ако реши да протегне ръка от кануто, или ако боата решише да подаде главата си малко напред.

Влечугото ги гледаше и мърдаше червения си език през цепката на устата си.

— Нищо ли няма да направите? — прошепна тя.

— Да не би да искате да я застрелям?

— Така си мислех.

— Ако се опита да ви глътне за обяд, ще го направя. В противен случай не виждам причина да убивам, което и да е живо същество, просто защото си гледа работата.

Имаше логика в казаното от Маккейн. В друг случай, тя може би щеше да аплодира чувствата му. Но в този момент имаше проблем с неговата логика и със змията, твърде любопитна към човешките същества, намиращи се в обсега ѝ. Едва след като се отдалечиха от смъртоносното влечуго, тя задиша отново.

— Какво мислите? — Девлин погледна към Фредерик, като стигнаха до тесен поток, който се влива в реката и чието устие бе полузакрито от оплетени клони и лиани.

— Изглежда никой не е минавал оттук дълго време. Минали са осемдесет години от пътешествието на Рандолф.

— Дори и преди месец някой да си беше проправял път оттук, пак така щеше да изглежда — каза Девлин.

Фредерик пак огледа тесния поток.

— Не съм сигурен дали това е канала. Възможно е. Просто не мога да бъда сигурен. Но ми се струва, че разположението му е точно. Рандолф споменаваше за каменен монолит, който бележи правилния път. Ако това е каналът, ще достигнем до него още след първата миля.

— Добре — Девлин смъкна периферията на меката панамена шапка. — Нека проверим докъде ще ни изведе.

След като се промъкнаха през клоните и лианите, които покриваха входа, те започнаха да гребат срещу течението на тесния поток. Почти допираха брега. От двете страни на кануто нямаше повече от четири фута. Дървета се извисяваха и от двата бряга,

сплитаха клони над главите им, образуваха дълъг тесен тунел, а наоколо се носеше мириса на влажна почва и листа.

Тук слънцето едва успяваше да се промъкне през преплетените клони и лиани. Ято малки, жълти птици, които напомняха на Кейт канарчетата, изхвъркна от дърветата, пеейки като църковен хор, докато прелетя над канутата и изчезна в гората.

— Там, виж там! — Фредерик сграбчи ръката на Кейт.

Кейт проследи насочената му ръка и видя каменен стълб да се издига шест фута над земята, на няколко ярда от брега. Въпреки че пълзящи растения обвиваха по-голямата част от повърхността му, на върха му все още можеше да се различи издялан орел с разперени криле.

Фредерик се наведе през кануто и погледна назад към следващите ги лодки.

— Едуин, погледни там! — извика той.

Гласът на Фредерик се понесе през живия тунел и стигна до последното кану, в което пътуваше Едуин. Той подаде глава от кабината и се загледа в монолита. След известно време се обърна към стария си приятел.

— Индианско племе — извика той, преди да седне обратно под зеления навес.

— Индианско племе! — прошепна Фредерик, обръщайки се към Кейт — този човек просто отрича очевидното. Как може да не обръща внимание на дневника на Рандолф сега? Това нищо ли не доказва? Как е могъл Рандолф да знае за този канал, ако не е идвал до тук?

— Предполагам мистър Мелвил ще ви отговори, че Рандолф е идвал, за да събира материал за книгата, която никога не е написал — Девлин се усмихна, като погледна назад към Фредерик.

Фредерик се наведе напред и подпря с ръка брадичката си, опрял лакът в коляното си.

— А вие, Девлин? Започнахте, ли да вярвате?

Известно време измина, преди Девлин да отговори. Той седеше и гледаше каменния монолит, покрай който преминаваха, със замислено изражение на красивото си лице. На Кейт ѝ се искаше да знае за какво мисли той. Искеше ѝ се да има право да го попита.

— Бих искал да повярвам. Ще бъде чудесно да знам, че някои сънища се сбъдват.

В този миг бе извън силите ѝ да се удържи да не го докосне. Искаше да обвие ръце около него, да го прегърне, но вместо това имаше право само да го гледа. Усетил, че го наблюдава, Девлин я погледна.

За първи път от единадесет дни той поглеждаше право в нея. За първи път от единадесет дни тя гледаше право в тези сребристосини очи. Те бяха толкова красиви, колкото си ги спомняше, изпълнени със завладяваща светлина, която я караше да иска да гледа в тях всеки миг до края на живота си, светлина, която потъмня, след като я погледна, а лицето му стана твърдо и безизразно, след като пак се извърна от нея.

Кейт се сви, като че ли я бе ударил с юмрук в челюстта. Обърна се и се загледа в гъстата гора, като ѝ се щеше да може да се скрие в зеленината. Но как да се скрие от собствените си предателски чувства?

Джудит бършеше потта от врата си с носната си кърпа. Малкото парче лен, украсено с бродирана дантела, допринасяше много малко полза. За първи път през живота ѝ, ѝ беше толкова горещо, чувстваше се така нещастна. Как бе възможно въздухът да е толкова влажен, без да вали? Но със сигурност бе валяло достатъчно през изминалите дни, прекалено много дъжд, прекалена жега, прекалена тревога.

Тя се загледа във водопада, който бучеше на няколкостотин ярда пред тях, като ѝ се искаше да нареди на хората да гребат право под хладната каскада.

— Лейтън, нали не смяташ да се изкачваме до върха? Просто не виждам как ще се справим.

Той се обърна намръщено, което загрозяваше красивото му лице.

— Ако нашите приятели са се изкачили и ние ще го направим — той се поколеба, взирайки се в близкия бряг. Усмивка разцъфна и отпусна напрегнатото му лице. — Изглежда те са хванали друг път.

Джудит погледна в посоката, в която се бе загледал той. Един поток се вливаше в реката на няколко фута пред тях, с отворен вход, а по листата и клоните имаше пресни следи от остриета. На една лиана, на няколко фута над водата, бе завързано парче бял плат. Тя се изненада като разбра, че Лейтън е поставил повече от една „змия“ между Маккейн и придружителите му.

Загледа се в парчето плат, което се развяваше от бриза. Какво щеше да направи Лейтън, като се изравни с групата на Уитмор? Дали наистина ще убие всички?

Образът на Девлин Маккейн отново обсеби съзнанието ѝ. Това красиво лице я преследваше нощ и ден от момента, в който го видя. Мисълта, че той може да лежи окървавен в краката на Лейтън, я накара да се разтрепери в тази жега.

Лагерът беше малък, разположен върху бялата ивица пясъчен бряг и участък от джунглата, който бяха разчистили от растителността. Мястото беше твърде малко. Изобщо не бе достатъчно, за да се скрие от Кейт и нейния маркиз. Девлин хвърли сноп съчки в огъня. Не можа да устои да не погледне към нея.

Тя седеше върху пясъка, на няколко ярда, заедно с Остин Синклеър, но нали постоянно беше с лорд Галантност. „И защо не“ — мислеше си Девлин. Тя щеше да се омъжи за този човек. Усети гърдите му да се стягат от копнеж, на който не можеше да се съпротивлява. Господи, искаше му се да бъде, където и да е, но не и тук.

— Май си правят въдици — Барнаби разръчка огъня и събра пръснатите горящи клончета. Димът се издигна нагоре към балдахина от сплетени клони. — Струва ми се, че са приятели, а не влюбени.

Девлин погледна намръщено дребния човечец.

— Няма причина да не бъдат и двете едновременно.

Барнаби се усмихна.

— Мислех си, че има причина да се надяваш, че са само приятели.

— И какво ако имам, Барнаби? Какво от това? — Девлин загледа разгорелия се огън. — Нямам нищо, от което дамата се нуждае.

— Дамата може би мисли по друг начин.

— О, да — Девлин хвърли поглед през рамо към мястото, където Кейт и Остин седяха рамо до рамо на пясъка. — Но тези идеи нямат нищо общо с щастието след това.

— Девлин, ще ми отделиш ли малко от времето си? — каза Фредерик, измъквайки се от палатката си. — Има нещо важно, което бих искал да обсъдя с тебе. Извини ни за момент, Барнаби.

Фредерик хвана Девлин за ръка и го поведе към един пън близо до водата, озъртайки се наоколо, като че ли искаше да се увери, че никой няма да ги безпокои.

Нямаше никой около тях. Едуин се разхождаше по брега и все още упорито отказваше да стои в лагера. Човек не може да бъде вързан като куче на синджир, беше казал на Девлин. Робърт дремеше под една палма от другата страна на лагера, безпаметен от уискито, което беше пил през целия ден. А Кейт беше твърде заета с Остин, за да забележи, когото и да било.

Девлин седна на пъна до по-възрастния мъж и гледаше как той изважда от джоба на панталона си лист хартия.

— Начертах това за тебе този следобед — Фредерик разгъна белия пергамент. — Копие от картата на Рандолф.

Девлин погледна внимателно начертаните линии и символи.

— Мислех си, че не искате никой да я има.

— Не искам да попадне в неподходящи ръце. Ако нещо се случи с мене, искам ти да можеш да помогнеш на Кейт и да намерите града.

Девлин почувства топлота и истинска привързаност в усмивката на този човек. И той изпитваше същото към Фредерик — одобрение, чувство за принадлежност, като в семейство.

Опасни бяха тези чувства. Можеше да се привърже твърде много към тези хора. Девлин трябваше да помни, че ще да дойде време, когато ще ги наблюдава как си отиват от живота му. Той се вгледа в картата и се опитваше да я запамети, за да може да я унищожи по-късно.

Зад тях звънна смехът на Кейт. Девлин се обърна и я видя да върви до Остин Синклеър. Усмивката ѝ бе като слънчев лъч в мрачните сенки, топла като лятото и грееща за един мъж — Остин Синклеър. Девлин почувства болка от нуждата, тази усмивка да изгрее заради него.

— Ела с нас! — Остин вдигна направената от бамбукови стъбла въдица. — Ще хванем нещо за вечеря.

— О, аз не, нямам късмет в риболова — каза Фредерик. — Но Девлин, може би ти искаш да пробваш ръката си?

Кейт не изглеждаше да иска компанията му. Всъщност тя гледаше баща си така, като че ли го обвиняваше, че е отправил

поканата. Тя не трябваше да се безпокои. Последното нещо, което Девлин искаше, бе да бъде придружител на Кейт и лорд Галантност.

— Не. Вървете, но внимавайте. Във водата има пирани заедно с годните за храна риби.

— А как да разберем коя каква е, мистър Маккейн? — попита Кейт.

Хлад повя от нея, когато погледна към него, цялата ѝ топлина изчезна зад леденото презрение.

— Пиранията ще бъде тази, която се опита да ви изяде за вечеря, професоре.

— Колко забавно.

— Сигурен ли си, че не... — започна Остин.

— Хайде, ела! — Кейт дръпна ръката на Остин. — Скоро ще се стъмни. Здрачът е страшно кратък в тропика. Комарите ще ни направят на решето.

— Нека напалят хубав огън — каза Остин през рамо, докато Кейт го теглеше към реката. — Ще трябва да опечем всичкия си улов.

Девлин ги проследи с поглед, докато се скриха зад група палми. Изглежда им беше приятно, смееха се, забавляваха се заедно.

Цял живот. Остин и Кейт щяха да изживеят целия си живот заедно. Девлин почувства, че го задушават чувства, щом в съзнанието му преминаха различни сцени: мъж и жена вървят ръка за ръка, седят заедно пред коледното дърво, прегърнати наблюдават как бебето им спи. Само в мечтите си той беше мъжът, с който Катрин Уитмор делеше бъдещето си, а не лорд Остин Синклеър.

Издайнически неща, мечти. Те те карат да повярваш, че можеш да свалиш звезда от небето.

— Тези двамата са като брат и сестра.

Девлин погледна бащата на Кейт. Очите на възрастния джентълмен го накараха да се замисли, дали пак не е допуснал чувствата да се изпишат по лицето му.

— Те си подхождат — той погледна надолу към картата. Не искаше да говори за Кейт и Остин. Не искаше да мисли за тях. — Изглежда, след няколко дни ще се включим в главния канал. Четири или пет, зависи колко точна е картата.

— Предполагам, че до известна степен си подхождат — каза Фредерик, наблюдавайки Девлин, без да обърне внимание на опита му

да смени темата. — Но се чудя, дали нещо не липсва. Искра, вероятно?

Страст, помисли си Девлин. Може би тя обича един, а изпитва страст към друг.

— Искрите изгасват. Нещо по-солидно трябва, за да се изгради един съвместен живот.

— Ти смяташ ли, че при тях го има?

— Не смятам, че е моя работа.

— Предполагам, че нямам право да... — Фредерик се поколеба, тъй като чу кръсъка на Кейт. — Господи! Девлин какво...

Девлин беше вече на крака и тичаше към брега, а сърцето му биеше лудо, мислите му се блъскаха една в друга. Когато премина покрай палмите, я видя. Тя седеше на брега, подпряна на лакът, краката ѝ бяха опънати на белия пясък. Дори от петдесет фута, той видя изписаната върху лицето ѝ болка.

Остин бе коленичил до нея. Левият крачол на панталона ѝ беше разкъсан и той стискаше голият ѝ крак точно под коляното. Не вдигна глава, когато Девлин се отпусна на колене до Кейт.

— Какво стана? — попита Девлин.

Тя го погледна с широко отворени, отчаяни очи.

— Змия. Ухапа ме.

Девлин почувства удар в гърдите, страхът го удари със силата на шампион по бокс.

— Как изглеждаше? — той дръпна и откопча токата на колана си.

— Сиво-кафява, струва ми се. Тя просто се мушна покрай мен от дърветата.

Фер-де-ланс или жарарака^[1]. Усойници. Смъртоносни.

Девлин издърпа колана от кръста си и го стегна около бедрото ѝ, като изтръгна стон от устните ѝ, когато го опъваше върху кожата ѝ.

— Отпусни се, сладка моя — прошепна той и я погали по челото. — Остин, нека да видя раната.

Остин като че ли не чуваше, само се взираше в ръката си, която стискаше глезена на Кейт, с напрегнат израз на лицето, като че се готвеше да изтръгне отровата от нея със силата на волята си. Девлин извади ножа си от ножницата и сграбчи ръката на Остин. Кожата му гореше от напрежение.

— Остин, трябва да изкарам отровата.

Остин погледна така, като че ли едва сега осъзна, че Девлин беше там.

— Да — той седна на петите си и пусна крака на Кейт. — Прави каквото трябва.

Пръстите на Остин се бяха отпечатали върху гладката кожа на Кейт. Кръвта ѝ пулсираше около зачервеното място.

— Ще боли, Кейт. Поеми дълбоко въздух!

— Отровна е била, нали? — промълви тя.

Той изобщо не се съмняваше, че е била отровна и знаеше, че не може да направи почти нищо, за да я спаси от смъртта. Още веднъж усети острия, невидим удар в гърдите си. Боже, тя не можеше да умре!

— Просто поеми дълбоко въздух, Кейт.

Кейт стисна ръката на Остин, когато Девлин цепна кожата ѝ над раната. Той усещаше напрегнатото ѝ тяло, шумното поемане на въздух, докато той изсмукваше кръв и отрова от раната ѝ.

Девлин едва дочу стъпките на останалите, защото ечаха в главата му заедно с пулсирането на кръвта в ушите му. Чу разтревожения глас на Фредерик да се извисява над другите и Остин да отговаря с дълбок, твърд и спокоен глас. Работеше методично върху раната, смучеше кръвта, опитвайки вкуса ѝ, плюеше, докато сметна, че е достатъчно, за да спаси живота ѝ.

---

[1] Големи, силно отровни южноамерикански змии. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Кейт отпиваше от ламаринената чаша, която Девлин ѝ подаваше и бърчеше нос от миризмата. Уиски. Никога не го беше харесвала, нито пък някакъв друг алкохол. Но тази чаша вече не беше с чак толкова лош вкус, колкото предната, която Девлин я бе прилъгал да изпие. Той ѝ каза, че това ще намали болката, а тя изгаряше като огън крака ѝ. Колко ли чаши бе изпила? Две. Не, три. Да, три чаши уиски. В палатката ѝ беше топло, задушно с баща ѝ и Девлин, които се бяха напъхали под платнището заедно с нея.

— Чувствам се вцепенена — тя падна обратно на възглавницата, като се смееше и се чувстваше странно зашеметена. — Може би, изпих прекалено много уиски.

Девлин вдигна поглед от влажната маса лепкави листа, които бе наслагал върху прасеца ѝ. Чертите му издаваха силна болка. Той срещна погледа ѝ за миг, преди да сведе очи и да продължи да се занимава с листата. Но тя видя страха в очите му, страх и дълбока тъга, което я ужаси против волята ѝ.

— Не е само от уискито, нали? — попита тя, опитвайки се да говори с твърд глас. — Аз умирам.

— О, Кейт, не трябва да говориш така — Фредерик се наведе и взе лявата ѝ ръка в своите. Той беше коленичил до нея, както и Девлин. Да ги гледа и двамата на колене правеше нещата да изглеждат по-лоши. — Ще се оправяш. Всичко ще бъде наред.

Фенерът в палатката ѝ хвърляше светлина върху лицето на баща ѝ, караше сълзите в очите му да блестят. Не отново. Бедният човек бе наблюдавал смъртта на съпругата си, а сега тя умираше. О, не можеше да понася да гледа болката му.

— Моля те, татко, излез навън и глътни малко въздух.

— Кати, аз... О, Кати! — наведе глава над ръката ѝ. — Не трябваше да ти позволявам да идваш.

Тя вдигна ръка, като искаше да допре пръсти до устните му. Но лицето му не стоеше на едно място.

— Тихо сега — прошепна тя, пропуснала устните му и допря пръст до брадата му. — Тук съм, защото аз исках да бъда тук. А сега само почакай навън. Всичко ще се оправи.

Фредерик се изправи на крака, държейки главата си наведена в ниската палатка. Постоя известно време, загледан в нея, а по бузите му се стичаха сълзи. Сърцето му беше така разбито, а тя не можеше с нищо да му помогне.

— Хайде върви и не се безпокой.

Той се обърна и я остави сама, сама с Девлин Маккейн. Тя се разтревожи за миг, че Девлин може да иска да я напусне, да избяга от бдението над умиращата. О, колко трудно беше да се изправиш лице в лице със собствената си смърт. Тя искаше Девлин при себе си.

— Ти няма да си идеш, нали?

Девлин я погледна изненадано.

— Не, никъде няма да ходя.

— Слушах те понякога да свириш на флейтата си нощем.

Той докосна флейтата, която стърчеше от ботуша му.

— Съжалявам, не съм искал да те безпокоя.

— Не си ме безпокоил. Харесваше ми как свириш.

Той вдигна друго дебело листо от кратуната до себе си. То изпусна бяло като мляко вещество, като го постави на крака ѝ. Тя го гледаше и забеляза как треперят ръцете му.

— Не знам много за тебе.

Той вдигна поглед от свещенодействието си, лявата му ръка остана върху листата на раната.

— Няма много за разказване.

Мъждукащата светлина на фенера изтръгваше от сенките лицето му. Изглеждаше изморен, ядосан. Дълбоко в него клокочеше силна ярост и болка. Тя искаше да го погали, да отпусне чертите му, да изглади дълбоката бръчка между свитите му черни вежди. Дали щеше да се отдръпне, ако го докоснеше?

— Къде си роден? — попита тя, стиснала чашата, страхувайки се да опита.

— Не съм сигурен. Предполагам, в Нови Орлеан — сведе поглед към влажните листа. — Оставили са ме в едно сиропиталище в Нови Орлеан, когато съм бил на две години.

Изоставен на две години! Горкият, скъп, красив Девлин.

— Майка ти болна ли е била?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Не знам.

— Сигурно е била болна. Защо иначе ще изостави красиво, малко момченце.

Той продължи да държи очите си сведени.

— Предполагам, че си е имала причини.

— Аз никога не съм познавала майка си. Убила съм я, разбираш ли. Тя е умряла, когато ми е давала живот.

Той я погледна, а гънката между веждите му бе станала по-дълбока.

— Не можеш да обвиняваш себе си за смъртта ѝ.

— Знам, че не трябва, но понякога не мога да се въздържа. Те са се обичали толкова много. Понякога нощем съм виждала баща ми да хлипа в кабинета си и да се взира в портрета на майка ми. Не е честно, нали? Той е трябвало да я загуби и да получи само мен в замяна.

— Той те обича, Кейт.

— Да, знам. Аз съм всичко, което му е останало от нея. Аз и спомените — тя вдигна чашата към устните си и чукна зъбите си в ръба, като се опита да пийне, разливайки уиски по брадичката си. Губеше контрол и се чувстваше без сили, като че ли животът ѝ потъваше в тъмна, дълбоко забрава. Това ли бяха първите признаци на смъртта? — И сега ще загуби и мене. Бедният татко!

Девлин се премести до нея и взе чашата от ръцете ѝ. С пръсти изтри течността от брадичката ѝ, галейки кожата ѝ с нежност, която накара дъха ѝ да спре. Толкова време не я беше докосвал и беше така груб през последните дни, че бе започнала да се чуди дали не е сънувала нежността, която бе усетила в него.

— Бих искала да имам повече време. Толкова много неща не съм направила.

Той плъзна пръсти по устните ѝ, лека милувка, нежен досег на кожата му с нейната. Мръщеше се, челюстта му беше здраво стисната, като че ли се бореше с нещо вътре в себе си.

Ако имаше време, дали щеше някога да успее да улови образа на този мъж върху платно? Портрет на езически бог. Представи си, че портретът му виси на стената в спалнята ѝ в Лондон. Но тя никога вече

нямаше да види Лондон и никога нямаше да може да нарисува този мъж.

Странно, че не изпитваше болка, само силите ѝ бавно се топяха. Беше ѝ трудно да задържи в една точка очите си. Образът на Девлин се размазваше, а тя толкова искаше да го види ясно. Неговият образ щеше да отнесе в гроба.

— Ще ме целунете ли, мистър Маккейн?

Той изглеждаше изненадан и за момент тя си помисли, че ще откаже на последната ѝ молба. А знаеше, че това щеше да бъде последната молба в живота ѝ, понеже усещаше тъмнината да протяга ръка към нея.

— Моля те!

Очите му проблеснаха. Сълзи ли имаше в тях? Сълзи, искрящи като диаманти на здрачно небе. Но не, може би греша. Девлин Маккейн никога не би плакал.

Топлият му дъх погали бузата ѝ и после усети устните му върху своите, разтворени, движещи се толкова нежно. Тя поглъщаше аромата на кожата му, аромат на сандалово дърво и на мъж. Бе изминал цял живот, откакто не я бе целувал. Твърде дълго. Защо бе чакала? Защо се бе борила срещу това привличане?

Той я обви с ръце и я притисна толкова плътно до себе си, че тя усещаше ударите на сърцето му върху гърдите си. Но животът си отиваше от нея. Тъмнината я обгръщаше. Тя се бореше. Искеше да остане тук с Девлин.

Нещо мокро и горещо падна върху бузата ѝ. Какво бе то? Тя се опита да обвие с ръце раменете му, но мускулите ѝ отказаха да се подчинят. Искеше да го прегърне. Искеше да... но беше твърде късно.

Тъмнината я теглеше към забвението. Тъмнината...

Девлин усети, че устните ѝ не се движат под неговите. Усети слабото ѝ издихание върху бузата си.

— Кейт — прошепна той и се дръпна назад, за да погледне жената, която лежеше безжизнена в прегръдките му. Мили Боже, не можеше да е мъртва!

Но той знаеше от самото начало, че тя ще умре. Нямаше как да се пребори със смъртоносната отрова.

— О, Господи, Кейт! — шепнеше той, притискаше я до гърдите си, искаше да ѝ вдъхне от собствения си живот. Сълзите му се стичаха по златните ѝ коси.

Боже, той не можеше да понесе това, но ето че сърцето му още биеше срещу притихналото ѝ тяло. Животът му щеше да продължи, след като душата му беше мъртва, помисли си той и я положи върху възглавницата.

Тя беше толкова жизнена. А сега дългите ѝ мигли бяха неподвижни, устните ѝ — разтворени, кожата ѝ — бледа на светлината на лампата. Все още красива, но вече безжизнена. Отишъл си беше огънят. Отишла си беше упоритата воля. Отишла си беше жената, която обичаше.

Любов. Обичаше ли я? Беше се борил с това. Но в този миг разбра, че всичките му усилия са били напразни. Беше я обичал. Все още я обичаше. Утре, в друг ден, следващата година, всяка година, докато умре, щеше все още да обича тази жена.

Той нежно целуна затворените ѝ очи, върха на носа ѝ и накрая устните ѝ.

— Сбогом, моя любов — прошепна той и издърпа мекото синьо одеяло върху лицето ѝ.

С опакото на ръката си изтри сълзите си и излезе. Слабата слънчева светлина се стопяваше, въздухът ставаше студен, като че ли и природата скърбеше за Кейт.

Фредерик чакаше с гръб към палатката. На пясъка, близо до огъня, седяха Едуин, Робърт и Барнаби, всички вперили очи в Девлин, очаквайки думите, които щяха да сложат край на това бдение. Въпреки собствената си скръб, Девлин се почуди къде е Остин Синклеър. Той бе стоял неотлъчно до Кейт, бе ѝ давал да пие прахове против главоболие, преди да я остави. Дали е мислила за Остин в тези последни минути?

Фредерик се обърна като чу, че Девлин се приближава. В очите му блестяха сълзи.

— Тя си е отишла, нали? — каза Фредерик и се задуши от сълзи. — Кати я няма.

Отишла си е.

Още веднъж Девлин усети болката в гърдите си. Не се опита да говори, само кимна, знаейки, че няма думи, които да успокоят човека,

изгубил дъщеря си.

— Кати! — шепнеше Фредерик. — Хубавото ми, малко момиче.

Девлин сложи ръка на рамото на Фредерик. Нищо не можеше да каже, но искаше да го утеши.

— Фредерик! — изкреця Остин откъм сенките на другия край на лагера. — Намерих го!

Девлин се обърна и видя Остин да се приближава. Той тичаше и носеше парче от лиана, дълго три фута. Девлин стисна юмруци. Точно сега щеше да се почувства по-добре, ако размаже аристократичния нос на Синклеър.

Фредерик го гледаше, като че ли Остин е полудял.

— Остин, Кати е...

— Вижте, ето змията на Катрин! — той им показва сивото парче лиана. — Дори върху него е останало парче от панталона ѝ.

Девлин дръпна лианата от ръцете на Остин. Широка около инч в диаметър, от единия си край тя бе разцепена на две. Там все още имаше малко късче плат. Възможно ли беше?

— Кейт сигурно е стъпила върху клона и той се е огънал нагоре — каза Остин.

Девлин хвърли клона и се втурна обратно в палатката с Фредерик по петите си. Кейт лежеше точно както я беше оставил, покрита със синьото одеяло. Със сърце, което биеше чак в гърлото му, той коленичи и дръпна одеялото.

Господи, моля те, нека тя да живее! Поколеба се за миг, тъй като не искаше да разбие крехката си надежда, след това напипа пулса на врата ѝ. Тя въздъхна и зарови глава във възглавницата като спящо коте.

— Скъпи, милостиви Боже! — прошепна Фредерик.

Жива! Облекчението изпълни вените му и го накара да се разтрепери. Той понечи да я вземе в прегръдките си, но спря. Господи, колко искаше да я прегърне, но трябваше да погледне действителността. Тя беше жива, но си оставаше недостъпна за него. Но не можа да се въздържи да не докосне бузата ѝ. Кейт лекичко се изкикоти.

— Тя е пияна — каза Девлин и се изправи на крака с усмивка на устните. Обърна се към Фредерик. — Имам чувството, че дамата ще има адско главоболие утре сутринта.

— Благодаря на Бога — каза Фредерик, а гласът му се превърна в трепкащ смях.

Беше болна от морска болест. С пробуждането на всеки нерв, Кейт все повече се убеждаваше в това. Дузина демони биеха тъпани в главата ѝ. А стомахът ѝ — о, тя не искаше да мисли за стомаха си. И по някаква причина я болеше крака.

Като внимаваше да не се движи, тя отвори очи. Един мъж седеше до нея. Паметта ѝ се върна. Дали Девлин Маккейн я беше прегръщал снощи? Беше ли я целунал? Или тези спомени бяха част от друг сън? Змията. Имаше и змия. И тя бе умряла в прегръдките на Девлин Маккейн.

— Е, спяща красавице, време беше да се събудиш.

Тя се опита да фокусира очите си.

— Мистър Маккейн!

— Хм, явно още не си се събудила.

Зрението ѝ се проясни, лицето се виждаше по-добре.

— Остин — прошепна тя и докосна рамото му. Той беше твърде солиден и топъл, за да бъде видение. — Аз жива ли съм?

Той целуна ръката ѝ.

— Съвсем жива.

— Но как така? Змията не беше ли отровна?

Остин се засмя. Смяхът му бе мек и снизходителен, изпълнен със собственото му облекчение.

— Змията не беше змия — той се обърна и вдигна нещо от земята. — Ето какво те е ухапало.

— Не разбирам — Кейт гледеше дългото парче дърво. — Сигурна съм, че видях змия.

— По начина, по който е връхлетяло отгоре ти, сигурно е приличало на змия.

Кейт поклати глава и веднага се отказа от импулсивното движение.

— Но защо се чувствам така, като че ли от седмици съм била в бушуващо море?

— Вероятно от уискито, с което ви наливах снощи, мис Уитмор.

Кейт почувства пробуждане при звука на плътния глас на Девлин Маккейн. Той стоеше на входа на палатката. Въпреки че закриваше с едрото си тяло доста от светлината, тя виждаше лицето му. Би дала

живота си, за да прочете мислите му. Но лицето му беше безизразно. Красивите черти не издаваха нищо от това, което трябваше да узнае. Всичките тези спомени от нощта я измъчваха и се питаше наистина ли са отглас от случки.

Тя си спомняше, че той я прегръщаше, целуваше я. Бе видяла сълзи в очите му. Нима всичко това е било само сън?

— Това ще ѝ помогне да дойде на себе си — каза Девлин и подаде на Остин чаша от консервна кутия, издаваща приятен аромат. — Внимавайте, професоре, горещо е!

— Благодаря! Съжалявам, че създадох такава бъркотия вчера. Просто не разбирам как съм могла да объркам лиана със змия.

— Ти вървеше през гъст храсталак — каза Остин. — Лесно бе да сбъркаш.

— Сигурна съм, че я видях, или поне така си мисля.

— В такова време въображението може да изиграе някой трик — Остин махна кичур коса, паднал на бузата ѝ.

— Ако аз бях змия, професоре, веднага щяхте да умрете! — без да произнесе друга дума, Девлин се обърна и излезе.

— Чудя се какво съм му направила, та не ме харесва толкова много — сподели мислите си тя, преди да е успяла да се овладее.

— Не мисля, че не те харесва.

Тя се загледа в чашата си. Защо трябваше да се чувства толкова зле от това, че един мъж не я харесва?

— Какво мисли Девлин Маккейн за мене, не е от голямо значение, уверявам те.

— Така ли? Мислех си, че го намираш интересен.

— Намирам го вбесяващ. Той е високомерен и груб... и... и е варварин. Би се чувствал у дома си в някоя пещера.

— И аз щях да съм такъв, ако бях живял без обичта на семейството си, ако сам се грижех за себе си от дванайсет годишна възраст.

— Вие сте двама съвсем различни мъже.

— Със съвсем различно потекло — той се загледа през отворената палатка.

Кейт проследи погледа му и видя Девлин с ръце върху стройните си бедра да дава нареждания. Изглеждаше така, като че ли е

управлявал легиони, като че ли градове са се сринали под меча му. Само като го гледаше, пулсът ѝ се ускоряваше и кръвта ѝ закипяваше.

— Твърде често оценяват хората по видими неща — каза Остин. — Ето например мистър Маккейн. Понеже ръководи казино, преценяват го като съмнителен, дори като престъпник. Но аз открих, че той е честен във всяко отношение, интелигентен, достоен за уважение.

— Той е като остър камък — Кейт отпи от ароматната течност. — Като таралеж, който е готов да убоде всеки, приближил се до него.

Остин се усмихна.

— Погледни под бронята. Ще видиш, че мистър Маккейн има свои мечти, също като всички нас.

— Ти винаги търсиш доброто у хората. Мисля, че това ще ти донесе само разочарования, ако не и неприятности.

— Вярно е Кейт. Има на света хора, на които не можеш да се довериш. Хора, които ще се опитат да откраднат душата ти. Някои от тях приличат на ангели.

Странната тъга в гласа му я накара да го погледне. Но той не я виждаше. Беше се загледал навън, като че ли виждаше неща, скрити за нея. Почуди се, кого ли вижда с този далечен взор. Ангел, опитал се да открадне душата му?

Тя наблюдаваше как Девлин върви по брега далече от нея. Не искаше да мисли за него и за мечтите, които той имаше, тъй като беше твърде опасно да се мисли за мистър Девлин Маккейн. За първи път в живота ѝ, собствената ѝ душа бе изкушавана от този тъмен ангел, теглена към тъмния му рай.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

„Слънце!“ След пет дни пътуване по тесния страничен канал, след пет дни живот в тъмния зелен тунел, Кейт видя ярка слънчева светлина пред тях. Всеки удар на греблата ги приближаваше към нея.

— Бях започнала да се чудя дали отново ще видя слънцето.

— Бях започнал да се чудя дали някога ще достигнем до главния канал — Фредерик се наведе към дъщеря си, която седеше пред него в тясното кану. — Но трябва да призная, че е много приятно пак да се види слънцето. Не ме привлича много животът на къртиците.

Тихият звънлив ромон на водопадите ечеше в зеления тунел като далечен вик на сирена, който като че ли идваше от всякъде. Слънчевите лъчи, които се промъкваха през листака, бяха по-ярки, отколкото Кейт някога бе виждала. Още няколко ярда и щяха да се освободят от тъмните зелени сенки.

Тя се наведе напред, жадна за слънце като лиана за вода, и тихо подканяше гребците да засият ритъма си, да ги отнесат по-бързо до светлината. Но топлината, която почувства върху бузата си, идваше от Девлин Маккейн.

Светлината изчезна като дим. Гъстата зелена гора, далечните водопади, бърборенето на маймуните — всичко се стопи, незначително в сравнение с този мъж. Девлин привличаше цялото й внимание. Играта на мускулите по гърба му, влажната му черна коса, ароматът на знойна мъжка кожа изпълваше нейната вселена.

Ставаше все по-лошо. Ужасното влечение, което изпитваше към него, изглежда се подхранваше от горещия въздух. То нарастваше. Поглъщаше я цялата.

Този мъж господстваше в мислите й, когато вървеше или спеше, денем и нощем. Той беше там и я омагьосваше с тези сребристосини очи, разпалваше страстта й с всяко движение на чудесното си тяло.

И спомените. Тя не можеше да се спаси от спомените за устните му върху нейните, за прегръдката му, за тялото му, изгарящо до нейното. Бог да й е на помощ, тя искаше още. Беше на ръба на

пропастта с това могъщо привличане. Трябваше да се научи да владее чувствата си.

Внезапен удар разтърси кануто. Кейт удари крака си отстрани. Бяха влезли в главния канал. Водата се втурна под кануто. Разплискваше се на всички страни, като мокреше лицето и дрехите на Кейт. Течението ги обви в мощна прегръдка. То теглеше надолу крехкия плавателен съд.

Кануто се наклони встрани. Тътенът на водопада гърмеше в далечината. Кейт се хвана за борда на лодката. В нея се пробуди страхът, който стисна сърцето ѝ.

Тя се втренчи в Девлин Маккейн, сякаш потъваше и той бе единствения ѝ спасителен пояс. Той се бореше с течението. Вдигаше и спускаше греблото отново и отново. Бавно, с инчове, носът на кануто се местеше напред, докато се изправи срещу течението.

— Всичко ще бъде наред — Фредерик стисна рамото на Кейт. — Тези мъже знаят какво правят.

— Разбира се — каза Кейт, хвърляйки поглед през рамо.

Цели пет дни следваха извивките и чупките на тесния поток, а бяха само на няколко стотин ярда над водопадите, който гърмяха до прохода. Бяха толкова близо, че тя виждаше как се разбива водата и отскача като бяла пяна. Толкова близо, че не можеше да се мисли за спокойствие.

На Амазонка се стъмваше бързо. Кейт знаеше, че слънцето скоро ще залезе. Чудеше се дали мъжете, които гребяха цял ден, щяха да издържат на тази борба с течението. А какво щеше да стане в противен случай?

Тя грабна едно весло от дъното на кануто. Изправи се от седалката и го потопи във водата. Водопадите бучаха в ушите ѝ, водата се плискаше в лицето ѝ.

— Кати, внимавай!

Течението се хвърли върху веслото, опитвайки се да го изтръгне от ръцете ѝ. Кануто се наклони и тя се почувства безтегловна, плъзна се от лодката и водата започна да я мята и подхвърля на всички страни.

— Кати!

Гласът на баща ѝ достигна до нея през грохота на водната стихия. Тя поведе борба с течението, като излезе на повърхността навреме, за да види, ле Девлин скача от кануто след нея.

Тя плуваше срещу могъщата стихия с всички сили, но усети, че крайниците ѝ натежават. Реката изсмукваше силите ѝ и я теглеше надолу. За миг си представи безжизненото си тяло, което щеше да послужи за храна на съществата в тази дива земя.

Силни ръце се обвиха около нея и я изтласкаха нагоре. Девлин. Те се показаха заедно на повърхността. Девлин бе стиснал с ръце кръста ѝ. Кейт избълва водата от дробовете си и жадно пое въздух. Тя се обнадееди за миг, преди да усети, че водовъртежите ги ограждат отвсякъде.

Реката се въртеше, сякаш вещица в казан разбъркваше магически отвари. Изпращаше стрели от вода срещу лицата им, подхвърляше ги, дърпаше ги, опитвайки се да ги раздели. Девлин я хвана още по-здраво.

Тътенът на водопадите удави звуците от туптенето на собствените им сърца. Кейт погледна през мъглата. Слънцето залязваше, но върху потъмняващото небе се появи арка от ярки цветове и те заплуваха под дъгата.

За миг тя си помисли, че лети, изхвърлена нагоре сред пръските вода. Девлин изпусна кръста ѝ. Тя извика името му, гласът ѝ бе погълнат от тътена на водата. И тогава започна да потъва в празнотата.

Кейт се хвана за една дебела лиана, като изпокъса листата ѝ, докато се опитваше да се измъкне от водата. Тя се строполи на брега и подпря буза о разтворената си длан. Вкарваше с всички сили въздух в горящите си дробове. Водопадът ревеше в ушите ѝ, водата пръскаше лицето ѝ и голите ѝ ръце. Усещаше тялото си обезсилено, мускулите си разтегнати и изтощени. Но въпреки всичко бе оцеляла.

— Девлин — прошепна тя, вдигайки глава, като усети, че ръка докосва рамото ѝ.

Беше почти тъмно, само златист отблясък напомняше за слънцето. Но той беше достатъчен, за да освети човека, навел се над нея. Този мъж не беше Девлин Маккейн.

Черна коса, подрязана късо около лицето, падаща на бретон над ниско чело, кожа с цвят на червеникавокафява глина. Черти сплескани, свирепи, праисторически. Беше гол, с изключение на парчето животинска кожа, увито около дебелия му кръст. В едната си ръка държеше грубо копие, а другата протягаше към нея. В гърдите ѝ се

надигна вик, но той се спря в стиснатото ѝ гърло. Последва само хленчене.

Тя пропълзя назад, към лианите, но се удари в нещо солидно, друг мъж. Обърна глава и се огледа. Те бяха седем, гледаха я и протягаха ръце към нея.

— Не! — още веднъж излезе само скимтене.

Тя отблъскваше кафявите ръце, но те бяха твърде много. Те я изправиха на крака, повлякоха я към гората, насочили копия, готови да я убият при всяко неподчинение.

„Девлин! Къде беше той? Милостиви Боже, къде ли беше?“

Тя погледна през сълзи към тъмната река. Над въртящите се води имаше пяна, а по-нататък повърхността бе набраздена от големи, преобръщащи се от бързото течение вълни. Когато мъжете я изтласкаха в гората, тя видя шапка на брега, тъмнокафявата шапка на Девлин. Но друга следа от него нямаше.

Ужасяваща мисъл изкристализира от страха, сковал съзнанието ѝ. Какво щеше да стане, ако Девлин не се беше спасил от водопада? Ако беше ранен и сам в тази пустош?

— Приятелят ми се нуждае от помощ! — тя се обърна към мъжете, който я следваха по петите, произнасяйки бавно думите на лингва герал, развален вариант на езика тупи, разпространен от йезуитите по Амазонка. — Разбирате ли? Приятелят ми е...

Мъжът се озъби и я удари с тъпия край на копието.

— Моля ви, може да е ранен.

Размахал копието, той ѝ закрещя на неразбираем език. Но значението беше ясно. Тя се обърна и последва другите. Как да се надява да помогне на Девлин, като не можеше да помогне на себе си? Можеше само да се моли той да е добре.

Растителността беше гъста, дереше панталона ѝ, ризата ѝ, кожата ѝ. Голите мъже се движеха с лекота през нея. След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, а в същност бяха само няколко минути, преминаха през бариера от лиани и излязоха на едно разчистено място.

Зад тази бариера се простираше селото, повече от двајсетина груби, покрити с палмови листа колиби, наредени в кръг около празно пространство в центъра. Отвсякъде бяха оградени със стена от гъста растителност. От едната страна се излизаше на тесен плаж, а светлината на големия огън в центъра на селото проблясваше в

тъмните води. Отвсякъде се носеше миризма на развалена храна, нечисти тела, човешки изпражнения.

Диваците я изблъскаха в центъра. Сега те крещяха, издаваха пронизителни викове на ловци, върнали се с успешен улов. Тези звуци смразяваха кръвта ѝ.

Около огъня се бе събрала група жени. Всички те погледнаха към нея, но нито една не се приближи. Те зяпаха с любопитство, а може би и със страх. Три големи птици, с размер на диви пуйки, цвъртяха на огъня, като се печеха заедно с перата.

Нейните похитители се удряха в гърдите, скачаха, крещяха. Други мъже се измъкнаха от хамаците пред колибите си и тръгнаха към тях. Те също бяха голи и никой не обръщаше внимание на жените — като чакали, тръгнали към жертвата си — те се приближаваха към нея, като бърбореха на неразбираемия си гутурален език и жестикулираха с дългите си ръце.

Бяха горе-долу с нейния ръст, но дебели, и я гледаха, като че ли беше менюто за вечеря. А може би беше, помисли си тя като погледна към огъня.

Те започнаха да се въртят в кръг около нея, над тридесет силни бързи кафяви ръце се протягаха към нея, дърпаха плитката ѝ, ризата ѝ, стискаха гърдите ѝ. Кейт удряше, отблъскваше ръцете, но те се приближаваха все повече и повече. Нов страх и паника се зародиха в нея. Те я искаха, но не за вечеря.

Изведнъж те се отдръпнаха и отпуснаха ръце. Кейт се озърна почти парализирана от страх. Един мъж се промъкваше през кръга от потни диваци. Той беше също като другите, но коланът около големия му корем беше с повече украса, ярки пера от макао и туکان висяха по кожения ремък, перата се търкаха по голия търбух, докато той напредваше към нея.

Кейт се дръпна назад, когато той се приближи. Имаше нещо още по-свирепо в този човек, вожд на другите, още по-първобитно. Отзад я заудряха с ръце и я заблъскаха към приближаващия се дивак.

Тя беше в капан. Преглътна хленча, който се надигаше в гърлото ѝ. Погледна го с твърд поглед.

— Ти очевидно си вожда тук — още веднъж опита езика лингва герал. — Дойдох като приятел.

Вдигайки ръце, той изкрещя. Тя се запрепъва назад, останала без дъх. Мъжът се усмихна и огледа своите последователи, очевидно доволен от себе си. Останалите изръмжаха своето одобрение.

Бузите на Кейт се зачервиха от срам. Умът ѝ протестираше срещу това колко лесно я беше смразил този човек. Те целяха точно това, да я изплашат, да отслабят силите ѝ, да я превърнат в разтреперано малко животно. Щеше да им покаже, че не се предава лесно. Събра кураж, само за да остане права, когато той тръгна към нея.

Тя го удари по ръката, която се протягаше към плитката ѝ. Той остана изненадан.

— Стой далеч от мен!

Смях се разнесе откъм мъжете, скупчени около тях. Вождът се разяри, погледна към мъжете и смехът секна. След това я сграбчи за плитката, уви я около ръката си, без да обръща внимание на яростната ѝ съпротива, и я завъртя около себе си.

Смехове и крясъци се носеха наоколо. Кейт риташе с крака и дращеше с ръце, но това не помогна. Той я разтърси като звяр, захапал плячката си, като причини ужасна болка в главата ѝ. Другите се приближиха, сграбчваха китките ѝ, лактите ѝ, разпънаха краката ѝ ръцете ѝ. Тя се мятеше, крещеше, изгубила всякакъв контрол.

Атаката приключи така бързо, както бе започнала. Тя пълзеше по земята, останала без сили. Гласовете им се издигнаха в хор около нея. Сега те звучаха като плач на изплашени деца.

Тя отмахна няколко кичура коса от челото си. През сълзи видя някои от мъжете да коленичат до нея, като се клатеха назад-напред, кланяха се и гледаха към реката, като че бяха видели призрак. Някои побягнаха и изчезнаха в джунглата.

През еднообразния тътен на кръвта в ушите си, тя чу звуци от флейта. Струваше ѝ се познато. Звучеше като Вивалди. И тогава видя какво беше изплашило диваците.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Един мъж излизаше от водата, вдигнал дървена флейта към устните си — Посейдон, издигащ се от морето, за да се покаже на смъртните си слуги. Кейт го гледаше, неспособна да откъсне погледа си от него. Вода се стичаше от гъстата му черна коса и падаше по голите му рамене. Поточета се спускаха по широкия му гръден кош и се спираха, за да заобиколят черните къдрици. С всяка стъпка все повече и повече вода капеше от него, откриваха се стройни бедра. Дълги мъжки крака. Гол! Мъжествен!

Кейт се взираше така, като че ли този мъж наистина беше езически бог, излязъл от тъмните води, за да може огънят да освети златистата му кожа, абаносовата му коса. А и всички диваци около нея бяха паднали на колене в праха и се кланяха на Девлин Маккейн.

Всички, освен вожда. Той стоеше на няколко фута от нея и гледаше с омраза Девлин.

— Кейт, ела при мене! — Девлин вдигна ръка с драматичен жест, като че можеше да я привлече към себе си с едно махване на ръката си.

Кейт се изправи на крака и тръгна към него като в транс. Той беше спасението. Той беше убежище в този свят на диваци. Единственото, което искаше, бе прегръдката му.

Оставаха ѝ само още няколко стъпки до Девлин, когато една здрава ръка тупна на рамото ѝ. Вождът застана до нея, хвана я и закрещя към Девлин.

— Пусни ме! — тя се опита да се освободи, но хватката беше стоманена.

Тя погледна към Девлин. Той вървеше срещу нея. От всяко негово движение се излъчваше сила, мощ, ярост, пулсираха в гърдите му като лятна буря. Вождът я пусна и застана срещу Девлин. Той беше по-нисък от Маккейн, но с един фут по-широк и мускулест, глиган срещу ягуар.

Девлин извади ножа си от ножницата, която бе завързал за голото си бедро. Острието беше дълго колкото ръката на Кейт от лакътя до

рамото и улавяше светлината, която като че ли го съживяваше — Ескалибур, изтеглен от камъка.

До самия край на водата те се завъртяха в кръг. Вождът изкрещя и изпъчи гърди. Девлин изръмжа дълбоко в гърлото си. Първобитно, страховито.

Вождът започна пръв. Размаха копието си, а смъртоносният му каменен край бе насочен към Девлин. Девлин отскочи настрана и удари с ножа си вожда, оставяйки червена следа по ребрата му. Девлин можеше да убие в този момент, но вместо това бе предпочел само да нарани.

— Недей, Девлин! — шепнеше Кейт. Девлин не трябваше да проявява милост. Този дивак щеше да използва това, за да го убие.

Вождът се хвърли с цялата си сила към Девлин. Той отстъпи с едно леко движение. Острието му се сведе и преряза копието. Вождът погледна негодното си оръжие, след това се взря в Девлин, заудря гърдите си, зарева, отказа да се предаде. Хвърли се и обви със силните си ръце кръста на Девлин. Главата на Девлин нечовешки се изпъна назад, когато вождът го вдигна над земята, стискайки кръста му, опитвайки се да счупи гръбнака му.

Кейт извика и се втурна към Девлин през бариерата от индианци. Те я събориха в праха, извън барикадата си.

Девлин заудря с двете си ръце гърба на вожда. Той се извиваше под ударите, но не изпускаше жертвата си. Понесе Девлин навътре в реката. Така прегърнати в смъртна хватка, те потънаха в развълнуваните води.

Кейт се изправи на крака. Загледа реката, в която се отразяваха пламъците. Индианците пееха монотонно все по-силно и по-силно, клатейки се на петите си. На другия бряг тя забеляза движение. Няколко дълги, тъмни дънера оживяха, изваждаха къси крака и се спускаха във водата. Алигатори!

Девлин и вождът се показаха на повърхността. Вождът бе стиснал гърлото на Девлин. Той изтръгваше живота му:

— Девлин! — извика тя, когато те потънаха пак под тъмната повърхност.

Нещо изпляска във водата. Тя видя дълга опашка и светещи като въглени очи. Алигаторът се бе отправил към жертвата си.

— Господи — прошепна тя, притиснала с ръка сърцето си.

Тя се запрепъва към реката. Водата се въртеше и удряше в краката ѝ, като че ли вреше. Ужасни викове раздраха въздуха. Пламъците осветиха алените петна, появили се по водната повърхност. Един последен вик и после нищо, освен плясъка на борбата.

Водната повърхност се набразди. Един мъж се отправи към брега. Висок мъж с бяла кожа се измъкна от тъмните води.

— Девлин! — на Кейт ѝ се стори, че крещи като луда, но звукът, който излезе от устата ѝ, бе само тих шепот.

Индианците се разделиха при приближаването му. Притиснаха лица в земята, изплашени, че Девлин може да ги умъртви с поглед.

— Кейт! — Девлин разтвори ръце.

Тя се хвърли в прегръдката му. Той я притисна към себе си, закриляйки я от диваците, които започнаха да ги наобикалят.

— Добре ли си? — той я дръпна назад и се взря в лицето ѝ.

Тя кимна.

— Как ме намери?

— Проследих те в джунглата. Те бяха твърде много, за да се изправя лице в лице с тях, затова избрах този нетрадиционен начин.

— Помислих си, че ще те убие.

— Да, и на мене ми хрумна същата мисъл — той погледна над главата ѝ към индианците, които се приближаваха. — Изглежда още не сме избегнали опасността.

— Какво ще правим? — попита тя, стягайки ръката си около кръста му.

Девлин измъкна ножа си и го обърна така, че да улови светлината от огъня. Единствената му надежда беше да идват един по един. Иначе двамата с Кейт нямаха шанс.

Индианците паднаха на колене, мърморейки, а гласовете им издаваха страх. Въпреки че диалектът се различаваше от този, който знаеше, Девлин разбираше какво говорят.

— Те са Курая — като продължи да слуша брътвежите им, той започна да се усмихва, след това се разсмя.

Кейт го погледна с широко отворени сини очи.

— Не, не съм полудял — каза той в отговор на безмълвния ѝ въпрос.

— Какво има?

— Изглежда нашите приятели ме смятат за бог. Вярваш ли в това?

— Да! — прошепна Кейт и затвори очи.

Тонът на гласа ѝ издаваше копнеж. Тя се притискаше в него и намираще успокоение в близостта му. Той получаваше собственото си успокоение да я има до себе си. Пренебрегнал присъстващите туземци, той се отдаде на собствения си копнеж, притискаше я, допираше буза до косата ѝ.

— Ще ни пуснат ли? — попита тя, а думите ѝ звучаха срещу гърдите му.

— Няма къде да ходим тази нощ — галеше косите ѝ.

— Тук ли трябва да останем? — попита тя и го погледна.

— Няма да позволя нищо да ти се случи, Кейт. Вярваш ли ми?

— Разбира се, че ти вярвам. Ако има някой, който може да ни измъкне живи оттук, това си ти, Девлин Маккейн!

Силата на нейната вяра го изненада. Никой не бе вярвал в него преди. Никой. И той щеше да направи всичко според силите си, за да оправдае тази вяра.

Той погледна туземците. С няколко думи ги вдигна на крака. Те бяха много щастливи да осигурят на речния бог колиба и храна, и всичко, което пожелае.

Кейт стискаше ръката на Девлин, докато туземците ги водеха към една от колибите, за която Девлин подозираше, че е принадлежала на вожд. С изострения си покрив, хижата приличаше на кратер на вулкан, покрит с листа. От стълбове до стените висяха хамаци.

Малък огън гореше в средата на колибата и димът излизаше през отвора на покрива. След като влязоха, индианците закрещяха по жените и децата, които бяха вътре в колибата. Те изгониха четирите жени, всяка от които държеше или дърпаше пищящо дете. Кейт погледна Девлин. Тя беше толкова объркана, колкото сигурно е била Алиса в Огледалния свят.

Ръката ѝ се отпусна, след това стисна неговата. Тя гледаше нещо в ъгъла на хижата, малки кафяви предмети, с кичури черна коса по тях.

— О небеса! Глави — тя притисна буза в рамото на Девлин. — Това са глави.

— Те взимат главите, за да държат в подчинение душите на враговете си — Девлин погали рамото ѝ. — Ти си виждала мумии,

нали?

Тя кимна, без да го погледне. Усещаше ужаса ѝ, вътрешната борба, която водеше, за да победи страха си.

— Те не са по-опасни от мумиите. Ти нали не се страхуваш от мумии?

— Не.

— Седни до мене — той седна на мръсния под с гръб към огъня.

Тя го последва, като седна плътно до него, бедрото ѝ опираше в неговото, рамото ѝ докосваше неговото. Гърдите ѝ го докосваха отстрани, усещаше нежния ѝ дъх да затопля кожата му и едвам се удържаше да не я вземе в прегръдките си.

Индианците донесоха купи, пълни с печени макашера — вид сладки картофи, кратуни с кашери — силна, местна бира и три изпечени мутуми — диви пуйки, две, от които Девлин им върна да си разделят. Когато стана ясно, че преданите индианци искат да останат и да гледат как яде новият им бог, Девлин ги отпрати с рязка команда. Те се измъкнаха от колибата и ги оставиха сами.

Кейт кръстоса крака до него. Лицето ѝ бе бледо.

— Кейт — той искаше да я прегърне, но знаеше, че не бива. Ако пак я вземеше в прегръдките си, ако пак почувстваше тялото ѝ, нямаше да може да удържи страстта си, която бушуваше в него като див звяр, който иска да бъде освободен. — Всичко е наред, любима. Ти си в безопасност.

— Първо си помислих, че те са канибали. После разбрах какво искат да направят с мене. Ако не беше дошъл... — гласът ѝ се превърна в стон.

— Те няма да те докоснат повече, кълна се — той постави длан на бузата ѝ.

— Никога не съм била толкова безпомощна.

— Това е така, защото наоколо няма писалка или мастилница — каза той с надеждата да я разведри.

— Искях да съм силна. Винаги съм се възхищавала на силата. Но бях толкова изплашена.

Той вдигна брадичката ѝ. Когато го погледна, в очите ѝ имаше сълзи.

— Искаш ли да узнаеш една тайна?

Тя кимна и една сълза се търколи по бузата ѝ. Той плъзна палеца си и улови блестящата капчица.

— Не бях на себе си от страх — беше ужасен, че няма да стигне до нея навреме. Страхуваше се, че ще я изнасят, както правеха с всяка заловена жена. Беше свидетел как цяло племе от тридесет мъже изнасили шест жени, пленени при нападение.

— Тебе те е било страх? — тя изглеждаше шокирана от тази мисъл.

— Сърцето ми биеше като барабан. Не го ли чу?

Тя се усмихна.

— Ти ми се подиграваш.

О, колко обичаше усмивката ѝ.

— Може би малко.

— Ще ме прегърнеш ли?

Не! Не можеше. Това щеше да бъде гибелно.

— Моля те, прегърни ме само за малко.

Молбата беше толкова нежна, така изпълнена с нужда. Той погледна през рамо. Грешка!

— Кейт — прошепна той и обви с ръка гърба ѝ.

Тя се притисна в него, постави ръце около врата му, стремяща се към него, като че ли я гонеха хиляди демони, като че ли можеше да избяга в прегръдките му. Той я взе в скута си, залюля я. Опита се да не обръща внимание на болката в слабините си. Нали тя се чувстваше толкова добре в прегръдките му, така му вярваше.

Уханието на рози все още се излъчваше от косата ѝ. Тя беше топла, нежна, подканяща. Боже, как копнееше да се изгуби в топлината ѝ. Той стисна зъби.

— Чувствам се сигурна в прегръдките ти — прошепна тя, докосвайки с устни рамото му.

Тя му вярваше. Доверяваше му се с невинността на дете. Но ако знаеше каква могъща страст го изгаряше, никога нямаше да седи така в скута му.

Тя обърна глава и притисна устни върху врата му.

— Кожата ти мирише различно — прошепна тя, а дъхът ѝ пареше кожата му.

— Това е сок от барбаско, един храст — дали тя имаше представа какво му причинява. — Някои индиански племена го използват, за да

убиват риба. Алигаторите мразят мириса му.

— Хитро, но повече ми харесва сандаловото дърво.

Тя беше забелязала мириса на сапуна му. Той се усмихна и погали тила ѝ. Тя отново се притисна в него, докосвайки с бедрото си пулсиращия израз на желанието му към нея, желание и нужда, които не можеше да скрие. Тя щеше да го усети. Беше като кокал, подпрян в крака ѝ.

Щеше да я шокира, да я изплаши. Тя щеше да се отдръпне от него. Щеше да го гледа с презрение. Но тя не направи нищо, за да се отдръпне от уютната защита, която ѝ даваше прегръдката му.

— Кажи ми, защо не ме харесваш? — той едва чу гласа ѝ.

Тя изобщо нямаше представа. Не разбираше, че само един неин поглед събуждаше чувствата му. Любов, страст, яд, желание. Болезнено желание да я прегръща, да я обича, да освободи пулсиращата страст. Яд, защото никога нямаше да я има. Вибриращ, изпепеляващ яд, че не е достатъчно добър за нея. Как можеше да очаква тя да разбере, като и той не разбираше.

— Мислиш ме за превзета, затова ли не ме харесваш?

— Така ли мислиш, Кейт, че не те харесвам?

Без да го погледне, тя кимна с глава.

— Ти ме избягваш. Понякога си мисля, че искаш да ме изхвърлиш от кануто, понеже повече не издържаш да ме гледаш.

Той пое дълбоко въздух.

— Може би да те гледам ми харесва прекалено много.

Той почувства, че тя пое въздух и го задържа. Отпусна се назад в ръцете му. Погледна го с ясните си сини очи и в този момент той знаеше, че тя може да види вътре в него, като че тялото му бе стъклената обвивка на водовъртеж от горещи чувства.

Бузите ѝ се зачервиха. Усмивка се плъзна по устните ѝ и запали светлина в очите ѝ. Тя разтвори устни, като че искаше да каже нещо. Той се молеше да не го прави. Ненавиждаше думите, знаейки, че цял се е изложил на показ.

Силни крясъци пред входа го спасиха от унижението. Индианците водеха три млади момичета, които му предложиха. Девлин благодари и отказа, въпреки че не бе имал жена от толкова време. Извини се, че тази нощ иска само своята жена. Момичетата зароптаха, но мъжете им закрепяха и ги заплашиха с бой.

— Те ти ги предлагаха, нали? — попита Кейт, когато останаха сами.

— Това се смята за добри обноски.

— Разбирам.

Кейт се изви в скута му. Това усещане го накара да се свие от болка. Не успя да задържи един стон, който се изплъзна от устните му. Кейт се обърна към него и видя възбудената му плът, преди той да успее да стисне с бедра изтерзания си орган.

Тя седна на няколко крачки с гръб към един хамак, като простря крака пред себе си.

— Смяташ ли, че жените са само предмети, които могат да бъдат изхвърляни според прищевките на мъжа?

— Жените са ценни със своето предопределение. Те осигуряват потомство чрез женитбата, потвърждават мирни споразумения...

— Жените тук са собственост, с която се разпорежда мъжът.

Девлин въздъхна.

— Това не е цивилизована страна, Кейт.

Тя гледаше ръцете си.

— Не съм сигурна, че нашата култура е по-различна. Карат жените да се женят, за да осъществят връзка между две семейства. Жената губи и малкото си права след женитбата. Ние не можем да гласуваме, да заемаме отговорни постове. Трябва да бъдем само украшение в дома на мъжа. Мъжете все още третираат жените като предмети.

— Всички мъже ли?

Тя го погледна.

— Повечето.

— А Остин Синклеър? Той по-различен ли е от останалите мъже?

— Да. Той се отнася с мен като с човешко същество.

„А обичаш ли го?“, искаше да попита той, но замълча.

Дори и да не обичаше Остин, тя все още беше недостижима.

— Още не съм ти благодарила, че ме спаси — каза тя усмихната.

— Няма нужда да ми благодариш. Просто изпълнявах това, за което съм нает.

— Струва ми се, че да се хвърлиш във водопада преминава границите на всички задължения.

— Не ме мисли за нещо, което не съм.

— Разбирам. Ти все още не искаш да бъдеш ничий герой.

— Точно така!

— Е, мистър Маккейн, страхувам се, че трябва да заживееш с мисълта, че си мой герой.

Девлин се загледа в печената птица. Неин герой. Това нямаше да продължи дълго. В Лондон тя щеше да го види такъв, какъвто беше — бяла отрепка.

— Това, което свиреше, като излезе от водата, Вивалди ли беше?

— Да — той отпи от каширито. — Искях да им направя голямо впечатление. Някои племена боготворят лудостта — и точно сега дамата го караше да полудява.

— Сам ли се научи да свириш?

— Не — той откъсна крака на пуйката и започна да яде от месото.

— Къде се научи?

— Има ли значение?

— Познавам те от седмици и все още не знам нищо за тебе.

— Защо искаш да знаеш за мене?

— Мислех си, че можем да бъдем приятели — каза тя, преди да отпие от кратуната, която беше взела. — И все още бих искала да чуя за музикалната ти кариера.

— Музикалната ми кариера — той се загледа в опеченото парче месо в ръцете си. Защо да не ѝ каже? След като разбере за него, ще се откаже завинаги от желанието си да се сприятеляват. Щом разбере, ще ѝ се иска да бъде на миля от него. Беше по-добре да разруши илюзиите за герои в бляскави брони още сега.

— Една жена ми даваше уроци. Когато бях на четиринадесет, тя ме измъкна от конюшните си и ми даде стая в чудесната си къща на Пето Авеню. Даде ми дрехи и ме научи на добри обноски, как да играя шах и да се държа като джентълмен. Тя беше вдовица, но млада, не повече от тридесет и три годишна. Досещах се. Никога не ми бе казвала. Мислех, че тази красива жена с ухаещи на чисто дрехи и чудесна къща ме осиновява — той бе изненадан, че тя го иска. За първи път в живота му някой искаше да му даде дом. Жалко, че бе само илюзия.

Той завъртя ножа в ръце, оставяйки светлината на огъня да танцува по острието му.

— Една нощ, след като бях живял няколко месеца в къщата ѝ, тя дойде в спалнята ми. Носеше тъмночервена копринена роба. Тръгна към мене, като ми позволи да видя краката ѝ — дълги и бели. Под робата беше гола — той пое дълбоко дъх. Дори след толкова години не можеше да забрави болката и унижението. — Спомням си, че каза: „Не се страхувай от мен!“ И ми показа какво иска. Научи ме как да ѝ доставям удоволствие. И аз го правех, но не знаех какво наистина иска. Месеци наред тя идваше в спалнята ми всяка вечер.

— Ти обичаше ли я?

— Обожавах я. Когато ме помоли да доставя удоволствие на една от приятелките ѝ, аз го направих. Правех го и всяка нощ, когато довеждаше някой в стаята ми. Понякога тя гледаше, понякога се присъединяваше към нас. Правех всичко, което искаше, бях сляп и глух за всичко, освен за тази жена — той беше толкова благодарен, че тя го е избрала, толкова благодарен, че го обича, толкова невероятно наивен. — Никога не съм знаел рождения си ден. Тя реши да си избера рожден ден и да го отпразнуваме. Живях при нея почти година. И така си избрах този ден от май, в който ме бе взела от конюшните — шестнадесети май. Когато денят дойде отпразнувахме с голяма торта. Тя ми подари златен джобен часовник, който свиреше „Für Elise“, когато се отвореше капака. Никога не съм бил по-щастлив в живота си. Тази нощ тя доведе мъж в стаята ми. Каза ми, че ако я обичам, ще направя каквото иска приятелят ѝ от мен.

Зад гърба му Кейт се размърда. Той чу лекото ѝ дишане. И знаеше, че бавно смъква блестящата рицарска броня.

— Никога не съм знаел, че стават такива неща. Не си бях представял, че момчета могат да бъдат използвани като жени. Спомням си, че я гледах на газената лампа. Спомням си гласа ѝ, който ме караше да коленича върху леглото, да се опра на ръце и колене. Спомням си мига, в който разбрах, че тя не ме е обичала, а само ме е използвала. Когато този мъж докосна рамото ми, аз минах покрай него и избягах.

— Никога недей да обвиняваш себе си, за нейните грехове — той погледна през рамо, сърцето му не вярваше на това, което чува ушите му. Той видя нежност в очите ѝ. — И моля те, не ме гледай така! Въпреки че си озадачен, че те разбирам, въпреки че очакваш да ти

обърна гръб затова, което ти се е случило като момче, когато ме опознаеш по-добре, ще разбереш, че не съм толкова плиткоумна.

Той се премести към нея — подсъзнателно движение, което не довърши. Той се бореше с желанието да я прегърне, чувстваше се задължен да я предпази от насилието на собствения си глад за жена.

Извърна се от нея, стана и втъкна ножа в ножницата, с ядовитото движение.

— Никой няма да те безпокои тази нощ, Кейт — той не я гледаше, докато говореше. Не можеше. Тя го изкушаваше. — Имаш думата ми. Утре ще поемем нагоре по реката. Ще те върна на баща ти, обещавам ти.

Кейт гледаше как Девлин излиза. Тя се отпусна до стълба, останала без дъх. Кожата ѝ гореше, като че ли бе стояла твърде дълго гола под силното слънце.

Той щеше да я пази. Беше сигурна в това. Девлин щеше да я пази от индианците. Щеше да я пази от желанието, което знаеше, че разпалва в него. Желанието, което беше усетила в напрегнатите мускули на ръцете му, когато я прегръщаше. Желанието, което беше усетила като огнен меч, допрян до бедрото ѝ. Но тя не беше сигурна, че иска да бъде предпазена, най-вече от един властен, езически бог.

Той можеше да я вземе тази нощ. Можеше да прави любов с нея и нямаше да има кого да обвини, освен себе си. Трябваше да направи нещо Девлин да не прави любов с тези хубави момичета, които диваците му предложиха. Трябваше да се люби с него, тук, в тази ужасна, малка колиба. Ако ѝ беше подал и най-малкия знак, тя щеше да се разтопи в прегръдките му.

Но той беше джентълмен.

Тя усещаше, че ще се пръсне от чувствата, които се бяха натрупали в нея. Какво ѝ ставаше? Трябваше да е щастлива, че той не се бе възползвал от случая. Трябваше да изпитва облекчение. Не трябваше да седи тук и да размишлява, дали да не тръгне след него. Но тя правеше тъкмо това.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

„Единствените хора на земята.“ Не беше трудно да го повярва човек, мислеше си Кейт, докато вървеше след Девлин, който проправяше пътя им през гъстата гора. При всяка стъпка в краката ѝ се преплитаха лиани и папрати, а обувките ѝ потъваха в гниещите листа, които покриваха земята. На места, въпреки дебелината покривка, на повърхността избиваше кал.

Дъждът биеше по живия балдахин от листа над главите им, преминаваше през него и ги заливаше с топлите си струи. Кейт вече беше мокра до мозъка на костите си. Всеки разумен човек би се опитал да се приюти някъде от този потоп, мислеше си тя, вперила поглед в гърба на Девлин. По-точно, всеки човек в Англия, тук обаче никоя дейност не се прекъсваше заради някакъв си дъжд. Може би защото това беше нещо, също толкова обичайно за тази страна, както мъглата за Англия, дори още по-обичайно, защото валеше по няколко пъти на ден.

Подгизналата бяла памучна риза на Девлин се опъваше на гърба му при всяко негово движение, докато боравеше с дългия си нож — сечеше лианите и храстите, които се изпречваха на пътя им. Острата им миризма изпълваше влажния въздух, който беше толкова тежък и плътен, че младата жена едва успяваше да диша. Девлин се беше облякъл скоро след като излязоха от селото тази сутрин и тя беше сигурна, че този жест се дължеше на нейното присъствие. Искаше ѝ се да му каже, че не беше нужно да го прави. Всъщност нямаше нищо против голотата му. Тук тя не беше неуместна, напротив, беше нещо напълно естествено и в реда на нещата — най-подходящото облекло за придвижване през джунглата.

Кейт избърса с опакото на ръката мокрото си чело. Дрехите бяха залепнали по тялото ѝ и дразнеха кожата ѝ при всяко движение. Единствено гордостта я възпираше да помоли за няколко минути почивка, няколко минути, през които да се скрие от проливния дъжд.

Гордостта беше тази, която движеше краката ѝ, крака, които през последните няколко часа се бяха превърнали в подгизнала гъба.

„Едно, две, три, четири.“ Повтаряше наум тези няколко думи отново и отново, вдигайки единия крак, а после другия. Над изумрудензеления балдахин над главата им отново проблесна светкавица и за кратък миг освети в сребристо Девлин. Изтреця гръмотевица. Младият мъж пред нея обаче като че не забелязваше бурята.

„Едно, две, три, четири.“ Походът им беше започнал призори, когато бяха излезли от село Курая. И оттогава бяха вървели непрекъснато, следвайки един от ръкавите на реката, който лъкатушно се изкачваше нагоре към водопадите, от време на време им се беше налагало да пълзят на четири крака.

„Едно, две, три...“ Тя се блъсна в гърба на Девлин.

— Извинявай. Не разбрах, че си спрял.

Той килна назад шапката си, от периферията ѝ плисна вода, погледна я и смръщи тъмните си вежди.

— Защо не ми каза, че всеки момент е можело да припаднеш?

Сега, след като вече бяха спрели, краката ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да напрегне всичките си сили, за да не се строполи в локвата пред Девлин. Тя се опита да изправи гръбнак и откри, че гърбът ѝ се е схванал.

— Добре съм.

— Виждам, че си добре.

И той я обхвана с ръка през кръста.

— Няма нужда да ме носиш.

Младият мъж я вдигна и постави ръцете ѝ върху раменете си.

— Мога да се справя и сама.

— Струва ми се, че не съм срещал по-голям инат от теб, професоре.

— Не съм инат.

Тя затвори очи, чувствайки се на сигурно място в обятията му. С едната си ръка той я притискаше към тялото си, с другата проправяше път през гъстата растителност с помощта на ножа си. Вибрациите, причинени от всяка негова стъпка, се предаваха от неговото тяло на нейното. Мускулите на гръдния му кош се триеха в гърдите ѝ — силни, трептящи. Устните ѝ се допираха в извивката на врата му — мокър,

солен. Уханието на кожата му, с мирис на мускус, дразнеше обонянието ѝ при всяко вдишване.

Мъж и жена. Единствените хора на земята, помисли тя, като се притискаше към него и търсеше подслон в обятията му.

След около час, който ѝ се стори безкрайно дълъг, дъждът най-после спря, все едно сам Господ беше затворил някакъв кран. През гъстите клони започнаха да се прокрадват слънчеви лъчи и да рисуват златни линии във въздуха, който беше толкова влажен, сякаш обгръщаше в тежка мантия цялото ѝ тяло. Мокрите дрехи жулеха кожата ѝ. А Девлин все така, без да спира, напредваше през гората. Този човек никога ли не се уморяваше?

Младият мъж спря, чак когато стигнаха разширението на притока — това беше изворът му. Ръкавът се отделяше от течащата пред тях река, падаше върху остри скали, изсипваше се от тях, образуваше малко езеро и чак тогава, поуспокоен, поемаше лъкатушещия си път през джунглата и отново се вливаше в реката при водопадите. След като бяха вървели цял ден, бяха изминали едва половината от разстоянието, което ги делеше от въпросните водопади.

— Постарай се да не падаш във водата.

Младият мъж внимателно я постави върху тясната пясъчна ивица край езерото.

— Може ли да се изкъпя? — попита тя, вперила поглед в прозрачната вода. Дребните капки, които пръскаха от малките водопади наоколо, освежаваха приятно бузите ѝ.

— По-късно.

— О, първо трябва да се свърши работата.

Кейт се опитваше да се задържи права, приличаше на марионетка със скъсани конци.

Две силни ръце, поставени на раменете ѝ, ѝ помогнаха да възстанови равновесието си. Тя вдигна поглед. Той се усмихваше, а очите му бяха пълни с нежност. Прекрасна. Опустошителна. Дали знаеше колко опустошителна можеше да бъде усмивката му? Искаше ѝ се да докосне тази усмивка, да усети извивката на устните му под пръстите си.

— Почини си, докато направя лагера.

Тя седна, без да сваля поглед от него, проследяваше всяко негово движение. Приличаше на ягуар, изтъкан от сила, гъвкавост и грация.

Младият мъж почисти едно малко пространство от клони и лиани, и ги натрупа край реката.

Слънцето се прокрадваше през гъстата листна маса над главите им, проблясваше в пенещата се наоколо вода. Тя потопи ръце в езерото, наплица лицето и врата си, и остави водата да потече надолу по гърба и между гърдите ѝ. Прекрасно. Толкова прохладно. Може би той няма да забележи, ако съблече блузката си, помисли тя, издърпвайки мокрия памучен плат от панталона си. Идеята беше наистина много привлекателна, но някакъв остатък от чувството ѝ за благоприличие ѝ отказваше тази свобода.

Кейт развърза връвта, която Девлин ѝ беше направил от лиани, за да завързва блузата си, изля няколко шепи вода под износената камизолка върху разголените си гърди, напръска с вода мишниците, врата. Това обаче не облекчи особено пренапрегнатите ѝ мускули.

Тя се отпусна върху пясъка, легна на една страна и подпря глава върху ръката си. Трябваше да му помогне. Щеше да го направи, само искаше първо малко да си почине. Няколко минути, не повече. Клепачите ѝ се затвориха сами. Щеше да се отпусне за четири-пет минутки.

„Заспала е дълбоко“, помисли си Девлин, обръщайки се да погледне към мястото, където беше легнала Кейт. Разбираше добре изтощението ѝ. Той самият се чувстваше изчерпан, а беше свикнал с жегата и влагата. Не му се искаше да ѝ дава зор, но колкото по-малко ноци щяха да прекарат сами в джунглата, толкова по-добре щеше да бъде за всички.

Младият мъж отрязва четири бамбукови пръчки и ги заби в пясъка с помощта на един плосък камък, постави двете по-дълги, високи около метър и осемдесет, в единия край, а по-късите, около метър и двадесет, в противоположния. Свърза четирите кола с пръчки и лиани, и покри съоръжението с дълги листа от бананова палма. След като натрупа и върху пода бананови листа, той се приближи до Кейт.

„Спи като бебе“, помисли той, махайки мокро кичурче коса от бузата ѝ. Тя се раздвижи от допира на ръката му, завря устни в дланта му, дъхът ѝ минаваше като топла струйка край китката му. Гърлото на Девлин се сви от вълнение. Желанието пулсираше във вените му,

горещото, непрекъснато нарастващо желание да притежава тази жена. Искаше да я вземе в обятията си. Искаше да я усети, да почувства допира на кожата ѝ, да погали всеки сантиметър от тялото ѝ.

„Отсега нататък ти ще бъдеш моя герой.“ Думите ѝ отекваха в съзнанието му. Тя му вярваше. Зависеше от него, той трябваше да я върне при баща ѝ. В спомените му изплува усмихнатото лице на Фредерик Уитмор. Доверие. Вяра. Девлин не можеше да ги предаде.

Той я вдигна на ръце, за да я занесе в подслона, който беше направил. Щеше да я приюти там, докато той самият се погрижи за вечерята им. Кейт изглеждаше толкова малка, толкова крехка и деликатна в ръцете му. Пъпка от розов цвят, попаднала в джунглата. Розова пъпка, която щеше да опази, каквото и да му струваше това.

Сладката миризма на прясно откъснатите листа го посрещна веднага щом влезе в малкия подслон. Тя се притисна в него, обърна лице към рамото му, сграбчи единия край на разкопчаната му риза, когато я постави върху ухаещите зелени листа. Внимателно освободи ризата си. Тя изохка в знак на протест, устните ѝ се закръглиха в изкусителна муцунка.

Той усети как всичките му добри намерения се разбунтуваха, сритани от острите токове на изгарящото го желание. Девлин погали бузата ѝ. Приблужи се съвсем близо до нея, тя го привличаше като магнит, и наведе глава така, че да усеща дъха ѝ по устните си. Би било толкова лесно да я прелъсти и да получи това, от което се нуждаеше. Толкова лесно да предаде и двамата.

Отдръпна се и отново седна на петите си като дишаше учестено. Дрехите ѝ бяха мокри, бялата памучна тъкан беше прилепнала по кожата ѝ, очертавайки извивката на гърдите ѝ, зърната ѝ приличаха на розови сенки под тънкия плат. През разтворените краища на ризата ѝ можеше да види червени следи над камизолката — там, където мокрият плат беше ожулил нежната кожа. Ако не съблечеше тези прогизнали дрехи, до сутринта щеше да бъде цялата изранена.

— Кейт — нежно отмахна падналите върху слепоочието ѝ коси, — събуди се, скъпа.

Тя изохка и обърна глава.

Явно трябваше да се откаже от тази работа. Изранената кожа не беше нищо в сравнение с душевната болка, която го разкъсваше.

Девлин понечи да се отдръпне, но мисълта за това, как щеше да се чувства на другата сутрин Кейт, го накара да се върне.

— Дявол да го вземе!

Той припряно събу обувките и чорапите ѝ. Ръцете му трепереха, докато разкопчаваше панталона ѝ. А тя продължаваше да спи.

— Кучешки късмет.

Младият мъж измъкна ризата и камизолката ѝ, като се опитваше да не гледа закръглените ѝ форми. Чувстваше се като хванат в капан, останал насаме в тази пустош с единствената жена, която желаше повече от всичко на света. Беше толкова близо до нея, но не можеше да я има.

— Скапан кучешки късмет.

Издърпа панталона ѝ. Обримчените с дантела гащи бяха украсени с розички. Ръцете му усещаха топлината на тялото ѝ през тях.

— Господ да ни е на помощ и на двамата.

След това я покри с бананови листа. Взе мокрите ѝ дрехи и изскочи от колибата с такава скорост, като че цяло племе ловци на човешки глави беше по петите му.

Кейт се обърна и се протегна, бузата ѝ се отърка в нещо хладно и гладко, до все още ненапълно разбуденото ѝ обоняние достигна сладниково ухание.

— Девлин — прошепна тя, протегна ръка и заопипва наоколо по дюшека от листа, търсейки младия мъж, но откри, че не е край нея.

Значи само беше сънувала, помисли тя и отвори очи. Беше сънувала, че силните му ръце я бяха прегърнали здраво.

Кейт седна и запримигва, като се опитваше да дойде на себе си. Намираще се в някаква малка колиба, а отвън се процеждаше светлина, очевидно от огън, който беше достатъчно близко, за да я стопли. Златните отблясъци играеха по голите ѝ гърди.

— Боже Господи! — прошепна тя и кръстоса ръце пред гърдата си.

През отвора на колибата видя Девлин Маккейн. Огънят осветяваше наоколо и образуваше нещо като златен кръг — кръг, който даряваше топлина в студената нощ наред джунглата. Девлин седеше

по турски почти в центъра на този кръг. Панталонът беше единственото му облекло. Светлината галеше лицето му, раменете, гърдите, голата му кожа, от които се излъчваше толкова жизненост.

Държеше над огъня пръчка и пламъците ближеха нанизаната на нея тлъста риба. До него в пясъка бяха забити други две пръчки. Помежду им беше праметната лиана и върху нея бяха окачени неговата риза и нейния панталон, блуза, камизолка и обримчените с дантела гащи.

— Гладна ли си? — попита той, без да се обръща.

Младата жена грабна един от пръснатите наоколо, бананови листа, притисна го до гърдите си. С друг скри корема си и надникна от колибата.

— Мистър Маккейн, дрехите ми.

Той погледна към колибата и на устните му се изписа усмивка, като я видя.

— Някога познавах една жена, която танцуваше с ветрила в Сан Франциско. Тя наистина знаеше как да възбуди един мъж. Всяка нощ цялото заведение започваше да ѝ вика да хвърли ветрилата.

Бузите ѝ пламнаха.

— Мистър Маккейн, донесете ми дрехите, ако обичате.

— Значи все още не искаш да ставаш туземка?

В дълбокия му звучен глас се прокрадваха шеговити нотки.

— Съвсем не.

— Добре.

Той постави рибата върху един бананов лист, взе дрехите ѝ от „въжето“ и ги праметна през ръката си една по една. Когато стигна до гащите ѝ, той се обърна към нея и се усмихна закачливо.

— Е, професоре, не съм очаквал, че криеш дантелки и розички под панталона си.

Кейт видя как Девлин погали с палец едно от розовите цветчета върху единия крачол на кюлотите ѝ, като че ли те бяха живо същество. В същия момент с нея стана нещо необяснимо и връхчетата на гърдите ѝ настръхнаха:

— Фактът, че нося панталон, не ме прави по-малко жена, мистър Маккейн.

Той се приближи и Кейт отстъпи крачка назад в тъмната колиба. Нямаше къде да се скрие. Погледът на младия мъж започна да слиза

надолу към гърдите ѝ. Тя беше притиснала толкова силно банановия лист към себе си, че над него плътта ѝ се беше издула.

— И сам виждам, че сте стопроцентова жена, мис Уитмор.

— О! — пошепна тя.

Той пусна дрехите ѝ върху листата, които покриваха пода на колибата до самия ѝ вход. Голото му рамо се допря за миг до ръката ѝ. Ефектът беше незабавен, подобен на светкавица, от която дъхът ѝ секна. Кейт настръхна и се дръпна към стената на колибата така рязко, че замалко щеше да събори паянтовата постройка.

Девлин я погледна и се усмихна.

— Не се притеснявайте, професоре, не съм насилвал никоя жена да прави нещо против волята си.

Тя го проследи с поглед, докато той се връщаше до огъня. Да, беше сигурна, че никога нямаше да я принуди да стори нещо против волята си. Но какво щеше да стане, ако разбереше, че когато беше до него, волята ѝ я изоставаше?

Докато се обличаше, усети, че дрехите ѝ миришат на речна вода и дим. Очевидно ги беше изпрал.

— Боже Господи — прошепна тя, чувствайки се страшно изложена на показ и в същото време безсрамно възбудена от това. Той я беше съблякъл. Беше видял голото ѝ тяло, беше я докосвал, беше прал дрехите ѝ. Тя пое трескаво дъх. Тялото трепереше от пробягващите в съзнанието ѝ картини. Как щеше да го погледне сега? Тя стоя дълго в тъмната колиба и се опитваше да събере достатъчно смелост, за да се покаже пред него.

— Крайно време беше.

Девлин стана и тръгна към нея, когато я видя да излиза от навеса.

— Вече започнах да си мисля, че се криеш там.

— Искях да пооправя косата си, цялата се е оплела — отвърна тя и пое тесния дървен поднос, който ѝ подаде Девлин.

— Май не си успяла особено.

Нямаше нужда да ѝ казва, че изглежда като вещица. И така си го знаеше.

— Много мило, че си го забелязал.

Той се разсмя. Стана, отдалечи се от огъня, седна на пясъка и се облегна на ствола на една висока палма. Тя се отпусна върху килима от

широки листа, с който Девлин беше покрил земята, достатъчно близо до огъня, за да усеща топлината му върху лицето си.

Кейт подпря подноса, който спътникът ѝ беше издялал от парче сухо дърво, на скута си и се загледа в пламъците. Чувстваше се толкова притеснена, че не смееше нито да го погледне, нито да започне да се храни. Мирисът на печена риба обаче събуди апетита ѝ. Откри, че е страшно изгладняла. Храната беше прекрасна: крехка бяла риба, хрупкава сърцевина от палма, резени зряла сочна папая, толкова вкусна, че тя облизваше всяка капчица, останала по пръстите ѝ.

— Има още, ако си гладна.

Тя го погледна и се усмихна. Девлин държеше в едната ръка ножа си, а в другата — парче дърво, което дялкаше.

— Може би още няколко резена плод.

Той остави ножа и дървото, изправи се и взе една папая от малката купчинка, която беше разположил на бананов лист до корена на палмата. Тя следеше всяко негово движение. Когато младият мъж се приближи, тя вдигна глава, за да не го изпусне от погледа си. Тук, в джунглата, той ѝ се струваше по-висок и по-силен отколкото в лоното на цивилизацията, като че черпеше мощта си от дивата пустош, сред която се намираха.

Той седна върху стъпалата си край нея и започна да реже плода, като поставяше вкусните резени в подноса ѝ. По ръцете му се стичаше сока на папаята. Кейт прокара език по устните си, опитвайки да се пребори със заплашително силното си желание да оближе оранжевите капчици по кожата му. Представяше си, че хваща ръката му, притиска устни до дланта му, прокара език по китката му и се опива от сладко соления вкус на кожата му.

Ужасни, опасни мисли. О, Боже, не би трябвало да има подобни идеи!

— Стига ли?

— Да.

Предостатъчно. Прекалено много. Премного мечтания.

— Благодаря. Всичко беше чудесно.

Той се изправи и изхвърли остатъците от папаята в огъня. Във въздуха полетяха искри.

— Всичко е вкусно, когато си гладен.

Гладен. Да, тя наистина беше гладна, но за неща, които никога не би трябвало да вкухва.

Мястото ли беше виновно? Изолираността ли, пълната ѝ зависимост от този човек ли бяха причината да е толкова увлечена по него? Омаяна. Очарована. Омагьосана. Всички тези думи бяха прекалено слаби, за да могат да изразят това, което чувстваше към него.

Девлин отиде до потока, изми ръцете си и отново седна до палмата.

— Извинявай, че не ти помогнах.

— Просто правя това, за което сте ме наели.

Той измъкна някакъв къс дърво от пясъка до себе си.

Задължение. Тя не беше нищо друго, освен едно задължение. Тя го наблюдаваше, а той продължаваше да си дялка, като че нямаше никаква причина за тревога. Очевидно се чувстваше като у дома си в това диво място. Беше я спасил с риск за собствения си живот, беше се бил с един дивак заради нея и всичко това, само защото трябваше да изпълни задължението си. Заради нищо друго.

От върха наедно дърво се чу гърлен лай. Кейт скочи и разпиля няколко парчета папая върху листата край себе си.

— Маймуни — обясни с усмивка Девлин. — Напълно безопасни.

— Безопасни — повтори тя, като в същото време се бореше със силното си желание да се спусне към него и като малко дете да се сгуши в краката му. — Баща ми сигурно се скита из джунглата и ни търси.

Тя изхвърли плодовете, които беше изтървала, в огъня.

Девлин кимна, без да вдига глава от работата си.

— Не вярвам да стои спокойно при положение, че дъщеря му се е изгубила. Предполагам, че ще се срещнем с тях след два-три дни. Зависи от това колко бързо ще напредваме.

— Надявам се, че са добре.

— На твое място не бих се притеснявал. Те са по-добре екипирани от нас.

Наистина ли беше така? Съмняваше се, че могат да бъдат по-добре екипирани от Девлин Маккейн. Колко от мъжете, които познаваше, биха оцелели в джунглата единствено с помощта на един нож и на мозъка си? Не особено много. Що се отнасяше до нея, тя не

би искала да остане сама с някой друг в този див рай. А той беше с нея единствено заради парите.

Тъй като апетитът ѝ беше изчезнал, Кейт се приближи до потока, хвърли във водата остатъка от плода и изми подноса и ръцете си. Лунната светлина се прокрадваше между дърветата и се отразяваше на повърхността на реката. Прииска ѝ се да се гмурне и да остави течението да отнесе надалеч ужасния смут, който я беше обхванал.

Никога досега не беше се опитвала да привлече някой мъж. И сега, когато се опитваше да стори това, беше претърпяла пълен, ужасен неуспех.

— Банята ти ще трябва да почака до утре сутринта.

Тя погледна назад през рамото си. Девлин я наблюдаваше, изражението му беше непроницаемо.

— Страхувам се, че няма друга възможност.

Тя се изправи и заизтърсва студената вода от ръцете си. Остави подноса на земята до него, след това огледа малкия лагер с надеждата да открие нещо, каквото и да е, което да отвлече мислите ѝ от Девлин Маккейн. Нищо, нито книга, нито някаква игра, никакво развлечение. Всъщност през всичките тези последни седмици, тя напразно се беше опитвала да не мисли за него и всеки път усилията ѝ бяха пропадали.

— Вземи, това ще ти е от полза.

Кейт изви глава, като се питаше дали Девлин не беше прочел мислите ѝ. Той ѝ подаваше някакъв къс дърво. Когато се приближи, тя откри, че дървото беше оформено като гребен с широки зъби. Пое го от ръката му и го заразглежда. Беше изключително грижливо издялан, дръжката му дори беше изработена така, че да пасва на дланта ѝ. Гледайки надолу към добре съобразения с нуждите ѝ подарък, младата жена усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Мистър Маккейн вършеше безупречно работата си. Можеше да я накара да помисли, че не му е безразлична.

— Благодаря — прошепна тя и се обърна с гръб към него.

Отпусна се на килима от листа край огъня и се опита да се пребори с глупавите емоции, които я разкъсваха. Какво значение имаше, дали мисли за нея само като за едно задължение? Кейт хвана един кичур и се опита да прокара гребена през заплетените си коси. Дори така беше по-добре. Напълно служебни отношения. Така нищо не заплашваше сърцето ѝ. Нямахше опасност разни романтични

любовни истории да съспият плановете ѝ. Така беше много по-добре. Гребенът заседна в заплетените златни къдрици, оскуба я и от устните ѝ се отрони едва чуто охкане.

— Ако не внимаваш, ще счупиш гребена.

С угълчето на едното си око Кейт видя, че той тръгна към нея. Крачките му бяха широки и гъвкави, от тях лъхаше сила.

— Остави на мен.

Девлин коленичи зад нея и пое заплетения кичур от ръката ѝ. Тя пое дълбоко въздух и се опита да долови мириса на кожата му.

— Може би просто трябва да използваме ножа ти и да я отрежем.

— Това би било истинско престъпление.

Той се настани на земята зад нея. Гърбът ѝ се наслаждаваше на топлината, която се излъчваше от тялото му.

— Харесва ли ти косата ми?

Изключително внимателно и с безкрайно търпение той започна да разресва сплетените къдрици.

— Харесвам косата ти.

Тя се усмихна, приемайки комплимента му така, както той поемаше косата ѝ в ръцете си — като нещо много ценно, крехко и красиво. Винаги беше презирала жените, които искат да им правят комплименти. А сега тя самата се държеше по същия начин. Странно, как само я беше преобразил той, обръщайки всичко с главата надолу.

Той прокарваше редките зъби на гребена през заплетените кичури, като започваше от долния край, разресваше го внимателно и малко по-малко си проправяше път нагоре. Леко, в никакъв случай не грубо подръпване, никаква болка, никакво оскубване, дълги пръсти, които предпазливо си проправяха път из сплъстените коси, притискайки леко и ритмично скалпа ѝ. Скоро гребенът минаваше свободно през гъстите къдрици, но Девлин продължаваше да реши сипещите се като златен водопад коси.

Кейт затвори очи и се отдаде на удоволствието да усеща допира на пръстите му. Коленете му почти се допираха до бедрата ѝ, дяляха ги само някакви сантиметри. Беше ѝ приятно да стои така и да усеща от едната страна топлината на тялото му, а от другата — на огъня. Искаше ѝ се да се протегне като напечена от слънцето котка.

— Истинско слънце.

Девлин повдигна косите ѝ така, че да отразят светлината на огъня. Не откъсваше поглед от златото, сипещо се между пръстите му. Наблюдаваше играта на светлосенките в златните нишки.

— Слънцето е в косите ти.

Младата жена отметна назад глава. Очите ѝ бяха затворени, а върху пълните ѝ розови устни се беше изписала доволна усмивка. Девлин продължаваше да прокарва гребена през буйния златен водопад, копринените кичури като че оживяваха в ръцете му, докосваха го, галеха голите му гърди. Мускулите му се свиваха в отговор.

Желанието да я има, което не го напускаше нито за миг, се беше разгоряло още по-силно и пулсираше като отворена рана. Той напълни шепата си със злато, потърка бузата си с меката коприна, вдъхна дълбоко излъчващото се от нея ухание на рози. Искаше му се тези коси да се обвият около раменете му. Искаше му се да притисне устни към шията, криеща се под тях.

— Като някоя принцеса от приказките си.

Кейт го погледна през рамото си. Подобната ѝ на слънце коса ограждаше лицето ѝ. Гъстите тъмни мигли потрепнаха, колкото да му дадат възможност да зърне за миг лятната синева, скрита в очите ѝ.

— Мистър Маккейн, не съм предполагала, че зад грубоватата ви външност се крие подобна романтичност.

— Мисля, че всеки от нас крие по нещо.

— Да, но вие не ми оставихте почти нищо от моите тайни.

— Не съм сигурен, че разбирам какво искате да кажете.

Тя се обърна към огъня и скри лице в дългите си коси.

— Вие сте особен човек, мистър Маккейн. Начинът, по който разсъбличате хората, не е особено разпространено явление. Понякога ми се струва, че четете мислите ми. Всичко това ме... смущава.

Девлин продължаваше да реши косите ѝ, които като че сами полепваха по ръцете му. Понякога наистина можеше да види всичко, което ставаше в нея. Имаше достатъчно добра представа за жените, за да може да разпознае желанието, когато го видеше в някоя от тях.

Бавно прокарваше гребена от върха на главата до края на дългите нишки, докосвайки гърба, кръста, бедрата ѝ през златната завеса. Кейт се извиваше в отговор, изпъваше назад рамене, повдигаше леко бедра.

Желание. Тя цялата трептеше от желание. Можеше да го види в начина, по който се раздвижваше, в начина, по който го гледаше,

когато мислеше, че не я забелязва. Можеше да го долови в аромата на кожата ѝ, това топло страстно ухание, издаващо женската възбуда. Не усещаше обаче нищо друго, освен това. Нищо подобно на дълбоките чувства, които изпитваше към нея.

— Защо дойдохте в Бразилия?

— Срегнах един човек, който ми каза, че можем да направим цяло състояние в Бразилия, като промиваме злато.

Младият мъж продължаваше да реши косите ѝ, но знаеше добре, че трябва да спре. Обаче му беше много приятно да усеща сипещите се между пръстите му златни нишки, които топлеха кожата му.

— Нямахме какво да губя, така че си купих билет и тръгнах да диря късмета си.

— В Британското консулство ни казаха, че спътникът ви умрял в джунглата.

Девлин стисна зъби при спомена за разследването, последвало смъртта на Джералд, за пълните с обвинение погледи, отправяни към него, дори след като официално беше признат за невинен.

— Какво друго ви казаха?

— Само че е бил убит от отровна стрела.

— Убиха го, когато се връщаме в Пара. Три дни преди да достигнем цивилизования свят.

— Съжалявам, че настоях толкова да се върнете отново в джунглата. Знам колко мъчително може да бъде това.

— Никой не ме е накарал насила. Няма за какво да съжалявате.

Грабна кичур коса, повдигна го и вдъхна дълбоко уханието на рози, което се излъчваше от него. Човек можеше да се оплете целият в тези копринени нишки и никога да не пожелае, да се освободи от тях.

— Имате ли намерение да останете? В Бразилия, искам да кажа.

— Не. Ще взема дебелия чек, който ми плащате за тази малка екскурзия, и ще си купя парче плодородна земя в Калифорния.

Кейт изправи гръбнак, за да се отдалечи от него.

— Мисля, че няма нужда повече да решите косата ми, мистър Маккейн.

Тя издърпа косите си от ръката му и ги пусна по раменете си, докато говореше.

— Свършихте чудесна работа като я разресахте.

Девлин сбърчи вежди, усетил едва съдържания ѝ гняв. Какво за Бога, беше сторил?

— Беше ми приятно.

— Ако нямате нищо против, вече бих искала да си легна.

Тя се изправи и тръгна към колибата, но се спря на входа ѝ. Продължи да говори, без да го погледне.

— Надявам се, че ви е ясно — не изисквам от вас да спите навън. Разбирам, че трябва да си поделим колибата. Лека нощ.

Девлин се беше втренчил във входа на малкия заслон. Младата жена беше изчезнала в мрака, но той можеше да я чува, да слуша всеки шум, предизвикан от движенията ѝ и търкането на тялото ѝ по банановите листа.

Значи според нея, той можеше да чете мислите ѝ. Точно сега обаче се чувстваше напълно объркан. Тя беше ядосана, дори вбесена, ако беше отгатнал правилно. Но коя беше причината за това, той не би могъл да каже, дори ако от това зависеше живота му.

Девлин хвърли шепа сухи палмови листа и лиани в огъня и се загледа в летящите към тъмното небе искри. Още дълго се вглежда в пламъците, вслушваше се в нощните звуци, в плясъка на удрящата се в скалите вода, в крясъците на птиците и маймуните, в шумоленето, издавано от обръщането на една жена върху меките ухаещи листа. Когато най-после реши, че е заспала, той също влезе в колибата.

Кейт лежеше на една страна, поставила глава върху ръката си, свила едното си коляно до вирнатото си носле. Горска нимфа, спяща в гнездото си. Отблясъците от огъня, които влизаха през входа, придаваха златен нюанс на кожата ѝ.

Той стоя дълго време на прага и я наблюдаваше, като си мислеше какво ли би било, ако можеше да я вземе в обятията си и да я събуди с целувки. Най-после, когато повече не можеше да се бори с изтощението си, той легна до нея. Обърна се на една страна, за да ѝ даде гръб, като ѝ остави възможно най-много място, което не беше чак толкова голямо, предвид малките размери на колибата.

Девлин затвори очи и се опита да забрави, че тя лежи на сантиметри от него, топла и примамлива. Беше започнал да се унася, когато усети допира на топлото ѝ тяло, нежните ѝ гърди сякаш го изгаряха през ризата. Женските бедра, които не би могъл да сбърка с нищо друго, се притиснаха до неговите.

След това Кейт прокара ръка по гърдите му и допря устни до врата му. Дъхът на младия мъж секна от това леко докосване. Сърцето му заседна като буца в гърлото му. Нежните ѝ пръсти се придвижиха до колана на панталона му и спряха там. Дори голямата умора вече не можеше да го спаси от внезапно лумналия в слабините му огън.

— Кейт — прошепна той, макар че нямаше представа как щеше да постъпи, ако тя му отговореше.

Не можеше да си спомни кога за последен път му се беше случило да споделя леглото си с жена, но въпреки това не знаеше какво да прави с нея. Положението беше адски объркано.

Топлата въздишка до врата му беше единствения ѝ отговор. Тя спеше.

Сън. Господ да му е на помощ, явно нямаше да се възползва особено много от това благо тази нощ.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Кейт се протегна блажено в слънчевата лятна утрин. Ябълковата градина се простираше във всички посоки, плодовете бяха огромни, зрели, натежали по дебелите клони, които се бяха огънали така, като че всеки момент щяха да се счупят. Тя беше гладна, много гладна. Ябълките, наобиколили я от всички страни, ѝ кимаха, мамеха я, опитваха се да я докоснат. Ароматът им като че се засилваше още повече от горещото лятно слънце.

Гладът отекваше вътре в нея, подобен на дълбокия зов на църковните камбани в неделно утро. А ябълките се полюляваха от лекия ветреца, истински, големи, блестящи, яркочервени топки. По езика ѝ се разля вкусът на сидра. Гладът я изпълваше, разяждаше я. Когато се приближи, една от ябълките започна да слиза по-надолу — тъмночервена, сочна, зряла, открояваща се ясно между зелените листа. Тя се протегна, за да откъсне лъскавия плод. В мига, в който го докосна обаче, червеният цвят започна да се разтваря, да се размива, да се овлажнява, да капе по дланта ѝ, да се стича по вдигнатата ѝ нагоре ръка. Кръглият плод се обърна на клончето си и започна да се променя в дланта ѝ, както го беше хванала, превръщайки се в глава на змия, от чиито бели зъби капеше кръв.

В този момент тя се стресна и се събуди, останала без дъх от ужаса, парализирал мускулите ѝ и накарал сърцето ѝ да се блъска лудо в гърдите ѝ. Кейт полежа неподвижно известно време, докато дойде на себе си, като се опитваше да се отърси от ужаса си.

Това беше само сън. Сън, предизвикан от глада, страха и змията, която я беше ухапала. Не, било е лиана, така казва Остин. „И все още съм жива в потвърждение на думите му.“

Беше още тъмно. През входа на колибата можеше да види, че огънят все още гореше. Червено-златните пламъци се издигаха нагоре, към тъмното небе. Тя се протегна, за да напипа Девлин, но ръката ѝ се плъзна по студените листа, които му бяха служили за постеля. Нямахше го.

Трябваше да го види. Трябваше да се увери, че не е сама. Опипом излезе от колибата и тръгна да го търси. Наоколо не се виждаше никой. Девлин никога не би я изоставил, мислеше тя, борейки се ужаса, който смразяваше кръвта ѝ, подобно на декемврийски вятър над някое тресавище.

— Девлин, къде си? — прошепна тя, докато се приближаваше към благословената светлина на огъня. Непрестанно се оглеждаше наоколо, като че се опасяваше, че всеки момент отгоре ѝ щеше да се нахвърли самият дявол.

Светлината на огъня стигаше само до първите дървета на гората, неспособна да пробие непрогледната тъмнина и да продължи нататък.

— Девлин!

Отново шепот. Защо шепнеше? Наоколо нямаше никой, когото да стресне, никакво зло, което да събуди, уверяваше сама себе си тя, като се оглеждаше. Въпреки това не смееше да повиши глас. Не искаше никой или нищо да я забележи.

Дрехите на Девлин лежаха на пясъка край реката. Ножът, поставен в калъфа, беше сложен най-отгоре върху купчинката. Кейт се спусна към потока. Нещо се движеше край водопада. Тя се отпусна на колене, приведе се, като се стараеше да стане колкото е възможно помалка и незабележима, и се взря в мрака.

Девлин беше застанал под водопада, опрял длани в скалата, навел глава. Луната посребряваше падащата вода, светлинките играеха по раменете и по извивката на врата му, мятаха се в езерото, сияеха навсякъде около него, охотно се увиваха около бедрата му.

Младата жена се опита да си поеме въздух, но той като че заседна в гърлото ѝ. Неподправената красота на природата подчертаваше още повече дивото съвършенство на формите на този мъж. Дъхът ѝ секна. Гледката, от която не можеше да откъсне поглед, подпали силен огън в тялото ѝ, огън, който прогони и последните остатъци от ледения ужас, сковавал я допреди малко.

Тя се приближи още и се скри зад група храсти, които растяха на самия бряг на реката. Трябваше да го остави, да му позволи да бъде малко сам със себе си. Не беше почтено да го шпионира така. Но при мисълта да се върне сама в студената колиба и да се лиши от красотата на този миг, Кейт реши, че всякакво чувство за собственост ставаше на пух и прах.

Девлин отметна назад глава и изложи ръцете си на струите на падаща от високо вода. Беше изпънал ръце, мускулите на раменете му видимо бяха напрегнати, притискаше длани в скалата. Като че ли нещо го измъчваше и му причиняваше силна болка. На Кейт ѝ се струваше, че усеща страданието му със собствените си сетива. Обзе я непреодолимо желание да може да го утеши.

Тя се изправи. Точно тогава забеляза сянката, движеща се във водата право към Девлин. Лунната светлина освети ясно главата на анакондата и дългото ѝ мускулесто тяло.

— Девлин! — извика тя, но беше твърде късно.

Младият мъж се обърна към нея, но в същия миг змията се уви около краката му. Кейт забеляза изненадата на лицето му и чу тихото изохкване. Змията го събори и двамата паднаха тежко във водата, вдигайки фонтан от сребърни пръски.

— Девлин!

Той изплува на повърхността, като се бореше, за да се освободи от смъртоносните обятия на анакондата. Обхвана с ръце огромната глава на влечугото, но въпреки това то успя да се увие около него още веднъж, този път около гръдния му кош. Ужасен вик — нейният собствен — разцепи въздуха.

Кейт се втурна към мястото, където Девлин беше оставил дрехите си. Сграбчи дръжката на ножа и го измъкна от калъфа му. Стоманеното острие проблесна на лунната светлина. Миг след това тя вече тичаше обратно и прецапа през водата, която я делеше от борещите се.

Стигна до тях, когато змията беше почти успяла да завлече Девлин под повърхността. Видя болката, изписана върху лицето му и чу въздуха, който излизаше със свистене от дробовете му.

— Не! — изкрещя младата жена и заби ножа в тялото на влечугото — веднъж, втори път.

Девлин протегна ръка към нея.

— Ножът — произнесе с усилие той, гласът му чезнеше заедно с излизания от гърдите му въздух.

Кейт обърна тежкото острие и пъкна дръжката му в ръката на спътника си. Змията размята опашката си и я удари по гърдите. Прониза я силна болка, тя залитна назад и падна във водата, която изпълни ноздрите ѝ и като че ли ги изгори с киселина. Показа глава на

повърхността като кашляше. Край нея реката кипеше от ожесточената борба. Скоро водата почервеня.

Младата жена притисна длани от двете страни на главата си и започна да пищи, разтърсена от силна паника и отчаяние. Девлин се показва на повърхността на езерото. Змията се плъзна по тялото му и потъна, така както мракът се стопява и изчезва край изгряващото слънце. Дишаше тежко, извил напред рамене, гърдите му се движеха нагоре-надолу в усилие да си поеме въздух.

— Добре си, слава Богу.

Той размърда устни, но от тях не се чу нищо друго, освен ужасното, мъчително свистене на въздуха.

— Девлин? Добре си, нали?

Той изпъшка, коленете му се подкосиха. Кейт го подхвана с едната ръка здраво през кръста, а с другата обхвана рамото му.

— Не знам за какво си мислеше — рече тя.

Гласът ѝ звучеше остро, разяждан от страха ѝ за него. Преметна ръката му през раменете си.

— Да се къпеш сам посред нощ! Боже Господи, би трябвало да имаш малко повече разум.

Девлин отвърна единствено със заплашителното свистене на въздуха, който влизаше и излизаше от дробовете му. Счупени ребра ли имаше? Или перфориран бял дроб? Боже Господи, какво щеше да прави, ако беше опасно ранен?

Така стигнаха до огъня, където той се свлече на земята и повлече и нея върху килима от палмови листа.

— Девлин!

Тя сграбчи раменете му и се опита да го обърне по гръб. Ако имаше фрактура на ребрата, под влияние на собствената му тежест някое от счупените парчета можеше да се забие в дробовете или сърцето му.

Докато го местеше, от разтворените му устни се изтръгна дълбока дълга въздишка. Той се обърна тежко на гръб, като притисна с тялото си едната си ръка. Огънят осветяваше дългите червени белези по гърдите и кръста му.

Страхът стягаше като в клещи сърцето ѝ. Тя започна да прокарва треперещите си пръсти подред върху всички ребра, опитвайки се така да разбере, дали някое от тях не беше счупено.

— Не можеш да умреш, Девлин Маккейн! Не можеш!

Постепенно силното пулсиране в слепоочията на младия мъж започна да се успокоява. Той идваше на себе си и вече усещаше нежния, внимателен допир на топлите пръсти по кожата си. Отвори очи. Малко по-малко зрението му се проясни и той видя надвесената над него Кейт.

Светлината на огъня играеше по лицето ѝ, придаваше златист оттенък на кожата ѝ с цвят на слонова кост. Изглеждаше загрижена и изпълнена с решимост, веждите ѝ бяха сбърчени, пълните ѝ устни — изпънати в права линия.

Гърдите ѝ се очертаваха ясно под мократа ѝ риза, настръхналите ѝ розови връхчета се изписваха под тънкия бял памучен плат. Кожата ѝ проблясваше на светлината на огъня. Очарователна гледка. Беше толкова близо, че ако вдигнеше глава, можеше да притисне лицето си към нежните ѝ гърди. А наистина беше невероятно изкусителна. Той се опитваше да диша нормално, да поема дълбоко и бавно въздух, но дробовете му очевидно не се подчиняваха, все още бяха прекалено напрегнати.

Тя сведе очи, като че беше усетила погледа му върху себе си.

— Слава Богу — прошепна тя и взе лицето му в дланите си. — Добре ли си?

Гърдите ѝ се докосваха до неговите, кожата му усещаше излъчващата се от тялото ѝ топлина и това го възбуждаше. Опитваше се да не мисли за силното си желание да я има, за любовта, която изпитваше, за страстта си, която отново се събуждаше.

— Боли ли те нещо?

Боже, как само го болеше, но Девлин се съмняваше, че Кейт можеше да разбере страданията му.

— Добре съм. Онова влечуго просто ми изкара всичкия въздух.

— Сигурен ли си? Да не би някое от ребрата ти да е счупено?

Той прехапа долната си устна, когато младата жена отново прокара меката си длан по гърдите му.

— Не мисля, че имам нещо счупено.

— Когато видях онази змия... помислих си... не можеше ли да почакаш до сутринта, за да се изкъпеш?

Тя седна върху петите си.

— За какво мислеше?

— Май че забравих първото от правилата за оцеляване. Винаги бъди нащрек.

— Моля ти се, никога повече не прави това отново. Моля те, не рискувай живота си.

Кейт се наведе напред и мокрите ѝ коси се посипаха по гърдите му.

— Обещай ми, че няма да рискуваш живота си. Обещай ми!

Девлин прокара пръсти по бузата ѝ. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Обещавам.

Младата жена го прегърна и се притисна към него.

— Не знам какво щях да правя, ако нещо се беше случило с теб.

Той я държеше в обятията си, а сълзите ѝ се стичаха по рамото му. Усещаше треперенето на тялото ѝ. Изгарящото желание да я има го беше накарало да се потопи в студените води на реката и за малко не беше струвало живота и на двама им.

— Съжалявам, Кейт.

Той прокара пръсти през косите ѝ, приглаждайки златните кичури.

— Аз също. Не исках да звуча толкова ядосано. Не искам да плача.

И тя пое нервно глътка въздух.

— Никога не плача. Струва ми се обаче, че не ми вярваш. Като че ли доста често се случва напоследък да плача на рамото ти.

— Нямам нищо против.

— Нямах нищо против?

— Но все пак бих предпочел да те виждам да се усмихваш. Имаш хубава усмивка, професоре.

Устните допрени до рамото му, се размърдаха, и той се надяваше, че движението им е било причинено от усмивка.

— Никога не съм мислила, че съм страхливка, но въпреки това се чувствам страшно объркана, като че съм паднала в заешка дупка и съм се озовала в друг век. Май ще трябва да започна да обличам животински кожи и да нося тояга.

— Ти се държа чудесно, професоре. Няма от какво да се срамуваш.

Девлин я погали по рамото, наслаждавайки се на красивата му извивка и на деликатните кости, които усети под дланта си.

— Човек не би могъл да мечтае за по-приятен спътник.

— Наистина ли?

Преди младата жена отново да успее да зарови лице в рамото му, той успя да зърне усмивката ѝ.

— Беше прав, когато говореше за това място.

Тя плъзна ръка по шията му.

— Премахва всичко излишно от човека и не му оставя друго, освен основните нужди. Кара те да мислиш за смъртта и за това колко ценен е всъщност животът. Кара ни да се замислим и за времето, което, кой знае защо, всички приемаме като нещо задължително, което трябва да ни се даде. Разбираш ли какво имам предвид? Вярваме, че винаги ще има утре, че винаги ще имаме достатъчно време да направим това, което искаме.

Той се осмели да я прегърне и притисна устни към слепоочието ѝ. Едва доловимият аромат на рози подразни обонянието му. Винаги беше живял ден за ден, нещо нормално за човек без дом, който трябва непрекъснато да се бори за оцеляването си и да живее помощта на откъслечни спомени и мечти. И ето че сега държеше в обятията си най-скъпата си мечта и мислеше за утрешния ден, и за по-следващия ден, и за всеки бъдещ ден от живота си.

— Сигурен ли си, че си напълно добре?

Докато казваше това, тя отново прокара ръка по ребрата му, жест, от който кожата му пламна. А после пламъците обхванаха цялото му тяло.

Девлин затвори очи, борейки се с желанието, което го подлудяваше.

— До... добре съм.

— Девлин — прошепна тя, долепила устни до врата му.

Топлият ѝ дъх проникна в кръвта му като огнена струя.

— Приятно ми е да усещам ръцете ти около тялото си. Чувствам се в безопасност, когато се намирам в обятията ти.

Младият мъж отново притвори очи. В безопасност. Би трябвало да ѝ каже да се върне в колибата. Не би трябвало да я прегръща нито миг повече. Искаше му се да я предупреди. Той самият не беше

безопасен, ни най-малко — прекалено силно беше изпълнен с желание, със страст.

— Не бих искала да умра, без да разбера какво би било да се любя с теб — прошепна, долепена до кожата му тя.

Изкусителни думи, които разпалиха още по-силно горящия в тялото му огън. Опасни думи.

Тя започна да го целува по шията, целувките ѝ бяха влажни, нежни. Девлин не можеше да си поеме дъх, силните емоции го задушаваша. Кейт изучаваше тялото му, ръцете ѝ започнаха да се спускат по гърдите му, да опипват всяка една извивка. Тялото му отвърна на ласките ѝ само, мускулите му се свиваха навсякъде, където минаваха пръстите ѝ, кръвта му започваше да кипи, огънят лумваше неудържимо, унищожавайки думите на отказ, които знаеше, че трябва да произнесе.

— Не е нужно да ме обичаш, Девлин. Не искам да ми обещаваши нищо, кълна се.

Тя притисна устни под ухото му и прекара върха на езика си по чувствителната му кожа. Цялото му рамо настръхна.

— Но аз искам да разбера. Необходимо ми е да разбера. Моля те, не ме оставяй да умра, без някога да съм разбрала тази мистерия.

— Недей.

Младият мъж сграбчи рамената ѝ и седна, като я повлече със себе си. Тя не се възпротиви срещу прегръдката му. Седна до него, бедрото ѝ се опираше в неговото, устните ѝ бяха полуотворени, очите — потъмнели от желанието, което, той го чувстваше ясно, пулсираше бясно в тялото ѝ.

— Трябва да престанеш с това.

— Разбирам.

Кейт затвори очи.

— Ти не ме желаеш.

— Боже мой, Кейт.

Ръцете му стиснаха още по-здраво раменете ѝ.

— През целия си живот досега не съм желал нищо друго по-силно.

Тя го погледна, обърквана от думите му.

— Тогава, защо не искаш да се любим?

— Не искам да направя нещо, за което после ще съжалявам. Но ако продължиш, не съм сигурен, че ще мога да се спра.

— Единственото, за което бих съжалявала, ще бъде ако ме отблъснеш.

Тя се усмихна, извивката на треперещите ѝ устни беше едновременно срамежлива и изкусителна.

— Аз не съм дете, Девлин. Аз съм жена и искам да разбера как ще се чувствам, когато стана такава в пълния смисъл на думата. Покажи ми. Научи ме.

Той наблюдаваше как тя развързва с треперещи пръсти връзките на ризата си, как я съблича и открива пред погледа му вълнуващата гледка на гладката ѝ кожа с цвят на слонова кост. Зад нея огънят припламваше и образуваше златен ореол около главата ѝ, все едно че някой ангел му предлагаше да вкуси от небесните наслади.

Девлин отпусна ръце.

— Утре ще...

Кейт постави пръст на устните му.

— Да не говорим за утре. Само за днес. Само за този момент. Нека живеем ден за ден, Девлин. Нека се насладим на всеки момент, на всички мигове, които са ни отредени.

Ризата се свлече от раменете ѝ. Мократа коприна на поизносената ѝ камизолка очертаваше извивката на гърдите ѝ, розовите им връхчета бяха силно настръхнали.

Младият мъж преглътна с усилие. Опитваше се да намери нужните думи, с които да я спре. Тя хвана долния край на камизолката си и я измъкна през главата си, като остави голите си гърди на показ, на светлината на огъня и на жадния му поглед. Те се движеха нагоре-надолу при дишането ѝ, нежното розово на зърната се комбинираше чудесно с бялата ѝ кожа. Огънят, пламтящ вътре в него, разтопи окончателно пръчките на клетката, в която стоеше затворен пробуденият звяр на собственото му желание.

— Толкова си красива.

Когато ръката ѝ докосна леко бузата му, той вдигна поглед към усмихнатото ѝ лице. В очите ѝ прочете, че тя искаше същото като него — да бъде приета, да бъде обичана.

— Когато бях съвсем млада, мъжете ми казваха, че съм хубава и това ме плашеше. Но тази нощ, както и всяка друга нощ, откакто те

познавам, аз бях ужасена, че може би не ти се струвам дори приятна, или че не бих могла да предизвикам дори слабо желание у теб.

Твърде дълго се беше пазил от изпълнената с болка наслада да я обича.

— Кейт — прошепна Девлин, прегърна я и я привлече в скута си.

Тя обхвана с едната си ръка гърба му, другата обви около врата му. Всеки допир на кадифената ѝ кожа сякаш изгаряше гърдите му.

— Нека забравим за целия свят извън този див рай. Единствено ти съществуващ в моя свят, Девлин. Моля те, накарай ме да се почувствам красива, накарай ме да се почувствам желана. Дори да е само за тази нощ.

Младият мъж приглади назад с ръка косите от лицето ѝ, прокара пръсти в гъстите златни къдрици зад ушите ѝ и допря буза до влажната ѝ кожа.

— Желая те от първия миг, в който нахлу в живота ми.

Тя се усмихна.

— Тогава вземи ме, Девлин. Вземи ме така, както един мъж взема жената, без която не може да живее. Накарай ме да повярвам в тази измислица.

„Измислица.“ Това ли му предлагаше тя? Една мечта, една илюзия вместо това, за което беше мечтал през целия си живот? Нима всичко това щеше да изчезне при първите слънчеви лъчи, да се разтопи на безмилостната дневна светлина?

— Девлин — прошепна Кейт и притисна с длан врата му, за да го накара да сведе глава до тръпнещите ѝ в очакване устни. — Люби ме.

Измислица. Действителност. Това беше без значение. Той я обичаше и сега имаше възможност да ѝ покаже какво означаваше тя за него и колко хубаво можеше да им бъде заедно. И той щеше да се възползва от тази възможност, макар и с риск да разбие сърцето си, щеше да я люби. Тя разтвори устни в очакване, леката ѝ въздишка стопли бузата му. Девлин взе това, което му предлагаше Кейт, опивайки се от щастието, което поемаше от устните ѝ, хранейки душата си с любовта си към нея.

— Дишай — прошепна той, като разбра, че Кейт съдържаше дъха си, откакто беше започнал да я целува. — Ще посинееш, ако не дишаш. А досега не съм виждал синя роза, ти виждала ли си?

Тя поклати глава, копринените къдрици погалиха ръката му.

— Сигурно си мислиш, че съм страшно наивна, но досега никога не съм се целувала така.

Невинността ѝ прониза душата му много по-силно отколкото страстта ѝ.

— Мисля, че си очарователна.

Младият мъж я целуна нежно по устата.

— Дишай. Не забравяй да дишаш.

— Дишай — повтори шепнешком тя и натисна отново врата му към себе си, за да може да притисне силно устни към неговите.

Той прокара език по извивката на устата ѝ, запечатвайки завинаги в паметта си формата ѝ. След това го промуши вътре, за да усети вкуса ѝ, като отново складира в мозъка си всеки един детайл, като че никога повече нямаше да има възможността да я целува. Колкото и да не му се искаше, утрото непременно щеше да настъпи.

— Кожата ти — прошепна Кейт, като се отдръпна леко назад.

Погали бузата му, като че се учудваше на брадата му.

— Толкова е грапава.

Той изви глава и прокара устни по свитата ѝ длан.

— Ще се обръсна.

— Не.

И той я вдигна леко, за да я отмести от скута си, но тя сграбчи ръката му.

— Харесва ми да я усещам, приятно ми е да усещам разликите между мъжа и жената. Грапав си там, където аз съм гладка. Твърд си там, където аз съм мека. Искам да усетя всичко това, Девлин.

Той затвори очи. Кейт видя как адамовата му ябълка заигра, докато преглъщаше с усилие. Усети допира на твърдия му член в долната част на гърба си. Искаше ѝ се да го докосне и там, искаше ѝ се да изучи всяка част от тялото му. Не би могла обаче да го помоли за това, не сега, не още.

— Все едно че гълтам огън, като те целувам.

Тя хлъзна ръка по гладката кожа на рамото му надолу към тъмното настръхнало връхче на гърдите му, скрито под черните къдрави косъмчета, които ги покриваха. Толкова много различия, всяка негова част беше истинско откритие за нея, истински празник на мъжествеността.

— Целуни ме, Девлин. Нека вкуся отново от твоя огън.

Целувката му беше ново откритие, там, където преди малко беше меко, сега беше твърдо. Тази целувка беше по-настойчива и настъпателна, устните му се обвиха около нейните и започнаха да ги смучат, езикът му се провираше навътре в устата ѝ, като че искаше да я погълне, да я всмуче цялата в себе си. И тя отвърщаше на настойчивите му желания, пиеше от пламъка му, задоволяваше собствения си глад, глад, който караше сърцето ѝ да бие лудо между ребрата ѝ, глад, който растеше все повече и изместваше всичко друго, освен нуждата да има този мъж.

— Кейт, моя красива Кейт — прошепна Девлин и започна да прокарва устни надолу по шията ѝ.

Той искаше да вкуси всичко от нея, всеки прекрасен сантиметър от нея. Гърдите ѝ, пухкави и закръглени, като че се надигаха към лицето му, за да му предложат зрелия плод на зърната си. Светлината на огъня галеше тялото ѝ. Той потърка буза в едното вирнато връхче, кожата около него почервения от драскащата му брада. Тя изохка, отметна глава на една страна, сграбчи ръката му и пръстите ѝ се плъзнаха по голата му плът.

Езикът му я опипваше, облизваше настръхналото зърно на едната ѝ гърда, после на другата, след това младият мъж ги поемаше подред в устата си, докато тя започна да скимти, да се извива, без думи да моли за още.

Никога досега не беше изпитвал такъв глад, не беше искал с подобна сила да притежава напълно някоя жена. Никога през целия си живот не беше мечтал така да се отдаде, без остатък.

— По-кратко.

Девлин я погали по хълбока и усети как младата жена трепна при допира му. Бавно и красиво, като че всички следващи дни на този свят щяха да бъдат техни. Така искаше да я въведе в царството на удоволствията. Желаше да ѝ поднесе този дар в замяна на невинността, която тя му предлагаше.

— Я да видим какво криеш под този панталон — каза той, като разкопчаваше копчетата.

— Само една жена — прошепна тя, изкривила устни в срамежлива усмивка. — Подобна на всички други, които си познавал.

— Ни най-малко — съвсем различна си от тях.

Кейт въздъхна и протегна ръка към любимия си, който я постави върху постелката от меки бананови листа, от които се носеше силно ухание. Тя повдигна бедра и Девлин издърпа панталона ѝ.

Беше събличал жени безброй пъти. Черна коприна, червен сатен, нищо не беше по-предизвикателно от тези бели памучни гащи с малки розови цветчета. През тънкия плат прозираше триъгълник от тъмnozлатисти къдрици, подобен на гнездо, което сякаш подканваше да бъде запълнено.

Младият мъж развърза светлосинята лента на кюлотите ѝ. Никога не беше предполагал, че невинността може да бъде толкова изкусителна. Бавно започна да съблича мокрото памучно бельо и да го издърпва през бедрата ѝ.

Притисна устни към вдлъбнатинката на пъпа ѝ. Усети как гладката кожа на корема ѝ настръхна под лъкатушното движение на езика му. Възбуждащите къдрици галеха бузата му. Тук той се позабави повечко. Пое дълбоко въздух, за да напълни дробовете си с излъчващата се от нея миризма на топъл мускус. Силна, сладка, изгаряща го възбуда, която пронизваше душата му.

— Целият треперя, Кейт, като някое момче.

Младата жена погали черните му коси, любопитна да го види как изглежда настанен между бедрата ѝ. В никакъв случай не беше момче. Не и този мъж. Езически бог, мислеше си тя, безсмъртно същество, пожелало смъртна жена. Начинът обаче, по който я гледаше, я караше да се чувства богиня.

Тя наблюдаваше как Девлин бавно смъква надолу бельото ѝ, как покрива с целувки вътрешната страна на бедрата ѝ, как прокарва по тях горещото връхче на езика си. Без значение колко пъти вече беше усещала мократа му ласка, всеки път това я сварваше неподготвена и изпращаше нови остри тръпки по нервите ѝ. А как само я галеше черната коприна на косите му.

И тогава той обърна глава и тя усети устните му по влажните къдрици, увенчаващи бедрата ѝ и по самата плът, която се криеше под тях. Нямаше да крие нищо от него. Щеше да се възползва от всеки нюанс. Щеше да опита всичко, което щеше да ѝ помогне да разкрие това тайнство. Тялото ѝ се изопна, вибрирайки като струните на цигулка, на която свиреше истински майстор. Музиката, която я

изпълваше, ставаше все по-силна, тя се откъсна от устните ѝ като ниски, трептящи тонове.

„Ох, Девлин, колко добре се справяш с това.“

Тихото ѝ охкане отекваше като музика в ушите на младия мъж. Тя се изпълваше под него, напрежението ѝ нарастваше, докато той продължаваше да пие от росата, скрита в цвета на нейната женственост. Езикът му се спря на малкото възвишение, където знаеше, че усещанията щяха да експлодират с още по-голяма сила. Галеше с устни, зъби и език малката пъпка, като в същото време придържаше Кейт, която се опитваше да стане, като че ли изплашена от непрекъснато увеличаващата се възбуда в нея.

— Стой при мен, любов моя, имай ми доверие — прошепна той, без да отделя устни от златните къдрици. — Остави ме да ти покажа колко хубаво може да бъде.

— Покажи ми, Девлин, покажи ми всичко.

Доверие, пълно и безусловно. Абсолютното ѝ отдаване го разтърси. Продължи, докато тя извика, докато усети как тялото ѝ замря, а после потрепери и се изпълни с живот под въздействието на оргазма.

— Толкова дълго чаках.

Постави буза на корема ѝ и започна да гали бедрата на младата жена.

— Струва ми се, че съм те желал през целия си живот.

— Още от първия път, когато те видях — прошепна тя, докато той се придвижваше нагоре, покривайки тялото ѝ със своето, — започнах да си представям това.

Желанието беше образувало нещо като възел в слабините на Девлин, пулсираше и му причиняваше болка. С милувка прибра косите от лицето на Кейт. Бузите ѝ горяха. Гъстите ѝ мигли потрепваха, но тя не ги вдигаше, като че се срамуваше да го погледне.

— Погледни ме, любов моя.

Имаше нужда да види очите ѝ, да погледне в душата ѝ, за да разбере дали там имаше място за него.

Тя отвори очи, блестящата им синева беше изпълнена с учудване и объркване. Той погали корема ѝ и от устните ѝ се отрони въздишка. Постави ръка върху меките къдрици на триъгълника между бедрата ѝ, търсейки с пръст отвора. Мократа гореща плът се затвори след него,

когато достигна девствената ципа. Отново го проряза същата силна болка, гладният звяр, неумолимото му желание искаха да погълнат тази топла стегната плът.

— Каж ми да спра, Кейт, кажи ми, ако си променила намерението си и аз ще те оставя.

„Дори ако след това звярът ме разкъса.“

— Не — каза тя и сграбчи ръката му. — Не ме оставяй.

Девлин вкара докрай пръста си в нея и усети слабата бариера на моминството ѝ. Силният тласък повдигна по-нагоре бедрата ѝ. Огънят край тях изпращя.

— Няма връщане назад, след като се направи веднъж.

Кейт прокара върха на езика по устните си, оставяйки по тях примамлива блестяща дيريا.

— Няма да съжалявам.

Наистина ли? Дали не трябваше да спре? Той обаче знаеше, че съдбите им бяха свързани.

— Кейт.

Дрезгавият му шепот проникна дълбоко в нея, името ѝ звучеше като молитва в устата му. Целуваше я нежно, топлият му дъх милваше лицето ѝ. Кейт притисна устни в неговите, вдишвайки дълбоко уханието на кожата му. Сол и мускус, интригуваща, неопределена миризма, точно като аромата на мъглата, увиснала над морето в Корнуъл, като наскоро засадени поля след пролетен дъжд. Мирисът му оставаше по кожата ѝ. А нейният аромат — по неговата.

Разтърсващо.

Не беше усетила никакъв страх с него, само очакване, само невероятно удоволствие. Тялото му притискаше гърдите ѝ, корема, бедрата, топлината му я сгряваше, пръстите му се плъзгаха вътре в нея, разтваряха я внимателно, за да може да го приеме, обучаваха я на ритъма на движенията, а тялото ѝ се надигаше, за да се срещне с неговото.

— Справяш се добре с това — прошепна тя, без да се отделя от устните му. — Наистина се справяш много добре.

След това изчезна всякаква мисъл, останаха само усещанията, сърцето и душата ѝ, и съединяването на един мъж и една жена. Той проникна в нея и я изпълни така, че накрая тя помисли, че ще се пръсне и ще умре.

И все пак не умря. Изпълни се с живот, стана по-жива отколкото е била някога, всеки неин нерв беше пробуден от огъня, който Девлин беше разпалил в нея. Кейт се притисна към тялото му и се присъедини към неговия ритъм. Огънят край тях лумна, така както се беше възпламенил огънят помежду им.

В момента на оргазма тя се изви, тялото ѝ потрепери, стисна го с ръцете и краката си, с всеки свой мускул. Той отметна назад глава, светлината на огъня танцуваше по извитата му шия, по напрегнатите му изпъкнали мускули. На свой ред и той потрепери. От устните му се отрони едва доловимо стенание, когато той също капитулира пред пожара, който ги изгаряше.

Отпусна се до нея с дълбока въздишка. Притисна страстно устни до рамото ѝ. Гърдите му се допираха в нейните, сърцето му биеше силно до нейното. Тя обгърна раменете му и се притисна към него.

След време — като че ли цяла вечност — сетивата ѝ се проясниха и се изостриха, отделните части на съзнанието ѝ бавно се сглобиха, за да станат отново едно цяло. Отново беше способна да мисли. Горещият дъх на Девлин като че изгаряше кожата на рамото ѝ, гърдният му кош се движеше възбудено нагоре-надолу и като че увеличаваше със себе си и нейните гърди. Дълбоко в тялото си имаше усещането, че той все още я докосва. Че бяха все още съединени. Това беше нещо твърде необичайно за нея. Независещо от волята ѝ. Плашеше я. Беше настръхнала от ужас.

Девлин се надигна, като се подпря на ръцете си, потърси погледа ѝ. Очите му бяха потъмнели, цветът им беше станал сиво-син.

— Добре ли си?

Гърлото ѝ се сви, задавено от думите, които трябваше да произнесе.

— Нима ти причиних болка? Трябваше...

Тя постави пръсти на устните му.

— Не си ми причинил болка. Просто не очаквах, че ще се почувствам толкова... — „... силно свързана с теб, като че ли душата ми се беше сляла с твоята, като че ли сърцето ми биеше в синхрон с твоето, докато накрая остана да тупти само едно сърце.“

Мили Боже, тя не искаше това, не и тази всепоглъщаща страст. Това изискваше прекалено много, струваше ѝ се доста страшничко.

Тази страст беше заплаха за цялото ѝ бъдеще, за което тя имаше точно определени планове.

Внезапно Девлин, този гигант, който беше способен да се бори с голи ръце с дивата природа, ѝ се стори много уязвим.

— Кейт, никога не съм се чувствал така с никоя жена. Никога не съм и предполагал, че...

— Не, моля ти се, не казвай нищо! — тя видя в очите му пълно отдаване, видя любов. — Моля те, не казвай нищо! Не искам думи.

„Не искам подобно пълно отдаване. Не искам да мисля за бъдещето, което ме чака, след като излезем от този див рай.“

Той се извъртя на една страна, като я отнесе със себе си, обхванал я в обятията си така, като че тя беше нещо много ценно за него. Край тях пламъците лакомо поглъщаха дървата в огъня, последните останки, от които горяха с прашене и стонове.

Небето започваше да се пробужда, да изсветлява, индигото избледняваше и се превръщаше в сребристосиньо. На Кейт обаче ѝ се струваше, че слънчевите лъчи вече я къпеха в светлината си, че я обгръщаха в топлата си мантия. Не ѝ се искаше никога да напусне това място.

Боже Господи, защо беше направила това? Защо се беше отворила напълно пред този човек?

— Прегърни ме.

Тя завря лице във врата му.

— Искам да спя в обятията ти.

Девлин притисна устни към косите ѝ.

— Завинаги, любов моя.

Кейт прехапа долната си устна и се опита да не мисли, за каквото и да било извън този миг.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Кейт отвори очи, обляна от златистата утринна светлина. Хладният въздух беше започнал да се затопля. В съзнанието си можеше да види бавното движение на слънцето нагоре по небето. Топлината, която се излъчваше от тялото на мъжа, притиснал се до гърба ѝ, като че ли съперничеше с тази, която се спускаше от прастарото небесно светило.

При всяко вдишване на Девлин, гръдният му кош докосваше гърба ѝ, копринените черни косъмчета дразнеха кожата ѝ, издишаният топъл въздух галеше малките къдрици на врата ѝ. Покритите му с косми бедра се притискаха към краката ѝ, а задникът ѝ беше сгушен в слабините му.

Джунглата около тях се пробуждаше. Голям пъстър папагал крещеше пронизително, кацнал на клон над уютната им колибка, а някъде, скрит в изумруденозелената сянка на гората, ръмжеше ягуар. Кейт потръпна и се притисна по-силно към Девлин.

Чувстваше се плътно обгърната от тялото му. Беше праметнал силната си ръка през кръста ѝ, с обърната нагоре длан. От гърдите ѝ се отрони въздишка, струваше ѝ се, че да се събуди в това положение, беше най-естественото нещо на света.

Гледаше разтворената длан, проследявайки с поглед линията на сърцето му, припомняше си допира на тази загрубяла ръка по тялото си, как я галеше, как я възпламеняваше. Ако се отместеше малко по-напред, само с два сантиметра... Мисълта още не беше се оформила в главата ѝ, а тялото ѝ се подчини. Гръдта ѝ изпълни дланта му. Дългите, със златист загар пръсти, се обвиха около бялата ѝ кожа. При тази гледка долната част на корема ѝ потръпна.

Нежните розови цветове на гърдите ѝ се свиха в твърди пъпки при допира на ръката му, тялото ѝ се изви, искаше да усети кожата му да се плъзва по нейната, приятното дразнене на меките му черни къдрички, възпламеняващата я топлина на загорялото му тяло —

неговите къдрички, неговата топлина, неговата кожа. Единствено на Девлин Маккейн.

Да не би да беше полудяла, че чувстваше подобни неща, че го желаше така силно, че се стремеше към него като котка към слънчев лъч? Нуждата да го има се беше превърнала в главната цел на живота ѝ. Тази нужда я плашеше. Тази нужда беше заплаха за нея.

Тя обаче не можеше да отрече и да откаже да задоволява необходимостта си да бъде с този мъж, така както не можеше да спре да се храни, без да загуби живота си. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за него, не искаше да допусне логиката, мисълта и разумът да се намесват в тези прекрасни чувства.

Дори в съня си тялото му отговаряше на нейното. Той се сгуши по-близо, ръката му я обхвана по-силно и я придърпа към него. Усука краката си около нейните, черните му косми погалиха гладката ѝ кожа. Кейт усети как кръвта нахлува към слабините му, членът му се раздвижи край задника ѝ, започна да набъбва и да се уголемява, да се подготвя да ѝ достави удоволствие. Собственото ѝ тяло му отвърщаше на свой ред, вътрешната страна на бедрата и се навлажни. Кейт усещаше, че той щеше да се събуди всеки момент.

Гладът изтръгна Девлин от сънищата му. Глад, който пулсираше в плътта му, във всеки сантиметър на тялото му. Предизвикваше го нежното потъркване на кадифена топлина по кожата му. Гладът заби ожесточено зъби в слабините му.

Той отвори очи и видя Кейт, която го наблюдаваше през гладкото си бяло рамо. В сините ѝ очи се четеше един-единствен въпрос:

„Ще ме любиш ли, Девлин?“

Разбра думите ѝ, въпреки че не видя устните ѝ да се движат, нито чу гласа ѝ.

В продължение на няколко минути не можеше да си поеме дъх, възбудата и желанието бяха стиснали като с клещи дробовете му. Тя го искаше. И сега, на утринната светлина, неговата красива Кейт още го желаше. Това надхвърляше мечтите му.

— Да — прошепна той в отговор на безмълвния ѝ въпрос. — Боже мой, да.

Той се раздвижи и плъзна възбудения си член между бедрата ѝ. Меките къдрици го погалиха, влагата и топлината ѝ го приветстваха. Той въздъхна, притисна устни към врата ѝ, прокара език по кожата ѝ,

вдишвайки дълбоко аромата ѝ, към който се беше прибавил специфичният мирис на възбудата. Чувстваше се обгърнат от това земно ухание, което го привличаше неудържимо.

Триеше с бедро влажната долна част на корема ѝ, усещаше как желанието ѝ да го има нараства с всяко движение.

— Девлин — простена тя и изви шия.

Ръката ѝ се беше вкопчила в голото му бедро.

Той сведе очи към гърдите ѝ, полюшващи се леко в ритъма на бедрата му, които се потъркваха в задните ѝ части. Настръхналите им зърна като че го зовяха.

— Ако можеше само да се видиш... — младият мъж обхвана твърдите бели глобуси в дланите си. — Толкова си красива.

Той се усмихна, допрял лице до шията ѝ. Усещаше как тя се стреми към него.

Кейт приветстваше всяко движение на тялото му.

„Единствените хора на земята“. Единственият мъж, с когото би могла да се чувства така, мислеше си тя, като се отдаваше на прекрасните усещания, които той, който знае как, успяваше да изтръгне от душата ѝ. Не можеше да има друг за нея след Девлин Маккейн.

Той плъзна ръка надолу по ребрата ѝ, по корема. Тя разбра какво имаше предвид и потръпна от нетърпение. Пръстите му напипаха тази нейна част, която все още си оставаше загадка само за нея обаче, не и за него. Той като че ли знаеше всичко за тази мистерия и царуваше над нея. Силното, невероятно усещане започна да се изкачва нагоре по тялото ѝ от това невероятно малко клъбце нерви. Тя се изви под ръката му, от устните ѝ се отрони името му във вид на нещо като скимтене. О, наистина знаеше всичко.

Девлин усети как тя се опитваше да се притисне към него, да го прегърне. Той я обърна към себе си и промуши едното си бедро между нейните. Целуна рамото ѝ, прокара език по извивката на гърдите ѝ и притисна устни към силно порозовялото връхче.

— Ела в мен, моля те. Искам те вътре в мен.

Думите ѝ го накараха да потрепери. Тя обхвана в дланта си члена му и го насочи към отвора, който го очакваше. Той всмука зърното ѝ дълбоко в устата си в мига, в който тя го пое дълбоко в себе си.

Това не приличаше на нищо, което беше преживял досега, осъзна Девлин, без да се отделя от гърдата на Кейт. Нищо не можеше да се

сравни с чистата радост от съединяването с тази жена.

„Да се любиш“. Просто думи преди тази жена. Акт на съвкупяване преди тази жена. Да, но с тази жена тези думи имаха смисъл — съединяване на телата и душите, осъществяване на мечтите, и на надеждите, и на желанията. Тя беше негово убежище. Тя беше неговият живот.

Името му отново се отрони от устните ѝ с приближаването на върховния момент. Усещаше как тялото ѝ се притиска и отделя от неговото, как тя се опитва да го увлече със себе си, за да бъдат заедно в този миг. Но Девлин успя да устои на изкушението. Искаше да ѝ даде нещо повече, да ѝ достави такова удоволствие, че тя вече никога да не може да си представи живота без него.

Обърна я в обятията си и я покри с тялото си. Косата блестеше като истинско злато около лицето ѝ, кожата ѝ с цвят на слонова кост контрастираше с изумруденозелените листа под нея. Колко много я обичаше, дори и за тях двамата заедно да нямаше бъдеще.

Той наблюдаваше учудването по лицето ѝ, причинено от повтарящото се нарастване и избухване на удоволствието в нея. Пръстите ѝ се вкопчиха отново в ръцете му, увещавайки го да се присъедини към нея. Този път той не устоя и се остави да бъде отнесен от ослепително светлия и горящ порой, отдавайки ѝ се така, както никога преди не се беше отдавал на никоя жена.

Упоително ухание достигна до пробуждащото се съзнание на Кейт. „Колко ли съм спала“, питаше се тя, опитвайки се да прогони съня от очите си.

Бузата ѝ се допря до орхидеи. Те бяха пръснати навсякъде около нея и образуваха меко ухаещо легло, обгръщаха я с деликатните си цветченца. Тялото ѝ беше обсипано с орхидеи — яркорозови, бели и алени цветове, които целуваха голите ѝ ръце, гърди, крака, кадифените им листчета галеха кожата ѝ при всяко вдишване.

Беше направил легло от орхидеи специално за нея. Тя затвори очи, опивайки се от екзотичния им аромат. Наистина ли беше спала в обятията на Девлин? Действително ли бяха се любили тази сутрин? Това беше само един сън и тя не искаше да се събужда. Не искаше да застане лице в лице с действителността. Поне не веднага.

Той влезе в колибата. Кейт усети сянката му да се движи по лицето ѝ. Спомените ѝ се пробудиха и кръвта нахлу в бузите ѝ. Беше я докосвал абсолютно навсякъде, и с ръцете, и с устните, и с езика си. Как щеше да погледне мъжът, който я познаваше най-интимно — повече, отколкото тя самата се познаваше?

— Донесох ти закуската, сънливке.

Той се приближи толкова, че топлината на кожата му погали ръката ѝ. Тя стисна здраво клепачи, преструвайки се на заспала, трябваше ѝ още време, за да се приспособи към новото си състояние на жена, в пълния смисъл на думата.

— Това няма да ти помогне.

Той прокара връхчетата на пръстите си по бузата ѝ.

— Знам, че си будна.

— Така ли? — надникна през гъстата мрежа на миглите си Кейт.

Той беше коленичил до нея, облечен в ризата и панталона си, и с това я караше да се чувства още по-гола. А той никога не беше изглеждал по-красив, решителните черти на лицето му бяха омекотени от топлата му, великодушна усмивка. Струваше ѝ се по-млад и по-достъпен отвсякога.

— Мислех, че продължавам да сънувам.

Тя седна и от тялото ѝ изпопадаха орхидеи. Кръстоса ръце пред гърдите си и се огледа с надеждата да открие нещо за обличане.

— Като че ли нямам никакви дрехи.

Докато казваше това, Кейт си спомни, че Девлин беше окачил дрехите ѝ на една лиана край огъня предишната нощ.

Предишната нощ, след като го беше помолила да я люби и след като той така великолепно се беше подчинил. Боже Господи, нещата се бяха променили безвъзвратно, завинаги. И тя едва започваше да чувства ефекта от тази промяна.

Той сведе очи, погледът му се плъзна по букета, с който тя се опитваше да прикрие голите си гърди, бялата ѝ кожа безсрамно се подаваше измежду скръстените ѝ ръце. След това Девлин погледна още по-надолу, към пръснатите в скута ѝ яркорозови, бели и алени цветове. Погледите им се срещнаха. Тя видя, че в сребристорозинята дълбина на очите му проблясваха огънчета. В отговор дълбоко в нея също лумнаха пламъци.

— Ако мислиш тепърва да ставаш срамежлива, трябва да те предупредя, че вече е доста късно за това, професоре.

Тя сведе поглед към орхидеите, пръснати в скута ѝ, златните къдрици, които беше докосвал с толкова любов, надничаха измежду листата. Развратна, порочна, безсрамна — такава трябваше да се чувства. Нищо подобно. Беше изпитала удоволствие от всяка секунда, прекарана с него, от всяка прегръдка, от всяка целувка, от всяко докосване на тялото му. О, Боже, наистина нямаше нищо общо с една истинска английска лейди.

— Истината е, че въобще не се чувствам засрамена. Знам, че би трябвало, но въпреки това не се чувствам.

Той вдигна кичур от разпилените ѝ коси и прокара пръсти през копринените нишки.

— Може би защото всичко между нас е толкова естествено. Както когато небето прегръща утринното слънце.

„Като небето, което прегръща утринното слънце.“ Но тя знаеше, че утринното небе щеше да отстъпи място на вечерта и слънцето щеше да му се изплъзне.

— Може би, защото знаеш, че те обичам. А аз наистина те обичам, Кейт.

Сърцето ѝ се развълнува от думите му — тя усети как започна да се блъска в гърдите ѝ. Загледа се надолу към орхидеите в скута си, избягвайки погледа му. Знаеше какво щеше да види в тези очи — едно бъдеще, което никога нямаше да може да се превърне в действителност.

— Орхидеите са красиви, благодаря ти. Никога преди не са ми подарявали орхидеи. Наистина са много екзотични, нали? Толкова са нежни и деликатни.

Знаеше, че дрънка празни приказки. Винаги правеше така, когато беше нервна.

— Имат някакво неопределено нежно ухание.

Девлин дръпна леко косите ѝ. Тя вдигна поглед и срещна честните му очи.

— Това, което се случи миналата нощ, тази сутрин...

— ... беше най-вълнуващото в целия ми живот.

Тя усети, че той иска да говори за бъдещето. А това беше последното, което ѝ се обсъждаше.

— Баща ми ми беше казал, че любенето е нещо, което не би трябвало да пропусна.

Черните вежди на Девлин се вдигнаха учудено.

— Баща ти е говорил с теб за любенето?

Тя кимна.

— Винаги е бил откровен с мен. Когато започнах да проявявам любопитство, предполагам нещо характерно за всички младежи, той отговаряше на всичките ми въпроси — „Но той никога не ми каза, че ще бъде толкова опустошително. Не ме предупреди, че мога да загубя себе си, своето аз. Не ми каза, че ще чувствам, че принадлежа на мъжа, който ме е докосвал по този начин.“

Внезапно ѝ се стори, че е напълно беззащитна.

— Дрехите ми, мислиш ли, че са изсъхнали?

Той припряно разкопча ризата си. Дългите загорели пръсти се спускаха надолу по бялата памучна тъкан и извикваха във въображението ѝ спомена за същите тези пръсти, обхванали гърдите ѝ. Гледаше играта на мускулите на раменете му, на стомаха, на тази стоманена плът, покрита с гладка кожа със златист загар, докато събличаше ризата си.

Искаше ѝ се да го докосне. Трябваше да напрегне всичката си воля, за да не го направи. Откритието, че желанието ѝ да го чувства вътре в себе си беше по-силно от всякога, я зашемети.

Той я наметна с ризата си, платът беше още топъл от кожата му, пазеше острия аромат на тялото му.

— Виждам, че все още не искаш да бъдеш като местните жители.

Желанието ѝ да бъде с този мъж и да върши всякакви неща с него, беше прекалено силно. Кейт облиза устни.

— Не, мисля, че не искам.

Девлин насочи погледа си към устните ѝ. Опъна двата края на ризата и ги събра под брадичката ѝ. С бавно движение той я придърпа към себе си. Щеше ли да я вземе в обятията си, да целуне устните ѝ, да я сложи да легне върху меката цветна постелка? Тялото ѝ затрепери в отговор на обещанието, което се четеше в очите му, усети нещо подобно на парене в долната част на корема си и във връхчетата на гърдите. Само едно докосване и беше готова отново да го последва.

Тя извърна глава, уплашена от властта, която имаше той над нея. Ако не внимаваше, щеше да се загуби, напълно, безвъзвратно да бъде

погълната от неговия живот. Усети как ръцете му се напрегнаха и после се отделиха от ризата. Когато вдигна отново поглед, той се беше обърнал с гръб към нея, за да я остави да се облече спокойно.

Кейт вкара ръце в ръкавите и закопча всички копчета. Усещането за ризата, която се търкаше в кожата ѝ обаче, както ѝ излъчващото се от мекия памучен плат ухание, не допринасяха особено много за намаляването на притеснението ѝ.

— Благодаря.

Девлин обърна лице към нея. Тя седеше на петите си, косите ѝ падаха като буен златен водопад по раменете, ризата му я обгръщаше от брадичката до коленете. Това обаче беше без значение. Не можеше да се скрие от него — познаваше всяка извивка на тялото ѝ.

Той наведе поглед към босите си крака, като си играеше с една бяла орхидея с пръстите на едното стъпало.

— Сигурно ще се срещнем с баща ти днес, най-късно утре.

Светът щеше да се уголеми. Нямаше повече да бъдат единствените му обитатели. При тази мисъл като че някаква желязна ръка стисна сърцето ѝ.

— Кейт, не знам как да го кажа, дори не съм сигурен, че имам право да...

— Спомена нещо за закуска, умирам от глад.

Той вдигна очи, за да срещне погледа ѝ.

— Трябва да поговорим, Кейт. Трябва да...

Тя притисна пръсти към устните му.

— Не знаеш ли, че не е позволено да се говори за сериозни неща преди закуска.

— Нарушение на етикета? — попита той, устните му се движеха, без да се отделят от пръстите ѝ.

— Най-лошото.

Девлин въздъхна, дъхът му стопли пръстите ѝ. Той притисна устни към дланта ѝ и тя мигновено дръпна ръката си. Дори да беше изненадан от постъпката ѝ, той не го показа с нищо. Просто се усмихна — нежна, снизходителна усмивка, от която лъхаше топлота и любов, и всички тези неща, които толкова я плашеха.

— Закуската е сервирана, милейди.

И младият мъж вдигна подноса, върху който бяха натрупани дълги парчета папая и кръгли резени банан.

„Просто отлагам неизбежното, мислеше Кейт, докато поемаше дългия дървен поднос от ръката му, това правя.“ Толкова ѝ се искаше да удължи времето, прекарано с него, пък дори и само с няколко минути. Действителността щеше да връхлети съвсем скоро, щеше да срути грижливо издигнатите стени на „тяхната колиба“, щеше да помете и тях двамата.

— Била ли си някога в Калифорния?

Той си играеше с резен папая от подноса, който стоеше на земята край него.

— В плодородните хълмове и равнини край Сан Франциско?

— Ходила съм в Сан Франциско, но не съм излизала от границите на града.

— Работих в продължение на една година в едно ранчо за отглеждане на коне, на юг от града, когато бях на седемнадесет години. Много е красиво край брега, въздухът е изпълнен от шума на морето, вълните се разбиват в скалите, сутрин се спуска мъгла, която се вие край кипарисите. Достатъчно е да видиш тези земи, за да повярваш във вълшебните приказки.

Думите му създаваха картини в мозъка ѝ, образите на един мъж и една жена, хванати ръка за ръка, огрени от първите утринни слънчеви лъчи, с галени от морския бриз лица, наблюдаващи как небето избледнява и цветът му постепенно се променя от индигов, през сребрист, до златен. Усещаше погледа му върху себе си, чувстваше, че искаше тя също да го погледне. Тя обаче не можеше да стори това.

— Недалеч от брега има една долина, плодородна и зелена, прекрасно място за създаване на дом и семейство.

Кейт продължаваше да се взира в подноса.

„Моля те, не прави това. Моля те, не ме карай да мисля за утре.“

Девлин я наблюдаваше упорито. Физически се беше откъснала от него и седеше върху петите си. Но вътре в себе си, беше ли се откъснала така успешно?

Можеше да играе предпазливо. Можеше да прибере картите си и да не рискува да бъде унижен. Но и нямаше да спечели нищо. Или пък можеше да рискува и най-малката частица от гордостта си, заради шанса да я има до края на живота си. Внезапно осъзна, че нямаше избор.

— Обичам те, Кейт.

Девлин коленичи пред нея, от смачканите под тежестта му орхидеи се разнесе нежен аромат. Взе ѝ подноса и го постави на земята. Пръстите ѝ се забиха в дланта ѝ.

— Искам да построя дом за теб. Искам да живея до края на живота си с теб.

Той разтвори нежно стиснатия ѝ юмрук и притисна устни във влажната ѝ длан. Поколеба се за миг и след това извади всичките си карти на масата.

— Омъжи се за мен, Кейт. Ела да живееш с мен до края на дните ни.

Тя простена дълбоко в себе си. Измъкна ръката си от неговата. В очите ѝ се четеше толкова мъка, като че не беше ѝ предложил да се омъжи за него, а просто ѝ беше ударил шамар.

— Мислех, че ще живеем ден за ден — прошепна тя. — Непременно ли трябва да говорим за бъдещето?

Девлин усети кръвта да застива във вените му. Надеждата, която таеше дълбоко в себе си, беше попарена от отказа, който прочете в очите ѝ.

— Какво означаваше това за теб? Нищо? А аз означавам ли нещо за теб? Нищо повече от някакъв мъж, с екипировката, нужна за почесването на отвора между краката ти?

Дъхът ѝ секна.

— Как смееш да ми говориш така, като че съм някоя...

Прехапа долната си устна, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Девлин, моля те, опитай се да разбереш.

„Да разбере. Господи, разбираше прекалено добре.“ Той, който заемаше много по-ниско място в обществената йерархия, правеше опити да се присламчи до нея, да застане наравно с нея. Трябваше да се досети по-рано. Трябваше да стои по-настрани от тази жена.

Болката проникваше по-дълбоко, отколкото беше очаквал. Разчовърка старите му рани, докато душата му започна да кърви. Мечти, защо ли въобще беше повярвал в тях? Защо беше разтворил сърцето си и беше позволил на болката да го повали?

Тя докосна ръката му с трепереща длан.

— Моля те, не ми се сърди.

Младият мъж обаче беше сърдит. Беше вбесен. Искаше му се да смаже нещо с голи ръце. Искаше му се да отметне глава и да започне

да крещи, докато излее обидата, гнева, болката.

Имаше ли право да я обвинява, че отхвърли предложението му? Можеше ли да я упреква, че беше избрала да остане в своя удобен свят, свят на богатите и привилегированите?

Той погледна лятната синева на очите ѝ, навлажнени от сдържаните сълзи. Въпреки гнева, който бушуваше в него, въпреки наслояваните с години унижение и страдание, въпреки всичко това, все още я обичаше. Вече знаеше какво чувства тя към него, знаеше, че го беше използвала за собствените си цели, но това не променяше чувствата му. Обичаше я така силно, както и преди. Имаше ужасното предчувствие, че така щеше да бъде и в бъдеще.

— Права си, не би трябвало да се ядосвам. Дявол да го вземе, снощи ти ми каза какво точно искаш. Опита се да ми го кажеш и днес. Страхът те накара да се сетиш за всичко, което можеш да изпуснеш от живота. А аз бях подходящ за целта.

Кейт затвори очи.

— Никога не съм искала да те нараня.

Девлин проследи с поглед една сълза, която се плъзна по тъмните ѝ мигли и потече надолу по извивката на бузата ѝ.

— Хей, мислех, че никога не плачеш.

Хвана бузата ѝ в дланта си, протегна палеца си и избърса сълзата, точно когато тя достигна ъгълчето на устните ѝ.

— Не плачи, скъпа моя.

— Девлин.

Тя сложи ръце на раменете му.

— Извинявай.

Топлите сълзи потекоха по голото му рамо, тялото ѝ потрепваше в обятията му.

— Няма нищо.

— Моля те, недей да ме мразиш.

— Как бих могъл да те мразя?

Той потърка буза в копринените ѝ коси, вдишвайки дълбоко уханието им. Емоциите се блъскаха в гърдите му, пулсираха, докато в един момент му се стори, че сърцето му се пръска. Притисна я още по-силно към себе си, като се чудеше, дали някога щеше да възвърне целостта на душата и сърцето си.

Вървяха в продължение на цялата сутрин и целия следобед, проправяйки пътя си нагоре към хълма, който водеше към водопадите. Кейт вървеше след Девлин, наблюдаваше как размахва неуморно дългия си нож и как разсича гъстата растителност. Искаше ѝ се така успешно да може да се справи със съмненията, обсебили мозъка ѝ.

Намираше се на важен кръстопът в живота си и не знаеше кой път да поеме. Това, което ѝ беше предложил, беше в пълно противоречие с всичко, което познаваше, с всичко, което ѝ се струваше, че желае. Не можеше да се омъжи за него. Но как можеше да го остави да изчезне от живота ѝ?

Късно следобед все още не бяха открили лагера на баща ѝ. Кейт се почувства облекчена от този факт. Още не беше готова да се срещне с другите. Не докато се чувстваше толкова объркана.

Дълго след като приключиха с вечерята си от риба и папая, седяха един до друг и наблюдаваха огъня. Кейт среса косите си, още мокри от банята ѝ, с гребена, който ѝ беше направил Девлин. Въпреки че му беше предложила да се изкъпят заедно, той се беше задоволил да остане на брега, с гръб към водата и мълчаливо да я пази. Беше мълчал и през по-голямата част от деня.

Поя ветрец и над огъня се понесоха искри. Кейт погледна изпод спуснатите си клепачи към младия мъж. Той лежеше на една страна, вперил поглед в пламъците, като че се опитваше да прочете нещо в тях, подпрял буза на лакътя си.

Златистата светлина на огъня играеше по лицето му и като че запечатваше още по-силно образа му в паметта ѝ. Когато остарееше и косите ѝ посивееха, и започнеште да мисли за другия път, по който не беше поела по собствена воля, тя искаше да има повече спомени за този мъж, спомени, които да бъдат все още толкова живи и истински, че да я поддържат до края на дните ѝ.

— Късно е.

Тя се изправи и погледна към Девлин.

— Приятни сънища.

Въпреки настойчивия ѝ поглед, той продължаваше да не откъсва очи от огъня.

— Няма ли да лягаш в леглото?

Той поклати глава.

Може би не разбираше. Може би не знаеше колко ѝ се искаше да го прегърне, как изгаряше за устните му, за докосването на ръцете му.

— Утре ще се срещнем с другите.

Бяха забелязали отблясъците на лагерния им огън малко по-нататък, на не повече от един час път нагоре по реката.

— Тази нощ може би е последната, през която ще можем да бъдем насаме.

Той я погледна. В очите му се отразяваше огъня, но в тях се четеше и такава тъга, че ѝ се прииска да обхване с длани лицето му и да го целува, докато прогони, цялата горчилка от душата му.

— Снощи беше последната ни нощ заедно, Кейт.

Думите му ѝ подействаха като плесница, като внезапен удар, от който дъхът ѝ секна и ѝ причерня пред очите.

— А аз си мислех, че можем да прекараме заедно.

— Да прекараме заедно? Колко време? Тази нощ?

— Девлин, защо да не бъдем заедно през времето, което ни остава?

— Един последен спомен, това ли искаш от мен, Кейт?

Той стисна челюсти, но мускулче на бузата му продължи да играе.

— Извинявай, но имам предостатъчно спомени, с които мога да живея до края на живота си.

Тя погледна настрани, към тъмната стена на гората, издигаща се зад нея. Той нямаше да приеме, искаше всичко или нищо. Не можеше да се задоволи само с днешния ден, с откъслечните мигове, през които можеха да бъдат заедно. Искеше сърцето ѝ, душата ѝ, живота ѝ. Искеше да я вземе със себе си и да я отдели от всичко, което обичаше.

— Лека нощ.

Кейт се запъти към колибата.

— Лека нощ, любов моя.

В дълбокия му глас се криеше толкова чувство. Тя се поколеба, бореше се с желанието си да се спусне към него и да се хвърли в обятията му.

Не можеше да му се отдаде, не така пълно и докрай, както искаше той. Всичко това щеше да приключи утре, или вдругиден, или другата седмица, мислеше тя, докато караше насила краката си да се движат и да я отнасят по-далеч от Девлин.

Може би беше по-добре да свърши още тази нощ. Може би дори щеше да успее да убеди сърцето си, че така е по-добре.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Най-после и тази нощ свърши. Странно, никога досега никоя нейна посестрима не беше се сторила толкова дълга на Девлин. Той подпря брадичка върху коляното си и се загледа в останките от огъня. Утринният ветрец беше поразпръснал овъглените парчета дърво, разпалваше за секунди алени пламъчета наред пепелта, които малко след това угасваха. Младият мъж пое дълбоко въздух, мирисът на дим изпълни дробовете му и остави горчив вкус върху езика му.

Скоро трябваше да тръгнат. Другите бяха наблизко. Той обаче нямаше желание дори да се помръдне. Чувстваше се уморен, изтощен, като че някой беше изцедил и последната капчица живот от тялото му, оставяйки само една празна обвивка. През последната нощ не беше спал повече от два часа. И всеки път, когато се беше унасял, в сънищата му нахлуваше Кейт.

Той погледна към колибата, в която спеше младата жена. Слънчевите лъчи надничаха през листата на дърветата, светлината им играеше по тъмнозеления покрив на заслона, който беше направил за нея.

„Последната ни нощ заедно.“ Колко изкусително звучеше предложението ѝ. Неведнъж беше напуснал леглото си край огъня, през тази безкрайна нощ. Неведнъж беше заставал на входа на колибата и беше гледал спящата в нея жена, с осветено от огъня лице.

Ужасният глад все така гризеше вътрешностите му. Толкова му се искаше да легне до нея, да я вземе в обятията си, да бъде посрещнат от топлината ѝ. Можеше да ѝ даде всичко, което пожелае. А той щеше да се задоволи със съвсем малко от това, от което се нуждае.

Девлин затвори очи. „Да я забрави. Да избяга от спомените. Да избяга от мечтите.“

Няма да позволи да бъде използван отново. Няма да допусне отново да повярва в любовта, тя не изпитваше към него друго, освен сладострастие. Напразните надежди и мечти някога едва не бяха стрували живота му, когато беше още неопитно момче.

Съпротивителните му сили сега бяха още по-слаби, съвсем недостатъчни да го спасят от Кейт. Ако не намереше начин да се защити, тя щеше да го унищожи, да стъпче и последните остатъци от гордостта му. Нямах да позволи това да се случи. Най-добре беше да приключи още сега с това.

— Добро утро.

Девлин вдигна глава, притъпените му сетива се разбудиха веднага при звука на тихия ѝ глас. Беше застанала пред него, изглеждаше като изгубило се дете, косите ѝ падаха на златни вълни по раменете ѝ, краката ѝ бяха боси, дрехите ѝ — износени. Беше прекалено красива. Прекалено изкусителна. Господ да му е на помощ.

Той се загледа отново в овъглените останки от огъня, опитвайки се да убие желанието, което бушуваше като див звяр в него.

— Ако си гладна, има плодове, останали от снощи. Нямаме време за нещо повече.

— Разбирам. Нямах търпение да се срещнем с останалите.

Звучеше като обвинение. С ъгълчето на едното си око можеше да я види как стоеше, сложила ръце на кръста, вирнала брадичка, истинска възмутена учителка.

— Готов съм да се хвана на бас, че баща ти е полудял от тревога.

Тя отмести погледа си, загледа се в босите си крака, началната учителка се превърна в жена, която съвсем не беше сигурна в себе си.

Девлин сви юмруци. Нямах да тръгне към нея. Нямах да я вземе в обятията си. Направеше ли това, беше загубен.

— Като че ли не съм се замисляла много за другите през последните дни — рече тя. — Като че ли наистина не знам...

Наблизо изпука клонче. Девлин хвана ножа си, измъкна го от калъфа, висящ на бедрото му, и скочи на крака в същия миг, в който нападателите се показаха от гората.

Двама индианци, с препаска през слабините, последвани от двама бели. На слънчевата светлина, прокраднала се през дърветата, Девлин разпозна двамата мъже, с които се беше бил в хотелската стая на Кейт в Рио.

Единият от тях, по-ниският, се усмихваше, докато се приближаваше. Другият, едрият, тромав като мечка, наречен Джоко, наблюдаваше Девлин изпод гъстите си тъмни вежди така, като че най-голямото желание в живота му беше да пречупи гръбнака му. Двата

носеха нещо като униформа: бежови панталони, бежови ризи с пагони и месингови копчета, платът на дрехите им беше покрит с петна от пот.

— Този нож няма да ти е от полза.

И Франки насочи пистолета си към гърдите на Девлин.

Младият мъж стисна дръжката на ножа си. Знаеше, че може да свали един, най-много двама, преди да го убият. Но те бяха четирима.

— Имаме да уреждаме сметки, ти и аз, но мистър Ван Хорн иска да говори и с двама ви.

Франки се ухили, откривайки пожълтелите си зъби с късчета тютюн между тях.

— Та, ако държиш да продължаваш да се правиш на герой, ще имам достатъчно добра причина да те застрелям.

— Девлин — прошепна Кейт, гласът ѝ беше одрезгавял от напрежение. — Недей. Моля те, недей.

Той я погледна, видя страха в очите ѝ. Знаеше, че не може да направи нищо, поне засега.

При всяка стъпка Кейт трябваше да се бори с треперенето на краката си, със страха, парализирал всичките ѝ нерви и караш тялото ѝ да се тресе. Девлин прокара длан по рамото ѝ, топло окуражаващо докосване. Усмихна се в отговор на погледа ѝ.

Сила и несломимост. Дори сега, когато стоеше обезоръжен сред неприятелите си, от него се излъчваше увереността на човек, който може да се справи с всякакви превратности. Тя черпеше утеха от тази сила. Поглъщаше я така, както нежното растение пие слънчевите лъчи и става все по-силно. Тя я правеше достатъчно силна, за да се пребори със страха си.

Значи предишната нощ беше забелязала огъня в лагера на Ван Хорн. След около час стигнаха в него. Когато излязоха от полумрака на джунглата, Кейт започна да мига, ослепена от слънчевата светлина, която струеше през доста по-тънкия изумруден балдахин над главите им.

На тесния бряг се беше разположила цяла флота от шестнадесет канута, подобни на дълги тънки ленти върху белия пясък. Край тях двадесетина индианци, само с препаски на слабините, бяха насядали в

кръг и разговаряха. Те вдигнаха погледи към Девлин и Кейт, които похитителите им водеха към една малка полянка.

Две палатки, подобни на тези, които Кейт и останалите бяха използвали по време на експедицията, бяха издигнати край една бяла палатка, поне два пъти по-голяма от тях. Знаме в ален и тъмносин цвят се развяваше на централния ѝ стълб и придаваше странен, средновековен вид на лагера.

От единия край на палатката, на колове, забити в пясъка, се издигаше навес на сини и червени линии, под който седяха мъж и жена. Странна двойка бяха те, приличаха на крал и неговата кралица, които се наслаждаваха на приятния следобед в градината си. Двама индианци, облечени в синьо-алени ливреи, стояха край кралското семейство и вееха с огромни палмови листа, с които раздвижваха горещия въздух. Ароматът на портокалов цвят изпълни ноздрите на Кейт.

— А, най-после пристигнахте.

Мъжът стана от тапицирания си стол.

Кейт сви ръце в юмруци край тялото си, докато домакинът се приближаваше към тях. Изглежда високия си, строен похитител с високо вдигната глава, вкопчила се в гнева си, с надеждата да я спаси от измъчващия я страх.

Ван Хорн се усмихна, вперил светлосините си очи в нея. Прекрасно оформени устни, лице, което сигурно би вдъхновило Микеланджело за неговия Архангел. Ветрецът развяваше правата му златиста коса, която се спускаше до раменете на бялата му копринена риза. Беше невероятно хубав — дори красив, помисли си Кейт. Въпреки усмивката му обаче, въпреки безупречните му черти, от него се излъчваше особена грозота, дължаща се може би на погледа на светлосините му очи, някаква студенина, някаква арогантност, която издаваше безмилостен тиранин, който изпитва удоволствие от гнусните си постъпки.

— С какво нетърпение чаках да се срещна с вас, мис Уитмор, и с вас, мистър Маккейн. Позволете да ви се представя. Аз съм Лейтън ван Хорн.

Той протегна ръка към Кейт, но тя притисна силно юмрук към тялото си.

Ван Хорн се засмя тихичко.

— Надявах се, че срещата ни ще премине в по-сърдечна атмосфера.

— Вие сте похитител, крадец.

Девлин стисна лакътя ѝ — мълчаливо предупреждение, на което гневът ѝ отказа да се подчини.

— Не виждам причина да се държа сърдечно с вас. Така, както не бих се държала сърдечно с никоя змия.

Устните на Лейтън бавно се разтегнаха в усмивка. В очите му обаче се четяха съвсем други емоции. В тях пламтеше гняв, подобен на адски огън.

— Има няколко неща, които всеки от нас трябва да научи, мис Уитмор.

Тя стоеше пред Лейтън, заливана от безмълвния му гняв, а сърцето ѝ биеше така, като че щеше да изскочи от гърдите ѝ. Какви демонични очи върху това ангелско лице! Кейт почувства, че този човек е способен на убийство и разбра, че е прекалила.

— Франки, извади пистолета си и убий мистър Маккейн.

— Не!

Младата жена погледна към коленичилиия до този висок рус дявол мъж. Франки се усмихна, очевидно нямаше търпение да приведе в действие всеки урок, който дойдеше на ума на Ван Хорн.

— По-кратко, професоре.

Девлин отново стисна лакътя ѝ, след което пусна ръката ѝ.

Франки се изсмя на глас, докато издърпваше пистолета от кобура, който висеше на колана му.

— Той не ти е сторил нищо.

Кейт впи поглед в ледените очи на Лейтън.

— Аз те ядосах.

— Уроци.

Ван Хорн елегантно махна ръка в знак, че не е съгласен с довода ѝ.

— Лейтън, моля те.

Молбата беше произнесена от компаньонката му. Жената беше станала и гледаше към Девлин, големите ѝ тъмнокафяви очи бяха пълни със страх.

— Съжалявам, кралице — отвърна русият дявол и погледна назад през рамото си. — Този път трябва да ги откажа. Франки, пусни

един куршум в сърцето на мистър Маккейн.

— С удоволствие, шефе.

И той с широка усмивка насочи пистолета, си към гърдите на Девлин.

Девлин беше напрегнал мускулите си, готов да скочи отгоре му. Нямаше да успее. Беше твърде далеч. Щеше да бъде мъртъв, преди да стигне до пистолета.

Металическо щракване и патронникът се плъзна на мястото си. Без да се замисли, Кейт се хвърли към Девлин, прикривайки го с тялото си.

— Не! — извика той, заглушавайки друг писък, на жена, като в същото време обви ръцете си около Кейт.

Кейт осъзна като през мъгла, че викът се беше изтръгнал от гърлото на тъмнокосата жена до Ван Хорн.

Девлин се извъртя светкавично, излагайки гърба си пред дулото на пистолета. Кейт се съпротивляваше, опитвайки се да го издърпа от огнената линия, но събитията се развиваха прекалено бързо.

Девлин се хвърли към земята и я повлече със себе си, като я прикриваше с тялото си. Прокънтят изстрел.

Силна болка проряза бедрото на Кейт, когато се свлече на земята. Девлин се стовари отгоре ѝ и тежестта му изтласка всичкия въздух от дробовете ѝ.

Над тях пицяха и подскачаха жълто-зелени папагали. Силното биене на кръвта в ушите на младата жена се смесваше с възбудения шепот на индианците.

Откъслечни мисли преминаваха през пелената от ужас, обвила мозъка ѝ. Беше жива. Не беше простреляна. Но Девлин лежеше неподвижно, покрил я с тялото си, чиято тежест не ѝ позволяваше да помръдне.

— Девлин?

Той бавно повдигна глава и я погледна намръщено.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— А ти?

— Какво, по дяволите, мислеше, че правиш? — попита младият мъж.

Загрижеността в сребристосините му очи беше преминала в гняв.

— Че спасява живота ви, мистър Маккейн — отвърна Лейтън. — Изглежда мис Уитмор много държи на вас. Толкова, че да рискува живота си.

Кейт погледна към Ван Хорн. Беше протегнал ръка към китката на Франки, очевидно беше бутнал пистолета му на земята. От черното дуло нагоре се виеше сив дим. До Лейтън стоеше тъмнокосата жена, със затворени очи, с преbledняло лице.

— А сега, мис Уитмор, може би ще дойдете да изпиете чаша чай с нас — погледна я усмихнат той. — Или все още не сте разбрала, че най-разумно е да ми съдействате?

Кейт прехапа долната си устна, за да задържи гневните думи, които напиреха да се излеят срещу този човек.

Девлин явно забеляза ядосания ѝ поглед. Той отговори, за да не ѝ даде възможност да изложи отново на опасност и двамата.

— Как бихме могли да устоим на такова любезно предложение?

Той се изправи и помогна на младата жена да стане на свой ред.

— Ох, колко съм невъзпитан.

Ван Хорн се обърна към привлекателната жена до себе си.

— Лейди Джудит Чатъм, позволете ми да ви представя Катрин Уитмор и Девлин Маккейн.

— Лейди Джудит — Девлин се усмихна и пое ръката ѝ.

Кейт видя как цвета се върна на бузите на Джудит, като че беше разцъфнала от светлината на усмивката на Девлин. А усмивката му беше толкова топла, толкова великодушна, толкова очарована от прелестите на тази жена. Кейт трябваше да се бори с желанието си да избие тази усмивка от лицето му.

— Заповядайте, седнете.

Лейтън направи жест към тапицираните столове под навеса.

Кейт стисна ръката на Девлин, когато минаваха край Ван Хорн. Сила и смелост — отчаяно се нуждаеше и от двете. Присъствието на Ван Хорн караше кожата ѝ да настръхва от отвращение. Чувстваше се така, сякаш беше затворена в една стая с кобра, която щеше да я нападне всеки момент, а знаеше, че е безсилна срещу отровата ѝ.

— Срещали сме се и преди, мис Уитмор — каза Лейтън, който вървеше току зад тях, подръка с лейди Джудит.

— Страхувам се, че не си спомням.

— Миналата година. Присъствах на една от лекциите, които баща ви изнесе в Бритиш Мюзийм — „Древни английски легенди“, това беше заглавието, доколкото си спомням. Прочел съм всички книги на баща ви.

Ван Хорн покани с жест Кейт да седне на един от петте стола под навеса.

— Теориите му са зашеметяващи.

— Сигурен съм, че би бил поласкан, ако научи, че цените толкова високо теориите му.

Девлин отмести един от столовете, за да ѝ помогне да седне, след което сам се настани до нея. Разделяше ги само малка сгъваема масичка.

Лейтън се разсмя, като че си беше спомнил нещо.

— Жоакин, чай за гостите ми.

Той махна към момчето, очевидно португалец, което седеше по турски на килима край него, облечено в същата ливрея като индианците. Момчето скочи на крака и изчезна зад палатката.

Лейди Джудит седна срещу Девлин, вперила поглед в лицето му, като че се опитваше да запечата всяка негова черта в паметта си. Изглеждаше омагьосана. Държанието ѝ беше красноречиво, все едно че беше закачила на врата си табелка с надпис: „Желая те, Девлин Маккейн.“

Кейт погледна към него и се питаше какво мислеше той за явната ѝ страст. Девлин наблюдаваше Ван Хорн, изражението му не издаваше нищо.

— Струвате ми се доста познат, мистър Маккейн — Лейтън се беше вторачил в събеседника си. — Мисля, че сме се виждали и преди.

— Съмнявам се, че се движим в едни и същи кръгове.

Ван Хорн се засмя тихо.

— Движа се навсякъде, където поискам.

— Какво се надявате да спечелите, мистър Ван Хорн?

Девлин кръстоса дългите си крака и се облегна на стола си.

— Защо е толкова важен за вас Авалон, че рискувате живота си, за да го търсите из джунглата?

— Наистина ли долавям нотка на цинизъм, мистър Маккейн?

Лейтън притисна едни в други върховете на пръстите си, образувайки нещо като триъгълник, на който подпря брадичката си.

— Да, виждам, че се съмнявате, че Авалон изобщо съществува, и въпреки това сте се впуснал в това опасно издирване. Може би аз също трябва да ви попитам, защо? Няма смисъл обаче, всички знаем причината. Парите, те са способни да убедят всекиго.

Кейт стисна ръце, ноктите се забиха в дланите ѝ. Ван Хорн не забелязваше ли как Девлин гледа тази жена? А ако забележи, няма ли да нареди да го застрелят от ревност? Впери поглед в Джудит с надеждата, че ще я накара да остави Девлин Маккейн на мира. Съперницата ѝ най-после я погледна, след което сведе очи, очевидно смутена.

Дрънкането на китайски порцелан възвести връщането на младия португалец. Носеше сребърен поднос, върху който беше натрупал сребърен чайник, захарница и лъжички, чашки и чинийки, и голяма чиния, в която бяха наредени тънки резени кекс. Всичко това изглеждаше прекалено тежко за тънките му ръце, които не бяха по-дебели от китките на Девлин. След като постави подноса на съгваемата масичка между лейди Джудит и Ван Хорн, момчето започна да сервира, като не забрави да попита гостите с какво ще пият чая си, надут като петел в стремежа си да прилича на истински английски иконом.

Девлин сведе поглед към персийския килим, постлан върху голата земя. Слънчевите лъчи се провираха под навеса и падаха върху любопитните шарки в яркочервено и във всички нюанси на синьото на килима. Килимът и цялата мебелировка бяха непрактични и заемаха много място. „Само един султан би пътувал така през джунглата“, помисли си той.

Младият мъж пое фината чашка и чинийка, които му подаде момчето.

— По всичко изглежда, че вече имате достатъчно пари. Каква е причината тогава, Ван Хорн? Какво търсите?

Лейтън вдигна лъжичката от чашата чай пред себе си и загледа капчиците, които се стичаха по среброто и падаха обратно в чашката.

— А, на този свят има нещо по-важно от парите, мистър Маккейн. Помислете само за това, което може би ни очаква в този изчезнал град, за тайните, които може би ще открием в него.

Девлин погледна тежкото златно колие на врата на лейди Джудит, невероятно красиво изработено, вероятно египетско.

— А откритите съкровища можете да занесете и у дома си.

— Да, съкровищата.

Лейтън се усмихна на събеседника си над ръба на чашката, но това беше само едно разтегляне на устните. Очите му си останаха ледени като сърцето на дявола.

Девлин отпи от чая си. Топлата течност погали пресъхналото му гърло. Срещу него лейди Чатмън беше свела поглед към силно стиснатите си длани. Тъмните ѝ коси бяха прибрани в елегантен кок на тила и откриваха лицето ѝ със сърцевидна форма. Облечена в зелена ленена рокля, тя изглеждаше като прекрасна лилия в тази пищна градина. Красива. Деликатна. Как беше възможно подобна жена да се озове с Ван Хорн?

— Рискувате много заради една вълшебна приказка.

Лейтън поклати глава.

— Изненадан съм, че прекрасната мис Уитмор все още не ви е убедила, че трябва да се вярва във вълшебните приказки.

Девлин впери поглед в дъното на чашата си, като стисна и отпусна челюстите си. Едно мускулче на бузата му заигра. Вярно, въпросната дама го беше накарала да повярва, ако не в съществуването на Авалон, то в собствената му красива приказка. Грешка, която не мислеше да повтаря.

Лейтън постави чашата и чинийката на масичката пред себе си.

— Жоакин, донеси принадлежностите ми за писане на мис Уитмор.

Момчето се втурна в палатката и миг по-късно се показа с кожено куфарче в ръка. Взе чашата и чинийката от ръцете на Кейт, сложи ги на масичката между стола ѝ и този на Девлин, след това отвори куфарчето и го постави в скута ѝ.

— Така, а сега, сигурен съм, няма да имате нищо против да начертаете за мен пътя до Авалон, мис Уитмор — рече Ван Хорн. — Знам, че сме съвсем наблизо и се уморих да вървя след малката ви група. Не искам да рискувам да ви загубя някъде из джунглата.

— А как мога да бъда сигурна, че ще ни пуснете, след като начертая картата?

— Нямамте избор.

Лейтън се облегна на стола си и отново се усмихна с дяволската си усмивка.

— Знаете, че ще убия мистър Маккейн, ако не ми съдействате.

— А ако го убиете, никога няма да ви начертая картата.

— Значи мислите, че ме държите в шах, така ли?

Ван Хорн се усмихна, без да откъсва поглед от Кейт.

— Умъртвяването на един човек може да отнеме доста време, мис Уитмор. Франки е истински експерт в тази област. Може да одере кожата, на който и да е, без да го убие. Без да го убие веднага, искам да кажа.

Девлин видя ужаса в очите на младата жена, която го погледна въпросително. А той не знаеше какво да я посъветва. Ако тя не начертаеше картата за Ван Хорн, беше сигурен, че тази бавна мъчителна смърт нямаше да му се размине. Ако му дадеше плана, Лейтън можеше да се смили и да го убие по-безболезнено. При всяко положение нямаше особена надежда, животът му да продължи повече от няколко часа. А Кейт? Какво мислеше да прави с нея това копеле?

— Гарантирам, че в крайна сметка ще ми дадете картата, но преди да умре, мистър Маккейн ще трябва да изтърпи ужасни мъки. Мислите ли, че ще можете да гледате как кръвта му се стича бавно по оголените му меса?

Кейт сведе поглед към отворения куфар на коленете си.

— Не.

— И аз мисля така. Добре, сега бъдете добро момиче и ми начертайте плана.

Как щеше да разбере Ван Хорн, ако му дадеше невярна информация, чудеше се Девлин. Той обаче беше сигурен, че Лейтън си имаше начин за това. Беше седял срещу прекалено много комарджии, за да може да разпознае оня, който държеше печелившата карта. Погледна към празния стол вдясно от Кейт. Предчувствието за надвисналото над главите им нещастие опъваше нервите му. Трябваше да открие слабото място в защитата им. Трябваше да измъкне Кейт от лапите на това копеле. И то възможно най-бързо.

— Не се опитвайте да ме мамите, мис Уитмор.

Лейтън посочи към Франки. Пълният мъж кимна и се запъти към палатката.

— Както виждате, държа повече от една карта.

Девлин гледаше след Франки, който изчезна в голямата палатка. Всички мускули в тялото му бяха опънати от напрежение. Няколко секунди по-късно Франки се появи на входа на палатката. Той не беше сам.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Татко!

Кейт скочи от стола си, като разпиля съдържанието на куфарчето с принадлежностите за писане. Мастилото се изля и образува тъмно петно върху синьо-червения килим. Баща ѝ закуцука към нея. Тя се спусна към него.

— Кати.

Фредерик прегърна дъщеря си.

— Толкова се притеснявах за теб.

— Ранен ли си?

— Кракът ми е изтръпнал, защото бях вързан, това е всичко.

Фредерик погледна над главата на младата жена към Девлин.

— Девлин, радвам се да видя, че си добре. Другите също са тук. Плениха ни още първата вечер, когато тръгнахме да ви търсим. Никой не е ранен. Поне засега.

— И аз съм сигурен, че дъщеря ви няма да иска да промени това положение на нещата — намеси се Лейтън. — Жоакин, мис Уитмор се нуждае от чиста хартия и мастило.

Момчето вдигна куфарчето от килима и изчезна зад ъгъла на палатката. Стомахът на Кейт се сви на топка, когато видя, че Ван Хорн извади някакъв сгънат лист от джоба на белия си ленен панталон.

— Баща ви вече беше така любезен да начертае картата към Авалон.

Той хвана сгънатата хартия между палеца и показалеца си.

— Ако картата ви е по-различна от неговата, ще екзекутирам един от групата ви.

Кейт погледна баща си и попита тихичко:

— Истинския план ли му даде?

Фредерик смръщи вежди.

— Реших, че няма да е разумно, ако постъпя другояче. Обаче...

— Какво?

Ученият потърка брадичката си, тъмните вежди се събраха над смутените му кафяви очи.

— Може да съм пропуснал нещо.

— Скоро ще видим.

Лейтън посочи с картата към стола срещу него.

— Заповядайте, мис Уитмор, това протакане започва да ме отегчава.

Кейт седна на ръба на стола срещу Ван Хорн. Баща ѝ се отпусна на стола вдясно от нея. Колко точна трябваше да бъде картата? И ако двата плана бъдат абсолютно еднакви, дали всички щяха да си тръгнат живи и здрави от този човек? Тя вдигна поглед към Девлин и потърси подкрепа. Той гледаше празната чаша в ръцете си, скрил дълбоко в себе си мислите си.

Когато Жоакин се върна с нови пособия за писане, Кейт се залови да чертае картата на пътя до Авалон със съзнанието, че може би държеше живота на Девлин в треперещите си ръце. Набързо нарисова пътеката, която водеше към древния град. Когато беше готова, Жоакин взе картата и я занесе на господаря си.

Кейт седеше, стиснала ръце в скута си, без да откъсва поглед от Ван Хорн, който сверяваше плановете. Той я погледна, сините му очи бяха студени като плуващия по Темза лед. Буцата в гърлото ѝ я задушаваше.

Много бавно устните на Лейтън се разтегнаха в усмивка.

— Браво, мис Уитмор.

Кейт си отдъхна, мускулите ѝ се отпуснаха, тялото ѝ трепереше от усилията да сдържа емоциите си.

— Но се страхувам, че бяхте права. Възнамерявам да убия всички ви.

Лейтън се изправи като крал, ставащ от трона си.

— Франки, започни с мистър Маккейн.

— Не! — извика Кейт и скочи от стола.

Франки извади пистолета от кобура си. Тя се спусна към него, без да отделя поглед от черното смъртоносно оръжие.

— Кейт, залегни! — извика Девлин.

Тя погледна към него. Баща ѝ я хвана откъм гърба, обви с едната си ръка кръста ѝ, с другата сграбчи ръката ѝ и я дръпна към себе си. Барабанът изщрака. Младата жена изпищя, без да отделя поглед от

Девлин, знаейки, че само след още един удар на сърцето, куршумът ще се забие в гърдите му. Трябваше да предотврати това!

Ръката на Девлин се отметна назад и после прелетя напред толкова бързо, че Кейт не успя да види какво имаше в нея. Чу тъп удар, последван от тихо изохкване. Тя видя как Франки се свлече на земята. От раната на челото му течеше кръв, а в краката му се търкаляше китайската чаена чаша.

Падайки на земята, пистолетът изгърмя. Куршумът се заби в крака на стола на Кейт, пръскайки наоколо парченца дърво. Столът падна на една страна.

— Джоко!

Хъркащият вик накара Кейт да обърне поглед към Ван Хорн. Девлин беше стиснал с ръце врата му. Изпълнените с ужас сини очи на Лейтън като че щяха да изскочат, бузите му бяха почервенели, от гърлото му излизаха неприятни гъргорещи звуци, придружени с тънка струйка слюнка.

Джоко се спусна към тях, измъквайки пистолета си от кобура на обемистия си кръст. Кейт извърна глава към оръжието в ръката на Франки.

— Пистолетът!

Тя опита да се измъкне от ръцете на баща си, който все още я държеше здраво.

— Трябва да взема пистолета.

— Да, да, разбира се — отвърна Фредерик и я пусна.

Той се хвърли напред и стигна до падналия Франки едновременно с дъщеря си, блъсна се в нея и я събори.

Младата жена падна върху счупения стол и удари в него коляното си. След това, пронизана от болка, се търкулна върху килима, приземявайки се на нараненото си преди малко бедро. Ужасена видя как Джоко удари с дръжката на пистолета си Девлин по тила.

От устните на младия мъж се отрони стон. Той политна напред в ръцете на Ван Хорн, който изруга и се отмести встрани, така че Девлин падна върху килима.

Фредерик измъкна оръжието от ръката на Франки и се обърна. Беше твърде късно. Преди да успее да вдигне пистолета, двама индианци хванаха ръцете му, взеха пищова и го отведоха настрани.

Докато Кейт се изправяше с усилие, Джудит коленичи край неподвижното тяло на Девлин и постави главата му в скута си.

— Мистър Маккейн — прошепна тя и докосна бузата му.

— Девлин.

Кейт докуцука до тях и се отпусна на колене със смръщено от болка лице.

Джудит погали лицето на Девлин, докосна устните и бузите му, прокара пръсти в косите му. Кейт усети, че се задушаваше от ревност.

— Махни си ръцете от него!

Стресната, Джудит измъкна пръстите си изпод главата му. Те бяха изцапани с кръв.

— Мили Боже — прошепна тя.

— Девлин!

Кейт постави ръка на сърцето му.

— Ще го накарам да прокълне деня, в който се е родил — каза Ван Хорн, втренчил поглед в лицето на съперника си. — Ще се моли да го убием.

— Вече е мъртъв, Лейтън — погледна го Джудит.

— Господи, не — прошепна Фредерик.

Под пръстите си Кейт усещаше силния пулс на Девлин. Тя погледна към жената насреща, като се чудеше каква игра играеше тя. Джудит срещна погледа ѝ и в тъмнокафявите и очи се изписаха предупреждение и молба.

— Съжалявам, мис Уитмор, зная колко много означаваше за вас мистър Маккейн.

Джудит хвана ръката на Кейт, тънките ѝ пръсти я стиснаха силно.

— Зная, че бихте сторили всичко, за да го спасите.

Кейт се присъедини към играта на Джудит. Не знаеше как щеше да свърши това, но така все пак имаше някакъв шанс да спаси Девлин.

— Да, всичко.

— Копеле — процеди Лейтън, разтривайки врата си.

Джудит внимателно пусна главата на младия мъж върху килима и се изправи.

— Лейтън, мисля, че трябва веднага да убиеш тези хора.

Кейт погледна смаяна към жената. Чувстваше се така, като че току-що беше полетяла от ръба на висока скала. За миг си беше

въобрази, че тя е на тяхна страна.

— Помисли си за мъките, които ги очакват, ако ги оставиш тук без храна, без пушки.

Джудит постави ръка на рамото на Ван Хорн.

— Трябва да ги убиеш сега, незабавно, безболезнено.

— Безболезнено?

Лейтън погледна към Кейт.

— А те какво са направили, че да заслужат милосърдието ми?

— Но помисли какво би им причинил, ако ги оставиш тук, сред тази дива пустош — младата жена галеше червените петна по врата му, оставени от пръстите на Девлин.

— Да, страхувам се, че ги чака ужасна смърт — или да попаднат в ръцете на диваците, или в ноктите на дивите зверове, или глад. Не може да става и дума да ги оставим живи тук.

— Да, наистина ще бъде ужасно.

Лейтън изгледа продължително Кейт, светлите му очи бяха пълни със злоба, устните му — разтегнати в демонична усмивка.

— Каква великолепна идея ми дадохте, кралице моя.

И той хвана ръката на Джудит, и целуна върховете на пръстите ѝ.

— Ще ги оставим тук без пушки, без канута, дори без хапка хляб.

— Но, Лейтън, не можеш да направиш това. Помисли си за...

Той я накара да млъкне с жест, подобен на жеста на крал, издал току-що декрет. Джудит погледна към Кейт, погледите им се срещнаха, в кафявите ѝ очи се четеше радост от победата. Кейт мислеше, че не се е излъгала — лейди Чатъм току-що беше успяла изкусно да убеди Ван Хорн да стори точно това, което тя искаше. Тя им даваше шанс да останат живи. Наистина малък шанс, но все пак по-добър от нищо. Кейт сведе поглед към Девлин, молейки се да остане все така неподвижен, докато си тръгнат тези хора.

— Джоко, разкарай от очите ми тази отрепка.

И Лейтън махна към лежащия в безсъзнание мъж.

Кейт вдигна глава, когато Джоко се запъти към Девлин.

— Не го докосвай!

Джоко не се поколеба и за миг. Стовари тежката си лапа на рамото ѝ и я отмести, като че беше джудже, препречило пътя на великан. Тя загледа в ням ужас как Джоко праметна Девлин през

рамото си. Една въздишка, един стон, и Девлин наистина щеше да се превърне в мъртвец.

Нищо. От разтворените устни на Девлин не се чу и най-слабо охкане. Кейт се изправи. Тръгна по петите на Джоко, който пресече поляната и навлезе няколко метра навътре в джунглата, където хвърли младия мъж върху покритата с лиани земя. Тих стон, дълбок и мъжки, изтрещя като изстрел в ушите на Кейт.

Джоко замръзна на мястото си, като се заслушваше, без да сваля поглед от Девлин. Кейт изохка дълбоко и гърлено, за да привлече вниманието му.

— Убийте единствения мъж, когото съм обичала в живота си.

Джоко се намръщи. Дълбоко разположените му очички почти се загубиха под дебелиите му вежди.

— Остави ни. Върви си!

Тя се отпусна на колене до Девлин, като стенеше възможно най-гърлено, молейки Бога Джоко да бъде достатъчно тъп, за да повярва, че звукът, който беше чул, беше дошъл от нея, а не от „мъртвеца“.

— Девлин, о, скъпи мой — нареждаше тя, навела се над тялото му, за да скрие лекото движение на гърдите му от подлите очички на гиганта.

Прашенето на чупещите се под краката му клонки прозвуча като божествена музика в ушите на младата жена. Внимателно, като че ли той беше направен от стъкло и можеше да се счупи всеки момент, тя повдигна главата и раменете на Девлин и ги сложи в скута си.

През нарязаните листа на едно младо палмово дръвче Кейт гледаше как Джоко изкарва останалите членове на групата им от голямата палатка. Ръцете на всички бяха вързани зад гърба им. Веднага след като излезе от палатката, Остин се заглежда наоколо и погледът му се спря на пътеката, водеща към джунглата.

Не би могъл да я види — растителността беше прекалено гъста. И все пак ѝ се струваше, че погледът му преминава през тази зелена преграда. В очите му се четеше тъга, дълбока, сърцераздирателна, като че беше в дълбок траур, като че жалеше за много скъп човек. Един от индианците го сръга в гърба с пушката.

Остин се обърна рязко, видът му беше агресивен и това накара пазача му да отскочи назад и да насочи пушката си към гърдите му.

— Недей! — прошепна тя, молейки отдалеч Остин, да не върши необмислени неща.

Фредерик застана между лорда и човека с пушката. Каза нещо на Остин, който кимна и се обърна напред. Тръгнаха към другите, които ги очакваха на брега на реката.

В другия край на лагера можеше да види Лейтън ван Хорн, който даваше заповеди, и индианците, които припряно ги изпълняваха.

Тя отново сведе поглед към мъжа, който лежеше в безсъзнание до нея.

— Ти ще се справиш — пошепна тя и погали бузата му. Гласът ѝ наподобяваше лекия полъх на вятъра. — Трябва да се справиш. Обеща да ме заведеш до Авалон, помниш ли? А ти си от хората, които държат на обещанията си.

Приглади мокрите му коси настрани от челото, копринените кичури се увиха около пръстите ѝ като живи.

Една сълза се търкулна от окото ѝ и капна върху бузата на Девлин, където заблестя, осветявана от слънчевия лъч, промъкнал се през гъстия листак, като че ли специално, за да погали лицето му.

— Аз никога не плача — тя притисна устни към блестящата капчица. — Поне, преди да те срещна. Ти ме превърна в непознат за мен самата човек. Знаеш ли това? Знаеш ли, че ми се искаше да счупя ръцете на онази жена, когато те докосваше? — тя обхвана лицето му в дланите си и погали с палец ъгълчето на устата му. — Ревност. Какво отвратително чувство. Безполезно. Вредно. Глупаво. И всички тези промени само заради теб.

Той обърна глава, от устните му се отрони въздишка, топлият му дъх погали нежната кожа на китката ѝ. Тя усети дълбоко в себе си да светва познатото пламъче.

— О, Девлин, имам неприятното усещане, че мисълта за теб ще ме преследва до последния ми дъх.

Наблизо изпраця клонка. Кейт погледна назад през рамото си. Страхът за Девлин я обля като леденостуден порой. Дали не се връщаше Джоко, за да види какво правят? Не, към тях се приближаваше дребната деликатна фигура на лейди Чатъм.

— Как е той? — попита тихо Джудит.

— Жив само благодарение на вашата доброта.

Джудит затвори очи и въздъхна на пресекулки. Трябваше ѝ малко време да се поуспокои, преди да заговори.

— Донесох ви това.

И тя измъкна кожения калъф с ножа на Девлин от гънките на полите си.

— Ще го скрия ей там, в случай че Лейтън или някой от хората му дойдат да ви претърсят, преди да тръгнем.

Джудит пусна ножа сред гъсто оплетените лиани на няколко метра от тях, които го скриха напълно.

— Лейтън се съгласи да ви остави някои от вещите, палатките, куфарите.

— Вие ли го убедихте да го направи?

Тя кимна.

— Той провери всичките ви вещи и знае, че между тях няма оръжие, нищо, което би могло наистина да ви бъде от полза. Прави това заради мен, иска с този голям, според него, жест да ми покаже колко великодушен може да бъде. Сигурна съм, че мисли, че малкото неща, които ви оставя, само ще удължат мъките ви.

— Доставя му удоволствие да причинява мъка.

Джудит кимна.

— Пожелавам ви всичко най-добро.

Като че ли искаше да каже още нещо. Вместо това се обърна и си тръгна.

— Почакайте — рече Кейт, гласът ѝ не беше по-силен от шепот.

Джудит се поколеба и се обърна към нея. Изглеждаше несигурна, като младо момиче, мъмрено от родителите си.

— Не знам как да ви се отблагодаря за всичко, което направихте.

Джудит поклати глава.

— Моля ви да разберете, че стоя с Лейтън, защото нямам избор. Той направи всичко възможно, за да не мога да го напусна.

Тя се загледа за момент в Девлин, в тъмните ѝ кафяви очи се четеше нежност и копнеж.

— Вие сте много щастлива жена, мис Уитмор. Душата си бих дала, за да ме гледа мъж като така, както Девлин Маккейн гледа вас. Грижете се добре за него.

Лейди Чатъм се обърна и забърза обратно към лагера. Останала сама, на Кейт ѝ стана толкова студено, че дори сърцето ѝ се смрази.

— Влюбена е в теб — прошепна тя, като прокара пръстите си по студената буза на Девлин.

Някой ден Девлин щеше да се ожени. Щеше да си намери жена като Джудит, която би дала всичко, за да бъде до него, жена, която ще зачева и ражда децата му и ще остарее с него.

Думите на Девлин отекваха в съзнанието ѝ и всяка една от тях пробуждаше сърцето ѝ.

„Омъжи се за мен, Кейт. Ела да живееш с мен до края на дните ни.“

— Нищо няма да се получи от това.

Плъзгаше пръстите си по извивката на устните на младия мъж. Усещаше дъха му като топъл полъх по кожата си.

— Двамата с теб сме прекалено различни. Искаме различни неща от живота.

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Няма да бъдеш щастлив в моя свят, нито пък аз ще бъда щастлива в твоя. И двамата знаем това. Но въпреки всичко, как ще живея без теб, Девлин Маккейн?

„Девлин!“

Гласът идваше отдалеч, преминаваше през непрогледен мрак, преди да стигне до съзнанието му. Някой го викаше. Някой имаше нужда от него. Кейт. Трябваше да отиде при нея, нещо не беше наред, тя се нуждаеше от помощ. Но той беше толкова уморен, а болката го беше затиснала като голям гранитен блок. Мракът беше непрогледен. Не можеше да открие пътя си в него.

„Девлин!“

Това беше отново нейният глас. Той проряза като сребърен лъч пластовете от тъмнина и болка.

„Моля те, скъпи, събуди се.“

Гласът ѝ беше неговият фар с ярка сребриста светлина. Трябваше да я достигне. В противен случай никога нямаше да успее да се измъкне от този мрак. Никога повече нямаше да види Кейт.

„Девлин, моля те, не ме оставяй.“

В съзнанието си Девлин стигна до трептящия сребрист лъч. Щом го докосна, светлината се разшири, обгърна го и в същото време го

изпълни целия. Топлото блестящо сребро потече във вените му, премина през порите, облекчи болката, докато той самият също се превърна в сребриста светлина.

Слънчев лъч. Усети топлината върху лицето си и играта му върху затворените си клепачи. Когато отвори очи, през пролуките в зеленината над главата си видя ясното синьо небе. Слънчевата светлина го заслепи. Нещо край него се размърда, някакво лице закри светлината, лице, обвито от златен ореол, истински ангел.

— Слава Богу — прошепна Кейт и обхвана лицето му в дланите си.

Девлин разтвори устни да каже нещо, но тя сложи пръстите си на устата му.

— Тихо. Ако те чуят...

Тя преглътна с усилие, като че думите не можеха да излязат от гърлото ѝ.

— Говори шепнешком.

Той така или иначе нямаше сила да говори по-силно.

— С какво ме удари този път, професоре?

— Не съм аз. Спомняш ли си какво стана? Спомняш ли си Ван Хорн?

— Къде е той?

— Все още в лагера, на няколко метра оттук.

Девлин пое дълбоко въздух и опита да седне. Натискът на тънката ѝ ръка върху рамото му беше достатъчен, за да го надвие. Главата му отново падна в скута ѝ, виеше се му се свят от усилието.

— Не се нрави на герой, мистър Маккейн. Може да те убият.

— Не съм никакъв герой.

С огромно напрежение държеше клепачите си отворени, но чувстваше, че щяха да се затворят всеки момент от оловната тежест върху тях.

— Спомняш ли си?

— Спомням си много добре.

Тя го погали по слепоочието.

— Никога няма да го забравя — прошепна той, потъвайки отново в бездната на безсъзнанието.

В продължение на повече от час Кейт следеше напрегнато събитията в лагера, а Девлин беше в скута ѝ. След като всичко беше

прибрано и натоварено на флотилията от канута, Ван Хорн се насочи към малката група на брега на реката. Дъхът на младата жена секна, имаше чувството, че в този миг се решава съдбата им.

Лейтън каза нещо на баща ѝ и на останалите, но тя беше прекалено далеч, за да чуе думите му. След това той вдигна ръка, за да даде сигнал на хората си. При този знак индианците бутнаха канутата, които Девлин беше осигурил за групата си при Сантарем, във водата. Смехът на Ван Хорн, носен от топлия ветреца, се чуваше, докато лодките се скриваха от погледа им. Беше се обърнал към тях и им махаше за сбогом.

Все още със завързани ръце, Остин се втурна към Кейт по пътеката, следван от баща ѝ. Другите стояха край реката, втренчили поглед в тъмните ѝ води. Изглеждаха така, като че присъстваха на собственото си погребение.

Остин се скри от погледа ѝ. Появи се отново след няколко секунди. Движеше се бавно, краката му като че не се докосваха до земята. Спря се на няколко метра от тях, загледан в Девлин. На лицето му се четеше тревога и още нещо, може би вина.

— Това не трябваше да става — прошепна той и тръгна към Кейт, все така, без да откъсва очи от лежащия в безсъзнание мъж.

— Остин, той е...

— Жив.

Девлин отвори очи.

Цялото му тяло се отпусна от внезапното облекчение, което Кейт видя ясно изписано на лицето му.

— Жив? — повтори Фредерик, който идваше след Остин. — Нищо не разбирам.

— Лейди Джудит беше на наша страна — Кейт погали бузата на Девлин, леко наболата му брада одраска дланта ѝ. — Тя излъга, че е мъртъв.

Девлин успя да се изправи дотолкова, че да седне, и хвана с две ръце главата си.

— Почна да ми писва от хора, които все гледат да ме ударят по главата.

— Това е един от случаите, когато можеш да си благодарен, че имаш дебел череп.

Фредерик потупа Девлин по рамото, като се смееше на изпълнения му с подозрение поглед.

— Отивам да кажа на другите. Ще им олекне, като разберат, че си жив.

— Катрин, можеш ли да разхлабиш въжето на китките ми? — попита Остин, след като Фредерик се втурна отново по пътеката.

Кейт извади дългия нож, който беше скрила Джудит. Острото като бръснач острие преряза без усилие дебелото въже около китките на Остин. Отдолу се показаха грозни червени белези. Той се намръщи леко и разтърка наранената си кожа.

— Как успя да скриеш този нож?

— Лейди Джудит. Дължим на нея живота си. Тя успя така да подведе Ван Хорн, че той реши да ни изостави в джунглата.

Кейт обърна назад глава, за да види Девлин. Той я наблюдаваше с непроницаемо изражение. Един-единствен слънчев лъч, успял да се промъкне през дебелия зелен балдахин над главите им, обливаше в злато и милваше лицето му.

— Какво прави подобна жена с Ван Хорн? — попита той, като се изправи на крака, стъпвайки несигурно.

Кейт се спусна към него, но погледът му я прикова на място. Боже мили, не искаше тя да го докосва.

— Според това, което съм чувал да се говори в Лондон, той имал склонност да примамва представители на аристокрацията и въобще всеки, който поиска — каза Остин. — Предполагам, че лейди Джудит е имала своето слабо, уязвимо място и той се е възползвал от това.

— Познаваш ли я?

Девлин опипваше с ръка тила си, разучавайки подутината на главата си.

— Срегнахме се веднъж, преди няколко години, още не беше омъжена.

— А Ван Хорн?

— Виждал съм го на няколко събирания — отвърна Остин.

Между черните му вежди се появи дълбока бръчка.

Изражението му остави у Кейт впечатлението, че той не казва всичко, което знае, и че нещо го тревожи.

Остин сведе поглед към изранените си китки.

— Не е възможно човек да не се срещне с него, тъй като той се движи в най-висшите кръгове на обществото.

— Най-висшите кръгове — прошепна Девлин, все така загледан в Кейт.

В сребристосините му очи се четеше мъка.

Тя направи стъпка към него, искаше ѝ се да го прегърне. Това обаче беше невъзможно. Помежду им се беше отворила пропаст, пълна с парченцата от разбитите им мечти. Знаеше, че е в нейните сили да издигне мост, който да свърже двата края на тази пропаст. Но не знаеше в какво щеше да се превърне тя самата след това.

— Тревожех се за теб — рече тя, вперила поглед в очите му.

Там, където преди беше виждала душата му, блестяща от любов, сега виждаше само външната красота, различните нюанси на сиво и синьо, буреносни облаци, заобиколени от тъмносиния цвят на вечерното небе.

— По-добре ли си?

— Нищо ми няма, мис Уитмор.

Толкова студен, толкова официален. Беше се отдръпнал от нея напълно и окончателно, и тя не можеше да му се сърди. Искаше ѝ се да му се извини, но не можеше да намери думите, които биха могли да заличат дълбоката рана, която му беше нанесла.

— Главата ти — прошепна тя.

Отчаяно ѝ се искаше да го докосне, но е страхуваше, че той ще се отдръпне.

— Достатъчно е здрава, за да издържи някой и друг удар. Не се притеснявай за мен, професоре, сам мога да се погрижа за себе си.

Без нито дума повече той тръгна. Тя гледаше след него, без да може да откъсне погледа си от гъвкавите движения на силното му тяло. Обсебена от спомени, знаеше, че трябва да забрави вкуса на устните му, допира на ръцете му, прекрасното усещане на движенията му в нея. Трябваше да забрави всичко това, за да се спаси. Тези спомени се забиваха като парчета от счупено стъкло в тялото и в душата ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Съжаление. Беше видял съжаление в очите ѝ, мислеше си Девлин, докато крачеше през джунглата. Аристократка, която гледеше окъсан просяк, това беше видял в погледа ѝ. Много години беше виждал същото това изражение в очите на хората, когато гледаха към момчето в износени дрехи.

А сега да види същото и в красивите очи на Кейт... Господи, не можеше да го понесе. Не можеше да изтърпи съжалението ѝ. Мускулите му се свиха. Усещаше особено силно биенето на пулса във врата си, следствие от усилията, които полагаше, за да крие емоциите си. Чувстваше се наранен и оскърбен, и беше готов да разкъса някого с голи ръце.

В мига, в който се показа от сенчестата гора, слънчевата светлина, обляла поляната, го заслепи. Той огледа с присвити очи мястото, където до неотдавна беше разположен лагера на Ван Хорн, като се питаше колко дълбок е кладенецът, в който ги беше бутнал.

Фредерик и Едуин стояха край реката и спореха. Влажният въздух отнасяше гласовете им. До тях стоеше Барнаби и ги наблюдаваше, същински боксов съдия, застанал в ринга. Робърт Мелвил седеше под една палма на няколко метра от баща си, облегал назад главата си в ствола на дървото, и наблюдаваше двамата мъже с вид, който показваше, че се забавлява от сцената. Индианските гребци, които беше наел край Сантарем, бяха насядали в кръг в другия край на лагера с наведени глави и шепнеха нещо. Без съмнение обсъждаха как да ги изоставят.

— Толкова сме близко.

Фредерик вдигна развълнувано ръце.

— Не мога да повярвам, че искаш да се върнем.

Едуин поклати глава.

— А какво ще стане, ако отново налетим на Ван Хорн? Този път ще убие всички ни.

Стигнали сме прекалено далеч, за да се отказваме.

Фредерик извади носната кърпа от джоба си и започна да бърше челото си, като продължи да говори:

— Още две седмици и ще бъдем там.

— Ако си направим сал, можем да се спуснем надолу по течението на тази дяволска река. Единственият ни шанс да оцелеем, е веднага да поемем обратния път.

— Мисля, че наистина можем...

— Слава на Все Светии — рече Барнаби, когато видя Девлин. — Хубаво е, че си отново при нас, момко.

— Ето го — каза Робърт, когато Девлин се приближи към спорещата групичка. Нашият безстрашен водач, върнал се от света на мъртвите.

Саркастичният тон на Робърт засили още повече гнева, който се опитваше да потуши Девлин. Той се обърна бавно и впери поглед в младия мъж.

— И така, кажете ни велики принце от джунглата — продължи той, без да забелязва яростта, бушуваща под спокойния външен вид на събеседника му. — Как мислите да ни измъкнете от този ад?

Девлин се усмихна, по-скоро леко раздвижи устните си. През целия си живот се беше сблъсквал с хора като Робърт — родени и израснали сред богатство и привилегии, арогантни, като разглезени деца, приемащи като нещо естествено и полагащо се подареното им от съдбата високо положение в обществото. Момченца, които се представят за мъже.

— Винаги можем да опитаме това, което правят индианците в подобни случаи.

Робърт се намръщи, по лицето му се изписа неспокойство.

— И какво е това?

— Успокояват речния бог.

Девлин се насочи към другите мъже.

Събеседникът му облиза устните си. Погледна към баща си, след което изви врат така, че да може да вижда лицето на Девлин.

— И какво точно правят?

Девлин се подпря с длан на грубия ствол на палмата и се надвеси над седящия младеж, като закри слънчевата светлина, която се процеждаше през листата над тях.

— Избират някого, когото да принесат в жертва, обикновено най-безполезния. След това завързват ръцете и краката му, хвърлят го в реката и наблюдават как се дави.

Девлин никога не беше чувал за подобна церемония, беше я измислил току-що.

Робърт вдигна поглед към младия мъж срещу себе си, по горната му устна бяха избили капки пот.

— Ако бяхме в Лондон, Маккейн, щях...

Прекара език по устата си.

— Някой трябва да те научи как да разговаряш с онези, които те превъзхождат.

— Някой първо трябва да ми го покаже.

Девлин искаше да отвърне на предизвикателството на Робърт. Сърбяха го ръцете да стовари юмука си в лицето на това богаташко синче и си търсеше извинение, за да го стори.

— Мислиш ли, че ти можеш да свършиш тази работа?

Робърт отново облиза изсъхналите си устни, езикът му се стрелна като гуцер между тях.

— Не очаквам да ме разбереш, но един джентълмен не предизвиква скандали като някой дивак.

— Никога не съм претендирал, че съм джентълмен, Мелвил. Трябва да го запомниш.

Девлин отпусна ръката си, кръвта пулсираше в пръстите му от силния натиск в стъблото на дървото. Той се обърна и видя Фредерик и Едуин, които го гледаха така, като че беше буре пълно с динамит, което можеше да избухне при всяко рязко движение. Очакваха от него да ги измъкне от тази каша. А той губеше времето си в гняв и самосъжаление. Две емоции, които ненавиждаше. Господи, тази жена беше вързала на възли нервите му и той не беше сигурен, че знае как да се измъкне от това объркано положение.

— Мистър Маккейн, точно казвах на Фредерик, че най-добре би било да си направим сал и да се спуснем надолу по течението на реката.

Едуин прокара опакото на дланта по челото си, за да избърше потта от него.

— Сигурен съм, че ще се съгласите с мен, би било истинско безумие да продължим нататък.

Девлин не беше и очаквал Мелвил да се предаде лесно. Освен това в думите му имаше логика: знаеха, какво има зад тях, но не и какво можеха да намерят, ако продължат напред. Младият мъж погледна към Фредерик.

— А вие какво мислите?

— Толкова сме близо, Девлин — отвърна Фредерик с одрезгавял от възмущение глас.

— Близо до нещастieto — прекъсна го Едуин. — Какво ще направи, ако налетим на Ван Хорн? Нямаме дори прашки.

— Можем сами да си направим оръжия — рече Девлин.

Едуин го погледна.

— Не искате да кажете, че сте съгласен да продължим нататък. Не вярвате в успеха на тази експедиция от самото начало.

Девлин почувства приближаването на Кейт, усети топлината на тялото ѝ, пренесена от ветреца, да докосва врата му. Всеки следващ ден от това пътуване щеше да бъде по-тежък от предишния. Как щеше да понесе да бъде толкова близо до нея и да не може да я докосне? Но той знаеше също така какво означава това пътуване за Фредерик, знаеше какво значи то и за Кейт.

— Бях нает от мистър Уитмор да заведа групата до мястото, наречено Авалон. Ако той реши да се връщаме, тогава ще се върнем. Ако ли не, ще направя всичко, което мога, за да стигнем дотам.

— Вярвате ли в съществуването на Авалон, мистър Маккейн? — попита Кейт, нежният ѝ глас погали гърба му.

Девлин погледна назад. Слънчевата светлина я заливаше цялата и придаваше блясък на златните къдрици, които обграждаха лицето ѝ. До нея стоеше Остин и изглеждаше напълно като човек, който си беше на мястото.

Нейното място беше сред аристокрацията, помисли си Девлин. Беше се проявил като пълен глупак, въобразявайки си, че ще може да откъсне тази красива роза от английската ѝ градина. Много по-глупаво беше постъпил обаче, като беше позволил да го обхване този безпощаден огън. Не трябваше изобщо да я докосва. Не трябваше да разбира никога, какво е да усети нежното ѝ тяло до своето. Защото сега беше обречен завинаги да си спомня за страстта, пламнала помежду им, за страстта, която за Кейт не беше нищо повече от сладострастие.

— Вярвам, че трябва да си свърша работата, за която ми е платено, мис Уитмор.

Девлин се обърна отново към Фредерик, скрил мъката си под маската на спокойствието.

— Как ще постъпим?

Фредерик погледна към Кейт и Остин.

— И двамата знаете какво чувствам. Тази мечта ме преследва от толкова отдавна, че дори не мога и да си помисля да се откажа. Но не мога да взема това решение вместо който и да било от вас. Напред ли искате да продължим, или искате да се връщаме?

— Ако мистър Маккейн смята, че може да ни заведе до Авалон, мисля, че трябва да продължим — каза Кейт.

— Съгласен съм — допълни Остин.

Барнаби застана до Фредерик.

— Това е и моето мнение.

— Това е лудост.

По слабите бузи на Едуин се появиха червени петна.

— Не е възможно да продължим.

— Едуин, можеш да вземеш няколко от индианските гребци, ако искаш — рече Фредерик. Те ще направят сал и ще ви върнат заедно с Робърт до Сантарем.

Едуин погледна към сина си, който все още седеше под палмата. Рунтавите вежди се бяха събрали над острия му нос.

— По-добре да продължим с цялата група.

Фредерик стисна ръката на приятеля си.

— Вземаш правилно решение.

Едуин го изгледа мрачно, след което се обърна към Девлин.

— И така, мистър Маккейн, кажете как мислите да ни заведете до Авалон?

— Край водопадите има малко индианско селце. Мисля, че ще успея да ги убедя да се разделят с две от канутата си. Ако ли не, ще ги накарам да ни направят лодка. Ще се върна след седмица.

Девлин погледна към реката. Слънцето се отразяваше и блестеше в бързо движещите се води.

— Ако не се върна до петнадесет дни, вероятно изобщо няма да се върна.

— Възнамерявате да ни оставите тук?

Кейт се приближи до него, топлината ѝ галеше ръката му.
Девлин продължи да гледа упорито към бързо течащата вода.
— Тук ще бъдете в по-голяма сигурност.

Тя застана пред него, принуждавайки го да я погледне.

— Мисля, че най-безопасно ще бъде да не се делим.

— Ще ме забавите.

Тя вдигна брадичка, очите ѝ блеснаха решително.

— По-добре да се върнете няколко дни по-късно, отколкото изобщо да не се върнете, мистър Маккейн.

— Тя е права, Девлин — намеси се Фредерик. — Идеята да ходите сам не ми харесва. Могат да се случат много неща. Ще се чувствам много по-добре, ако тръгнем с вас.

Остин се присъедини към Фредерик. Въпреки че Барнаби също искаше да тръгне с тях, Девлин го помоли да остане с Робърт и Едуин. Някой трябваше да се опита да задържи индианците гребци и тримата португалци, които им прислужваха.

Девлин неохотно се съгласи да поведе малката групичка в този труден поход през джунглата, поход, който щеше да бъде много мъчителен за него заради тази английска роза.

— Ще нощуваме тук и ще тръгнем рано утре сутринта.

Кейт се спря в края на гората. Гледаше към малката полянка, слушаше шума на блъскащата се в скалите вода и се молеше да намери начин да се отърве от бушуващите в нея емоции. Знаеше предварително, че щом стигнат това място, спомените ще я връхлетят. През целия ден усещаше как с всяка измината стъпка се приближава до него. Ако зависеше от нея, нямаше да спрат да нощуват тук.

Тя погледна към Девлин, застанал край овъглените останки от огъня им. Той гледаше към близкия водопад, към падащата върху тъмносивите скали вода, в която се отразяваха златните лъчи на залязващото слънце. Дали си спомняше?

— Явно тук сте си направили лагера — каза Остин и погледна към Кейт.

„Тук се любихме.“

На това място спомените бяха особено живи, трептяха като призраци на слънчевата светлина, призраци, от които не можеше да

избяга. Остин я наблюдаваше в очакване да му отговори, погледът му беше особен.

— Да, лагерувахме тук първата нощ, след като тръгнахме от село Курая — отвърна тя, като внимаваше гласът ѝ да бъде равен, безизразен, с надеждата да скрие непрекъснато нарастващото си напрежение.

— Прекрасно място за лагер.

Фредерик се приближи до колибата, която Девлин беше построил преди цяла вечност.

— Ще бъде светло още няколко часа — каза Кейт, която вървеше след баща си.

Чувстваше се така, сякаш погребваше най-скъпото си. Фредерик спря пред входа на колибата.

— Кати, ще ни трябва време да приготвим вечерята и да запалим огъня. Не ми се иска залезът на слънцето да ни завари насред гъстата джунгла.

— Наоколо има и други поляни.

Въпреки че все още бяха зелени, банановите листа на покрива на колибата започваха да се подгъват по краищата, да умират.

— Не разбирам, защо искаш да продължим нататък тази нощ. Всички сме уморени.

Как да му обясни? Разбрала, че няма как да си помогне, Кейт надникна в колибата. Орхидеите бяха все така разпръснати по банановите листа върху пода, но листенцата им бяха сбръчкани, безжизнени. Въпреки усилията си, не можеше да се пребори със спомените. Бяха прекалено живи и истински: нежните цветчета, които галеха кожата ѝ, целуваха я, обичаха я.

— Орхидеи? — попита Фредерик, гласът му звучеше подозрително мило.

Тя срещна погледа му, прочете въпросите в очите му, и отговорите, които вече знаеше.

— Да — прошепна тя, усещайки как бузите ѝ пламват.

Фредерик се усмихна тъжно.

— Може би по-късно ще успеем да си поговорим.

Кейт не искаше да говори за това, което се беше случило тук. Не искаше да мисли за него. Беше прекалено мъчително. Прекалено изкусително.

— Непременно ли трябва да останем тук?

— Късно е, Кати. Би било твърде опасно да продължим.

Истини, само няколко от многото истини, с които трябваше да се срещне. Погледна през рамото си, като се питаше дали престоят им тук щеше да бъде така мъчителен за Девлин, както и за нея. Той стоеше до потока и говореше с Остин. Порази я приликата помежду им, така както бяха застанали и двамата в профил към нея. И двамата бяха високи, с черни коси и синьо-сиви очи, с прави тънки носове и високи скули. Биха могли да бъдат роднини, дори братя. А в действителност принадлежаха на различни светове.

Ако само Девлин можеше да смени мястото си с Остин Синклеър. Ако само пожелаеше да живее в Лондон и да пътува, и... ако само тя не желаше неподходящия човек.

Девлин я погледна, като че привлечен от настойчивия ѝ взор. За миг очите им се срещнаха, погледът му беше развълнуван, като че виждаше призраците така ясно, както ги виждаше и тя. Преди да се обърне, изражението в очите му се промени, стана сурово и изпълнено с решимост. Явно беше способен да забрави всичко, което бяха преживели заедно. Можеше да забрави и нея. И кой знае защо, при тази мисъл на Кейт ѝ се прииска да го удуши.

Девлин стоеше в реката, вдигнал бамбуковото си копие и очакваше да се появи сянката на някоя риба. С ъгълчето на окото си наблюдаваше лорд Остин Синклеър, който, също с копие в ръка, заедно с него се опитваше да осигури вечерята на малката група. За маймуните, които бърбеха в клоните на дърветата, мислеше Девлин, те сигурно изглеждаха еднакви, притежателят на казино и английският маркиз. И колкото и неприятно да му беше да го признае, Остин Синклеър се справяше превъзходно и в двата свята. Трябваше да признае също така и че нямаше да има нищо против лорд Галантност да се върне в лагера с празни ръце.

Нещо меко се докосна до прасеца му, точно под навития крачол на панталона му. Орхидея. Той вдигна цвета от водата, краищата на белите му листчета бяха започнали да кафеняят. Докато го гледаше, край него заплува цял букет от орхидеи, с избледнели цветове, с отлетяло ухание, мъртви като мечтите му.

Той погледна нагоре по течението на реката в посока към лагера. Кейт стоеше с наведена глава до потока и хвърляше увехналите цветя във водата с посърнал вид, като че ли присъстваше на погребението на любим човек.

Девлин погледна отново към орхидеята, която държеше в ръка, в гърлото му заседна буца. Прокара палец по мокрите листенца. Искаше му се да върне живота в нежния цветец, но знаеше, че това не е във възможностите му. Захвърли орхидеята отново във водата, течението я пое и я отнесе към Остин Синклеър.

Той като че не забеляза цветето, беше прекалено погълнат от работата си. С рефлексите на дива котка замахна с копието и върхът му, издялан от Девлин, се скри под водата. Миг по-късно Остин измъкна копието от потока. Във въздуха се замята тлъста риба, сребърните ѝ люспи блестяха на слънцето.

— Вечерята — извика усмихнат Остин, размахал извиващата се риба във въздуха.

— Страхотно — отвърна Девлин върна усмивката на Остин.

Погледна отново надолу към водата и промърмори под носа си:

— Наистина страхотно.

Кейт отмести поглед от бързоструйната река, усетила, че баща ѝ се приближава към нея. Наблюдаваше я така, като че беше особено интересно творение на човешката ръка, намерено наскоро при разкопки, загадка, чиято тайна трябваше да разгадае. Младата жена настръхна, предусещайки, че той възнамерява да обсъжда теми, които тя отчаяно се опитваше да зарови дълбоко.

— Отивам да събера още дърва за огъня.

— Огънят може да почака малко — рече той и обгърна с ръка рамената ѝ.

Чувстваше се беззащитна, като че всичките ѝ тайни бяха изложени на показ.

— Скоро ще се стъмни. Трябва...

— Кажете какво се случи между вас с Девлин.

— Татко, аз... не искам да говоря за Девлин. Не искам... — „... да мисля за него, да си припомни неща, които би трябвало да забравя.“
— Моля ти се, нека оставим тази тема.

Тя се опита да тръгне, но той хвана двете ѝ рамена.

— Не мислех, че е от мъжете, които биха ти причинили нещо лошо. Мислех, че е почтен, но очевидно той се е възползвал от теб, освен ако не възнамерява да постъпи както подобава. В противен случай, ще трябва да говоря сериозно с него.

— Девлин Маккейн не се е възползвал от мен, татко. Дори не се опита да ме докосне.

Фредерик се намръщи.

— Кати, нещо се е случило между вас, виждам го.

Кейт беше вторачила поглед в горното копче на бащината си риза, мокра от пот, но въпреки това закопчана до горе, макар че през целия ден горещината беше ужасна.

— Аз го прелъстих — каза тя едва чуто, срамът от това, което беше сторила, стискаше гърлото ѝ. — А после той ми предложи да се оженим.

Фредерик пусна раменете ѝ, след което хвана брадичката ѝ, за да я принуди да го погледне в очите. Той се усмихваше.

— Още щом го видях, нещо ми подсказа, че е човекът, който ти е нужен.

Кейт поклати глава.

— Не ме разбираш. Аз не искам да се омъжвам за него. Не искам да се омъжвам за когото и да било.

— Не го ли обичаш?

— Да го обичам? Та ние едва се познаваме.

В известен смисъл обаче, тя го познаваше по-добре, от който и да е друг.

— С майка ти се познавахме по-малко от седмица, когато ѝ предложих да се омъжи за мен.

— Вие с мама искахте едно и също от живота. Бяхте създадени, за да живеете заедно. Това, което чувствам към Девлин Маккейн е по-различно. Вярно, аз го желая.

„Вярно е също, че изгарям от желание да го виждам, да усещам докосването на ръцете му, да слушам гласа му. Искам да заровя лице в рамото му, да напълни дробовете си с аромата на тялото му. Искам да го целувам, да го галя, да го държа в обятията си.“

— Но това не е любов.

„Не може да е любов.“

— Съмнявам се.

Фредерик се обърна към реката. Дълго съзерцава бляскащите ѝ води, преди да заговори отново.

— Любовта е нещо рядко, Кати. Ако я откриеш, трябва да я хванеш здраво с двете си ръце и никога да не я пускаш, а да я подхранваш и да гледаш как тя ще промени живота ти.

— Не искам да променям живота си. Харесвам го такъв, какъвто е.

Баща ѝ въздъхна дълбоко.

— В такъв случай сигурно наистина не го обичаш.

Той я погледна, кафявите му очи бяха пълни с тъга.

— Защото ако го обичаше, нямаше да можеш да си представиш живота без него.

Животът без Девлин Маккейн — само при тази мисъл като че ли някакво острие прониза сърцето ѝ. Но тя не можеше просто така да се откаже от всичко, което винаги беше искала от живота. Девлин Маккейн щеше да я погълне, щеше да унищожи всичко, което някога е било Катрин Уитмор. Щеше да я отдели от баща ѝ, от работата ѝ, от най-важните за нея неща. В замяна на това тя щеше да започне да диша за него, да съществува само за и чрез него. Толкова голяма беше властта, която имаше той над нея.

Не, тя не можеше да позволи това да се случи. Трябваше да го забрави. Трябваше да се пребори с лудостта, която я беше обхванала.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Девлин въртеше бамбуковата пръчка в ръката си и обръщаше над огъня забучените на нея риби — две от общо петте, които беше пронизал Остин. До него лорд Синклеър беше седнал по турски върху банановите листа, които двамата бяха събрали преди малко и въртеше другите три риби над пламъците. Три папая — това беше всичко, което беше успял да осигури за вечерята им Девлин през този ден.

— Едно нещо не ми дава мира.

Фредерик белеше една папая, дългият нож на Девлин отразяваше последните лъчи на залязващото слънце. Той седеше срещу Девлин от другата страна на огъня, облегал на дънера на едно дърво.

— Това ме измъчва от срещата ни с Ван Хорн. Непрекъснато мисля за...

— Отивам да се изкъпя — каза Кейт като се показа от колибата, праметнала хавлия и чисти дрехи през ръката си, в която стискаше парче сапун. — Така че, джентълмени, моля ви, стойте с гръб към реката.

— Ще трябва да почакаш до сутринта.

Девлин вдигна поглед към нея.

— Тогава ще бъде по-безопасно.

— Все още е светло.

И тя продължи нататък към потока, очевидно решила да не обръща внимание на предупреждението му.

Девлин остави рибата върху листата и се изправи, препречвайки пътя ѝ.

— Забравихте ли за анакондата, която видяхме последния път, когато бяхме тук, мис Уитмор? Почакайте до сутринта.

Кейт настръхна.

— Няма да позволя да ми заповядват като на дете, мистър Маккейн.

— Анаконда — Фредерик изгледа дъщеря си с широко отворени очи. — Кати, може би наистина тази вечер ще трябва да минеш без

къпане.

— Ако не се лъжа, всички вие се изкъпахте в същия този поток.

Кейт вирна твърдоглаво брадичка, местейки поглед от баща си към Остин.

— След като не е било опасно за вас, значи няма да е и за мен.

Очите ѝ блестяха от едва сдържан гняв, когато погледна към Девлин.

— Така, а сега мисля да се изкъпя.

Уханието на рози, което идваше от сапуна, дразнеше обонянието на младия мъж.

— Мис Уитмор...

— Мистър Маккейн.

Гласът ѝ прозвуча смразяващо.

Кой знае как нещата се бяха обърнали и двамата се бяха озовали в същото положение, от което бяха започнали — враждебно настроени непознати хора, принудени да прекарват заедно дните и нощите си. На Девлин му се струваше, че всичко, случило се помежду им, е било само сън, илюзия. Не можеше да повярва, че беше държал тази жена в обятията си.

— Освен ако не мислите да ме възпрете с груба сила, възнамерявам да се изкъпя.

Девлин се намръщи, бореше се с желанието да метне малкия професор на рамото си и да го занесе в колибата. Следващата му мисъл обаче стана главната причина да седне върху банановите листа и да остави да мине вироглавата жена.

— Внимавай.

— Ценя загрижеността ви — отвърна тя, но тонът ѝ говореше тъкмо за обратното.

Девлин отново провеси рибата над огъня, като се вслушваше напрегнато във всяко движение на Кейт, която вече беше стигнала до хрусталака зад гърба му. Фредерик припряно се изправи и седна между Девлин и Остин, обръщайки гръб към реката.

— Винаги е била със силна воля.

Фредерик се усмихна на Девлин, който го погледна.

— По-скоро е инат.

Леко шумолене на дрехи, които една жена събличаше само на няколко метра от тях. Девлин стисна зъби, като се опитваше да

прогони огнените картини, които се зараждаха в съзнанието му.

— Говорехте за нещо, което не ви давало мира, Фредерик.

Остин се беше втренчил в рибата, която печеше, като че от това зависеше животът му.

Плискане на вода. Във въображението си Девлин виждаше как младата жена влиза във водата, която блестеше като сребро на слънцето и милваше дългите и добре оформени крака, провираше се между гладките ѝ сатенени бедра.

— Забелязахте ли колието на врата на лейди Джудит?

Фредерик изхвърли обелките от папаята в огъня, от който се разлетяха искри. Той като че беше напълно имунизиран срещу интригуващите звуци, долитащи от къпането на дъщеря му.

— Готов съм да се закълна, че това е огърлицата, която Мейфилд донесе от Египет преди няколко месеца.

— Огърлицата ли? — попита Остин, чието внимание очевидно също беше привлечено от звука на плискащата се по гладката бяла кожа, вода.

Девлин погледна младия мъж, седнал от другата страна на Фредерик. Беше сигурен, че лорд Галантност също рисуваше във въображението си привлекателното тяло на Кейт. Стисна в юмрук ръката си, опита се да обуздае неистовото си желание да го удуши.

— Една от огърлиците на Клеопатра — рече ученият мъж. — Спомняш ли си оня прием, на който видяхме находките, намерени от Мейфилд при разкопките му край Александрия? Кога беше това, може би около месец преди да тръгнем за Бразилия? Спомняш ли си? Това колие е едно от най-красивите от този период, които съм виждал.

Остин облиза устните си, преди да проговори.

— Аз помислих, че лейди Джудит носи копие на огърлицата. Истинската се намира в музея.

— Известна ми е репутацията на Ван Хорн. Този човек има колекция от произведения на изкуството, която може да съперничи, на който и да е музей, и то при положение, че говоря само за това, което позволява да бъде видяно от другите. Говори се, че имал друга колекция, която не показвал и че произведенията в нея били дори още по-редки.

Фредерик разряза плода. Сочните резени падаха в една от чиниите, направени от Девлин — беше ги издялал от парче изсъхнало

палмово дърво.

— Струва ми се, че всички се убедихме — този човек няма скрупули, когато реши да се сдобие с нещо.

— Мислите, че е откраднал огърлицата от музея ли? — попита Остин.

— Да, така мисля. Тя спокойно може да се превърне в украсата на всяка колекция. Дори ми се струва, че е накарал лейди Джудит да я сложи, за да ни се надсмее. Подобна постъпка би му прилягала.

— Доколкото разбирам, Ван Хорн има обичая да колекционира хора — каза Девлин, поглеждайки към Остин. — Може би е колекционирал някого, който работи в музея и има достъп до ценните произведения на изкуството?

— Не бих се учудил.

Остин не откъсваше поглед от огъня, а изражението на лицето му беше мрачно.

Девлин се намръщи при първите остри звуци, донесени от ветреца. Въпреки че мелодията беше неузнаваема, думите определено бяха на „Грийнслийвз“. Погледна към Фредерик, който вдигна вежди, като чу гласа на дъщеря си, а след това се разсмя.

— Кати обича да пее. Но по-добре е да пее, когато е сама.

— Истинска загадка, нали? — каза Остин, като се усмихна на Девлин. — Как може жена с такава очарователна външност да има такъв глас... да, честно казано, котките по улицата звучат по-добре.

Девлин се зачуди колко ли пъти маркизът беше чувал Кейт да пее. Единствено страхът беше накарал Кейт да разтвори краката си за копеле като него, собственик на казино, страхът, че може да умре, преди да вкуси от забранения плод. Дали си беше представяла, че се люби с Остин, че именно той е преминал през бариерата на девствеността? Дали Девлин не беше направил нищо повече от това, да лиши лорд Галантност от честта да дефлорира бъдещата си съпруга? Подозрението го пробуждаше като връх на кама. Причинените от него рани надали щяха да зараснат в скоро време.

Фредерик извади кърпичката от джоба си и започна да бърше с нея пръстите си, докато говореше:

— Когато беше на девет години, диригентът на църковния хор ме помоли да не я пускам повече да пее там. Това разби сърцето й.

— По-добре отколкото да разбие тъпанчетата на богомолците — отвърна Остин, като гледаше рибата, която започваше да придобива златист цвят.

На Девлин му трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че поредната остра нотка, която издаде Кейт, беше всъщност вик.

— Кати! — прошепна Фредерик и скочи на крака.

Девлин вече беше прав, а пръчката с рибата се изплъзна от ръката му. След миг и тримата мъже нацапаха във водата. Кейт беше близо до водопада и отмяташе мократа коса от лицето си.

Тя зяпна от изненада, когато видя тримата мъже, тичащи към нея. Огледа се назад, за да се увери, че нищо не я заплашваше откъм гърба. Не видя нищо друго, освен блясъка на слънцето, отразено от падащата вода.

— Какво става? — попита тя, когато Остин стигна до нея.

Остин се намръщи.

— Ти извика.

— Просто се подхлъзнах на скалата.

— Добре ли си, Кати? — попита Фредерик, като обърна лице към брега.

— Вие ме уплашихте, това е всичко.

В суматохата Кейт беше забравила, че е гола, докато не забеляза погледа на Остин — той гледаше към гърдите ѝ.

Лъчите на залязващото слънце блестяха по мократа ѝ кожа, гърдите ѝ се движеха нагоре-надолу при всяко дихание, зърната ѝ бяха настръхнали от хладния въздух. Водата, която стигаше до кръста ѝ, не беше по-добро прикритие от тънък воал. Сепната, Кейт пое пресежливо въздух, но още преди да успее да се обърне, гласът на Девлин проряза въздуха.

— Закрий се — викаше Девлин с напрегнат от вълнение глас.

Тя го стрелна с поглед и, преди да се обърне с гръб към тях, забеляза гневния блясък в сребристосините му очи.

— Сега, след като вече сте сигурни, че съм добре, ще ви бъда много благодарна, ако ме оставите за малко сама.

— Да, разбира се — отвърна Остин.

Кейт обаче не беше сигурна дали дочуваше в гласа му неудобство или развеселеност.

Чу пляскането на мъжете, които излизаха от водата. Въпреки това чувстваше, че не е сама. Погледна през рамото си и видя Девлин, застанал на брега, мокрите му дрехи очертаваха ясно мускулестото му тяло. Той я наблюдаваше със странна смесица от желание и гняв в очите.

— Мистър Маккейн, имате ли нещо против да ме оставите? — попита тя, без да сваля поглед от него.

— Разбира се, че имам. Имаш три минути, за да извадиш хубавото си задниче от този поток.

— Нямате право да...

— Две минути и половина.

— Нямате право да ми нареждате, като че съм ви слугиня — извика тя, като се обърна с лице към него и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Една минута.

Подухна ветрец и смрази мократа ѝ кожа. Бузите ѝ обаче горяха, като да беше край огъня.

— Дори и да ме интересуваше ултиматумът ти, не мисля, че вече са минали две минути.

Той се усмихна, но това беше само леко извиване на устните му, което не се отрази на гневния му поглед.

— Тридесет секунди.

Ако не беше измислил този ултиматум, тя щеше да излезе от реката за по-малко от три минути. Залязващото слънце отнасяше топлината със себе си и тя започваше да зъзне. Но не беше съгласна този човек да ѝ заповядва.

— Диктаторските ви маниери няма да имат успех пред мен, мистър Маккейн.

Той нагази в реката и тръгна към нея, от всяко негово движение струеше сила.

— Може ли да ви напомня, мистър Маккейн, че работите за мен — каза тя, като се бореше с желанието си да побегне.

Яростта в очите му я накара да отстъпи една крачка.

— Просто си върша работата, мис Уитмор.

Той спря на двадесетина сантиметра от нея. Топлината на тялото му стигаше до нея. Черните косъмчета по гърдите му, които прозираха през мократа риза, ѝ действаха възбуждащо. Изкушаваха я. Колко

лесно щеше да бъде да обвие ръце около врата му, да притисне замръзналите си гърди до топлината на тялото му, да усети огъня на силните му бедра до своите.

Даваше си сметка, че водата, която минаваше край нея и се плъзгаше между бедрата ѝ, преди това беше се допирала до неговото тяло. Огънят вътре в нея се разгаряше и се съсредоточаваше най-вече в долната част на корема ѝ. Властта, която имаше той над тялото ѝ, я унижаваше. Вбесяваше я.

— В работата ви не влиза да ми заповядвате.

— В работата ми влиза и задължението да не позволя да бъде убита една вироглава жена. Излез от реката. Веднага.

Гневът я заслепи.

— Върви по дяволите! Ще изляза от тази река тогава, когато реша аз, а не ти. Ако мислиш...

Думите ѝ се превърнаха в писък, когато той я метна на рамото си.

— Пусни ме!

Той като че ли не я чуваше.

— Нямах право да се отнасяш така с мен!

Тя удряше с юмруци по гърба му. Той обхвана с ръка крака ѝ. Докосването на дланта му по голото ѝ бедро предизвика появата на топли тръпки по цялото ѝ тяло, които раздухаха още повече вътрешния ѝ огън.

— Девлин Маккейн, остави ме веднага!

Той продължи да върви, отнасяйки я от водата. Докато Девлин пресичаше лагера, през мократа завеса на косите си тя видя баща си и Остин. Двата седяха един до друг край огъня и гледаха как я отнася, като че беше някакъв ловен трофей. И при това се усмихваха.

Кейт крещеше от безсилие и унижение. Удряше Маккейн по гърба, риташе, извиваше се, а той продължаваше да върви право към колибата. Когато я сложи на земята, тя налетя със стиснати юмруци върху него.

— Как смееш? — викаше тя, удряйки раменете му.

При следващия удар той сграбчи китките ѝ. С едно-единствено ловко движение изви ръцете ѝ назад и я притисна към себе си.

Въздухът излезе със свистене от дробовете ѝ, когато гърдите ѝ се сблъскаха с твърдата стена на гръдта му. В същия момент тя вече

усещаше всяко местенце, в което се докосваха телата им, в което силните му мускули се притискаха в нежната ѝ кожа. Спомените изскочиха веднага от плитките си гробове, спомени, родени в същата тази колиба, спомени за страст и удоволствие, запечатани завинаги в душата ѝ.

Усети натиска на възбуждения му член в корема си. Беше загреял така плата на мокрия му панталон, че ѝ се струваше, че след малко от него ще започне да се вдига пара. Господ да ѝ е на помощ, тя го желаше. Тук. И сега. Въпреки че знаеше, че баща ѝ и Остин бяха само на няколко метра от тях, въпреки че беше разбрала, че Девлин Маккейн е един деспот, който щеше да унищожи мечтата ѝ да живее като независима жена, тя го желаше.

— Нямах право...

— Затворихме ли кръга, Кейт? — прошепна Девлин.

Устните му почти се докосваха до върха на носа ѝ, дъхът му, който изпълваше ноздрите ѝ, я уполяваше.

Кейт вдигна поглед към него. Очите му блестяха в мрака, който криеше лицето му. Затваряне на кръга. Така бяха започнали. Така щяха и да свършат. С гняв. Това беше единствената възможност.

— Имала съм право тогава, в деня, в който се запознахме. Трябва да обличаш животински кожи и да носиш тояга.

Той притисна устните си към нейните. Брутална и в същото време — странно как — нежна, с вкус на желание и мъка, целувката му я изгори като жив въглен. Тя се опита да обърне глава, но нямаше къде да избяга — врагът ѝ живееше вътре в нея. Това беше силното ѝ до болка желание за този мъж.

Той я целуна дълго и страстно, и когато усети на устните си върха на езика му, устата ѝ сама се разтвори, за да го приеме. Той се промъкна вътре, гмурна се, подобен на малкото колибри, пиещо нектара на розата, смучеше с такава стръв, като че искаше да вземе душата ѝ. Гърдите ѝ, притиснати в гръдния му кош, натежаваха и пулсираха от желание, което ставаше все по-силно и по-настоятелно, докато между бедрата ѝ потече на тънка струйка нектарът на страстта.

„Не, не ми причинявай това, искаше да извика Кейт, не ме карай да те желая, не ме карай да предам самата себе си.“

Тя се опита да освободи ръцете си, за да го отблъсне, но откри, че се притиска още по-силно към него. Гръдните му мускули се свиха

и миг след това той вдигна глава, прекъсвайки, целувката им. Изглеждаше разтърсен от случилото се не по-малко от нея, струваше ѝ се толкова млад, и уязвим, и смутен от станалото.

Той я пусна и отстъпи крачка назад. Кейт изохка, неспособна да се сдържи — цялото ѝ тяло крещеше и се молеше да я докосне.

— Аз като че не...

Той прокара ръка през гъстата си коса с цвят на абанос.

— Проклятие!

„Да, наистина.“ Тя се чувстваше прокълната.

— Постарайте се да се държите както трябва, мис Уитмор — гласът на Девлин се беше превърнал в дрезгав шепот. — А аз ще се постарая да държа по-далеч от вас мръсните си ръце.

Тя притисна пръсти към устните си, когато той излезе от колибата. Всичките ѝ нерви трептяха, всяка фибра в тялото ѝ пулсираше от желание. Тя направи крачка към изхода, искаше ѝ се да го извика. Толкова силно го желаше... желаше... Ох, щеше ли някога това ужасно желание да замлъкне?

Девлин излезе от колибата и тръгна по поляната. Поемаше дълбоко въздух с надеждата, че димът, който се носеше от огъня, ще прогони опияняващото ухание на рози от ноздрите му. Чувстваше се пренапрегнат, тялото го болеше, като че беше разпънат на колело за мъчения, всяко мускулче беше напрегнато и пулсираше от желание.

Насреща му, от другата страна на огъня, седяха Фредерик и Остин. Когато го видяха, и двамата сведоха очи към рибата, която се печеше сред пламъците, като че се страхуваха да срещнат погледа му. Дали и те го мислеха за варварин, който трябва да носи животински кожи?

Не би трябвало да го интересува какво мислят. И въпреки това го интересуваше. Колкото и да му беше неприятно да го признае, искаше тези мъже да го уважават. Искаше той самият да уважава себе си. Но в момента не намираше особено основание за това. Беше допуснал ревността да ръководи действията му и да го накара да постъпи като... като някой проклет варварин.

Не харесваше човека, в който се беше превърнал — ожесточен, ревнив и превъртял от силното си желание да я има. Не искаше да бъде

тук. Не искаше да бъде непрекъснато изправен пред изкушението да я докосва. Девлин се отпусна на земята, знаеше, че няма къде да се скрие. Предстоеше им да бъдат заедно в продължение на седмици. И през това време той трябваше някак си да се научи да обуздава това желание, което заплашваше да го унищожи.

Трябваше да успее да бронира както сърцето, така и тялото си. Трябваше да убие страстта си към Кейт, да погребее любовта си. Само така можеше да оцелее.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Нямаше и седмица откакто Кейт и Девлин бяха вървели по същия този път, след посещението си в село Курая. Лианите обаче бяха успели почти напълно да преградят пътеката, която младият мъж беше отвоювал с нож в ръка от джунглата. На места, на Кейт ѝ се струваше невероятно, че бяха минавали оттук. Понякога беше почти сигурна, че това никога не се беше случвало.

Гледаше широкия гръб на Девлин, петната от пот по бялата риза, прилепнала по мускулите му, които се движеха плавно при всеки замах на ръката, с която разсичаше буйната растителност. Те двамата вече не бяха същите хора, минали оттук само преди седмица.

Цяла вечност. Струваше ѝ се, че случилото се помежду им е само един сън, еротична фантазия, породена от прекалено активното ѝ въображение. Мъжът, който през последните дни почти не ѝ беше проговорил, със сигурност не беше същият мъж, който я беше прегръщал, който само с едно докосване на ръката си беше карал тялото ѝ да пее. Тя не познаваше този затворен непознат.

Лъчите на късното следобедно слънце се пречупваха в мъглата от милиардите водни капки, носещи се край водопада и образуваха дъга над клокочещата вода. Девлин водеше групата с малко по-бавно темпо, отколкото когато бяха само двамата. Кейт предполагаше, че прави това заради баща ѝ. Наистина този човек можеше да проявява изненадваща загриженост за другите. Това беше едно от многото неща, които трябваше да забрави.

Девлин даде знак за спиране там, където се сливаха реката и ръкавът ѝ и образуваха тесен канал, водещ към селото. Известно време той стоя, вперил поглед в бързо течащата вода, като че в нея можеше да види бъдещето си и като че видяното не му се нравеше.

Фредерик се отпусна върху един дънер край реката и свали тропическата каска от мокрите си коси.

— Близо ли сме до селото? — попита той, прокарайки обратната страна на китката по челото си.

— На около половин миля.

Девлин погледна още малко във водата, след което се обърна към възрастния човек.

— Искам да ме изчакате тук. Ако не се върна до един час, не губете време и се връщайте обратно.

— Неприятности ли очакваш?

Остин подпря единия си крак върху дънера, на който седеше Фредерик.

— Не знам какво мога да очаквам.

Тревогата прободеше като с нож сърцето на Кейт.

— Но те те мислят за божество. Със сигурност няма да се опитат да ти сторят нещо лошо.

— На новия им вожд може да не му се нрави да вижда авторитета си оспорван от когото и да било — отвърна Девлин, като я погледна.

Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност, откакто се държеше така, като че тя не съществува, а и сега погледът му само за миг се спря върху нея, като че той не можеше да понася вида ѝ. Може би наистина не я понасяше.

Така е по-добре, помисли си тя. В същото време обаче ѝ стана непоносимо тежко, че той можеше да я отстрани така лесно от живота си.

— Ако очакваш неприятности, по-добре да дойда с теб — предложи Остин.

— Ако се случи нещо, ти ще бъдеш нужен тук, затова трябва да останеш с Фредерик и мис Уитмор.

Девлин събу ботушите и чорапите си.

— Да не би да мислиш да влизаш в реката? — попита Фредерик. — Това не е ли опасно? Може да има алигатори или пирани.

— Течението е прекалено бързо, за да има пирани. Колкото до алигаторите...

Девлин повдигна рамене, като че те също не бяха проблем.

— Остин, би ли отрязал няколко листа от оня храст там? — попита той, като посочи с върха на ножа си.

— Разбира се — отвърна Остин и пое ножа от ръката на Девлин.

И той веднага се залови с възложената задача. Във въздуха се разнесе остра миризма.

Кейт не сваляше погледа си от Девлин, който разкопча ризата си, разголвайки кожата си със златист загар и тъмните косъмчета по нея. Някога се беше питала какво би усетила, ако го докосне. Сега вече знаеше й то много добре. Копринени къдрици. Топла кожа. Незабравими спомени.

— Ако не искате деликатната ви чувствителност да бъде наранена, мис Уитмор, съветвам ви да се обърнете — каза Девлин, като събличаше мократа дреха от раменете си.

Кейт настръхна от снизходителния му тон.

— Доколкото си спомням, не загубих съзнание, когато ви видях за първи път гол, мистър Маккейн. Не вярвам към анатомията ви да се е прибавило нещо ново, което да стане причина да припадна от ужас или възторг.

Девлин се усмихна, смразяваща имитация на усмивката, която, тя знаеше това много добре, можеше да бъде по-топла от слънцето.

— Не, мис Уитмор, нищо не е добавено.

Започна да разкопчава копчетата на панталоните си и добави:

— Нито пък е изрязано. Въпреки усилията на едно кастриращо женско създание.

Кейт зина от изненада.

— Мистър Маккейн, никога през живота си не съм чувала по-обидни...

Думите й увиснаха във въздуха, когато той събу панталоните и гащетата си. Неподправената дива красота на този мъж отне дъха й.

Без да обръща внимание на погледа, с който го поглъщаше Кейт, той натрупа дрехите си върху дънера и взе листата от Остин. Неспособна да се контролира, младата жена гледеше как изстиска сока от един лист и как с бързи красиви движения натрива с него раменете си.

Свършена скулптура, на която някой е вдъхнал живот, мислеше Кейт, докато наблюдаваше Девлин. По-прекрасна от „Давид“ на Микеланджело. Защото това създание беше изваяно от топла златиста плът, а от всяко негово движение се излъчваха грация и сила, които пленяваха погледа й. Колко беше красив. Как само властваше над нея. Как я вбесяваше.

Тя пусна сака си на земята и седна до баща си, като насочи вниманието си към една лиана, покрита с дребни сини цветчета,

проследявайки с поглед лъкатушещия ѝ път нагоре по стъблото на една палма. На висок клон беше кацнал тукан и я наблюдаваше с блестящите си очички, извил глава на една страна, като че се опитваше да разбере, що за необикновено създание беше дошло в неговата гора. Едва когато чу пляска на водата, Кейт обърна поглед към Девлин Маккейн. Той беше с гръб към нея, навлязъл на няколко метра навътре в реката, която заливаше бедрата му.

— Късмет, Девлин — каза Фредерик.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб? — попита Остин, застанал на брега на реката.

Девлин поклати глава.

— Не забравяйте, не чакайте повече от един час. Вземи това — рече той и подаде на Остин ножа си, единственото им оръжие.

Остин поклати глава.

— Може, да ти потрябва.

Девлин погледна към Кейт, наложил върху лицето си непроницаема маска на спокойствие. Искаше ѝ се да му каже нещо, но какво?

„Внимавай, Девлин. Моля те, внимавай. Ще умра, ако с теб се случи нещо.“

Но не можеше да каже нищо.

Той отмести погледа си от нея и заби ножа в пясъка край краката на Остин. Без да каже нито дума повече, Девлин се потопи в реката и заплува към село Курая. Кейт го наблюдаваше, пиеше с поглед, всяко негово движение, мощните му ръце, които се извиваха и цепеха водата. Може би никога вече нямаше да го види. Тази мисъл я накара да потръпне въпреки задушавачата горещина.

Водният прах от водопада, носен от вятъра, пръскаше бузите на Кейт, гърленият рев на падащата вода изпълваше ушите ѝ. Тя се раздвижи върху дънера, все така вторачила поглед в джунглата, усещайки как секундите се изнизваха с всеки удар на сърцето ѝ. Свечеряваше се, последните отблясъци на слънцето скоро щяха да се стопят в бързо падащия в тропиците мрак.

— От колко време го няма? — попита тя баща си.

— Не съм сигурен, че този часовник е верен.

Фредерик затвори капачето на джобния си часовник, като че не искаше да вижда времето, което показваше. Кейт преглътна с усилие — в гърлото ѝ се беше образувала буца.

— Мина един час, нали?

Мъката в погледа на баща ѝ беше достатъчно доказателство за правотата на съмненията, които я изтезаваха. Фредерик пусна златния часовник в джоба на панталона си и подпря лакти на коленете си.

— Ще почакаме още малко.

— Не трябваше да го оставям да тръгва сам.

Остин крачеше напред-назад по речния бряг, подобен на затворен в клетка тигър.

— Трябваше да го последвам.

— Не можем ли да направим нещо? — предложи Кейт и се изправи.

— Мисля, че...

Остин спря напред изречението, извъртя се към джунглата, като вдигна ножа на Девлин. Цялото му тяло се изопна.

Кейт дори не успя да попита какво не беше наред, когато индианците ги нападناха. Само след миг те бяха заобиколени от кафеникави мускулести тела, от вдигнати във въздуха копия, от някаква реч на неразбираем за Кейт език. А после индианците започнаха да ги бутат с мръсните си ръце, карайки ги насила да навлязат в джунглата.

Младата жена беше обхваната от истински ужас. При всяка стъпка трябваше да се бори с непреодолимото си желание да се обърне и да побегне, накъдето ѝ видят очите. Забитото в гърба ѝ копие не беше ли по-малкото зло, в сравнение с това, което я чакаше? Все пак тя не можеше да се предаде в ръцете на смъртта. Не още. Не преди да е сигурна, че няма никаква надежда да се измъкне.

Гората около тях се освети, когато индианците издърпаха храсталаците, които закриваха входа към изкуствено направената от тях поляна, племенния двор. Озоваха се напред някакво празненство. В центъра на поляната се издигаха огромни пламъци, които приличаха на оранжеви демони, танцуващи в чест на дявола. Край огъня танцуваха мъже, вдигаха високо колена, навеждаха се ниско и отскачаха нагоре с крясък, с радостен победен вик.

Кейт разбра, че трепери, едва когато Остин я прегърна през раменете, придърпа я към себе си и тя усети силата, която се излъчваше от тялото му. Тя се облегна на него, като се опитваше да прогони ужаса, който я задушаваше. Баща ѝ беше от другата ѝ страна. Десетина полюляващи се тела ги бяха наобиколили. От съзнанието ѝ изникваха всички ужасяващи разкази за примитивните племена по поречието на Амазонка, които беше чувала. Спомни си за съсухрените човешки глави, които беше видяла тук.

Тя се огледа наоколо. Какво бяха направили с Девлин? Дали главата му не къкреше на слаб огън в някое гърне? Дали не...

Индианците пред нея се разделиха и тя видя пред себе си мъж, седнал на възвишение от консерви с праскови.

„Девлин.“

Мислеше, че е произнесла тази дума, но единственият глас, който чу, беше този на Остин, който викаше името на Девлин.

Младият мъж срещу тях им махна за поздрав, устните му заиграха в лека усмивка.

— Предполагам, че никой не се е сетил да ми донесе панталоните.

Девлин гледаше пламъците, които напразно се опитваха да достигнат до звездите. Мъжете танцуваха край огъня в ритъма на песните, за да засвидетелствуват уважението си към речния бог. Като че ли не забелязваше жените, които носеха и нареждаха купички с макашера и кашири, и таблички с печено месо пред него. Най-малкият окуражителен поглед — и после нямаше да може да се отърве от дамите.

— Да си призная, мислехме, че с тебе е свършено.

Фредерик въртеше парче месо в ръката си.

— Боже мой, Девлин, виж това!

Девлин смръщи вежди и погледна към ръчичката, която държеше ученият, малка ръка, отрязана в китката, тънки пръсти, свити към дланта.

— Кого са изпекли?

— Това е маймуна.

Младият мъж погледна надолу, усещайки една от жените да гали вътрешната страна на бедрото му. Беше седнала в краката му и му се усмихваше, вдигнала поглед към него. В тъмните ѝ очи проблясваха обещания за чувствена наслада, кафявите зърна на гърдите ѝ бяха настръхнали.

— Имаш си цял харем.

Фредерик внимателно постави маймунската ръка обратно върху дървения поднос, като не сваляше очи от другите шест жени, насядали в краката на Девлин.

— Без значение дали това ми допада или не — отвърна младият мъж и бавно вдигна ръката ѝ от бедрото си, съжалявайки, че няма панталон.

Жената се засмя гърлено и се притисна към него, очевидно не беше впечатлена от учтивия му отказ.

Сексуално освобождаване. Девлин можеше да облекчи болезненото напрежение в слабините си с тази жена или с която и да е от останалите, които го гледаха подканващо. Можеха да се чифтосат като две животни, задоволяващи една от основните си нужди — тези жени му навяваха единствено тази мисъл. Дали Кейт не виждаше същото, когато го гледаше?

Той погледна към Кейт, седнала по турски на земята на няколко метра от него, до Остин Синклеър. Светлината на огъня се отразяваше в златните ѝ коси, отделни къдрички се бяха измъкнали от дебелия ѝ плитка и обрамчваха лицето ѝ. Изглеждаше бяла и крехка, като чуплив порцелан. Беше се загледала в огъня, като че не усещаше нищо от това, което ставаше около нея. Но той знаеше каква сила се крие зад това хубаво лице, познаваше решителността и интелигентността, от които се възхищаваше и които обичаше.

— Как мислиш, дали биха се разделили с част от собствеността си?

Фредерик напъха хлъзгаво парче праскова в устата си.

— Две канута, четирима гребци, които ще ни помагат да се изкачим нагоре по течението на реката и сандъче консервирани праскови. Като се има предвид, че нямах нищо, което да им предложа в замяна, това надхвърли и най-смелите ми надежди — обясни Девлин, като гледаше към сандъците, пълни с различни неща, които индианците бяха измъкнали от реката. — Единственото, което мога да

пожелая още, е, да бяха измъкнали и една пушка и амуниции от тази потънала лодка.

— Ще минем и без тях.

Фредерик му се усмихна доверчиво.

— Ти си много изобретателен човек, Девлин Маккейн, прекрасен водач на групата. Дали би се съгласил да ни придружаваш и по време на други експедиции?

— Мислите да предприемете друго пътуване в амазонската джунгла, така ли?

— Възможно е. Зависи какво ще открием в Авалон. Винаги има какво да се открива и изучава. Мисля си да направим едно пътуване по поречието на Нил, след като се върнем от Южна Америка. И много ми се иска ти да бъдеш с нас.

Девлин погледна към Кейт. Тя се усмихваше, приближила глава към Остин Синклеър и го слушаше с такъв вид, като че той току-що беше слязъл от планината с Десетте Божи заповеди. Ревността го хапеше като ядосана кобра.

— Не знам нищо за археологията.

— Знаеш обаче как да водиш една експедиция в правилната посока. Това ще свали голям товар от раменете ми. Възможно е и да откриеш, че ти доставя удоволствие да се ровиш в миналото.

— Не ми се вярва.

Просто Девлин не искаше да бъде наблизко, когато Кейт щеше да стане лейди Катрин Синклеър.

— Е, не е нужно да решаващ още сега. Ще поговорим за това по-късно. След като стигнем в Авалон.

Нищо не можеше да го накара да промени решението си. Не можеше да изживее кошмара да бъде до Кейт и лорд Галантност, срещу каквото и да е заплащане.

— Късно е — каза Девлин и се изправи. — Колибата, която се намира до моята, е определена за вас. Можете да се приберете, когато пожелаете.

Той се запъти към колибата си, последван от целия си харем. Две от жените дори успяха да се мушнат под ръцете му и да го обхванат от двете страни през кръста. Останалите се мъкнеха по петите им. Ако отблъснеше жените, щеше да обиди цялото племе. Двете жени започнаха да галят окосмените му гърди. Той сведе поглед към

усмихнатите им лица. Как, по дяволите, щеше да се отърве от тях, без да предизвика обявяване на война?

Щеше да преспи с всичките, мислеше си Кейт, като гледаше Девлин, който влезе в колибата си. Те бяха млади, хубави и изгаряха от желание да се чифтосат с него.

— Знаеш ли какво ще прави този човек там в колибата?

Остин я погледна, вдигнал леко вежди.

— Имам известна представа. Ти никога не би направил подобно нещо.

— Е, аз... шест жени ли влязоха с него?

Кейт кимна.

— Не мога да повярвам, че ще се възползва от тях.

— За тях това е истинска привилегия. Те гледат на Девлин като на бог.

Тя обърна погледа си към индианците, които бяха започнали да танцуват в по-бавен ритъм, чувствен, езически, светлината на огъня трепкаше по голите им тела.

— И всички тези жени трябва да бъдат принесени в жертва на Девлин Маккейн?

— Съмнявам се, че те гледат на това като на жертва.

Не. Тези жени изгаряха от нетърпение да усетят ръцете му около тялото си, да усетят вкуса на устните му, да... Кейт обгърна с ръце свитите си колене, бузите ѝ пламнаха от картините, които рисуваше въображението ѝ. Боже Господи, не можеше да понесе мисълта друга жена да докосва Девлин.

— Той няма право да ги използва.

Нима трябва да го обвиняваме, че взема това, което една жена сама му предлага? И то като знае, че не я обича? И че никога няма да се ожени за нея? Нима това го прави негодник?

— Това го прави...

Човешко същество... такова, каквото съм и аз, помисли си тя. Този отговор обаче не ѝ допаднаше.

— Този човек е варварин.

Нима беше придобила качествата, които ненавиждаше у един мъж — да изпитва силна страст към представител на

противоположния пол и да го използва за задоволяване на собствените си нужди? Тя облегна брадичка на коленете си и се опита да не мисли за това, което вероятно ставаше в колибата насреца. Каквото и да правеше обаче, не можеше да спре ужасната болка, която я разкъсваше.

— Той знае, че сме тук, навън. Не разбирам как може да...

„Как може да постъпи така с мен?“

При звука на кискането, носещо се от колибата, Кейт стисна в юмруци подпрените върху коленете ѝ длани.

„Мисли за нещо друго, за каквото и да е.“ По никакъв начин не можеше да прогони картините, които я измъчваха, от съзнанието си. Ревността се разпространяваше по вените ѝ така неумолимо, както горещият вятър разнасяше огъня по сухата трева. Преди да осъзнае какво върши, тя вече беше на крака и вървеше към колибата на Девлин Маккейн.

Кейт се спря на входа ѝ, вперила поглед в Девлин, кръвта ѝ бушуваше бясно. В центъра на помещението блещукаше огън. Нагоре от него се издигаше дим като сив стълб току до голото тяло на младия мъж. Жените го бяха наобиколили, галеха го, търкаха гърдите си в него, смееха се. Той им говореше тихо и спокойно, несъмнено ги инструктиреше нещо, като докосваше една от тях по рамото, друга по ръката, допираше гърба си до трето извиващо се тяло.

Една от жените беше коленичила срещу него, галеше бедрата му и се беше насочила към... Кейт загуби и малкото контрол, който я възпираше до този момент.

— Излезте навън!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Девлин вдигна глава при този вик. Срещу него се пенеше Кейт, бузите ѝ бяха зачервени, очите ѝ мятаха светкавици. Гневът, който се излъчваше от цялото ѝ същество, беше горещ и убийствен като тропическото слънце. Беше изумителна. Беше възхитителна в гнева си. Индианките изпискаха, когато Кейт се приближи към тях, мислейки я за отмъстително настроена богиня.

Кейт се наведе и сграбчи една от тях за ръката.

— Казах — излезте навън! — извика тя и дръпна с всичка сила смаяната жена.

Жената не изчака златната богиня да повтори заповедта си. Не беше нужно да знае езика ѝ, за да разбере смисъла на думите ѝ — тя излетя от колибата. Останалите я последваха със същата скорост, като че се страхуваха да не би земята под краката им да се разтвори и да ги погълне. Там, където Девлин се беше провалил със спокойното си убеждаване, Кейт беше успяла с гнева си.

Тя стоеше пред него, притиснала длани към добре оформените си бедра, вирнала брадичка, задъхана. Сърцето на младия мъж заби лудо като юмрук, който искаше да разбие гръдния му кош, когато срещна пламтящия ѝ син поглед. Защо беше дошла? Ревнуваше ли? Нима я интересуваше дотолкова, че беше дошла да се бори за него?

— Изгони тези жени така, като че имаш някакви права над мен.

Тя изпусна шумно дъха от дробовете си.

— Доставя ти удоволствие да унижаваш жените, нали?

— Според теб аз ли ги принуждавах да стоят тук?

— Как можа да постъпиш така с бедните жени? Те не са виждали нищо по-добро. Как можа да се възползваш от тях?

— Пак се проявих като варварин, нали, професоре? Не съм достоен дори да дишам един и същ въздух с някой от твоите прехвалени английски джентълмени.

— Един джентълмен не би помислил дори да се възползва от някоя жена.

— Твоят английски джентълмен седи отвън край огъня. По-добре побързай да се върнеш при него, преди да си е помислил, че предпочиташ компанията на едно копеле, на един варварин, пред тази на представител на английската аристокрация.

— Една жена трябва да е луда, за да те предпочете пред Остин Синклеър.

— Да.

Питаше се дали тя имаше представа каква болка можеше да причини с думите си, колко лесно можеше да разчовърка раните, които беше нанесла дълбоко в душата му.

— Освен когато се страхува, че може да умре, без никой никога да е почесал отвора между краката ѝ.

Кейт зяпна от обида.

— Как можеш да ми говориш такива ужасни неща.

— Да, така е, когато се казва истината, професоре. Понякога тя не е особено приятна.

— Както разбирам, ти не получи нищо в замяна от мен.

— Нищо повече от това, което ми предлагаха тези жени.

„Нищо повече от това, да надникне в рая и след това да получи доживотна присъда за ада.“

— Ти... ти... — заекваше Кейт, като удряше с юмруци по гърдите му. — Бях луда, като те оставих дори да ме докоснеш.

Тя се обърна, за да излезе, но Девлин сграбчи ръката ѝ.

— Доколкото разбирам, ти си пострадалата от цялата тази история.

— Пусни ме!

Той я дръпна към себе си, като обгърна с една ръка кръста ѝ, а другата преметна през гърба ѝ. Младата жена се замята в прегръдката му, гърдите ѝ се триеха в здравата му топла гръд. Той се срамуваше от това, че силното му желание го беше победило и че вече не можеше да го контролира.

— Каж ми, защо аз да съм негодникът в тази малка драма, професоре, като че ли не мога да разбера това.

— Копеле!

— Вярно, наистина съм копеле. Но това не ти дава право да се отнасяш с мен, като че съм прах под аристократичните ти подметки.

— Аз никога... как смееш... — Кейт го погледна право в очите. — Не е случайността на произхода тази, която прави от един човек копеле, Девлин Маккейн. А сега махни похотливите си ръце от мен.

— Кейт, това са същите ръце, които някога искаше да усещаш по сладкото си телце — младият мъж плъзна длан по извивката на бедрото ѝ. — Аз съм същият човек, когото прие с готовност в себе си.

— Грешка — рече тя със задушен от гняв глас, като се опитваше да се освободи от прегръдката му.

— Наистина ли?

— Да! — Кейт затвори очи и стисна силно клепачите си. — Грешка, която няма вече да повторя.

Силна болка прониза гърдите му, наказание за любовта, която все още изпитваше към тази жена.

— Нищо повече от едно съжаление ли не съм за тебе, Кейт?

Устните му се допряха до шията ѝ, уханието на рози проникваше в кръвта му.

— Нима съм само един лош спомен, който трябва да бъде изхвърлен, забравен?

— Аз ще те забравя.

И тя го блъсна в гърдите.

Той обаче никога нямаше да може да я забрави, колкото и да се стараеше. Тя беше проникнала толкова дълбоко в него. Някак си трябваше да успее да я накара и тя да си спомни за него. Трябваше да намери начин да докосне тази нейна част, която тя криеше така настървено. Трябваше да остави в нея своя знак. Искеше по-късно, когато щеше да лежи под лорд Галантност, Кейт винаги да си спомня за копелето, което я беше докосвало някога, копелето, което я беше обичало с всяка фибра на отритнатата си и от Бога душа.

Дъхът на младата жена секна, когато Девлин допря устни до чувствителната кожа в долната част на шията ѝ и по раменете. Устните му бяха като въглени, толкова силна топлина се излъчваше от тях. Ако мислеше, че може да я прелъсти и да я накара да забрави гнева си, жестоко се лъжеше. Ако се надяваше тя да замести индианския му харем, съвсем скоро щеше да открие, че е замесена от по-друго тесто.

— Махни се!

Кейт заблъска с юмруци по гърдите му, но все едно че удряше по гранит. Единствената разлика беше, че кожата под дланите ѝ беше

топла и гладка като сатен.

Той прокара върха на езика си нагоре, обиколи около ухото ѝ, изтръгвайки задавен стон от гърлото ѝ. Мирисът на сандалово дърво, смесен с уханието на мускус на мъжката кожа, загоря от тропическата нощ, дразнеше сетивата ѝ. Топлината на голото му тяло проникваше през дрехите ѝ, подпалваше кожата ѝ.

Господ да ѝ е на помощ, нима тази беше причината, накарала я да връхлети като вихрушка в колибата му? Той подръпваше със зъби ухото ѝ, дъхът му преминаваше като огнен вятър по шията ѝ. Тя плъзна ръце по гърдите му, пръстите ѝ се спряха на зърната им. Усети как мускулите му се свиха в отговор на тази ласка.

Това ли беше искала? Да усети отново ръцете му около тялото си? Не трябваше да се поддава на тази лудост. Трябваше да...

Той плъзна ръце надолу по задника ѝ, повдигна я и я постави в скута си. Усети в корема си допира на възбуждения му член, обещанието на неговата мъжественост. Емоциите в нея се променяха в опасна посока, студеният гняв се превръщаше в горещо желание.

Това беше истинска лудост!

Тялото ѝ обаче вече му се отдаваше. Подобно на леда, отстъпващ пред топлината на слънцето, тялото ѝ се размекваше, огъваше се, галеше се в него, с надеждата да получи всичко, което той можеше да ѝ даде. Тя го желаше. Имаше нужда от него. Можеше да го има пак, пък дори и само за този миг.

Тя обърна лице към него, докосна с устни бузата му, копнеейки за целувката му. Изви тялото си, измъчвана от желанието да го притежава. Обгърна с ръце гладките му рамене, искаше ѝ се да го задържи така завинаги.

Девлин разбра, че е готова да му се отдаде по внезапното омекване на тялото ѝ. Струваше му се, че силната му страст ще го разкъса.

— Кейт — прошепна той и устните му се плъзнаха по бузата ѝ.

Кейт разтвори устни, за да срещне неговите, топлият ѝ дъх погали лицето му. Езикът му се плъзна в устата ѝ и в отговор усети как тя прокара пръсти в косите му. Горещият му език танцуваше в устата ѝ, настъпваше, оттегляше се, възбуждаше я, докато от гърлото ѝ не се отрони задавен стон и ръцете ѝ не се вкопчиха здраво в косата му.

И спомените, и мечтите само можеха да засилят неутолимия му глад да я има. Изгаряше за тази жена, в тялото му бушуваше огън, очевидно предназначен да го унищожи. Собственото му разрушение обаче сега беше без значение. Единственото, което го интересуваше, беше, че тялото ѝ отново се притискаше към неговото, тя приличаше на пламък, горящ в обятията му, на лятната богиня на топлината и светлината.

Той мушна ръцете си помежду им и започна да разкопчава копчетата на дрехите ѝ. Кейт не се възпротиви, когато съблече ризата ѝ. Трепна само, когато спря да я целува.

— Къде отиваш? — прошепна тя, сграбчила раменете му.

— Никъде без теб.

Девлин свали презрамките на камизолката от раменете ѝ. Започна да целува гърдите ѝ през копринения плат и да гали розовите връхчета с езика си. Тя затвори очи, от устните ѝ се отрони лека въздишка. Събличаше я бавно, като целуваше всеки сантиметър от ухаещата на рози кожа, която разголваше, наслаждаваше се на тихите звуци, които излизаха от гърлото ѝ, свидетелство за удоволствието, което ѝ доставяше всяко негово докосване. Издърпа ботушите и чорапите от краката ѝ, събу панталона и дантелените пликчета. Ръцете, устните, езика му преоткриваха формите на стройните ѝ крака.

Скоро тя стоеше напълно гола пред него, светлината от огъня възхитено милваше гладката ѝ кожа с цвят на слонова кост. Девлин се опиваше от красотата ѝ и се стараяше да се запаси с колкото може повече спомени, подобно на несретен просяк, който знае, че скоро безпощадната болка, причинена от глада, щеше да започне да го измъчва отново.

Кейт отвори очи. Той стоеше гол пред нея, без да се опитва да крие чувствата си. Надежда и любов. Тези чувства го издаваха, не можеше да ги спотаи, когато я погледнеше в очите.

— Вземи ме.

Тя обгърна с ръце врата, му.

— Девлин, моля те, вземи ме.

Той я притисна в обятията си. Тя се изпъна нагоре, като се надигна на пръсти. Гърдите ѝ се стремяха към неговите, гладкият сатен на краката ѝ дразнеше кожата му, устните им се сляха. Младият

мъж се отдаде без остатък на тази жена, прогонвайки съмненията си в мрака.

Сега тя беше в обятията му. Сега можеше да я обича така, както беше мечтал. Нямахше да мисли какво щеше да му струва това.

Той плъзна ръце надолу към гърба ѝ. Дланите му като че галеха излъчваща топлина коприна. Обхвана от двете страни закръгления ѝ задник и усети как мускулите ѝ се свиха при допира му. Той я повдигна и тя обви дългите си крака около кръста му, копринените влажни къдрици дразнеха гладката кожа на твърдия му член. Тя обхвана здраво с ръце врата му и се притисна към него, като че не беше достатъчно близо до тялото му.

Той я понесе към близкия хамак. Кейт намести задника си върху сплетените лиани. Без да отделя устните си, той проникна в нея, посрещнат с готовност, за която свидетелствуваха влагата и топлината там.

Тя като че беше създадена само за него, точно за неговите размер и форма, пасваше си с нея така, както не беше си пасвал с нито една жена в миналото, както нямаше да си пасва с никоя друга и в бъдеще. Но дори сега, когато беше напълно негова, дори докато чувстваше плътта ѝ, пулсираща около неговата, той не можеше да се отърве от отчайващата мисъл, че може би за последен път в живота си изпитваше подобна пълна радост и наслада.

Кейт висеше във въздуха, Девлин стъпил здраво на земята, беше единствената ѝ опора. Хванал бедрата ѝ, той я придърпа към себе си. Хамакът се залюля, гърдите ѝ се потъркаха в неговите, къдравите му косъмчета възбуждаха чувствителните ѝ зърна. След това силните му ръце я отблъснаха леко, така че в нея остана само кадифената главичка на възбуждения му член. Миг, изпълнен с очакване и той отново я придърпа към себе си. Членът му се плъзна в нея и я изпълни със своята топлина и мощ така, че тя помисли, че ще се пръсне от удоволствие.

Летеше. Прелиташе с негова помощ напред-назад. Той я придърпваше и после я отблъскваше, горещите им тела се сливаха, твърдата му плът я изпълваше отново и отново.

Дъхът ѝ секна, когато Девлин допря устни до врата ѝ, езикът му се извиваше в синхрон със силно пулсиращото удоволствие, което той предизвикваше у нея. Пеенето на кръвта в ушите ѝ почти заглушаваше

далечната песен на индианците, които продължаваха да танцуват на поляната в съзвучие с любовния танц на този езически бог.

Сенките им се отразяваха в стената на колибата, подобни на древна рисунка на мъж и жена, съединени завинаги. От този момент нататък всякаква мисъл беше вече невъзможна — Девлин властваше над тялото ѝ.

Младият мъж шепнеше името ѝ като молитва. Усецаше, че напрежението ѝ започва да расте. Кейт се вкопчи в раменете му, краката ѝ го стискаха силно, тялото ѝ се изви и се притисна към неговото в сладката тръпка на оргазма.

Тя го прегръщаше с цялото си треперещо тяло, отдаваше му се напълно, тихите ѝ стенания се редуваха с учестено дишане. Беше го повела към своето царство от топлина и светлина, изгаряше го със собствения си огън. Той беше напълно неин, тя държеше душата му в ръцете си.

Учестеното дишане и лудото биене на сърцата им се сляха, когато удовлетворените им тела се притиснаха едно в друго. Играта на сенките по стената замря. Огънят започна да утихва, сърцата — да забавят ритъма си, дишането им се нормализираше. Те бавно се връщаха от царството на мечтите.

Когато Девлин възвърна силата си, той взе Кейт в обятията си. Двамата заедно легнаха в хамака. Имаше толкова думи, които искаше да ѝ каже, думи, които бяха изпълнили сърцето му, но той се страхуваше, че тя няма да иска да ги чуе.

Усети как ръката ѝ се свива в юмрук върху гърдите му, как тялото ѝ се напруга, като че се бореше с нещо вътре в себе си. Девлин хвана брадичката и повдигна главата ѝ. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, които отразяваха светлината на огъня и бляскаха като звезди. На лицето ѝ беше изписана ужасна мъка. В нея той видя отражението на собствените си разбити надежди и мечти.

— Не искам да те карам да плачеш — прошепна той и приглади назад влажните кичури от лицето ѝ. — Не искам никога да ставам причина за твоите сълзи.

Кейт поклати глава.

— Не плача. Никога не съм се държала като ония плачливи женички — отвърна шепнешком тя, но една сълза все пак потече по бузата ѝ, отказвайки да ѝ се подчини.

Младият мъж притисна длан към лицето ѝ, палецът се плъзна по кожата ѝ и догони блестящата капчица.

— Извинявай. Не трябваше...

— Грешката не е твоя. Моя е... заради това, което чувствам.

Тя чертаеше някакви сложни линии по рамото му с връхчето на пръста си докато говореше.

— Онези жени, наистина ли мислеше да се любиш с тях?

— Не.

Девлин притисна пръсти към слепоочието ѝ и усети учестения ѝ пулс.

— Опитвах се да ги убедя да си отидат. Те обаче не можеха да приемат думата „не“ като отговор.

— Ти си от мъжете, на които не е лесно да се устои — прошепна тя, гласът ѝ беше в пълна хармония с мъката, която Девлин можеше да подразбере по нервното потрепване на устните ѝ, които опитваха да се усмихнат.

— Аз желая само една жена, Кейт.

Тя поклати глава.

— Не трябваше да нахълтвам тук. Не знам какво ми стана, не съм същата. Не знам...

Тя пое дълбоко въздух.

— Ще ме остави ли на мира някога това?

— Кое, скъпа моя?

— Тази ревност. Чувството, което ме е обзело, това ужасно желание. Не го разбирам. Не го искам!

Девлин усещаше как с думите ѝ, надеждата боязливо започваше да се надига от пепелта, останала от мечтите му.

— Кейт, няма нищо нередно в това...

— Това не ми е присъщо.

Тя се предаде пред сълзите, с които повече не можеше да се бори.

— Не познавам жената, в която съм се превърнала. Не мога да контролирам емоциите си. Аз... ох, толкова ми е неприятно това положение. Баща ми е отвън. Остин Синклеър е също навън. Вероятно се досещат какво става тук.

Девлин усети острието на ревността да го пробожда, само при споменаването на името на Остин Синклеър.

— Не съм вече същия човек, който бях досега. Жената, която влетя тук като истерична кавгаджийка, жената, на която непрестанно ѝ се иска да те докосва.

Тя протегна ръката си. Разтворената ѝ длан остана дълго да виси над рамото му, докосвайки го само с топлината си, като че се страхуваше да се допре до кожата, която допреди малко беше галила.

Девлин я гледаше, съчувстваше на объркването ѝ, искаше му се да смекчи страданието ѝ. Но не можеше да стори нищо.

Той самият беше причината за нещастията ѝ.

Кейт стисна ръката си в юмрук и подпря брадичката на кокалчетата си.

— Не познавам жената, която връхлетя като фурия тук. Не съм сигурна, че я харесвам.

— Аз я познавам — каза той и обхвана в дланта си свития ѝ юмрук. — Аз я обичам.

— Не.

Тя се освободи от прегръдката му и скочи от хамака.

— Кейт.

Девлин скочи на крака.

— Дай ми шанс. Остави ме да ти докажа, че мога да бъда нещо повече от безполезен собственик на казино. Остави ме...

— Моля те, недей.

Тя го блъсна в гърдите, когато той се приближи.

— Всичко това не ти ли доказва, че между нас има нещо. Не виждаш ли, че сме предопределени един за друг?

— Не. Не принадлежим един на друг.

— А какво ще кажеш за това, което се случи току-що? Нямахте ли любов там?

— Девлин... не мога да те обичам. Не мога.

Думите ѝ смразиха сърцето му. Желаше го само заради едно-единствено нещо — заради огъня, който можеше да запали в синята ѝ кръв. Стоеше неподвижно и я наблюдаваше как се облича, като се чувстваше така мръсен и непотребен, както не се беше чувствал никога досега.

— За Синклеър ли мислиш да се омъжиш?

Тя го изгледа изненадано, ръцете ѝ се отпуснаха върху горното копче на ризата, което точно се опитваше да закопчее.

— Нищо не разбираш. Не е заради Остин. Заради мен е. Заради теб.

— Не съм подходящ за тебе, това ли е?

— Винаги съм знаела със сигурност, какво искам да правя, как искам да изживея живота си. Никога не съм искала да се омъжвам. За никого. Разбираш ли? Винаги съм желала да изживея живота си така, както аз го разбирам. Моята работа беше единствената ми любов.

Жестът на ръцете ѝ илюстрираше объркването ѝ.

— А ти обърна всичко с главата надолу. Това, което става между нас, няма да продължи дълго. Всичко става прекалено бързо. Прекалено силно е. Не е това, което ни е нужно, нито на теб, нито на мен.

— Значи ти просто ще обърнеш гръб и ще се правиш, че това никога не се е случвало?

— А какво друго бих могла да сторя?

Тя изглеждаше толкова нещастна, че младият мъж положи неимоверни усилия, за да не я прегърне.

— Ти ме искаш завинаги, но аз мога да ти дам само днешния ден. Ще вземеш ли само тези моменти като знаеш, че един ден всеки от нас ще тръгне по своя път?

Девлин се извърна. Затвори очи от болка. Мъката го разкъсваше като с железни клещи. Усещането, че е бил използван и измърсен, го поболяваше.

— Не мога да играя ролята на твой жребец, Кейт. Не мога да понеса да бъда за теб само едно топло тяло, снабдено с нужния инструмент.

Чу възмутеното ѝ хлъцване, усети как погледът ѝ го изгори, след което младата жена побягна навън. Девлин стоя дълго време неподвижно, вторачен в сянката, потрепваща на стената на колибата, сянката на един самотен мъж.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Утринната светлина заливаше поляната. Между бреговете сякаш струеше не вода, а разтопено злато. След петдневно плуване по ръкава на реката се бяха озовали отново там, откъдето тръгнаха, в лагера край водопада. Разбира се, имаше известни промени, мислеше Девлин — индианците гребци и носачите бяха избягали и го бяха оставили сам с мъже, които никога през живота си не бяха управлявали кану. Оставаше му единствено надеждата, че ще успее да убеди индианците кураи да останат с тях.

Когато Фредерик се приближи към тях, Девлин вдигна поглед от изразителните физиономии на индианците. Единият продължаваше да говори нещо на гърления си език и да пляска ръцете над лактите си, като че се надяваше да политне всеки миг. Очевидно се опитваше да спечели Девлин за своята кауза.

— Как вървят преговорите? — попита Фредерик и спря до младия мъж. — Мислиш ли, че ще останат с нас?

— Зависи. Този индианец ми предложи да ми робува в продължение на една година, ако му дам дъщеря ти. Другият вдигна мизата на две години.

— Ако му дадеш... Кати ли иска?

— И двамата.

Девлин се усмихна при мисълта как щеше да се почувства Кейт, като разбере, че е обект на такава преданост.

— Бедните мъже дори не подозират в каква каша биха се забъркали.

Единият от индианците се потупа по гърдите и посочи към палатката, от която точно излизаше Кейт, стиснала здраво скицника си. Тя погледна към Девлин и забърза към брега на реката в най-далечния край на лагера. Приличаше на кошута, усетила мириса на преследващия я ловец.

Изглеждаше доста бледа. Единственият цвят по лицето ѝ бяха тъмните кръгове около огромните ѝ очи. През последните дни не беше

яла почти нищо, а видът ѝ показваше, че и не спеше. Девлин усети как стоманените обръчи, с които беше обвила сърцето му, започнаха да се затягат, докато пред очите му причерня. Не можеше да си поеме въздух.

Индианецът заговори бързо и възбудено, след което настъпи мълчание. Девлин отвърна нещо и мъжът срещу него кимна в знак на съгласие. Другите кураи наведоха глави и сложиха ръка пред сърцето си.

— Какво им каза? — попита Фредерик.

Девлин погледна към Кейт, която си проправяше път през гъсталака.

— Казах им, че мис Уитмор е моята богиня и никой не може да я отнеме.

Фредерик стисна ръката му, жест, с който му показваше, че знае за чувствата му към Кейт. Младият мъж усети как тила му пламва от срам, че беше позволил на самосъжалението да го завладее през последните няколко дни. Човек не можеше да спечели партия покер като стои със скръстени ръце, а той си даваше сметка, че все още не е готов да се откаже от играта.

— Но те си тръгват.

Барнаби гледаше след четиримата кураи, които почти бежешком се бяха отправили към гората.

— Няма ли да останат при теб? След като те мислят за божество.

— По-добре, че си тръгват.

Девлин се обърна към дребния мъж, чиято коса блестеше като меден чайник на слънцето.

— Ако останат, нищо чудно да се разочароват от мен. А никой не може да каже, какво би могло да се случи като разберат, че съм обикновено човешко същество.

Човешко същество и то твърдоглаво. Заради него Кейт изглеждаше така, като че току-що излизаше от ада.

— Е, в такъв случай наистина и дума не може да става да продължаваме — рече Едуин. — Не виждам как бихме могли да го направим при тези обстоятелства.

Фредерик се извърна към приятеля си.

— По-близо сме до Авалон, отколкото до Сантарем.

Едуин го изгледа изпод рунтавите си кафяви вежди.

— Не бих могъл да знам, след като не ме счете достоен да ми покажеш тази карта.

— Мисля, че само след ден-два ще стигнем канала, който ще ни отведе в Авалон — отвърна Фредерик. — А след още четири-пет дни ще бъдем в подножието на планината.

— Ако тръгнем обратно обаче, пътят ни ще бъде много по-лек. И няма да има опасност да бъдем избити от Ван Хорн.

Фредерик изгледа продължително приятеля си, след което рече:

— Решението вече е взето, Едуин. Ако желаеш да се връщаш, можеш да вземеш едното кану.

— Какви шансове имаме без Маккейн?

Робърт се изсмя.

— Татко, наистина ли мислиш, че имаме някакви шансове, затова че сме с Маккейн?

Девлин реши да не му обръща по-голямо внимание от това, което би обърнал на една досадна муха.

Едуин погледна сина си. Съжаление. Разочарование. Гняв. Девлин видя всичко това на лицето му.

— Мистър Маккейн, надявам се, че няма да обърнете внимание на глупавите шегички на сина ми — каза Едуин. — Сигурен съм, че сте способен да ни върнете живи и здрави до Сантарем.

Робърт Мелвил беше най-дребната грижа на Девлин в момента.

— Ако мистър Уитмор не промени намерението си, възнамерявам да заведа групата нагоре по реката до мястото, наречено Авалон.

— Фредерик, умолявам те — поде Едуин. — Ако не те интересува твоята собствена сигурност, помисли за Катрин.

— Дъщеря ми никога не е била от хората, които се обръщат назад. Ще продължим напред към Авалон.

Едуин поклати глава.

— А когато пристигнем в Авалон, какво мислиш да сторим, за да се защитим от Лейтън ван Хорн? Искам да кажа, ако не го срещнем преди това, на обратния му път към цивилизацията.

— Имам идея за това — каза Девлин и погледна с усмивка към Фредерик.

Другата му идея беше затова как можеше да върне цвета на бузите на Кейт.

„Глупаво е да се отдалечавам още от останалите“, помисли си Кейт, след като погледна към лагера, останал на няколкостотин метра зад нея. Носещата се над земята мараня придаваше странен вид на фигурите на мъжете, струпали се около Девлин Маккейн почти в края на гората. Имаше нужда да остане малко сама, да се отдалечи от смущаващото я присъствие на Девлин Маккейн.

Тя седна на един объл камък край реката, отвори скицника си и започна да го разлиства, докато стигна до първия празен лист. На отсрещния бряг, точно срещу нея, имаше разкошни храсти, отрупани с цвят. Високо в клоните над главата ѝ бърбореха маймуни и късаха листа, познатите им крясъци вече не я плашеха. Плашеше я неизвестността. Бъдещето и изборът, който трябваше да направи, това я плашеше.

Кейт извади молив от джоба на панталона си и се надвеси над празния лист. От дете обичаше да рисува. Запечатването на образите върху хартията ѝ помагаше да избяга от действителността. А и картините, които я заобикаляха — девствената гора, започваща от самия бряг на реката, устремила се към водопадите, дъгата, увиснала в небето — всичко трябваше да я вдъхновява. Въпреки това скиците ѝ бяха механично, безжизнено драскане на молива по листа, докато не започна да рисува непрекъснато преследващия я образ на Девлин Маккейн.

Наблизо изпука клонче и младата жена вдигна глава, като правеше с ръка козирка, за да прикрие очите си от слънцето. Баща ѝ се приближаваше, като си проправяше внимателно път през лианите и храстите, камъните и парчетата дърво, които реката беше изхвърлила на брега.

— Виждам, че пак рисуваш — рече Фредерик, като седна до нея.

Тя наведе поглед към скицника. Искаше ѝ се да се беше сетила да го затвори по-рано, сега вече беше късно да скрие рисунката на раменете и главата на Девлин Маккейн, която беше направила.

— Тези дни като че съм малко разсеяна в работата си.

Фредерик взе бележника от скута ѝ.

— Струва ми се, че си идеализирала малко брадичката му.

— Не мисля така. Брадичката му наистина е силна и волева.

— И носът му.

Фредерик съзерцава известно време рисунката.

— Носът му съвсем не е толкова прав.

— Грешеш.

Кейт пое скицника от ръцете му.

— Носът на Девлин като че е изваян от мрамор.

— Струва ми се, че само една влюбена жена би могла да нарисува толкова безупречен нос.

Той вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Разбира се това не може да е вярно. Нали?

Тя извърна поглед от проникателните кафяви очи на баща си. Тъмнозелената вода бягаше край брега и отмиваше оголените корени на близката палма.

— Когато си помисля, че в скоро време ще се разделим, душата ми изстива.

— Тогава излиза, че го обичаш.

— Продължавам да се надявам, че тези чувства ще отзвучат. Продължавам да се надявам, че нещата ще се върнат на местата, където бяха, преди да го срещна.

— Послушай сърцето си, Кати.

Тя поклати глава.

— Той иска да купи ранчо в Калифорния. Не знам дали бих издържала да живея откъсната от всичко, което обичам.

Фредерик взе ръката ѝ в своята.

— И никаква възможност за компромис ли не виждаш? — попита той, като постави стиснатите им ръце върху коляното си.

— Той иска да се установи някъде, да създаде семейство.

— Аз създадох и отгледах дъщеря, без да се откажа от работата си.

Кейт сведе поглед към омагьосващото я лице на Девлин, което я гледаше от скицника ѝ.

— Съмнявам се, че би искал да създаде семейството си в пътнически куфар.

— А аз се съмнявам, че той би бил действително щастлив в това ранчо в Калифорния.

— Каза, че е скитал през целия си живот в търсене на дом.

— А може би това, което е дирил, е бил някой, когото да може да обича и който също би го обикнал.

Фредерик сбърчи вежди и погледна към сплетените пръсти на ръцете им.

— Може би единственото, от което се нуждае, е да се почувства като част от едно семейство, на което да принадлежи.

— Аз искам да бъда част от живота му, татко. Знам, че искам това. Само че...

Тя стисна ръката му. Искаше ѝ се той да може да ѝ помогне, но знаеше, че това не е по силите на никого.

— Обичам работата си. Обичам вълнението от всяко ново откритие. Девлин никога не би се съгласил да има съпруга, която знае повече за това как да изравя от земята гърнета, отколкото как да готви в тях. След време той ще ме намрази, защото ще разбере, че не съм тази, от която се нуждае. А аз също ще го намразя затова, че ме е превърнал в бледо подобие на нещо, което никога не съм желала да бъда.

— Значи си решила просто да се откажеш от него, да му обърнеш гръб, така ли?

Кейт погледна към реката, светлината, която се отразяваше в нея, причиняваше болка на очите ѝ.

„Да му обърнеш гръб.“ Никога повече да не чуе гласа на Девлин, да не види усмивката му, да не почувства топлината на тялото му. Дъхът ѝ спря, сърцето ѝ се сви, когато осъзна колко ужасно беше това, което трябваше да направи.

— Не виждам как би могло да се получи нещо помежду ни.

Фредерик мълча доста дълго време. Младата жена усещаше, че я гледа, но не смееше да срещне погледа му. Знаеше, че там щеше да види само дълбоко разочарование.

— Хайде да ставаме — рече той и пусна ръката ѝ. — Девлин ще ни покаже как да използваме едно местно индианско оръжие и иска ти също да се научиш.

— Наистина ли иска?

Кейт затвори скицника си. Беше страшно изненадана, че Девлин иска да я обучава заедно с мъжете.

— Изумена съм, че не счита за неуместно една жена да борави с оръжие.

— Може би има още неща, които ти и този младеж трябва да научите един за друг.

Възрастният учен тръгна към лагера. Дъщеря му се поколеба, преди да го последва. Много ѝ се искаше да оправдае неочакваното доверие, което Девлин беше проявил към нейните способности. В същото време обаче я плашеше мисълта, че ще трябва да бъде така близо до него. Той беше за нея толкова силно изкушение, не беше сигурна, че ще може да му устои. Ако не устоеше и отстъпеше пред чувствата, които този мъж събуждаше в нея, той щеше да я унищожи.

Не искаше да бъде близо до Девлин Маккейн, за да не усеща топлината на тялото му, за да не вдъхва упоителното му ухание. Когато беше близо до Девлин, губеше способността си да разсъждава.

— Не съм сигурна, че искам да знам как се борави с това оръжие.

Фредерик се обърна и я изглежда. Ярката слънчева светлина подчертаваше всяка черта на смръщеното му лице.

— Знаеш, че единственото, по което бих стреляла, е глинен гълъб.

— Катрин Луиз Уитмор, откога си станала страхливка?

— Не съм страхливка!

— Страх те е да застанеш до Девлин Маккейн.

— Не ме е страх от Девлин Маккейн.

— Добре, тогава тръгвай. Ще имаме нужда от всеки един от нас, когато се натъкнем отново на Ван Хорн.

Фредерик отново се обърна по посока на лагера.

— А аз не съм сигурен поне в един от хората ни.

— Шегуваш се.

Тъмните очи на Робърт бяха пълни с презрение.

— Какво си въобразяваш, че ще сторим с това?

Девлин пое дълбоко въздух. Кейт усети как младият мъж призовава цялото си търпение.

— Индианците от векове си служат с блоугън^[1].

Робърт въртеше кухата бамбукова пръчка в ръцете си.

— И от каква полза могат да ни бъдат те, когато срещу нас стрелят с пушки?

— В наша полза имаме изненадата. Ван Хорн не очаква да се появим в Авалон.

Девлин се извърна от Робърт и огледа малката група, наредена в линия пред него. Кейт се запита, дали Девлин не си правеше равносметка на положението, докато местеше погледа си от един човек на друг — двама възрастни джентълмени, един аристократ, едно джудже, един безполезен младеж и една жена, към която се отнасяше като към цвете. С неясно чувство на вина, тя се питаше какъв шанс имаха срещу Ван Хорн и армията му.

Когато Девлин погледна към нея, тя откри, че очите му са пълни с нежност и топлина, които не беше виждала от дни. В тях тя съзря и още нещо, доверие, което я накара да повярва, че двамата с него можеха да се изправят и срещу дявола, и да го победят, стига да бъдат заедно. Този поглед накара сърцето ѝ да забие със странна смесица от страх и възбуда. Той тръгна към нея и тя трябваше да събере всичките си сили, за да не побегне.

— Нека да ви покажа как се стреля с това оръжие — каза Девлин и застана зад Кейт.

Топлината на тялото му като че я удари в гърба. Тя отстъпи и се спъна в блоугъна, който държеше. Погледна към Робърт, чийто глас разцепи тишината.

— Като че ли Кати се страхува от теб, Маккейн — каза Робърт, като се усмихваше на Кейт.

Бузите на младата жена пламнаха. Последното, което желаше, беше да дава, комуто и да било, повод да се надсмива над Девлин.

— Извинявай.

Тя погледна назад през рамото си към младия мъж, очаквайки да види ядосания му поглед. Усмивката му я свари напълно неподготвена. Все едно, че иззад тъмносивите облаци в ден, в който можеше да се очаква единствено да завали дъжд, беше изгряло ярко слънце.

— Ще опитаме ли? — попита Девлин.

Нещо в интонацията му ѝ подсказа въпроса, дали нямаше предвид нещо друго, а не оръжията. Тя кимна. Не смееше да отговори, защото не беше сигурна в гласа си. Топлината на тялото му я изгаряше, беше по-силна от слънцето, греещо над главите им. Тази топлина намираще общ език със спомените, скътани дълбоко в душата ѝ.

— Дръж така тръбата, че краят ѝ да е повдигнат.

Девлин плъзна длан надолу по ръката ѝ, първо по мокрия плат на ризата ѝ, а после и по голата кожа под лакътя ѝ, там, където ръкавът ѝ

беше навит.

Кейт прехапа долната си устна, опитваше да се пребори с внезапното треперене на краката си. Той обхвана ръката ѝ в своята и я стисна леко.

— Стреличките се пъхат в основата на тръбата.

Девлин мушна двадесетсантиметровата стреличка, която беше направил той самият, в лявата ѝ длан. След това поведе ръката ѝ към основата на блоугъна и бавно напъха стреличката в тясното гърло. Наведе се още по-ниско към нея, така че бузата му се докосна до нейната, вдигна оръжието, като ръководеше движенията ѝ със силните си ръце, които я обгръщаха.

В ноздрите ѝ нахлу уханието на сандалово дърво и мириса, който знаеше, че принадлежи само на него. Той я обгръщаше, побеждаваше я със спомените, от които тя нямаше къде да избяга. Но това е само демонстрация, напразно си повтаряше Кейт, като опитваше да спре трепета в тялото си.

— Поеми дълбоко въздух и притисни устните си до отвора — каза той, а дъхът му галеше бузата ѝ.

Кейт разтвори уста, но не хладния бамбук очакваше да усети върху устните си. Между гърдите ѝ потече струйка пот. Плътта ѝ трепнеше в очакване.

Но това беше истинска лудост! Трябваше да се съсредоточи в опита, който правеше. Трябваше да забрави.

— Сега духай, силно и рязко.

Тя се опита, но въздухът като че се беше загубил някъде из дробовете ѝ. Дали чувстваше, че ръцете ѝ треперят? Дали съзнаваше какво ѝ причинява?

— Мис Уитмор? — каза той.

Устните му бяха заплашително близо до ухото ѝ, толкова близо, че по шията ѝ пробягаха тръпки.

— Какво има?

Тя обърна глава, за да го погледне. Усмивката му показваше, че той прекрасно разбира какво ставаше вътре в нея.

— Забрави да дишаш.

„Ще посинееш, ако не дишаш. А аз никога не съм виждал сини рози, сигурно и ти не си?“

Думите му отекнаха в паметта ѝ толкова ясно, колкото ясен беше и споменът за голото му тяло, притиснато до нейното. Той я преследваше, измъчваше я със спомените.

— Долепи устни до отвора и духай.

Кейт наблюдаваше движенията на устните му докато говореше, бяха толкова чувствени и интригуващи, опияняваше се от начина, по който се извиваха, когато се усмихваше. Толкова силно я привличаше. Прекалено, опасно силно. Тя притисна уста към отвора на тръбата и духна. Стреличката падна на два-три метра пред нея.

— Още малко въздух и мисля, че следващия път ще улучиш мишената.

И Девлин пусна ръцете ѝ.

Внезапно топлият ветрец ѝ се стори много хладен, щом Девлин се отдели от нея. Не можеше да си намери място, струваше ѝ се, че нещо я разпъва, че ще се пръсне. При всяко поемане на въздух дрехите дразнеха потната ѝ кожа.

Тя гледаше към Девлин, но думите му, отправени към групата, се губеха, заглушени от бушуващите в нея емоции. Слънцето като че беше запалило огън в лъскавите му черни коси и беше позлатило безупречните черти на лицето му. Искаше ѝ се да промуши пръсти в копринените му коси. Искаше ѝ се отново да усети допира на гладката му кожа до нейната. Усети как стомахът ѝ се свива на топка при мисълта, че може би никога повече няма да го държи в обятията си.

„Така трябва да бъде.“ Те двамата нямаха бъдеще заедно, мислеше тя, като се опитваше да се освободи от отчаянието, което я беше покрило като саван. И той никога вече нямаше да я люби, освен ако не обещаеше, че ще бъде завинаги негова, нещо, което не можеше да направи.

— Точно ли стрелят тия неща? — попита Едуин.

Девлин се обърна с лице към джунглата и вдигна блоугъна до устните си. Рязко духване и стреличката полетя и се заби с глух звук в стъблото на едно дърво.

— Не съм сигурен, че това нещо ще причини нещо повече от главоболие на Ван Хорн.

Едуин погледна намръщено към Девлин.

— Освен, разбира се, ако не улучим жизненоважен орган. Само в такъв случай тези стрелички могат да бъдат смъртоносни.

Девлин гледаше стрелата, която беше забил в стъблото на дървото, но като че виждаше някъде зад него нещо, което Кейт не забелязваше. Дали не гледаше в миналото, питаше се тя.

— Тези стрели стават още по-опасни, когато връхчетата им се намажат с кураре — каза с напълно безизразен глас Девлин.

— Ооо...

Едуин сведе поглед към стрелите в ръцете си, като че държеше в тях запалена пръчка динамит.

— Разбирам.

— Добре, вземете всички по една от стрелите, които ви раздадох и ги пъхнете в долния край на тръбата.

Девлин се отмести от стрелковата линия.

— Когато ви дам сигнал, поемете дълбоко въздух, притиснете устни до отвора и духнете — силно и рязко. Внимавайте обаче да не поемете въздух, след като се допрете до отвора на тръбата.

Всички изпълниха указанията — всички, освен Робърт, който наблюдаваше останалите, като че участваха в комедия, предназначена специално за него. Остин Синклеър улучи мишената от първия си опит. Всички други... е, всички други имаха нужда да се поупражняват, помисли си Кейт. Усети, че Робърт се накланя към нея и настръхна.

— На твоє място бих внимавал малко повече, когато гледам Маккейн, Кейт — прошепна той. — Не би искала лорд Синклеър да помисли, че си невъзпитано момиче, нали?

Нима ужасното привличане, което Девлин упражняваше над нея, беше толкова очевидно?

— Защо просто не си гледаш работата? — отвърна с дрезгав шепот Кейт.

— Но аз съм член на семейството. Не виждаш ли, че мисля единствено за теб? — усмихна се саркастично Робърт. — Не мисли, че си единствената жена, заслепена от изваяното лице на Маккейн. Виждал съм подобни типове в не една игрална зала. Красиви глупаци, които живеят от парите на жените си.

— Предполагам, че не се различават много от младежите, които живеят от парите на баща си.

— Винаги намираш по някоя мила дума за унизените и оскърбените.

От погледа му изчезна всякаква следа от приятелски чувства, въпреки че усмивката му остана — или по-скоро — някакво смразяващо кръвта подобие на усмивка.

— Вече дори не поглеждаш стария си приятел. Не знам дали би могла да разбереш какво значи да бъдеш отгледан от мъж, който никога не е одобрил нищо от това, което си направил.

— И затова ти просто се отказа дори да се опитваш да вършиш каквото и да било.

— Най-после започнах да живея така, че да изпълня всичко, което баща ми очакваше от мен.

— Надявам се вече си доволен, че успя да му докажеш, че е бил прав.

Кейт вдигна блоугъна си и се прицели в дървото. Стрелата падна на около метър от мишената.

— Приближаваш се до целта.

Девлин пресече стрелковата линия и засъбира стреличките от земята и от разните ранени храсти и дървета. Движеше се като дива котка, от всяко негово движение се излъчваше красота и сила.

Кейт се обърна към Робърт и му се усмихна.

— Жалко, че никога няма да разбереш, колко добре се чувства човек, когато се опита.

— Честно казано, нито за миг не си повярвала, че планът на Маккейн ще проработи.

— Той поне прави нещо, бори се, за да успее.

Тя погледна към Девлин, който събираше стрелите, като се възхищаваше на мускулите, изпъкващи под влажната му от пот риза.

— Ти явно си решил да се погребеш жив.

— Предполагам би трябвало да се старая да приличам колкото се може повече на това копеле, един собственик на казино.

— Ако приличаше само на една десета от това, което е той, щеше да бъдеш шестнадесет пъти по-добър от това, което си сега.

Робърт напъха една стрела в долния край на блоугъна. Преди Кейт да разбере какво е намислил, той вдигна тръбата до устните си и духна. Стрелата полетя право към широкия гръб на Девлин.

— Девлин! — извика Кейт със съзнанието, че е прекалено късно да го спаси.

[1] Направена от бамбук тръбичка, с която се изстрелват, най-често намазани с отрова, стрели. Използва се най-вече от южноамериканските индиански племена. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Девлин се обърна. В същия миг остра болка прониза ръката му, изгори кожата и мускулите и се разпространи във всички посоки, като не му даваше възможност да си поеме въздух. Той политна напред и подпря рамо на раненото дърво, като се опитваше да си поеме въздух. Стрелите изпопадаха от внезапно омекналата му длан и се разпиляха по земята.

— Девлин!

Той различи гласа на Кейт в какофонията от гласове наоколо, изплашени гласове, които зовяха името му. Младият мъж погледна назад и видя, че тя тичаше към него с изписан ужас върху красивото си лице.

— Боже Господи, Девлин!

Кейт сграбчи ранената му ръка в малките си длани.

Девлин погледна към мястото, където се беше концентрирала изгарящата го болка. Малко под рамото си имаше яркочервена линия. Усети как надолу по ръката му бавно започна да се стича топла струйка, по ризата му изби тъмночервено петно.

— Какво, по дяволите, стана?

— Не го направих нарочно — каза Робърт.

Девлин изгледа застаналия до Кейт мъж. Младият Мелвил беше пребледнял, като че той, а не Девлин, губеше кръвта си.

— Стана случайно, кълна се. Не съм и предполагал, че ще те раня.

Девлин почти не се усъмни в думите му. Това обаче не намали ни най-малко желанието му да го удуши.

— Проклятие, Робърт! — извика Едуин.

По бузите му бяха избили червени петна.

— Толкова глупав, безмозъчен...

Той се извърна от сина си и от кървавата сцена, и се запъти към реката, като че не можеше да понесе ничия близост.

Цветът постепенно се върна на лицето на Робърт, като че извираше от яката на потната му риза. Известно време наблюдава втренчено Девлин, който можеше да се досети за вълнуващите го емоции по блясъка на очите му. След това, все така, без да каже дума, Робърт се обърна и се запъти към палатката си.

Девлин се учудваше от обтегнатите отношения между бащата и сина. Питаше се какви биха били отношенията със собствения му баща, ако го познаваше.

— Боже, наистина имаме късмет, че стрелите не бяха потопени в отрова — рече Барнаби и му се усмихна.

— Не мисли, че няма за какво да се притесняваш — намеси се Остин. — При този климат всяка рана може да се окаже опасна заради инфекцията.

— Инфекция — прошепна Кейт и пръстите ѝ се впиха в ръката на Девлин.

— Отивам за чантата с лекарствата — каза Фредерик, като потупа дъщеря си по рамото.

— Ван Хорн я взе.

Кейт издърпа носна кърпичка от джоба на панталона си.

— Трябва да намерим начин да спрем...

Фредерик притисна длан към устата си. Изглеждаше като човек, който всеки момент ще повърне.

— Раната ти кърви доста силно, Девлин.

Девлин стисна зъби от внезапно засилилата се болка, защото Кейт беше притиснала кърпичката към раната му. Парчето бял плат бързо се напои с кръв. Усещаше страха ѝ за него по треперенето на ръката ѝ, която придържаше кърпичката към изранената му плът.

— Започва да се свечерява — каза Девлин и погледна към Фредерик. — Защо не опитате да уловите нещо за вечеря заедно с лорд Синклеър? Барнаби, ти отиди да събереш дърва за огъня.

— Значи пак ще ядем риба.

Барнаби мина между Фредерик и Остин и се запъти към реката.

— В края на това пътуване ще бъде способен да преплувам сам обратно до Ирландия.

— Колко ли е дълбока раната?

Кейт вдигна кърпичката и се намръщи при вида на кръвта, която струеше без изгледи, че ще спре скоро.

— Боже Господи, защо не е с мен аптечката ми.

Може да не го обича, но не ѝ е безразличен. А това може би е достатъчно засега.

— Ела с мен.

Девлин хвана ръката ѝ.

— Искам да ти покажа нещо.

— Ами ръката ти — каза тя, докато той вече я водеше към джунглата. — Трябва да направим нещо.

Той ѝ се усмихна.

— Индианците използват джунглата като аптечка.

Няколко метра след като навлезе в гората, Девлин спря, за да привикнат очите му към полумрака. Светлината се процеждаше пестеливо през изумруденозеления балдахин над тях и оцветяваше в златист цвят стелещата се над земята лека мъгла, породена от непрекъснатите изпарения на влагата. Папрати и палмови филизи протягаха нарязаните си като дантели зелени ръце към светлината, с надеждата, че ще могат да си откраднат глътка въздух повече от надвисналите над тях дървета и лиани.

Тук ходът на времето като че не се усещаше. Девлин стоеше наред гората, както може би беше стоял някой друг мъж преди двеста години, както може би щеше да застане и след двеста години друг човек, да вдишва влажния въздух, да изпълва ноздрите си с мириса на хумус, да се люби на все същата, непроменена джунгла.

Хванал Кейт за ръката, той продължи пътя си навътре в древната гора, докато стигнаха до малко поточе, което се вливаше в реката. От дърветата висяха орхидеи, подобни на огромни гирлянди, обсипани с цветове във всички нюанси — от слонова кост до аленочервено. Приличаха на изсипващите се от шест-седем метрова височина води на водопад и напомняха на Девлин за утрото, в което беше обсипал Кейт с ухаещи цветове на орхидеи.

Той сведе поглед към жената, която вървеше до него. Тя гледаше, леко смръщила вежди, към висящите живи гирлянди. Дали и тя си спомняше за онова утро?

Трябваша му само няколко секунди, за да открие това, което търсеше: една лиана с широки листа, покрита с дребни жълти цветчета, обвита около стъблото на растяща до потока палма.

— Ще ми отрежеш ли двадесетина сантиметра от стъблото на тази лиана?

Девлин измъкна ножа от калъфа си. Обърна острието към себе си и го подаде с гладката дървена дръжка напред, на Кейт.

— Това някакво индианско лекарство ли е? — попита тя и пое подадения нож.

— Така мисля.

Младият мъж очакваше, че ще се обърне настрани, но тя не го направи. Наблюдаваше, стиснала ножа в ръка, как той разкопчаваше мократа си риза. Когато съблече дрехата от гърба си, погледът ѝ се плъзна по раменете, по гърдите му — горещ като лятното слънце, издаващ възхищението на жена, която оценява по достойнство мъжа пред себе си, поглед на жена, която желае този мъж.

Въпреки болката в ръката си, Девлин усети пламъка, който лумна в него в отговор на огъня в сините ѝ очи. Желанието, придобило бързо огромни размери, започна да тъпче с тежките си токове слабините му. Струваше му се, че тази жена би могла да накара кръвта му да кипне, дори ако лежеше на смъртното си ложе. Очите ѝ обаче бяха изпълнени с тъга, която той чувстваше така остро, както и желанието си да я има.

Разбираше я дори може би по-добре, отколкото тя самата разбираше себе си. Едва сега започваше да осмисля сложното чувство, наречено любов.

— Лианата.

Дрезгавият му глас издаваше желанието, което той така или иначе не можеше да скрие. Кейт трепна като сомнамбул, стреснат по време на среднощната си разходка.

— Разбира се — прошепна тя и се обърна с гръб към него.

Младата жена се кореше наум, докато изминаваше няколкото метра по гниещите листа, които я делиха от растението, което трябваше да отреже. Кръвта на мъжа пред нея изтичаше, а единственото, за което беше способна да мисли, беше как красиво се движеха мускулите на гърдите под гладката кожа. Определено нещо не беше наред с нея. И то никак.

Дочу лек плисък на вода и обърна глава назад. Девлин беше коленичил край потока и переше окървавената си риза. След това започна да мие кръвта от ръката си, като я обливаше с шепи вода, а силните му мускули играеха под загорялата кожа при всяко движение.

Тя отклони погледа си от мъжа, на когото все не можеше да се нагледа, и започна да сече лианата с острия като бръснач нож на Девлин. Като че ли така искаше да отреже онзи демон, скрил се в нея, който можеше само да иска, и да иска, и пак да иска. Леко приятно ухание изпълни въздуха, от срезове на растението потече бледозеленикава течност.

Когато се обърна към Девлин, той вече беше седнал върху някакви големи корени, излезли над земята, мократа му риза висеше на един клон край него. Внезапно я обзе чувството, че е навлязла в някаква вълшебна гора и е събудила горското божество.

Край него се носеше лека мъгла. Слънчевите лъчи подчертаваха златистия загар на кожата му, която се открояваше рязко на фона на тъмнозелената растителност. Тъмните косъмчета по гърдите му по-скоро подчертаваха, отколкото криеха, възвишенията, образувани от мускулите му. Черната му мокра коса се развяваше около лицето му. Той ѝ се усмихваше така, че ѝ се прииска да притисне ръце до бузите му и да плени тази прелестна усмивка с устните си.

— Това достатъчно ли е?

Тя протегна клонките към Девлин. Надяваше се, че той ще отдаде треперенето на ръката ѝ на раната си, а не на начина, по който я караше да се чувства. Изумрудените филизи плачеха в дланта ѝ, светлозелените им сълзи се стичаха между пръстите ѝ.

— Би трябвало да стигне.

Девлин посегна да вземе насечените парчета от лианата.

Тя си пое рязко въздух, когато силните му пръсти се плъзнаха по чувствителната ѝ длан. Младият мъж вдигна поглед към лицето ѝ, сребристосините му очи я погледнаха изпитателно. Тя реши да не обръща внимание на въпросите, които виждаше в тях. Беше побезопасно да не мисли нито за въпросите, нито за отговорите, които вероятно бяха скрити някъде в нея.

— Как се нарича тази лиана?

— Јују.

В продължение на няколко секунди не беше способен да си поеме въздух, когато започна да изстиска сока на растението върху раната си.

— Тя е нещо вълшебно. Страхувам се, че не знам точното ѝ име. Но съм виждал как лечителите на две различни племена я използват за

лекуването на отворени рани. Нещо в тази лиана изглежда предпазва от инфектиране.

— Остави на мен — предложи тя, като се настани до него.

С върха на пръстите си започна да разнася прохладния зеленикав сок по грозната, окървавена рана. Усецаше болката, която му причинява, от начина, по който мускулите му се свиваха при всяко нейно докосване.

— Толкова съжалявам, че това се случи.

— Не беше по твоя вина.

— Карахме се с Робърт. Той се ядоса толкова, че престана да разсъждава.

— Не вярвам, че го е направил нарочно.

Девлин изпусна дъха си в дълга въздишка.

— Мисля, че не съм срещал друг толкова самоунищожително настроен човек като него.

— Абсолютно прав си. Той е една саморазрушителна личност. Струва ми се, че едва днес осъзнах това.

Кейт вдигна поглед и видя гнева в сините очи на Девлин.

— Едуин винаги е изисквал прекалено много от Робърт, още от времето, когато беше дете. Мисля, че това е отговорът на Робърт, неговия начин да се бунтува.

— А какво би казала, ако не знаеше кой е баща му?

Видя толкова тъга в очите му, толкова обида и унижение, че отново отмести погледа си към раната на ръката му. Сърцето на този мъж имаше дълбочини, за които досега не беше и подозирала, там беше скрито истинско съкровище от чувства, които я мамеха да ги разучи. Тя обаче знаеше добре, че поддаването на това изкушение щеше да доведе до нейното унищожение.

— Когато бяхме деца, Робърт беше най-добрия ми приятел. Сега обаче се питам, дали изобщо някога съм му била истински приятел. Не бях до него никога, когато имаше неприятности и се нуждаеше от някого, с когото да поговори. Не бях там, когато... не бях край него никога, когато трябваше.

Тя бавно прокара пръсти по отворената рана на Девлин.

— Прекарах целия си живот в скитане от единия край на света до другия. Досега не съм се замисляла, но в действителност никога не съм била наистина близка с някого, като се изключи баща ми.

„Може би заради това чувствата ми към тебе ме плащат толкова.“

— Който и да се е доближил до тебе, Кейт, ти винаги си се плашела.

Младата жена вдигна изненадана поглед, стресната, че може би беше изрекла на глас мислите си. В мига, в който очите им се срещнаха, тя разбра, че по някакъв начин Девлин беше прочел тези мисли.

— В една нова връзка винаги съществуват много неизвестни.

Той обхвана бузата ѝ в топлата си длан.

— Ще те приеме ли другият, ако те види в най-грозната ти светлина? Дали ще отвърне на чувствата ти? Дали няма да си тръгне и да отнесе сърцето ти със себе си?

Кейт затвори очи. Усещаше тежестта на неговата любов, настанила се в гърдите ѝ — осезаема, топла, трепеща, подканваща, заплашителна. Бореше се с желанието да постави ръката си върху неговата длан, покрила бузата ѝ, да се обърне и да притисне устните си към тази длан.

— И аз като теб прекарах целия си живот в скитане от едно място на друго.

Палецът му галеше ъгълчето на устата ѝ.

— Но винаги съм мечтал да открия мястото, където ще мога да се установя и което да нарека свой дом.

Той отдръпна ръката си, но остави топлия ѝ отпечатък върху бузата на младата жена, пронизана от студената болка на съжалението. Горските звуци изпълваха мълчанието помежду им — непрекъснатият брътвеж на маймуните високо над тях, пищенето на някаква птица, което много наподобяваше смях.

— Ще бъдеш ли щастлив, ако се установиш на едно място?

— Не знам.

Леката усмивка издаваше силния му копнеж.

— Ще бъдеш ли щастлива, след като откриеш приказния си град?

Някога си беше мислила, че откриването на доказателство за съществуването на Атлантида щеше да бъде най-вълнуващото, най-прекрасното събитие в живота ѝ. Но сега вече не беше сигурна, че е била права.

— Разбира се, че ще бъда щастлива.

Уханието на сандалово дърво се носеше от мократа му кожа и дразнеше обонянието ѝ. Тя погледна към гърдите му. Искаше ѝ се да може да притисне бузата си към копринените косъмчета по тях, да си спомни вкуса на тялото му.

— Двамата с татко в продължение на години търсим доказателства за съществуването на Атлантида. Всъщност, през целия ми живот.

— И след като ги откриеш, след като осъществиш мечтата си, тогава какво ще правиш?

— Винаги ще има някоя друга мистерия за разгадаване — отвърна тя.

Погледът ѝ се плъзна нагоре по силния му врат. Виждаше сянката на леко наболата му брада под скулите. Това ѝ припомни колко приятно и възбуждащо беше усещането от допира на брадата му по вътрешната страна на бедрата ѝ. Цялото ѝ тяло пламна при този спомен.

— Татко вярва, че има връзка между Атлантида и древните английски, уелски и ирландски легенди. Мисли, че е напълно възможно крал Артур и Мерлин да са били от Атлантида.

Устните на Девлин се разтегнаха в усмивка.

— Един от свещениците в сиропиталището ми позволяваше да ползвам библиотеката му. Помня как погълтах всичко от Малъри. Мисля дори, че за известно време вярвах в съществуването на крал Артур и рицарите от Кръглата маса.

— Може да се заемем с изследването точно на това. Можем да отидем отново в Египет.

Защо ли всичко това ѝ звучеше толкова празно, толкова фалшиво? Защо ѝ се струваше толкова безсъдържателно и тъжно?

— Египет е нещо невероятно. Това е може би първата колония на Атлантида. Наистина е страшно вълнуващо да откриеш част от миналото, да се докоснеш до други времена.

Защо ѝ се струваше, че опитва да убеди сама себе си?

— Като те слуша, човек остава с впечатлението, че и занапред мислиш да прекараш живота си в скитане от едно място на друго.

Те се изгледаха продължително. Тя търсеше в очите му отговор на въпросите, които я измъчваха със съзнанието, че сега все още беше така обърквана, както и първия път, когато Девлин я беше взел в

обятията си. Беше принудена да признае пред себе си, че освен това краката ѝ не я държаха особено здраво.

— Кръвта спря да тече — обяви тя, за да избегне темата за своето бъдеще, нещо, за което доскоро беше съвсем наясно със себе си и което отскоро ѝ се струваше неясно и чуждо. — Индианските лечители са знаели добре какво правят.

Девлин погледна ранената си ръка, гъстите му черни мигли потрепваха в ъгълчетата на очите му.

— Жалко, че не всички рани могат да се излекуват толкова лесно.

Тъгата в гласа му намери отклик в копнежа ѝ по него. Беше минало толкова много време, откакто беше почувствала за последен път ръцете му около себе си, откакто се беше опивала от устните му. Девлин стоеше, без да помръдне и я гледаше с този поглед, който толкова я вълнуваше, като я караше да го желае така, както не беше желала нищо друго през целия си живот.

— Трябва да се връщаме. Имаш нужда от почивка.

Кейт извърна очи от лицето му. Чувстваше колко близко е до ръба на пропастта и знаеше, че няма да е честно спрямо него, ако се хвърли в нея. Ако останеше дори още миг тук, щеше да се озове в обятията му.

А после какво? Какво можеше да му предложи тя? Нищо повече от няколко откъслечни момента, когато той искаше толкова повече, когато той заслужаваше цял един живот, изпълнен с любов. Трябваше да се отдалечи от него. Въпреки това знаеше, че няма къде да избяга от чувствата, заключени дълбоко в нея. Тя коленичи край потока и започна да мие ръцете си, за да махне следите от кръв по пръстите си.

— Нека не се връщаме още в лагера — помоли той.

Дрезгавият му глас беше като милувка.

Кейт се изправи, като се бореше с противоречивите желания вътре в себе си. Искеше ѝ се да избяга и да се скрие. Но знаеше много добре, че единственото място, към което искаше да се втурне и да се сгуши, бяха обятията на Девлин. Разбра, че се изправи, усети как топлината му я обгръща с приближаването му.

— Съвсем скоро ще се стъмни.

— Имаме цели часове пред нас.

Сложи ръце на раменете ѝ.

— Трепериш.

— Толкова се уплаших като видях как Робърт издуха стрелата право срещу тебе.

Младата жена си пое дълбоко въздух.

— Все още не съм се успокоила от това.

— Затова ли трепериш?

Дланите му се плъзнаха надолу по ръцете ѝ, докосваха ръкавите на ризата ѝ, галеха голата ѝ кожа под лактите.

— Или има някаква друга причина?

— И ти я знаеш.

Кейт затвори очи, събрала силите си, за да не политне назад към него.

— Защо правиш това? Защо ме измъчваш?

— Дълго мислих какво значи да обичаш някого.

Пръстите му се обвиха около нейните. Ръцете му бавно обгърнаха тялото ѝ, вдигнаха дланите ѝ и ги поставиха между гърдите ѝ.

— Може и да нямаме целия живот пред нас, Кейт, но имаме този момент. Не мога да допусна гордостта ми да застане между нас двамата. Не мога да те гледам такава и да знам, че аз съм виновен да загубиш усмивката си.

— Девлин — прошепна тя.

Ужасяваше я мисълта колко ли му е струвало това предложение. Страхуваше се да приеме този подарък. Девлин беше платил с гордостта си. А какво трябваше да плати тя?

Той отмести настрани якичката на ризата ѝ и долепи устни до врата ѝ. Дъхът ѝ секна от нежното, топло докосване.

— Отдавна не съм те виждал да се усмихваш, професоре — прошепна Девлин, без да отделя устни от кожата ѝ.

Прокара с език пътечка от основата на шията до ухото ѝ. Тя изохка.

— Кажи ми, как мога да те накарам да се усмихнеш?

Това беше опасно. Много опасно. Трябваше да му каже да спре, да му каже, че е променила решението си, да му каже... Той хапеше лекичко ухото ѝ. Целият ѝ врат и раменете бяха обхванати от трепет.

— Искам да бъдем заедно през малкото време, което остава до края на това пътуване.

Младият мъж пусна ръцете ѝ.

— Искам да мога да те прегръщам, да те обичам, пък дори само днес.

Тя се олюля, когато той се отдръпна. Изгаряше от копнеж по топлината на тялото му. Кейт се обърна, в погледа ѝ се четеше пълното объркване, което я беше обхванало. Девлин се усмихна, но в очите му се виждаше толкова много тъга. Искаше ѝ се да може да я прогони завинаги оттам.

— Ще ми позволиш ли да те обичам, Кейт? Ще ме оставиш ли да изживея заедно с теб няколко кратки мига?

Разделяше ги един метър топъл въздух, по-скоро позлатена от слънцето мъгла, подобна на бариера, издигната между два свята. Прегръщаше я единствено с погледа си. Целуваше я само с любовта, която, тя усещаше ясно това, се излъчваше от цялото му същество.

Кейт си помисли за всички причини, поради които трябваше да отблъсне този мъж, за всичките различия помежду им, за опасността да се свърже още по-тясно с него. Но когато той протегна към нея ръка, всички тези причини се превърнаха в прах. Не съществуваше утре. Имаше само днес, само този миг и само този мъж, който се стремеше с толкова любов и нежност към нея.

Тя пъкна ръката си в неговата. Усети топлото стискане на пръстите, които обгръщаха дланта ѝ. Вдигна поглед към лицето му, изваяно сякаш от ненадминат скулптор и пресече границата, която ги делеше.

— Кейт — прошепна Девлин, като я притисна към сърцето си. — Моя красива Кейт.

Те бавно започнаха да събличат дрехите си, като се докосваха и целуваха непрестанно, докато ароматът на орхидеите започна да гали напълно голите им тела. Единственото обаче, от което се интересуваше кожата на Кейт, бяха ласките на Девлин.

Несравнимото усещане — потъркването на меките косми на гърдите му по гладката ѝ кожа — предизвика настръхването на зърната ѝ. Всички усещания обаче сякаш съсредоточиха в долната част на корема ѝ, където почувства топлината на възбуждения му член — твърд, силен, пулсиращ от живот.

— Не вярвах, че това ще ми се случи отново някога.

Тя плъзна свободната си ръка нагоре по мускулестото му рамо.

— Освен в сънищата ми.

Той обви с ръка кръста ѝ.

— Идвам ли в сънищата ти?

— Всяка нощ.

Тя притисна устни към пулсиращата вена на врата му и усети силното биене на сърцето му. Не искаше да се замисля над това, което разкриваха думите ѝ. Не искаше да знае.

— Така ли те прегръцах в сънищата ти?

Той хлъзна горещите си длани нагоре по гърба ѝ, пръстите му минаха отстрани на тялото ѝ така, че връхчетата им докосваха гърдите ѝ.

— Да.

Тялото ѝ се изви под ласките му, гърдите ѝ се притиснаха в неговите.

— Така ли те целувах?

Дъхът му топлеше бузата ѝ с всяка произнесена дума, след което устните му се сляха с нейните.

Сънищата ѝ бяха само бледо отражение на действителността, реши тя, като разтвори устата си под неговата. Слънчева светлина. Значи това би почувствала, ако започне да пие направо от слънцето: горещина и трепет, които я изпълваха с топлина и светлина.

— Чудя се...

Устните му докосваха слепоочието ѝ.

— Какво става, когато един мъж и една жена започнат да сънуват едно и също нещо? Дали не се срещат в някакво друго измерение? Може би така общуват душите им?

Тя потрепери от думите му, от начина, по който я докосваше, по който ръцете му се плъзгаха по извивката на закръгления ѝ задник и я притискаха още по-близо до тялото му, като предаваха страстта му в долната част на корема ѝ.

— Ти ме преследваш всяка нощ, Кейт — каза той.

Дрезгавият му глас звучеше до самото ѝ ухо. Целуна я нежно по шията, след което усети жаркия допир на езика му по кожата си.

— Всяка нощ те прегръщам така. Всяка нощ те любя и се потапям в огъня ти.

— Девлин...

Тя дърпаше главата му към себе си, обвила ръце около врата му:

— Люби ме.

„Накарай ме да забравя утрешния ден, когато ще трябва да се сбогуваме.“

Той я вдигна и я положи да легне върху мекия килим от дантелените листа на папратите. Последният слънчев лъч се промъкна между дърветата и проблесна в лъскавите му черни коси. Той я целуваше и всяко движение на устните издаваше силните му емоции. Любов и съжаление, удоволствие и болка — имаше от всичко това в докосването на устните му. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, пръстите му започнаха да чертаят кръгове около връхчетата им, да ги дразнят, да ги стискат лекичко. Тя простена, без да отделя уста от неговата.

Девлин започна да целува шията ѝ, да я възпламенява с неочакваните докосвания на езика си, който сякаш беше огнен. С негова помощ пламъците се разпространиха по гърдите ѝ, по цялото ѝ тяло, докато накрая всеки неин нерв трептеше от възбуда и нетърпение. Тя прокара ръце в гъстите му коси в същия миг, в който той всмука кадифеното зърно в устата си. Горещите му устни го опариха така, че то настръхна и се втвърди. Грубите му длани възпламениха корема ѝ, когато пръстите му започнаха да търсят това, което беше скрито под влажните къдрици в долната му част.

Девлин се плъзна надолу, към краката ѝ. Тя се изпълни с живот под ласките на ръцете, устните и езика му, нервите ѝ бяха се превърнали в едно-единствено усещане, което я разтърсваше, което я поглъщаше.

— Обичам те, Кейт — прошепна той, свеждайки главата си между бедрата ѝ.

Тя докосна с пръсти бузата му, докато той се плъзна в приветстващата го топлина на тялото ѝ, силните чувства, които изпитваше към него, разбиха окончателно защитната обвивка, в която се беше обградила с цената на толкова усилия.

„Обичам те.“ Тези думи бяха издълбани завинаги в сърцето ѝ.

— Не ме забравяй.

Девлин сведе глава така, че устните му почти се допираха до нейните.

— Просто не ме забравяй, това е всичко, за което те моля.

— Никога.

Никога повече нямаше да се почувства така. Никога повече нямаше да прегръща друг мъж. Не и след като беше вкусила любовта на Девлин Маккейн.

Той затвори очи. От устните му се отрони въздишка, която стопли бузата ѝ. След това я целуна и я поведе към онова далечно царство, където действителността изгаря и се превръща в пепел, а от любовта се ражда надеждата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Гъстата гора започваше да редее с постепенното увеличаване на височината. Канутата се плъзгаха по тъмните води на широката, неотбелязана в никоя карта река, която щеше да ги отведе до Авалон. Дланите на мъжете, на които никога досега не се беше налагало да вършат тежка физическа работа, бяха покрити с пришки от веслата, които Девлин ги беше научил как да използват. Въпреки това никой не се оплакваше, дори и Робърт, който впрочем не беше говорил почти с никого през последните дни.

Атмосферата около тях беше пропита с нетърпение, увиснало в ранната утрин над главите им, подобно на мъглата, която се спускаше неизменно всеки ден. Нетърпение, което се превръщаше в ужас всеки път, когато се натъкваша на останки от лагерен огън, доказателство, че Ван Хорн вече беше минавал оттук.

— Кати! — каза Фредерик и сграбчи ръката ѝ. — Гледай, ей там, отпред.

Когато минаха поредния завой на реката, пред тях, няколко мили по-нататък, над оредялата гора, се виждаха планински възвишения. Величествен връх се издигаше над утринната мъгла и пронизваше небето. Подобните на черни диаманти скали, като че оживяваха на слънчевата светлина, от планинските кристали като че се издигаха цветни пламъци.

— Точно както го е описал Рандолф — каза Фредерик, като стисна ръката на Кейт. — Същото е, Кати. Същото е!

— Да — прошепна Кейт.

Вече бяха съвсем близо до откритието, което беше мечта на живота им. Тя обаче беше започнала вече да се съмнява, че това действително беше най-голямата ѝ мечта.

Фредерик се обърна и се провикна към мъжете, които плаваха със следващото кану, като размаха ръце с такъв ентузиазъм, че тясната лодка се наклони.

— По-кратко.

Барнаби, който седеше зад Фредерик, се вкопчи в страничната стена на кануто.

— Трябва да ти кажа, че не съм много добър в плуването.

— Гледай там! — викаше Фредерик. — Планината на Рандолф!

Остин махна в отговор. Едуин и Робърт, които плаваха в едно кану с него, бяха забили поглед право напред. Едуин изглеждаше смаян, Робърт гледаше начумерено, изражението му си оставаше все така неразгадаемо, каквото беше през последните дни.

— Струва ми се, че мистър Мелвил започва да вярва — каза Девлин.

Кейт обърна глава, за да види седящия срещу нея в тясното кану мъж. Девлин се беше извъртял върху седалката и беше притиснал коляното ѝ с бедрото си, коляно, което като че беше се размекнало от усмивката му. Младата жена разтърси леко рамене, опитвайки да се освободи от напрежението в мускулите си. Като че ли през последните дни беше непрекъснато напрегната.

Прекарваше цялото си време да стои край Девлин, да го наблюдава, да го желае. Всяка нощ лежеше будна в палатката си и го очакваше, като се питаше, дали този път нямаше да реши да не идва при нея.

Но той идваше всяка нощ. Всяка нощ откриваше още нещо от онази мистерия в обятията му, още нещо за чувствения свят, в който я отвеждаше Девлин. И всяка сутрин на зазоряване той си тръгваше и я оставяше сама със спомените от предишната нощ и с все по-настойчивите съжаления за това, което вероятно щеше да ѝ донесе бъдещето...

— А ти, Девлин? — попита Фредерик. — Ти започваш ли да вярваш?

Младият мъж бутна към тила шапката си и слънчевата светлина заля лицето му. Погледна към планината и дълго се взря в нея, преди да отговори.

— Да, мисля, че започвам да вярвам.

Имаше нещо в гласа му, което предизвика появата на сълзи в очите на Кейт, някаква смесица от надежда и тъга. Наближаваха края на пътуването си. Скоро всичко щеше да свърши — и търсенето на Авалон, и нощите, прекарани в обятията на Девлин. Тя наблюдаваше

любимия мъж, който гребеше, и чувстваше как с всяко негово движение се приближават към Авалон и към неизбежната раздяла.

Кейт отклони погледа си в друга посока и се опита да мисли за нещо друго, да избяга поне за малко от противоречивите емоции, които Девлин неизменно пораждаше в душата ѝ. Сиви изкривени дървета, не по-високи от шест-седем метра, се извисяваха над тревата, която покриваше ширналата се пред тях равнина. Тук-там се зеленееха недоразвити каучукови дървета и палмички — джуджета.

Какво ставаше с нея? Беше толкова близо до откриването на най-голямата археологическа загадка, а единственото, за което можеше да мисли, беше Девлин Маккейн. Искаше да го докосва, да притисне буза до широките му гърди и да вдишва уханието на кожата му, искаше да го прегърне, за да усеща излъчващите се от тялото му топлина и живот. В този момент ѝ се струваше, че сравнени с Девлин, всички открития на света бяха без значение.

Властта, която имаше над нея, беше наистина ужасяваща. Ужасяваща, защото вече започваше да се опасява, че чувствата ѝ към него няма да се променят и ще я преследват цял живот.

— Ще спрем канутата ей там.

Девлин погледна към Фредерик през рамото си.

— Но дотам има повече от една миля — каза Фредерик, удряйки веслото в кануто. — Можем да стигнем с лодките до подножието на планината.

— Все още не сме срещнали Ван Хорн — отвърна Девлин. — Това означава, че той е някъде напред. Мисля, че е по-добре да не се озоваваме в лагера му.

— О, да, Ван Хорн.

Фредерик почеса брадичката си с дръжката на греблото.

— Май бях забравил за съществуването му. В такъв случай наистина ще трябва да действаме внимателно.

Девлин погледна със снизходителна усмивка възрастния учен.

— И аз така мисля.

Те извадиха канутата на брега, на около миля от подножието на планината. Това всъщност не беше бряг, а някаква плетеница от корените на дърветата, които растяха край реката, и туфи трева, разположила се на самата граница между водата и сушата. Почвата беше глинеста. Калта от дъното на реката полепна по краката на Кейт,

само докато извървя няколкото крачки до брега. Там тя спря и зачака Девлин и Остин да привържат канутата към един кедър, който се издигаше почти направо от водата.

— Отивам да поогледам местността — каза Девлин, като премяташе през рамото си лианата, привързана към неговия блоугън. — А вие ще ме чакате тук.

Кръвта във вените на Кейт се вледени от предусещането за надвисналата над любимия ѝ опасност. Тя сграбчи ръката му, имаше нужда от неговата топлина и жизненост. Той я погледна и тя разбра, че той вижда всички ѝ страх и объркване със сребристосините си очи.

— Не се притеснявай, професоре — отвърна с усмивка той. — Ще открия вашия изчезнал град.

— Идвам с теб.

Остин грабна своя блоугън от дъното на кануто.

— Предпочитам да останеш тук — отвърна Девлин и погледна Остин право в очите. — За всеки случай.

Кейт не искаше да се замисля какво означаваше това.

— Нека да дойда с теб.

— Ще имам по-голям шанс да се промъкна незабелязано, ако бъда сам.

Девлин внимателно отмести дланта ѝ от ръката си.

— Това може да отнеме доста време, така че не изпадайте в паника и не тръгвайте да ме търсите. Така само може да убият всички ни.

— Няма да предприемаш нищо рисковано, нали?

— Веднъж вече ти казах, че не съм никакъв герой. Но трябва да разбера дали Ван Хорн е открил града и какво ни очаква.

Девлин стискаше дланта ѝ и плъзгаше палеца си напред-назад по кокалчетата ѝ. Кейт си помисли, че той сигурно е усетил влагата по ръката ѝ, която издаваше страха, който не можеше да скрие.

— Нека да не се тревожа, че ще хукнеш подире ми. Обещай ми, че ще чакаш тук.

— Да — прошепна тя.

Малката думичка излезе с усилие от свитото ѝ от страх гърло. Обещанието ѝ предизвика усмивка на лицето на Девлин, усмивка, която ѝ се искаше да може да вземе и да скъта само за себе си до края на дните си.

Той се обърна и тръгна. Миг по-късно навлезе в гората и се скри от погледа ѝ.

Кейт усети пареща болка в гърдите си, болка, която проникваше по-дълбоко в плътта ѝ и тя разбра с абсолютна сигурност, разбра с цялото си сърце: щеше да изгуби душата си, ако Девлин Маккейн изчезне от живота ѝ.

Той беше точно там, където го беше обрисувал в дневника си Рандолф — входът в подножието на планината, който водеше към Авалон — Девлин се наведе и провери главата си в тесния процепа. Навътре той леко се разширяваше. По черните му стени се плъзгаше кой знае откъде дошло въздушно течение, подобно на въздишка.

Край реката беше открил следите на Ван Хорн: останки от лагерния огън и издърпаната върху брега флотилия от канута. Странното беше, че нямаше пазач. Каква беше причината да остави канутата без пазач?

Девлин погледна назад. Ушите му пищяха — не можеше да се отърве от усещането, че някой го наблюдава.

Като се изключеха няколкото палмички и каучукови дръвчета, цялото пространство до реката, на около половин миля от пещерата, беше голо. Островът от наклонени от постоянно духащия вятър недоразвити дървета, който се простираше на юг, го делеше от Кейт. Гората беше чудесно място за криене за този, който имаше причина да се крие. Но дори и от това да зависеше живота му, той не можеше да намери логичен отговор на проблема — защо биха се крили добре въоръжените хора на Ван Хорн?

Девлин погледна отново към отвора в черната скала и пое дълбоко въздух, като се питаше какво ли го чакаше от другата страна на този тунел. Без повече да се колебае, младият мъж навлезе в пещерата.

Процепът беше нисък и тесен, истински ад за човек с размерите на Девлин. Той се движеше със свити колене, с наведена глава, раменете му се удряха и от двете страни в неравните каменни стени. В това положение не можеше да използва блоугъна и беше напълно уязвим както отпред, така и откъм гърба.

Странното въздушно течение ставаше все по-силно с приближаването му към светлината в другия край на тунела. То като че ли го зовеше. Девлин се надяваше, че това не е някоя сирена, която го мами към неговата гибел. Той мушна една стреличка в основата на блоугъна, като внимаваше да не се драсне с отровния ѝ връх и излезе от другия край на тясната пещера, заслепен от ярката дневна светлина.

Беше преминал под хълма и сега се намираще в някакво дефиле. Впери поглед в това, което беше причинило странните въздишки, звучали по време на целия му път през тунела. В другия край на клисурата, от около шестдесет метра височина с грохот се свличаше тежка бяла водна завеса. Там, в подножието на черните скали, растяха в изобилие високи изумруденозелени палми и буйни папрати, а от дърветата висяха орхидеи. Истински рай.

Девлин огледа надвисналите над дефилето скали за някакви следи от хората на Ван Хорн. Лъкатушната пътека се виеше от входа на пещерата, точно както го беше описал Рандолф. По остриите черни скали нямаше никакви признаци от живот. Въпреки всичко, не можеше да се отърве от неприятното усещане, че някой следеше всяко негово действие.

Той стоя известно време неподвижен, загледан в точката, от която пътеката тръгваше надолу и се губеше от погледа му, като се опитваше да прецени, доколко вероятно беше Ван Хорн да е поставил часови край пътя. Щеше да бъде напълно изложен и беззащитен като плуваща в езеро патица. Но все пак, ако искаше да стигне до върха, трябваше да тръгне по тази пътека.

Кейт седеше край реката под сянката на една акация и наблюдаваше бързотечащата вода, която миеше оголените корени на дървото и после се блъскаше в скалите под краката ѝ. Опитваше се да се съсредоточи в тази гледка и от сърце желаше бързото течение да заглуши гласа на застаналия зад нея мъж.

— Сигурен съм, че направихме грешка — казваше Едуин. — Какво ще правим, ако убият Маккейн?

Младата жена притисна гръб към неравната кора на акацията и погледна към баща си, който седеше на земята до нея. Няма причина да бъде нервна, успокояваше се тя. Абсолютно никаква причина.

Девлин знаеше много добре какво върши. Винаги се справяше. Въпреки това мускулите на раменете ѝ се бяха превърнали в буци от напрежение.

— Девлин Маккейн може да се погрижи за себе си — каза Фредерик. — Нищо няма да му се случи.

— Ясно ми е, че имаш голямо доверие в този човек.

Едуин говореше така, като че приятелят му беше все още дете, което вярва във вълшебни приказки и като че негово задължение беше да му разкрие грозната истина.

— Но въпреки това мисля, че трябва да допуснем и възможността той да не се върне.

— Прекалено рано е да започваме да издигаме погребална клада, Едуин — отвърна Фредерик.

Кейт дръпна снопчето трева пред себе си и го измъкна от земята с корените. Девлин беше тръгнал преди доста време, преди повече от четири часа. Отсъствието му наистина беше продължило прекалено дълго.

— Трябваше да тръгнем обратно към Сантарем в мига, в който се отървахме от Ван Хорн.

Гласът на Едуин отслабна леко, когато обърна главата си нататък.

— Виж какво стана сега. Младежът несъмнено е вече мъртъв.

Кейт погледна назад през рамото си. Едуин крачеше възбудено нататък. Тя усети напрежението ѝ да се усилва до такава степен, че едва си поемаше въздух.

Фредерик се изправи и тръгна след приятеля си към гората.

— Едуин, единственото, което правиш, е да утежняваш положението ни. Няма никакъв смисъл да се тревожиш за нещо, което няма да стане.

Едуин се обърна с лице към Фредерик.

— Какъв шанс имаме според теб, да се измъкнем от този гъсталак?

— Опитай се поне веднъж да видиш възможностите, а не препятствията.

— Много добре виждам възможностите.

Едуин сложи длани на бедрата си.

— Виждам напълно реалната възможност Девлин Маккейн да не се върне. Виждам и възможността никога вече да не видим Англия.

Кейт гледаше към планината. Точно над най-високия ѝ връх следобедните слънчеви лъчи бяха изрисували дъга, като че искаха да привлекат вниманието им към богатствата, които ги очакваха там. Какво друго ги очакваше там? — питаше се тя. Да не би някой дявол с ангелско лице?

В този миг тя осъзна, че беше готова да се откаже от разкриването на загадката, скрита на този връх, ако това щеше да спаси Девлин. Но дали вече не беше прекалено късно?

— Изглеждаш така, като че си на хиляди мили оттук.

Кейт обърна глава и видя застаналия до нея Остин.

— Не чак толкова далече.

— Само на върха на планината.

Младата жена кимна.

— Мислиш ли, че Девлин е в опасност? Дали не трябва да тръгнем да го търсим?

— Мисля, че скоро ще бъде тук.

Остин седна край нея, като подви единия от дългите си крака под себе си. Устните му се разтеглиха в усмивка. Ветрецът развяваше един кичур от абаносовочерната му коса. Нещо в Остин я накара да се почувства така, като че гледаше лицето на Девлин, очите на Девлин. Боже Господи, нима отсега нататък щеше да вижда Девлин в лицето на всеки тъмнокож мъж, когото срещне?

— Доста държиш на него.

— Мисля, че започвам да разбирам какво значи да обичаш някого — прошепна тя, повтаряйки думите, които Девлин беше ѝ казал преди цяла вечност.

— Доколкото виждам, чувствата ти са споделени.

— Той ми предложи да се омъжа за него.

Кейт сведе поглед към тревата, която все още стискаше в ръката си.

— И сега?

Тя разтвори пръстите си. Тревичките лежаха в дланта ѝ край дълбоките следи, оставени от ноктите ѝ.

— Сега вече знам, че не искам да живея без него. Моля се само да не е прекалено късно.

Остин обхвана ръката ѝ в топлата си длан.

— Имам предчувствието, че всичко ще бъде наред.

— Не знам какво бих правила, ако...

— Девлин!

Кейт се обърна при вика на баща си. Той тичаше към гората, към мъжа, който излизаше от нея.

— Девлин — прошепна тя, като че казваше молитва.

Тялото ѝ се разтрепери от огромното облекчение, което почувства. Остин се изправи и ѝ помогна да стане на свой ред. Силните му ръце я поддържаха. Въпреки че баща ѝ, Едуин и Барнаби бяха наобиколили Девлин и го обстрелваха с въпроси, той като че не ги забелязваше. Гледаше към нея, сякаш тя беше единственото нещо на света, което искаше да види.

Тя се втурна към него на треперещите си нозе. Веднага хвана ръката му, имаше нужда да усети топлината му.

— Толкова дълго те нямаше, страхувах се да не ти се е случило нещо.

— Разходих се нагоре из планината.

Девлин се усмихна по начин, който преобърна сърцето ѝ.

— Там ли е? — попита Фредерик. — Видя ли Авалон?

— Там е.

— Знаех си аз! — възкликна ученият и удари толкова силно по гърба Едуин, че той политна напред.

На Кейт ѝ се зави свят. Тя стисна още по-силно ръката на Девлин.

— Видял си Авалон?

— Бях в града.

— А Ван Хорн? — попита Едуин.

Девлин се обърна, за да го погледне.

— Никаква следа от него.

— Това е прекрасно — прошепна Кейт.

— Това е дяволски подозрително — отвърна Девлин. — Оставил е канутата си на брега, без да ги пази някой.

Остин сви рамене.

— Не е очаквал някой да дойде след него.

— Тук човек трябва да очаква всичко.

Девлин се огледа назад през рамото си, като че търсеше някой, скрит в гората.

— Девлин, момчето ми, понякога трябва и да се усмихваш на късмета си — каза Барнаби.

Девлин погледна към дребния човечец.

— Защо нямаше никаква следа от Ван Хорн и сред руините?

Барнаби сви рамене.

— Може да е решил първо да проучи по-добре планината?

— Нека да не се съмняваме в късмета си. Да тръгваме.

И Фредерик се отправи към канутата.

— Ван Хорн си е тръгнал, Девлин.

Остин се обърна и последва Фредерик.

— Към Авалон! — извика Барнаби, като подтичваше, за да не изостане от Остин.

— Фредерик, може би е по-добре да останем да нощуваме тук — предложи Едуин, докато вървеше след приятеля си към реката. — Маккейн е прав. Всичко това е много странно.

Фредерик накара Едуин да млъкне само с един жест на ръката си.

Девлин не тръгна веднага след другите. Наблюдава ги дълго, след което премести погледа си върху Кейт. Беше смръщил челото си.

— Стой близо до мен.

— Притеснен си.

— Нещо в цялата тази работа не е наред.

— Но ако Ван Хорн си е тръгнал...

— Там е въпросът. Какво се е случило с него?

По гърба ѝ полазиха мравки.

— Мислиш ли, че трябва да почакаме?

— Мисля, че вече е чакал достатъчно и че нищо няма да може да го възпре да не се спусне още тази вечер към този град.

Девлин погледна към мъжете, които се качваха в канутата.

— Защо не мога да се освободя от усещането, че там ни очаква някакъв капан.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Пътят, който водеше към Авалон, беше павиран с нещо като калдъръм, което беше несъмнено доказателство, че това е дело на човешка ръка. Кристалите, обсипали планината, пречупваха светлината и я превръщаха в многобройни дъги.

След по-малко от два часа стигнаха върха. На Кейт обаче ѝ се струваше, че вървят цяла вечност по лъкатушещия път.

Лекият ветрец галеше лицето ѝ, когато погледна към откриващата се пред нея гледка. Планинските върхове се простираха от север на юг докъдето стигаше погледът ѝ и се разтваряха във вид на бледосиня мъгла на хоризонта. Някаква гора се простираше от север на североизток като дебело изумруденозелено одеяло, сребристите ленти вода, които се виеха между дърветата блестяха на слънцето. Но това, което привлече най-силно погледа ѝ, и въображението ѝ, беше разположената недалеч долина. Именно там, точно така, както го беше описал Рандолф, се издигаха големите каменни стени и то на не повече от една миля от мястото, където се намираше.

Авалон.

След минути, дълги като вечност, стигнаха до града. Три арки маркираха входа — камъни, изсечени майсторски от планината и разположени в абсолютна симетрия. Кейт впери очи към свода на централната арка и, затаила дъх, проследи с поглед издълбаните дълбоко в черния камък символи.

Докато оглеждаше тази арка, усети как по тялото ѝ преминава тръпка. Всичко беше точно такава, каквото го беше описал Рандолф. Коренът на тези символи според нея, както и според баща ѝ, идваше от Атлантида. Притисна дланта си към стената, почувства топлината, която черният камък беше събрал от слънцето. Трябваше да се увери, че всичко това беше истинско.

— Страх те е, че може би всичко това е само сън ли? — попита Девлин.

Кейт погледна мъжа до себе си — мъжът, който я беше превел през ада, за да ѝ покаже как изглежда рая.

— Ако е така, моля те, не ме събуждай.

— Обещавам — прошепна той, сериозният му глас приличаше на милувка. — Как се чувства човек, когато мечтата му се превърне в действителност?

— Невероятно.

Кейт го погледна право в очите, като се питаше, дали би могла да направи така, че и неговата мечта да се превърне в действителност.

Девлин отмести погледа си, усмивката застина на устните му. Младата жена чувстваше напрежението и страха му да не би този прекрасен сън да се превърне в кошмар.

Зад арките се простираше широка павирана улица, осеяна с камъни и срутени колони. Кристалите в камъните превръщаха слънчевите лъчи в пламъци. От двете страни на улицата се издигаха двуетажни сгради от майсторски издялани камъни. Покривите на много от тях бяха пропаднали. На някои от постройките липсваха отделни каменни блокове, което беше причината за странното им наклонено положение.

Кейт вървеше между Остин и Девлин, и се оглеждаше смаяно. Въпреки ликуването си не можеше да се отърве от натрапчивото безпокойство. Девлин оглеждаше всяка врата така, като че очакваше от там да изскочи насреща им самият дявол. Оглеждаше се назад, като че щеше да види някой друг, освен баща ѝ, Едуин, Робърт и Барнаби. Усещаше неспокойството и на Остин, виждаше го в изопнатите черти на лицето му. Изглежда и двамата с Девлин не можеха да повярват на късмета си и да се порадват на чудесата, които ги заобикаляха.

— По-голямата част на града като че е била разрушена от земетресение.

Девлин погледна към една от сградите, край която минаваха.

— Градът някога се е простирал до самия край на скалата. Открих няколко постройките извън тази улица и площад, който се намира малко по-нататък. Но почти всичко е разрушено.

Излязоха на голям площад. В центъра му се издигаше голяма черна колона, върху която имаше статуя — фигура на мъж. Скулптурата приличаше на истинско произведение на италианския Ренесанс, брадатото лице беше изработено прецизно, върху късата

гъста коса имаше лавров венец. Гърдите на фигурата бяха голи, единствената дреха беше препасаната около бедрата къса туника. Едната ръка беше притисната до тялото, а другата сочеше на север, към някаква сграда, която заемаше цялата дясна част на площада, вероятно древен храм или дворец.

Осемте правоъгълни каменни колони пред фасадата на постройката бяха недокоснати от времето и вероятно от хилядолетия издигаха покрива ѝ към слънцето.

В сянката на зданието, на най-горното стъпало седяха мъж и жена. Те се усмигнаха, щом разбраха, че Кейт ги забеляза.

Младата жена затаи дъх. Хвана ръката на Девлин. В същия миг той застана пред нея и вдигна блоугъна си.

— Кой сте вие? — попита той.

— Не стреляй!

Остин сграбчи вдигнатата ръка на Девлин.

— Девлин, недей! — извика Кейт и стисна другата му ръка.

Младият мъж я погледна, смръщил вежди.

— Нямам намерение да стрелям, ако не ме принудят.

— Нямайте причина да се страхувате от нас — каза мъжът.

Акцентът му беше на представител на най-висшата британска класа. Той се изправи. Беше висок, строен, панталонът и ризата му бяха черни като косите му, чертите на гладко избръснатото му лице бяха истинско произведение на изкуството.

Въпреки успокоителните думи на непознатия, Кейт усещаше напрежението на Девлин. Тя стисна още по-силно ръката му, повече, за да запази собственото си равновесие, отколкото да му попречи да направи нещо прибързано. Кой бяха тези хора?

— Кати, мислиш ли, че това може да са...

Фредерик не довърши изречението си. Поглъщаше с поглед, както впрочем и всички останали, странната двойка.

Непознатият подаде ръка на жената, за да ѝ помогне да се изправи. Тя стана, главата ѝ стигаше до широките рамене на мъжа. Около бедрата ѝ се развяваше изумруденозелена копринена туника, сърмен колан в златно и сребърно пристягаше финия плат около

тънкия ѝ кръст. Под туниката си носеше плътно прилепнал панталон от кремава коприна.

Когато тя излезе от сянката, златисторусата ѝ коса, която се спускаше на вълни до бедрата ѝ, проблесна с червеникави отблясъци на светлината. Беше прекрасна. А нещо в красивото лице на мъжа се стори познато на Кейт, всяко едно от движенията му извикваше в съзнанието ѝ образа на дива котка.

— Отдавна очакваме да се запознаем с теб, Девлин Маккейн.

Мъжът се приближи и протегна ръката си.

Кейт усети как Девлин настръхна, като че собствената ѝ изненада беше преминала и през него.

— Кои сте вие? — попита Девлин, без да поеме протегнатата ръка. — Откъде знаете името ми?

Мъжът се усмихна, по-скоро леко разтегли чувствените си устни. По цялото тяло на Кейт пробягаха тръпки. Струваше ѝ се толкова познат, толкова познат.

— На първия въпрос е лесно да се отговори. За втория обаче е нужно повече време.

Усмивката на мъжа стана още по-широка и около очите му се образуваха леки бръчици.

— Аз съм Рийс, а това е моята съпруга Браяна. Домът ни е недалеч оттук.

Браяна погледна усмихнато към Кейт. Акцентът ѝ беше различен от този на съпруга ѝ, пеещ, напомнящ за изумруденозелената Ирландия.

— Сигурно сте изтощени от пътуването. Заповядайте, елате у нас. След като се преоблечете и се нахраните, ще бъдем щастливи да отговорим на всичките ви въпроси.

Фредерик погледна мъжа, нарекъл себе си Рийс.

— Този град, тези руини, това са останки от колония на Атлантида, нали?

— Това е бил първия град, построен от моите прадеди, когато са пристигнали в тази планина преди шест хиляди години.

В гласа му се долавяше гордост, но гордост без суета.

— Символите. Търся ги от години.

Ученият погледна към древния храм зад Рийс.

— Вашите прадеди сигурно са били жителите на Атлантида.

— Легендите на моя народ разказват за обширна земя, намирала се там, където днес е Атлантическият океан. Моите предци живели там дотогава, докато островът не бил разрушен от огромен катаклизъм.

Рийс се усмихна, без да отмества погледа си от Фредерик.

— Този остров е известен като Атлантида.

Кейт не можеше да си поеме въздух от вълнение.

— Татко, целият ти труд...

Нима най-последно бяха открили мечтата си?

Рийс погледна към нея, забележителните му очи бяха пълни с безкрайно разбиране, като че усещаше вълнението ѝ.

— Трудът на баща ти е наистина забележителен. И двамата можете да бъдете горди от това, което сте направили.

Усмивката отново се появи на лицето му и заедно с нея я обгърна някаква особена топлина. В този мъж обаче като че имаше скрито нещо, великодушната му усмивка прикриваше може би някакви древни тайни.

— Чувал сте за моята работа? — попита Фредерик.

— От години следим напредъка ви — отвърна Рийс. — Особено харесвам книгата ви за легендите от Британския остров и вероятната им връзка с Атлантида. Трябва да призная, че сте изключително проникателен. Някои от нашите учени също са достигнали до подобни заключения.

— О — възкликна Фредерик. — Възможно ли е да видя трудовете им?

— Сигурен съм, че имате много въпроси — каза Рийс. — Също така съм сигурен, че ще ни бъде много по-удобно в къщи.

— А какво ще стане, ако решим да не идваме с вас? — попита Девлин.

— Мисля, че при дадените обстоятелства бих бил също толкова предпазлив — каза с дълбок спокоен глас Рийс. — Но вие нямате никаква причина да се страхувате от нас. Ако искахме, можехме да ви пленим още когато се приближихте към входа на планината, както сторихме с Ван Хорн и неговите хора.

— Ван Хорн е при вас? — попита Девлин.

— Да.

Рийс задържа за момент погледа си върху този на младия мъж, като че искаше да научи нещо повече за него, да го прецени по-добре.

— Моля ви, елате с нас. Уверявам ви, че не ви мислим злото.

Кейт му вярваше. В него имаше нещо особено, той можеше да изброи предшествениците от родословното си дърво до самата зора на цивилизацията, от него се излъчваха честност, спокойствие, внушителност и това я убеждаваше, че той няма защо да използва разни трикове, за да постигне целта си. Тя вдигна поглед към Девлин, видя тревогата в очите му. Явно той нямаше да им се довери така лесно като нея.

— Мисля, че трябва да тръгваме.

— Да, Девлин — каза Фредерик. — Да тръгваме с тях.

Девлин вдигна примитивното си оръжие и го праметна през рамото си.

— Струва ми се, че нямаме избор.

Рийс тръгна по една тясна уличка, която ги отведе до пътеката, която се виеше към хълмовете, наобиколили руините. Пътят беше покрит с черен калдъръм, който вероятно си беше същия от шест хиляди години насам, излъскан от дълга употреба. Тук въздухът беше по-студен и ухаеше на диви цветя, които образуваха червени, бели и жълти петна по изумруденозелените хълмове. Всичко това изглеждаше естествено, но очевидно беше умишлено постигнато, така както се правеха градини или паркове.

Кейт погледна Рийс, който вървеше до нея по калдъръмения път. Дали и те не бяха манипулирани, въпреки че поведението му ѝ се беше сторило напълно естествено. От другата страна на Рийс се движеше баща ѝ и го засипваше с въпроси. Зад тях вървеше Браяна, заобиколена от Девлин и Остин. Останалата част от групата идваше след тях.

— Посочихте, че Авалон е построен преди повече от шест хиляди години — казваше Фредерик. — Защо предците ви са дошли чак тук, на това изолирано място?

— Моят народ е имал солидни научни постижения в област, в която тези познания можело да се окажат опасни. След катаклизма, когато моите прадеди били принудени да живеят сред примитивни племена, те използвали религиозните култове, за да прикрият начина си на живот — в Египет, Испания, Африка и там, където днес се намират Ирландия, Уелс, Шотландия и Англия.

— Това обяснява приликата между различните древни езически религии — каза Фредерик.

Рийс кимна.

— Някои от нашите хора, които трябвало да се занимават с тези култове, в крайна сметка били погълнати от тях, обсебени от властта, която притежавали. Забравили за първоначалните ни цели.

— Корумпирани от властта — рече Кейт.

— Властта, която имали над крале и кралици. С минаването на времето, народът ми не можел повече да се крие зад религиозните култове. На тях започнали да гледат като на магьосници и вещици, които били използвани или унищожавани, според времената, в които живеели. Затова били принудени да си потърсят място, където никой нямало да ги преследва и където можели спокойно да градят собствената си култура и да изучават тайните на природата.

— А какви тайни сте открили? — попита Кейт.

Рийс я погледна, в усмивката в ъгълчетата на очите му се четеше меланхолия.

— Може би прекалено много.

Тайнственото винаги я беше привличало. Тя разбра, че този човек знаеше много повече от това, което би им разкрил някога.

Рийс посочи към обширната долина, която се простираше пред тях.

— Това е нашият град днес.

От това разстояние тя едва успя да различи нещо като малко градче, разположено между дърветата в долината под тях. Нямаше да го забележи, ако Рийс не ѝ го беше показал. Постройките бяха изградени от дърво и камък, взети очевидно от близките гори и скали.

— Всичко се е сляло с околностите.

— Според нашите разбирания, природата не трябва да се разрушава. Човек трябва да живее в хармония с нея.

През дърветата се виждаха проблясващите на слънцето води на някаква река, подобна на златна лента, праметната през хълмовете към Авалон. Кейт не можеше да отдели погледа си от града в далечината, въображението ѝ се беше развихрило, подхранвано от легендите за народа от вълшебници, живял преди хилядолетия.

— Създали сте град, населен с Мерлиновци.

— Не е точно така. Ние също сме смъртни.

— Къде държите Ван Хорн? — попита Девлин.

Рийс погледна към него през рамото си.

— В нашия дом.

Кейт го изглежда — не можеше да повярва на думите му.

Гласът на Девлин беше тих, трептящ от емоции, когато заговори отново.

— Мястото на този човек е в затвора.

— Страхувам се, че в Авалон няма затвори.

— Нима наистина сте се справили с престъпността? — попита Фредерик.

— Има все още такива хора, чието поведение не е съвсем допустимо.

От двете страни на пътя растяха дървета, слънчевите лъчи се промъкваха между клоните им и рисуваха странни фигури върху черния калдъръм.

— Вместо затвори имаме поправителни центрове.

— Защо тогава Ван Хорн не е в такъв център? — попита Кейт.

— Не сме свикнали да се занимаваме с толкова отявлени престъпници като него. Смятаме, че Външният свят — светът извън границите на Авалон, ще се справи по-добре с този човек.

— А вашите поправителни центрове добре ли се справят? — попита Фредерик.

— Много. Разбирате ли, човек вече не е същия, след като излезе оттам.

Кейт погледна Рийс.

— Какво искате да кажете?

— Възможно е една личност да бъде преобразена, да се променят мислите ѝ, да се изтрият спомените ѝ и да се заменят с други.

Кейт усети как се изпълва с ужас при мисълта, че тези хора можеха да я контролират напълно, ако пожелаят.

— Искате да кажете, че вашите поправителни центрове могат буквално да променят съзнанието на човек дотолкова, че да му създадат нова самоличност.

— Точно така.

Рийс ѝ се усмихна. Топлата му великодушна усмивка трябваше да прогони страховете ѝ.

— Открили сме начин и чрез промяната на мислите да помагаме на хората, които имат емоционални проблеми.

Кейт се опита да поеме дълбоко въздух и откри, че гърлото ѝ се беше свило.

— Значи човек може да влезе в този център и да каже: „Искам да забравя това, което ми се случи вчера“, така ли? И да започне всичко отначало.

Рийс кимна.

— Нещо подобно.

— А кой определя кога трябва да се промени самоличността на някой човек? — попита Девлин.

— Окончателното решение се взема от Главния съвет.

Рийс обърна глава назад към Девлин.

— Седем човека, избирани чрез всеобщо гласуване на всеки седем години.

— А съдите ли престъпниците? — поинтересува се отново Девлин.

Кейт погледна на свой ред назад. Светлината, която се провираше през клоните, играеше по лицето на Девлин. Беше се намръщил и гледаше Рийс така, като че не искаше да му се довери.

— На всеки, който е обвинен в някакво престъпление, се дава адвокат, когато се явява пред Главния съвет.

Браяна гледаше към Девлин, смръщила гладкото си чело.

Кейт погледна отново напред. Цялата беше изтръпнала. Как ли се чувстваше човек, застанал пред този съвет, който знае, че те могат да изтрият всичките му спомени?

Внезапно Рийс спря.

— Това е нашият дом.

Три етажа, изградени от дърво и камък. Жилището приличаше на кацнал на хълма орел, разперил широките си криле едновременно простичко и величествено. Не наподобяваше нищо от това, което Кейт беше виждала. Пред къщата нямаше изкуствено поддържана полянка, само камънаци, диви цветя и растяща на воля трева, полюшвана от вятъра — природата в естествената си красота царуваше необезпокоявана от никого.

— Пеш ли се придвижвате от едно място на друго? — попита Кейт, докато се приближаваха до главния вход.

Ветрецът рошеше гъстите коси на Рийс и развяваше катраненочерните кичури около красивото му лице.

— Съжалявам, ако пътят дотук ви се е сторил уморителен след дългото ви тежко пътуване.

— Не.

Въпреки че бяха изминали повече от две мили, тя не чувстваше умора, защото се движеха спокойно, като че бяха тръгнали на разходка, а и по павираната пътека се вървеше лесно.

— Само че аз очаквах да видя...

Кейт се поколеба, загледана в усмихнатото му лице, усещайки как бузите ѝ пламват.

— Нещо по... по-модерно.

— Изглежда сте любителка на романите на Жул Верн — отвърна Рийс и отново се усмихна. — Сигурно се надявахте да видите град, построен от стомана и стъкло? Или хора, които кръжат насам-натам, без краката им да докосват земята?

Кейт се разсмя.

— Да, нещо подобно.

— Разбрахме отдавна колко опасна може да се окаже ненаситната ни жажда за нови технологии.

Рийс започна да изкачва каменните стъпала, които водеха към дома му, общо десет на брой. Те свършваха с широка покрита площадка.

— Това едва не ни унищожи. През всичките изминали векове трябваше отново да се научим да живеем неразделно от земята, да вземаме това, което ни дарява и да ѝ даваме това, от което се нуждае.

— Значи вашата цивилизация е достигнала такова ниво на развитие, при което простотата и естествеността на живота се ценят повече от всичко друго? — попита Фредерик.

Рийс е усмихна.

— Опитваме се да поддържаме равновесието в природата. Например сега единственият ни енергиен източник е слънцето.

— Взимате енергия от слънцето?

Фредерик спря на най-горното стъпало и се обърна да погледне небесното светило.

— Невероятно.

Когато приближиха главната врата, тя се отвори. Млада жена, облечена в туника и панталон от сапфиреносиня коприна, излезе на площадката. Погледът ѝ се стрелна зад Кейт, към мястото, където стояха Девлин и Остин.

— Най-последно пристигнахте.

Тя приглади назад кичур от дългите си тъмнокестеняви коси, който вятърът беше развял пред лицето ѝ.

— Не мога да повярвам, че...

— Това е дъщеря ни, Александрия.

Рийс прегърна крехките рамене на младата жена, пресичайки думите ѝ. Баща и дъщеря си размениха светкавичен, почти незабележим поглед. Бузите на Александрия пламнаха. Кейт се зачуди какво искаше да каже тя.

След като Рийс представи Александрия на всеки един, той поведе малката група в къщата. Веднага щом влязоха всички се почувстваха обгърнати от светлина и топлина. Слънчевата светлина нахлуваше през прозореца на тавана, струеше като златен водопад през стъклата по стените и падаше върху широкото махагоново стълбище, в което се отразяваше и се връщаше като червеникавозлатиста топлина.

Фредерик вървеше редом с Рийс към стълбите. Токовете на ботушите му тропаха по белия мраморен под в контраст с безшумната походка на домакина.

— Колко е населението на Авалон?

— Около десет хиляди човека, разположени на площ два пъти по-малка от тази на цял Уелс — отвърна Рийс, търпението му към неспирните въпроси на учения очевидно беше безкрайно.

Рийс и Браяна поведоха групата по стълбите нагоре към втория етаж. На площадката върху кръгла махагонова маса, в красива кристална ваза беше поставен букет от огромни цветя. Топлата ласка на слънцето усилваше още повече излъчващото се от тях ухание на рози и лилии.

— Когато сме тук, в Авалон, официалностите са много по-малко — каза Браяна, щом всички се събраха на площадката на втория етаж.

— Прислугата ни е много по-малобройна отколкото в Англия. Тук е много по-трудно да се намерят хора, които искат да работят като домашни прислужници, отколкото там.

— И в Англия ли имате къща? — попита Кейт.

— Да.

Браяна погледна съпруга си.

— Някога прекарвахме голяма част от времето си там.

— Стаята ви е там — каза Рийс и хвана ръката на Девлин.

Младият мъж настръхна при това приятелско докосване и Рийс пусна ръката му. Известно време двамата се гледаха един друг, погледът на Девлин беше напрегнат и бдителен, а този на Рийс — приятелски и доброжелателен.

— При дадените обстоятелства и аз бих се държал също така предпазливо.

Рийс се обърна и тръгна по дългия коридор. Всички мъже го последваха.

Браяна поведе Кейт към една от стаите в края на коридора в противоположната посока. Стените на стаята бяха облицовани с боядисана в бяло дървена ламперия. На Кейт ѝ се стори, че се намира в къща в някое английско имение. Мебелите бяха във френски стил, украсени със златни линии. Диванът и столовете бяха тапицирани със същата розова дамаска, от която бяха направени и завесите и покривката.

— Не очаквах обстановката тук да ми е толкова позната.

— Ние, хората от Външния свят, успяхме да оставим отпечатъка си върху Авалон.

— Не сте ли родена в Авалон?

— Аз съм от Ирландия. Често срещано явление е жителите на Авалон да откриват половинките си във Външния свят.

Браяна дръпна завесата на единия от четирите големи прозореца и медните халки, на които беше закрепена, издрънчаха по медния корниз.

— От тук имате чудесна гледка към руините.

Отдолу, веднага от къщата, се простираше огромна поляна — градина, осеяна с отрупани в цвят рози, лилии, гардении и какви ли не още растения. Това би могло спокойно да бъде градината на някой английски дом, но гледката, която се простираше зад нея, несъмнено принадлежеше на друг, различен свят.

Кейт гледаше към древния град, ширнал се на около миля по на юг. Черните камъни блестяха на светлината на залязващото слънце.

— Говорите за тези руини така, като че става дума за Хайд Парк.

— Сигурно гледам на древния град така, както някой, който живее край египетските пирамиди, гледа на тях. Зашеметяващи, невероятни, тайнствени.

Браяна дръпна завесите на другия прозорец.

— И в същото време нещо ежедневно.

— Много време ли прекарвате тук?

Кейт дръпна завесата на единия от останалите два прозореца и през него нахлу светлина.

Браяна се обърна към нея.

— Все повече, особено сега, когато синът ни поема част от задълженията на баща си в Лондон.

— Задълженията му ли? Те имат ли нещо общо с Авалон?

— Да. Авалон е разпратил свои, да ги наречем дипломати, по целия свят.

Кейт гледаше тази жена и се чудеше как беше възможно да има син, достатъчно голям, за да поеме задълженията на баща си. На ярката слънчева светлина тя не изглеждаше по-възрастна от тридесет години. И въпреки това дъщеря ѝ сигурно беше около двадесетгодишна, а синът ѝ беше достатъчно зрял, за да поеме задълженията на баща си.

— Хората в Авалон изглеждат остаряват доста бавно.

— Благодаря.

Браяна се усмихна, бузите ѝ придобиха прасковен цвят.

— Този народ е постигнал значителен напредък в областта на медицината, благодарение на който всички сме с безупречно здраве. Започвам да се страхувам, че младежката ни външност ще става все по-трудна за обяснение пред познатите ни от Външния свят. През последните години двамата с Рийс живеем почти като отшелници. Вероятно ще се наложи да променим самоличността си, за да можем отново да се движим свободно из Външния свят.

— Има ли някаква причина да крият медицинските си открития от останалите жители на Земята?

— Против техните закони е да се месят в делата на Външния свят. Предполагам, защото знаят колко опасни могат да се окажат откритията им, ако не се използват както трябва.

— Но помислете само колко хора биха излекували те.

— Да. Могат да бъдат безкрайно полезни. Но могат да сторят и непоправимо зло.

— След като не искат да се месят, защо са изпратили „дипломати“ по целия свят? Защо изобщо поддържат връзки с нас?

— Представи си, че Авалон е остров. Въпреки напредъка на медицината и технологиите, нуждата да се изучават другите части на света и да се срещат с други хора остава. Толкова много е онова, което се намира извън границите на Авалон, че не е нормално човек да е доволен от изолирания си живот на някакъв планински връх. А има и такива, според които единственият начин да живеем в сигурност, е да се контролира прогреса на Външния свят, да се поддържа известно влияние там.

— Власт и влияние над кралете.

Кейт гледаше към проблясващите на слънцето руини.

— Питам се, колко ли жители на Авалон съм срещала, преди да стъпя на този връх?

— Повече, отколкото предполагаш.

Браяна отвори някаква врата.

— Това е стаичката за обличане. Отсрещната врата е за банята. В гардероба ще намериш чисти дрехи. Надявам се нямаш нищо против, че взехме мерките ти от твоя шивач в Лондон.

— Изглежда наистина сте ни очаквали.

— Да.

Браяна отмести очи към гардероба, като че не искаше да срещне погледа на Кейт.

— Има няколко официални рокли, но тук вечерята не е официална, както впрочем и цялото всекидневие в Авалон. Туника и панталон — това е, от което ще се нуждаете по-голямата част от времето, през което ще бъдете тук.

— Общество, което приема дамите да бъдат с панталон! Смайващо.

— Едно от многото хубави неща тук е, че жените са напълно равноправни. Сега те оставям. Сигурна съм, че нямаш търпение най-после да си направиш истинска баня.

Кейт придружи Браяна до вратата, а в главата ѝ гъмжеше от безброй въпроси.

— Чувствай се като у дома си.

Браяна спря до вратата.

— Когато си готова, слез в дневната — първата врата вдясно, веднага след стълбите. Ще се съберем там преди вечеря.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Електрически светлини във формата на пламъчета трепкаха в кристалния полилей над дългата махагонова маса в трапезарията. Стените бяха облицовани с махагонова ламперия, украсена с дърворезба, която отразяваше светлината и като че обгръщаше всичко наоколо в пулсираща топлина. Кейт въртеше вилицата в ръцете си и гледаше стената над камината точно зад Остин. Там имаше кука, място, на което явно е висяла картина. Къде ли беше тя? Това ѝ се стори странно. Тя лапна хапка от омара, гъстият винен сос ухаеше на лимон.

— Оставам с впечатлението, че сте знаели предварително за нашата експедиция.

Фредерик насочи вниманието си към тъмнокосия мъж, който седеше вляво от Кейт, в началото на масата.

— Да.

Рийс разклати леко виното в кристалната си чаша, чиито многобройни връхчета проблясваха на светлината.

— Човекът, който ви продаде дневника на Конър Рандолф е от Авалон, а самият дневник специално изработен.

— Вие уредихте нещата така, че мистър Уитмор да получи този дневник — намеси се Девлин. — Искахте да дойде тук.

Кейт го погледна. Браяна седеше на другия край на масата, точно срещу съпруга си. Беше сложила Девлин вдясно от себе си, между нея и Александрия.

— Много сте проникателен, мистър Маккейн — каза Рийс. — Страхувам се, че попадането на дневника в ръцете на мистър Уитмор наистина беше част от един план.

— Не съм сигурен, че разбирам — рече Фредерик. — Защо е било нужно да си създавате всичкото това главоболие? Защо направо не ни доведохте тук?

— Вие бяхте само част от плана.

Рийс гледаше така съсредоточено виното в чашата си, като че светлата течност можеше да му разкрие някаква тайна.

Въпреки че Девлин беше облечен като всички останали мъже, с бяла копринена риза и черен панталон, въпреки че изглеждаше като истински джентълмен, Кейт усещаше неукротимата сила, пулсираща в него, същата сила и мощ, които чувстваше всеки път, когато я вземаше в обятията си.

Девлин погледна към нея и улови погледа ѝ на влюбена до ушите ученичка. Той се усмихна, разтегляйки леко чувствените си устни, които като че ли нашепваха за интимните мигове, които бяха прекарвали заедно между полунощ и зазоряване, усмивка, от която бузите ѝ пламнаха.

— Главният съвет на Авалон започна разследване, за да провери характера на един от нашите хора, на когото се гледаше с подозрение — каза Рийс.

Кейт отмести погледа си от Девлин.

— Подлагане на проверка, както на рицарите на крал Артур?

Рийс отметна глава и ѝ се усмихна.

— Да, предполагам, че е нещо подобно на древните изпитания. Трябва да знаете, че не всичко от миналото отмира. Без това изпитание, без проверка на неговата честност, на характера му, никога нямаше да му позволят да заеме мястото си в нашето общество.

— Какво трябваше да направи той? — попита Кейт. — В какво точно се състоеше неговото изпитание?

— Беше му възложена задачата да...

Рийс се поколеба.

— Може да се каже, че той беше вашият пазач в джунглата.

— Нашият пазач!

Кейт се отпусна на облегалката, като гледаше домакина си така, като че току-що му беше изникнала още една глава.

— Но този човек несъмнено не е издържал изпитанието. На няколко пъти едва не ни убиха. И този човек — каза тя, като погледна към Лейтън ван Хорн, който седеше на другия край на масата, — в повечето случаи щеше да бъде нашият ексекютор.

Ван Хорн ѝ се усмихна, ангелската невинност на лицето му се оспорваше само от блясъка в очите му.

— Намесата на мистър Ван Хорн не беше предвидена — каза Рийс.

Едуин се надигна в стола си, като гледаше към Лейтън като че той беше пепелянка, която можеше да го ухапе всеки момент. Кейт не можеше да си обясни, защо домакините им го бяха поканили да вечеря с тях. Като че ли Рийс и Брайна бяха събрали заедно всички актьори, за да им разкрият ролите, които бяха играли в тази драма.

— Тази вечер седим тук благодарение на лейди Джудит.

Кейт погледна към мястото, където седеше Джудит, вляво от Брайна. Тя гледаше в чинията си, но бузите ѝ поруменяха.

— Всички знаем за намесата на лейди Джудит във ваша полза.

Брайна се усмихна на Кейт.

— Както и аз.

Злобата в гласа на Ван Хорн смрази всички присъстващи.

Джудит сви на топка ръката си върху бялата ленена салфетка край чинията ѝ и впери поглед в усмихнатото лице на Лейтън. Страх. Кейт го виждаше в очите ѝ така ясно, както и треперенето на тесните ѝ рамене.

Брайна се наведе напред и постави дланта си върху нейната.

— Няма от какво да се страхувате, скъпа. Мистър Ван Хорн вече не може да навреди на никого.

Лейтън се усмихна на домакинята си.

— Кротък съм като котенце.

Тръпки побягнаха по гърба на Кейт. Никога досега не беше срещала толкова студено същество като Лейтън ван Хорн. Искрено вярваше, че този човек е способен на всичко.

— Колкото до нашия пазач, единственият, който наистина бдеше над нас по време на това изпитание, беше мистър Девлин Маккейн. Оцеляхме само благодарение на него.

Рийс погледна отново чашата си.

— Да, разбирам, че мистър Маккейн е свършил чудесна работа.

— Доста би трябвало да потърсите, за да откриете по-добър от него — намеси се Барнаби, като кимна към Девлин. — Смел и честен, и находчив. Да, сър, прекрасен човек.

Девлин се надигна в стола си. Погледна, смръщил вежди, към Барнаби, който седеше от другата страна на масата до лейди Джудит.

Кейт беше сигурна, че бузите му поруменияха. Изглеждаше смутен и крайно притеснен.

— Аз също никога няма да забравя за героизма на мистър Маккейн.

Ван Хорн вдигна чашата си към Девлин за мълчалива наздравица.

— Може би някой ден ще мога да му се отплатя за всичко, което свърши за мен.

Девлин погледна към Лейтън, сребристосините му очи, в които се отразяваше светлината, блестяха от гняв, целият му поглед говореше, че нищо не би му доставило по-голямо удоволствие от това да удуши ван Хорн с голи ръце. Кейт затаи дъх, страхуваше се, че Девлин няма да издържи и ще се нахвърли отгоре му.

— Вашият съвет не е имал особено много скрупули, излагайки на опасност живота на всички ни — обади се Едуин, като погледна към Рийс.

— Вие тръгнахте на това пътуване по свое собствено желание, Едуин. Както и всички останали — намеси се Остин. — Всички имахме представа за опасностите, на които се излагахме в джунглата.

Едуин стисна устни под дебелия си увиснал мустак и погледна към Рийс.

— Манипулирали сте всички ни, местили сте ни като пионки в дяволската си игра.

Рийс го изгледа продължително, преди да отговори.

— Играта не беше моя. Виждате ли, човекът, който трябваше да бъде подложен на това изпитание, е нашият син. Ако не бяхме се съгласили да бъде проверен по този начин, щеше да загуби завинаги привилегиите, които му се полагаха по рождение.

Ван Хорн се разсмя.

— Трябва да е бил доста непослушно момче, за да заслужи подобно отношение.

Въпреки че Рийс не даваше никакви признаци на гнева си, Кейт можеше да го усети, как пулсира току под повърхността.

— Единствената му вина е, че беше израснал във Външния свят и не беше преминал обичайното за жителите на Авалон обучение.

— А вие не знаехте ли, какво ще се случи с него, ако не му дадете възпитанието, което е изисквал вашият съвет? — попита Кейт.

Рийс я погледна. В красивите му очи се четеше ужасна болка.

— Не ние отгледахме нашия син.

Кейт премести погледа си към Браяна и в нейните очи видя същата мъка, както в очите на съпруга ѝ. Какво ли се е случило, питаше се тя.

— А какво ще стане сега?

Девлин погледна към Рийс.

— Сега, когато тази играчка приключи?

Рийс го гледаше така, като че преценяваше внимателно всяка своя дума.

— Ще бъдете наши гости толкова дълго, колкото пожелаете. А след това ще ви осигурим транспорт обратно до Англия.

— А Ван Хорн? — попита младият мъж.

— Всичките му спомени от Авалон ще бъдат изтрети, преди да бъде заведен в Пара. Там имаме представители на правосъдието, които ще се погрижат да получи наказанието, което заслужава.

— Просто така ли? — намеси се Робърт. — Ще ни оставите да си тръгнем просто така оттук? Не се ли страхувате, че ще разкажем на всички за вашето градче? Не се ли опасявате, че ще поведем цяла армия насам?

Кейт затаи дъх в очакване да чуе отговора на въпроса, който и тя си задаваше.

— Няма да можете да откриете това място — отвърна Рийс. — Пътят, по който дойдохте, не съществува вече.

Робърт поклати глава.

— Значи вие си местите реки, ей така, като на игра.

— Можете да кажете по-скоро, че сме прекъснали някои канали.

Известно време Робърт наблюдава втренчено домакина си.

— Все пак, можем да разкажем на всички за вас.

Кейт погледна към глупавия младеж, седнал до баща ѝ. Робърт нямаше представа кога трябва да спре.

— Без доказателства никой няма да повярва на нито една от думите ви, специално ще се погрижим за това. А ако нещата все пак се изплъзнат от контрола ни, ще направим така, че да не ни причинявате повече неприятности. Скоро ще забравите всичко за Авалон.

Кейт стисна салфетката, поставена в скута ѝ. „Каква ли е процедурата, чрез която се изтрива човешката памет“, питаше се тя.

— Е, аз поне имам всички доказателства, от които се нуждая, пък дори и никога да не мога да ги представя на света.

Фредерик вдигна чашата си към Рийс.

— Сега вече знам, че Атлантида наистина е съществувала, макар и да не мога да споделя с никого този факт.

— Въпреки че цялата тази история ми се струва доста интересна — Едуин избърса устните си с бялата ленена салфетка, — трябва да напомня, че все още не сме видели никакви доказателства за древните „митове“, които е измъдрил този човек.

— Престани, Едуин — каза Фредерик.

Едуин впери поглед в приятеля си.

— А всичките тези приказки за връзката на руините с Атлантида, са глупави измислици.

Фредерик се наклони напред и потопа белия си нагръдник в сметановия сос в чинията си.

— Мога да ти докажа, че са свързани. Символите, издълбани в сградите, архитектурата, пъ...

— Това са само догадки — каза Едуин.

— Внимавай, татко.

Кейт попи със салфетката си петното по ризата му.

— Благодаря ти, скъпа.

Ученият потупа няколко пъти петното на нагръдника си и погледна към Рийс.

— Предполагам имате произведения на изкуството, които биха могли да убедят един скептик?

Рийс се усмихна, без да отмества погледа си.

— Би ми доставило голямо удоволствие да ви покажа някои от реликвите на моя народ.

— А вашият син — обади се Кейт, — кога ще се запознаем с него?

— Скоро — отвърна Рийс.

Когато видеше този човек, Кейт възнамеряваше да му каже какво точно мислеше за изявата му като техен ангел-хранител.

— На тези неща мястото им е в музей.

Едуин беше спрял пред една от стъклените витрини в галерията, в която имаше бронзови статуетки и съдове.

Стаята приличаше на музей, мислеше си Девлин, докато разглеждаше колекцията от щитове, окачени на една от стените. Само че тази стая беше много по-светла, от който и да е музей, в който беше влизал. Светлината се процеждаше иззад гипсовите орнаменти по тавана, изпълваше помещението и се отразяваше, подобно на естествената дневна светлина, в стъклата на витрините, в мраморните стени и в пода.

— В такъв случай вярваш, че са автентични — попита Фредерик, като се обърна към Едуин.

— Вярвам, че са много стари, от четвърти век преди новата ера, вероятно от Египет.

Едуин погледна към Фредерик.

— Но нямат нищо общо с Атлантида.

— Не мога да си обясня как така не виждаш...

— Фредерик, хващаш се за сламката.

— Очевидно е...

Девлин обърна гръб на двамата учени, за да не слуша спора им. Други, по-важни неща го интересуваха. Той хвана Рийс за ръката и го отведе на няколко метра от Едуин, Фредерик и Кейт.

— Нещо изглежда ви тревожи, мистър Маккейн — попита усмихнат домакинът, когато срещна угрижения поглед на Девлин.

— Ван Хорн ме тревожи.

— Не можете да разберете, защо не го държа заключен някъде?

Рийс погледна към ван Хорн, който съзерцаваше витрината, в която имаше няколко лъскави меча.

— Искам да дам възможност на вас и на останалите да го видите в този му вид, напълно безпомощен.

Девлин поклати глава.

— Доколкото виждам, пази го само един от вашите хора.

— Лорънс е добре обучен. Ако Ван Хорн се опита да стори каквото и да е, съпротивата му ще бъде преодоляна незабавно. А ако все пак успее да избяга от този дом, няма къде да отиде.

— Надявам се, че сте прав. Надявам се, че не подценявате този човек.

— Мистър Маккейн — обади се Браяна, като докосна ръката му.
— Имаме прекрасна библиотека. Искате ли да ви я покажа?

Девлин впери поглед в домакинята. Всеки път, когато я погледнеше в очите, имаше чувството, че тя крие нещо от него и от другите, и това не му харесваше. Ни най-малко. Ако останеше с нея насаме, далеч от съпруга ѝ, може би щеше да успее да я убеди да сподели тайната си.

— Да, приятно ще ми бъде да видя библиотеката.

Кейт погледна през рамото си. Почти не слушаше разговора между Едуин и баща си. Много повече я интересуваше фактът, че Девлин го нямаше в стаята, отколкото спорът им. Всички се бяха събрали в тази невероятна галерия, с изключение на Девлин и Браяна.

— Ако търсите мускулестия си приятел — обади се току зад нея Ван Хорн, толкова близко, че тя подскочи, — преди малко видях Маккейн да излиза заедно с красивата ни домакиня.

Лейтън се усмихна, когато тя се извъртя и застана с лице към него. Погледна го право в очите, студени като Северно море. Истински очи на демон, разположени върху ангелско лице.

Кейт премести погледа си върху мъжа, който го пазеше. Той стоеше в другия край на галерията: висок, широкоплещест, облечен в плътно прилепващи черна риза и черен панталон. Той като че нямаше друго оръжие, освен малкия сребърен пистолет със странен вид, увиснал на тънкия му черен колан. Надяваше се, че домакините им не бяха подценили Лейтън. Надяваше се в къщата да има и други пазачи.

Ван Хорн отметна назад глава, лъскавите му копринени коси се разпиляха по раменете му. Той погледна пазача, после отново Кейт, като че четеше мислите ѝ.

— Ще видим.

Той тръгна нататък и се спря до Едуин пред една малка витрина в центъра на стаята. Кожата ѝ настръхна, докато го наблюдаваше. Този човек беше зъл, истински, невероятно зъл.

Девлин не можеше да се освободи от усещането, че е агне, което водеха на заколение.

— Играете ли шах?

Браяна вървеше напред през вестибюла.

— Да, играя.

— Синът ми и Александрия също обичат да играят, както впрочем и ние с Рийс.

— Може да поиграем някой път.

— О, бих се радвала много.

Браяна му се усмихна, в очите ѝ се четеше такава симпатия, че Девлин се почувства още по-притеснен.

Позлатени осветителни тела осветяваха библиотеката, в която влязоха. Девлин се спря за миг в центъра на стаята, стъпил върху красив килим, истинско произведение на изкуството, в златен и син цвят. Цял живот беше мечтал да има точно такава библиотека. Дълги редици от книги върху махагонови полици, украсени с дърворезба. Двойни стъклени вратички разделяха рафтовете, над които се издигаха малки ниши във формата на златни арки, в които бяха поставени статуетки и други дребни произведения на изкуството.

— Знаех, че изпитвате любов към книгите. И сега, като гледам изражението ви, се убеждавам в това.

— Всички нас ли сте проучвали?

Девлин я погледна право в очите.

— Или нещо в мен събужда вашето любопитство?

— Искам да зная всичко за вас.

Тя се усмихна несигурно, движението на устните ѝ издаваше тъгата ѝ.

— Виждате ли, много дълго чаках да се запозная с вас.

— Съпругът ви каза същото.

Той продължи да я гледа в очите, изпълнени с надежда, усещайки, че започва да му става горещо, че кожата му настръхва.

— Коя е истинската причина да ни докарате дотук?

— Вече ви казахме истината, но не цялата. Моля ви, нека да седнем.

Браяна посочи към дивана и тапицираните кресла край мраморната камина.

— Ще ми е нужно време, за да обяснявам, пък и искам първо да дойде Рийс.

Девлин не помръдна от мястото си, като наблюдаваше как Браяна сядна на дивана. Знаеше, че трябва непременно да чуе това, което тези

хора имаха да му кажат. Но имаше чувството, че то нямаше да му хареса.

— Кати, ела да видиш това.

Фредерик ѝ махна, за да се приближи.

— Изглежда е с келтски произход.

Фредерик се отмести, за да може дъщеря му да надникне в стъклената витринка. Вътре върху розов алабастръ беше поставен златен медальон с диаметър около седем-осем сантиметра.

— Бих казала — от втори век — каза Кейт.

— Според мен е по-скоро трети — рече Едуин. — Надписът е на някакъв език, близък до келтския.

Фредерик погледна към Рийс.

— Може ли да го разгледам по-отблизо?

— Разбира се.

Рийс притисна пръстите си към основата на витрината и фронталното стъкло се плъзна бавно настрани.

— На каква възраст е? — попита Кейт и докосна с върха на пръстите си гравиранията повърхност на медальона.

— Никой не е напълно сигурен. В семейството ми е още преди да започне да се записва историята.

Рийс подаде медальона на младата жена.

— Можете да го вземете.

Дебелият златен кръг беше тежък, много по-тежък, отколкото беше предполагала, и топъл, като че задържаше топлината на дланта ѝ. Правоъгълен изумруд проблесна на светлината на лампите, когато обърна медальона. Скъпоценният камък всъщност беше окото на птицата, гавирана в центъра на диска, птица, каквато не беше виждала никога преди това, с корона от меки пера, които се спускаха надолу по дългата ѝ шия.

Кейт едва се пребори с желанието си да се отмести настрани, когато Ван Хорн се приближи към нея. Не възнамеряваше да му показва колко много се страхува от него.

— Какво пише там? — попита Лейтън, като се взираше през рамото на Кейт в древните символи, издълбани по края на медальона.

— Нищо особено — отвърна Рийс. — Страхувам се, че това е само някакво заклинание за късмет.

— Древно заклинание за късмет.

Ван Хорн проследи с поглед златния медальон, когато Кейт го постави обратно в дланта на домакина им.

— Дали би донесло и на мен късмет?

Рийс изгледа Ван Хорн, след което постави диска на мястото му и затвори стъклото на витрината.

— Все още ли сте скептично настроен, мистър Мелвил?

— Наистина имате някои интересни неща, но нищо такова, което да не може да се открие в Египет или в торфените тресавища в Ирландия.

Едуин погледна към една от витрините.

— Нищо от това, което виждам, не може да ме убеди, че именно вашите предци са създали древните култове на човешката цивилизация. Следователно няма нищо, което да ме убеди и в това, че прадедите ви имат нещо общо с Атлантида.

— Виждате ли, дори да пренесете цялата тази стая с вас в Англия, страхувам се, че повечето хора биха реагирали като мистър Мелвил — обърна се с усмивка към Фредерик домакинът им. — Скептицизмът е превъзходен щит.

Фредерик поклати глава.

— Едуин, погледни тези орнаменти — каза той и дръпна за ръката приятеля си. — Кати, помогни ми да вразумя този човек.

Кейт нямаше желание да разглежда повече тези произведения на древното изкуство. Искаше да говори с Девлин. Искаше да обсъжда бъдещето, а не миналото. Погледна през рамо към вратата, докато баща ѝ я побутваше към следващата витрина. Рийс точно излизаше от галерията.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Девлин не можеше да си намери място на стола, но с помощта на железната си самодисциплина, успяваше да стои спокойно. В продължение на години професията му беше налагала да замаскира и най-незабележимия признак на нервност. Той премести погледа си от пълния с книги шкаф зад дивана в библиотеката, към Рийс и Браяна, седнали върху тапицерията от златен брокат, хванати за ръка.

— Това, което казах по време на вечерята, е вярно — каза Рийс. — Бяхте доведени тук по решение на Главния ни съвет, който искаше да подложи на изпитание сина ни, нещо, с което ние двамата не бяхме съгласни.

Девлин наблюдаваше бавното движение напред-назад на палеца му по кокалчетата на Браяна. В стаята ставаше все по-топло с всеки следващ миг, с всяка следваща дума, която казваше Рийс, ставаше горещо и задушно като пред лятна буря.

— Когато синът ни беше съвсем малък, ние отидохме с него в Ирландия. Браяна искаше да бъде близо до сестра си Мора, която трябваше да роди всеки момент. Момченцето ѝ умря само няколко часа след раждането. Останахме с нея две седмици с надеждата, че ще ѝ бъдем опора в този тежък момент. Един ден преди предварително решеното ни завръщане в Англия, Мора изчезна и отнесе сина ни със себе си.

Девлин пое дълбоко въздух, като се опитваше да намали напрежението в мускулите си. Подпря ръце върху страничните облегалки на стола си, изработен от палисандрово дърво, все така, без да отделя поглед от стиснатите длани на двойката, седяща пред него. Струваше му се, че топлият въздух притискаше гърдите му и ставаше все по-тежък и по-тежък.

— Всъщност, ние имахме близнаци.

Тихият глас на Браяна едва се чуваше.

— В бележката, която ни остави Мора пишеше, че не е честно да имаме две красиви момченца, при положение, че нейният син беше

умрял преди дори да успее да види светлината на деня. Разбрахме, че е взела кораб до Ню Йорк, но не успяхме да открием никакви следи от нея след пристигането ѝ там.

Девлин не можеше да откъсне поглед от стиснатите им ръце. На челото му избиха калки пот, които започнаха да се стичат на тънка струйка по слепоочията му. Подозренията му нарастваха, караха го да стане, умоляваха го да тръгне и да остави тези хора и историята, която му разказваха. Той обаче не можеше да се помръдне. Трябваше да чуе всичко докрай. Трябваше да разбере.

— Търсихме в продължение на години, без да открием следите на загубения си син — продължи разказа си Рийс. — И тогава, преди осем месеца, един от нашите хора в Британското консулство в Пара видял мъж, който бил абсолютно копие на близнака на сина ни. Срещу този човек се водело следствие, подозирали, че е убил съдружника си.

Въздухът в гърдите на Девлин се превърна в каменен блок, който затискаше сърцето му.

— Мене ли имате предвид?

— Да, теб.

Девлин погледна мъжа пред себе си право в очите и в тях прочете, че му беше казал истината, истина, която не можеше да разбере.

— Опитвате се да ми кажете, че аз съм вашият син?

Рийс издържа погледа му в продължение на цяла вечност, преди да отговори:

— Да.

— Боже мой!

Младият мъж скочи от стола си и стисна юмруци.

— Ако това е вярно, значи вие сте знаели кой съм аз. В продължение на почти една цяла година сте знаели кой съм аз.

— Искахме да те доведем веднага в къщи — каза Рийс. — Но Главният съвет не се съгласи да заемеш мястото, което ти се полага, преди да бъдеш подложен на изпитание. Моля те, опитай се да разбереш.

Браяна стана и тръгна към него.

— Опитвахме всичко, което можехме.

Девлин отстъпи, когато тя приближи до него.

— Защо?

Имаше толкова много мъка в тази единствена дума, имаше цял живот, изпълнен с унижения.

— Нямахме избор — Рийс въздъхна смутено. Той също се изправи и погледна Девлин в очите.

— Ако не бяхме се съгласили с решението на Съвета, ти никога нямаше да можеш да се върнеш в Авалон.

Младият мъж преглътна с усилие, силните емоции се бяха свили на топка в гърлото му.

— Разбирам. Опасявали сте се, че не съм достатъчно добър за вас.

— Не!

Сълзите като звезди проблеснаха в сребристосините очи на Браяна.

— Никога не сме мислили подобно нещо. Моля ти се, опитай се да разбереш. Ако не бяха те проверили, трябваше да продължиш да живееш до края на дните си във Външния свят.

— Проверили ли?

— Говоря за изпитанието. Признавам, че ритуалът наистина е малко примитивен. Мисля, че Главният съвет наистина беше объркан и не знаеше как да се справи с тази ситуация.

Рийс все така не откъсваше погледа си от очите на Девлин.

— Разбираш ли, част от членовете на Съвета вярваха, че може наистина да си убил Джералд Филдинг, за да вземеш и неговия дял от златото.

— А вие?

Девлин гледаше тези непознати. Мъжът и жената, които му бяха дали живот.

— Вие също ли вярвахте, че аз съм убиецът?

— Нито за миг — прошепна Браяна.

— Винаги сме вярвали в теб. Винаги.

— Вярвали сте достатъчно, за да манипулирате живота ми.

Болеше го всяко мускулче в гърлото му, от силното желание да крещи, за да излее обидата и гнева си.

— Моля те, не ни обръщай гръб. Толкова дълго чакахме, търсихме те цяла вечност.

Браяна тръгна към Девлин, но погледът му я накара да спре.

— Пиърс, моля те, дай ни възможност да...

— Пиърс?

— Това е името, което ти дадохме — Пиърс Монтгомъри Синклеър — каза Рийс, гласът му звучеше успокоително като прохладна струйка вода, стичаща се върху тлеещите в душата на Девлин въглени.

— Синклеър — повтори шепнешком младият мъж.

Мислите се въртяха като вихрушка в главата му.

— Остин Синклеър е мой брат?

— Твой брат-близък.

Рийс се запъти към кръглата маса край един от сводестите прозорци. Снимки в най-различни рамки от злато и дърво се отразяваха в полираната ѝ повърхност. Той вдигна една от снимките и я подаде на Девлин.

— Лицето под брадата му е същото, което си виждал в огледалото.

Снимката не приличаше на никоя от тези, които беше виждал досега. Вместо мрачните картини, запечатани в различните нюанси на сивото, тук младото семейство беше изобразено в ярки цветове. Върху изумруденозелената трева беше постлано червено-бяло одеяло. Слънцето огряваше лицата на мъж и жена, Рийс и Браяна, които като че не бяха се променили с годините. Девлин видя две малки момченца, седнали между родителите си, две момченца, с абсолютно еднакви черти.

— След като разбрахме, че си бил оставен в едно сиропиталище в Ню Орлиънс, вече не беше трудно да разберем какво се беше случило — каза тихо Рийс. — Когато пристигнала в Ню Орлиънс, Мора била болна, вероятно усложнения от раждането. Собственикът на някакъв публичен дом я прибрал с надеждата, че след като се оправи, тя ще започне да работи в неговото заведение. Не след дълго Мора умряла, а теб те оставили в дома за сираци.

Девлин усети как бузите му пламват, докато гледаше двете момченца на снимката и се чудеше кое от усмихнатите личица беше неговото. Очите му се напълниха със сълзи, които той нямаше да остави да излязат навън. Не можеше да си спомни нищо за този ден, нищо за щастието, което можеше да види по лицата на тези непознати. Някога е бил част от това семейство. Бил е заобиколен с любов и топлина. А после всичко това му е било отнето.

— Значи брат ми е дошъл, за да се увери, че отговарям на очакванията.

— Не. Искаше да бъде с теб, да ти помага, доколкото е възможно — каза Рийс. — Съветът му даде разрешение да участва в тази експедиция, само при определени условия. Той нямаше право да казва нито на теб, нито на който и да било, кой си всъщност. Нямаше право да се намесва. Друг беше определен да бъде наблюдател.

Девлин вдигна поглед към лицето на баща си.

— Кой?

— Барнаби Шалийн!

Девлин усети силна болка в гърдите, като че Рийс му беше нанесъл физически удар. Имаше такова доверие в Барнаби. А сега разбираше, че приятелството, което беше ценил толкова много, е било само една лъжа. В съзнанието му изплува образът на една жена с коси от слънчева светлина и очи с цвета на лятото.

— Семейство Уитмор също ли участва в това?

Рийс поклати глава.

— Те бяха избрани единствено заради интереса, който Фредерик Уитмор проявяваше към Атлантида. Решихме, че ще бъде готов на всякакви рискове, за да може да види древния град. Твоето изпитание се състоеше в това, да ги докараш невредими до тук. Главният съвет искаше да бъде сигурен, че може да ти има доверие. Искаха да изпитат твоята лоялност, почтеност, сила и издръжливост. Всички бяха повече от доволни от това, което стори.

Девлин гледаше снимката в ръката си, но виждаше лицето на Кейт, единственото реално нещо в тази мозайка от илюзии.

— А ако не бях издържал малкия им тест, какво щеше да се случи?

Рийс постави силната си ръка на рамото на сина си.

— Не ни е минало през ума, че може да се провалиш.

— Значи вече имам благословията на вашия съвет.

Девлин се отдръпна от Рийс.

— И сега можете да приемете подозрителния непознат в дома си, без да се страхуват, че среброто ви може да изчезне.

— Не е вярно. Мислехме единствено за теб.

Браяна избърса сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Моля ти се, опитай се да разбереш. Дай ни шанс най-последно да станем цяло семейство.

Девлин ѝ подаде снимката.

— Не съм сигурен, че желая да бъда член на това семейство.

— Девлин — прошепна Браяна, когато той се запъти към вратата. — Моля ти се, дай ни този шанс.

Мъката в гласа ѝ го прониза. Въпреки това не можеше да се обърне, не можеше да погледне нито нея, нито мъжа, който беше негов баща. Не още. А може би и никога.

Девлин излезе от стаята. Не знаеше къде отива. Не знаеше какво да прави. Не знаеше вече нищо.

— Девлин! — извика Кейт.

Той се поколеба и след това се обърна. Кейт тичаше към него, стъпките ѝ отекваха по белия мраморен под. Можеше да прочете като на книга емоциите, изписани по красивото ѝ лице, тревогата ѝ за него беше толкова силна, че го обви като топла прегръдка.

— Какво стана? — попита тя, като сграбчи ръката му. — Изглеждаш разстроен.

Тя го погледна, в лятната синева на очите ѝ се четеше страх за него. Тя беше истинска. При нея нямаше разочарования и лъжи, и любовта му към нея беше единственото действително нещо, останало в живота му.

— Отивам да се поразходя. Ще дойдеш ли с мен?

— Където и да отидеш.

Девлин хвърли едно, камъче от високата скала. Кейт видя как то проблесна на лунната светлина, описа дъга и падна в реката долу под тях. Лъчите на нощното светило се отразяваха в кварца, разпръснат из скалите наоколо, падаха в реката и я превръщаха в трептяща сребърна лента. Останките на Авалон зад тях напомняха на тъмен призрак, нашепващ древни легенди. Въпреки всичко, дълбокият глас на мъжа до нея приковаваше вниманието на Кейт, разказът му я караше да свива в юмруци поставените върху скута ѝ ръце.

Не знаеше колко часа бяха вървели и колко бяха се отдалечили, преди да открият това място. Беше мълчала през цялото време усетила вулкана от емоции, който бушуваше в душата на Девлин. Не му беше

задавала въпроси, защото знаеше, че след известно време той сам щеше да сподели терзанията си с нея. Истината обаче я свари напълно неподготвена.

Младата жена се подпря на купчина камъни, единственото, което беше останало от някаква древна сграда. Чувстваше се изгубена, смазана от мъката, която усещаше в гласа на Девлин, сякаш беше отнесена от вихрушка.

Изгубено момченце. По-късно намерено вече като мъж. Семейство, което не го приема, без да го подложи на някакво отвратително изпитание. Тя стискаше силно юмруци и забиваше нокти в дланите си. Как са могли? Как са могли да му сторят това?

Но тя се беше запознала с тези хора и беше видяла мъката в очите им.

Хладният ветрец отнасяше гласа на Девлин. Той беше вперил поглед в мрака. Лунната светлина галеше лицето му и рисуваше портрета на някакъв езически бог. Но той е само човек, мислеше тя. И страдаше жестоко, като че бяха взели нож и го бяха наръгали с него.

— Когато бях малко момче, аз си измислих история за моите родители и причината, поради която ме бяха оставили в сиропиталището.

Неспособна да се въздържа повече и да стои до него, без да го докосва, Кейт сложи дланта си върху юмрука, който беше подпрял върху коляното си. Наоколо цъфтеше жасмин. Тези цветя бяха едновременно ничии и на всички, и даряваха с аромата си вечерния бриз.

— Баща ми бил моряк, разбира се, и когато корабът му изчезнал, майка ми тръгнала да го дири. Тъй като не можела да ме вземе със себе си, наложило се да ме остави в сиропиталището. Искала да бъде сигурна, че ще съм добре. И някой ден двамата щяха да дойдат да ме вземат.

Той затвори очи и подпря челото си на ръката ѝ.

— На никого не съм казвал за това, но много дълго време вярвах в тази измислица. Когато станах на дванадесет години разбрах, че никой нямаше да дойде да ме търси. Тогава започнах да търся... нещо, което така и не намерих.

— Девлин — прошепна тя и погали рамото му. — Трябва да им дадеш този шанс.

Той я погледна, в очите му се отразяваха мъка и лунна светлина.

— Шансът да ме подложат на още няколко изпитания ли?

— Те са загубили малкото си момче. Никога няма да могат да върнат тези години, да разберат какво значи да го гледат ден след ден как расте, да го завиват нощем, да му четат приказки, да гледат как очите му се изпълват с възхищение всяка Коледа.

Кейт усещаше някакво особено, непрекъснато нарастващо вълнение. Докато говореше си представяше какво би било да гледа собственото си дете на Коледа, детето, което биха създали с Девлин.

— Не им отнемай възможността да те опозная поне сега. Не отнемай и на себе си възможността да ги опознаеш.

— Имаш ли представа какво значи да нямаш никого и нищо?

Той отмести погледа си от лицето ѝ и се загледа в равнината, ширнала се зад реката.

— През целия си живот съм бил губещ — коняр, прост работник, комарджия, можех само крадешком да надничам през процепите на капачите на прозорците, но не и да вляза, винаги оставах от външната страна, далеч от топлината, която виждах вътре.

— Родителите ти са се съгласили на това проучване, за да не стоиш никога повече от външната страна. Искат да бъдеш част от семейството им, много важна част. Искат да заемеш мястото си в Авалон. Искат най-после да имаш всичко. Дай им този шанс.

Девлин си пое дълбоко въздух.

— Толкова много време ни дели, толкова много време има зад нас.

— И толкова много пред вас. Не го пропилявай, Девлин. Просто им дай този шанс. Това е единственият начин да се почувстваш отново цял.

Девлин плъзгаше върховете на пръстите си напред-назад по кокалчетата на ръцете ѝ — изпълнено с любов докосване на мъж, който криеше толкова много любов в себе си, любов, която никога досега не беше имал възможност да сподели с никого.

— Може и да си права, професоре. Какъв комарджия е този, който отказва да рискува?

Кейт усети напрежението ѝ да намалява. Почти веднага обаче си даде сметка, че беше дошло време и тя да рискува.

— Това пътуване беше истинско откритие и за двама ни.

Той я погледна с ням въпрос в очите.

Младата жена прокара пръсти през копринените черни коси, виещи се на вълни по врата му.

— Ти намери семейството си, а аз открих нещо, което никога не съм и предполагала, че желая, нещо, без което не искам да живея.

— Какво?

— Теб.

Тя се поколеба, обхваната от съмнения, от страх пред една бъдеща пътека, по която никога не беше възнамерявала да потегля.

— Обичам те, Девлин. Искам да се омъжа за теб. Искам да прекарам живота си заедно с теб.

Той я изгледа продължително, като че претегляше отново и отново всяка нейна дума.

— Искаш да се омъжиш за мен?

— Да. Искам да бъда с теб, сега и завинаги.

Той измъкна ръката си изпод нейната.

— Мислех, че не мислиш да се омъжваш въобще, за когото и да е.

— Точно така. Докато не срещнах теб.

Младият мъж се изправи рязко и изпод краката му се затъркаляха камъчета. Те полетяха надолу от скалата, като се удряха в отвесните ѝ стени. Вече прав, Девлин продължаваше да я гледа така, като че я виждаше за пръв път.

Кейт вдигна очи към него и усети как сърцето ѝ се сви, като че страхът го беше стиснал в стоманена паяжина. Сребристосините очи, които винаги я гледаха с толкова топлина и любов, бяха добили ледено изражение. Тя усети как цялата изстива, като че беше излязла гола на мразовития декемврийски вятър. Тя стана, а краката ѝ трепереха от все по-силно обземащия я ужас.

— Девлин, какво има?

— Струва ми се доста странно внезапното ти решение да се омъжиш за мен. Сега, след като се оказа, че името ми е Синклеър.

Той отстъпи крачка назад, когато тя понечи да се приближи към него.

— Да не би внезапната промяна в чувствата ти да има нещо общо с факта, че в семейството ми има дук?

Кейт зяпна от изненада.

— Как можеш да мислиш, че бих... Девлин, не мислиш сериозно, че аз...

— Господи, какъв глупак съм бил! — той прокара ръце през косите си. — Аз ти вярвах. Вярвах, че наистина не искаш да се омъжваш за когото и да било.

— Наистина не възнамерявах да се омъжвам за когото и да било.

— Но в действителност никога не си възнамерявала да се омъжваш за едно копеле, собственик на казино.

— Девлин, не е вярно.

— Ти си един дяволски добър лъжец, професоре.

— Никога не съм те лъгала!

— О, да, виждам. Просто изведнаж реши, че не можеш да живееш без мен, нали така?

В очите ѝ пареха сълзи, но тя полагаше усилия да ги задържи. Нямахте да плаче пред този човек. Нямахте да му покаже мъката, която ѝ причиняваше с несправедливите си обвинения.

— Как можеш да мислиш, че съм от тези жени, които биха се омъжили за някого единствено заради парите и титлите му? Изглежда наистина изобщо не сме се познавали с теб, мистър Маккейн.

Кейт се завъртя на токовете си и тръгна по пътеката, която се виеше по ръба на скалата и се насочваше към центъра на руините. Ако останеше още секунда с този човек, той щеше да види сълзите, които не можеше да сдържа повече и които вече течаха като топли ручейчета по бузите ѝ.

Беше изминала едва няколко метра, когато някаква сянка се отдели от останките на една стена край пътя. От мрака изплува мъж, русите му коси блестяха като сребро на светлината.

— Нима любовниците са се скарали?

Устните на Лейтън ван Хорн се разтегнаха в смразяваща усмивка и разкриха равните му, бели зъби.

Кейт замръзна на място, сърцето ѝ се блъскаше в гърдите ѝ. Тя се огледа наоколо, търсеше неговия пазач, но не виждаше нищо друго, освен сенките на древния Авалон.

— Какво правиш тук?

— Казах ти, че няма да се предам.

Ван Хорн вдигна малкия сребърен пистолет, който висеше на колана му, същия пистолет, който беше видяла у неговия пазач.

— И като че ли спечелих.

Кейт се обърна и побягна към мъжа, застанал на ръба на скалата.

— Девлин!

Девлин се обърна при вика ѝ. Преди да успее да направи още една крачка, Ван Хорн я сграбчи за рамото. Дръпна я назад толкова силно, че тя загуби равновесие и се блъсна в него. Той отстъпи назад и изви ръката ѝ. През насълзените си от болка очи Кейт видя Девлин, който тичаше към тях.

— Не се приближавай, Маккейн — извика Лейтън.

Кейт изохка, когато я сръга в реброто с дулото на пистолета си.

— Ще я убия.

Девлин спря на няколко крачки пред тях, отпуснал стиснатите си в юмруци ръце от двете страни на тялото, широките му рамене се движеха нагоре-надолу от учестеното му дишане.

— Пусни я, Ван Хорн.

— Не мисля, че идеята ти е добра.

Девлин погледна към пистолета му, а след това отново вдигна поглед към лицето му.

— Ако ѝ направиш нещо, ще те разчекна с голи ръце.

От Девлин се излъчваха такава сила и гняв, че Кейт усети как ван Хорн, въпреки че оръжието беше в него, потрепна. Остра болка прониза ръката ѝ, когато той я стисна още по-силно.

— Чудех се, как бих могъл да се измъкна невредим отук. Мис Уитмор ще бъде моя пропуск.

Девлин отпусна длани и след това отново ги сви в юмруци.

— Няма да можеш да се измъкнеш.

— Ще видим. Преди да тръгна насам, взех носещия щастие медальон на нашия домакин. Това ми се струва напълно справедливо, тъй като бях принуден да оставя тук нещо, което е от голямо значение за мен. Но някой ден непременно ще си върна огърлицата. Ясно ли ти е, аз винаги получавам това, което искам.

Ван Хорн вдигна пистолета си и го насочи право към широката гръд на Девлин.

— А сега искам да ти се отплатя за всичко, което стори за мен.

Като насън със забавени движения, Кейт видя как Девлин се хвърли напред и усети в същото време как ван Хорн стисна пистолета.

— Не!

Тя заби лакътя си в диафрагмата на Лейтън и чу как въздухът излезе със свистене от дробовете му.

Девлин я сграбчи за китката и я издърпа от ръцете на слияния Ван Хорн. Тя се спъна в някакъв камък точно в мига, в който я пусна и се приземи по задник на земята.

Двамата мъже се бяха вкопчили един в друг, само на няколко крачки от нея, два високи силуета на фона на черното небе, в хладния въздух се носеха проклетия и сумтене. Бяха съвсем близо до ръба на скалата. Под краката им се откъртваха камъни и политаха надолу, като вдигаха силен шум, блъскайки се в скалите, докато паднат в реката.

Кейт грабна един камък от земята. Пистолетът все още беше в ръката на ван Хорн. Девлин се опитваше да го изкопчи от пръстите му. Сребристият метал като че привличаше всичката светлина върху себе си и се виждаше ясно, докато не изчезна между телата на борещите се.

Тя стоеше, стиснала камъка. Искаше да удари ван Хорн по главата, но двамата мъже се движеха толкова бързо и постоянно сменяха местата си. Едно обръщане и тя можеше да удари Девлин. Зад нея по калдъръма отекнаха стъпки. Дочу гласове откъм руините.

— Насам!

Тя заобиколи ниската порутена стена, като продължаваше да стиска камъка.

Чу се тъп, тих изстрел, който едва наруши нощната тишина. На Кейт обаче той се стори истинска експлозия.

Девлин и Ван Хорн продължаваха да стоят вкопчени един в друг, но вече не се бореха. Оръжието, притиснато между тях, не се виждаше. Те се гледаха един друг, абсолютно неподвижни, като че чакаха да видят кой от двамата щеше да падне.

Кейт почти не чуваше шумовете зад себе си. Кръвта биеше оглушително в слепоочията ѝ. Беше затаила дъх в очакване. Девлин погледна към нея, коленете му се подгънаха и той се свлече на земята.

Кръв! По ризата му имаше кърваво петно, което бързо се разширяваше, подхранвано от раната на гърдите му.

— Не!

Кейт не искаше да повярва. Камъкът падна от ръката ѝ.

Ван Хорн стоеше прав пред Девлин и го гледаше, пистолетът висеше безжизнено от дланта му.

— Хвърли оръжието, ван Хорн! — извика Остин.

Кейт вдигна поглед към Остин. С него имаше и други мъже, облечени със същата черна униформа, която носеше пазачът на Лейтън.

Ван Хорн се огледа, внезапен полъх развя русите му коси. Той отстъпи крачка назад и застана на самия ръб на скалата, без да изпуска пистолета.

— Пусни оръжието — извика отново Остин.

Кейт се отпусна на колене край Девлин. Ужасът стягаше в стоманените си клещи гърлото ѝ. „Господи, моля те, запази живота му.“ Внимателно го обърна и постави главата му в скута си. Гъстите черни мигли не трепнаха.

— Не можеш да се измъкнеш.

Остин насочи пистолета си.

— Хвърли оръжието.

— Раздаване на справедливост, така ли?

Устните на Ван Хорн бавно се разтегнаха в усмивка. Приличаше на архангел, слязъл от небето, за да царува в ада.

— Предпочитам да рискувам да отида при дявола.

Преди някой от присъстващите да успее да помръдне, Ван Хорн се обърна и скочи. За момент като че увисна на ръба на скалата, след това изчезна. До тях долетя дивия му смях, докато той летеше надолу към реката в дъното на клисурата.

Девлин все така не помръдваше в обятията на Кейт, кръвта мокреше бялата му копринена риза и се стичаше по камъните край тях. Остин се отпусна на колене до брат си.

— Той... жив ли е?

— Девлин — прошепна Кейт и докосна бузата му.

Когато младият мъж отвори очи, тя едва не припадна от облекчение.

— Мислех, че...

— Връщай се в Англия, твоето място е там, професоре — каза Девлин, с напрегнат от болката глас. — Искам да изчезнеш от живота ми.

Думите му пронизаха сърцето ѝ. Раната беше по-тежка и смъртоносна, отколкото ако я беше пробол с нож. Кейт отметна глава и погледна сребристосините му очи, но видя единствено пустота, там, където преди имаше толкова много мечти.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Остин извърна поглед, за да не повърне. Загледа се в синята брокатена завеса на остъклените врати към балкона на спалнята на Девлин. По боцването разбра, че доктор Карик беше вкарала иглата в ръката му. Никога не беше изпитвал симпатия към иглите. Но Девлин беше загубил много кръв и това кръвопреливане щеше да спаси живота на брат му, мислеше си той.

Остин погледна към баща си, застанал до леглото. По лицето му прочете тревога и чувство на вина за случилото се с Девлин. Как беше станало така, че събитията да излязат от контрол?

Недомислие. Девлин и останалите едва не бяха убити по време на пътуването. А сега пък това.

— Татко, струва ми се, че някой помага на Ван Хорн — каза Остин и издърпа някаква огърлица от джоба си.

— Искам да стоите неподвижно, млади човече.

Доктор Карик погледна през рамото си, светлокафявите ѝ вежди бяха смръщени над правата линия на финия ѝ нос.

— Не искате иглата да се счупи, нали?

— Не.

Остин усети, че стомахът му се свива.

— Не, определено не.

Рийс се отдалечи няколко крачки от леглото, за да не пречи на доктор Карик и двете ѝ помощнички, които се бореха за живота на Девлин.

— Днес следобед говорих с лейди Джудит. Ван Хорн ѝ бил казал, че един човек от експедицията му е приятел. Тя предполага, че това е някой от хората, които наехме в Сантарем, но аз не съм сигурен в това. Хвърли един поглед на това.

И Остин подаде огърлицата на баща си.

— Взех я от стаята на Ван Хорн преди вечеря. Мисля, че е оригинална.

— Египетска.

Рийс огледа внимателно от всички страни красиво изработеното златно бижу.

— Много е хубава, изключителна е, но какво общо има тя с всичко това?

— Ван Хорн колекционира редки произведения на изкуството. Според това, което ми разказа лейди Джудит, страстта му се е превърнала направо в лудост.

— Това обяснява, защо е взел медальона.

— Медальонът!

В ръцете на Ван Хорн. Положението беше по-лошо, отколкото си мислеше Остин.

— Дори и да остане жив, след като скочи от такава височина, Ван Хорн няма да може да се измъкне от джунглата — каза той, опитвайки се да успокои баща си.

Рийс си пое дълбоко въздух.

— Би могъл.

— Но все пак той няма представа какво притежава.

— Ако по някаква случайност разбере как да го използва, това би се превърнало в истинска катастрофа.

Рийс прехвърляше огърлицата в ръцете си, без да откъсва очи от нея.

— След като този човек е колекционер на произведения на изкуството, не виждам особеното значение на това колие. Очевидно това е нещо, което всеки колекционер би желал да притежава. Тази огърлица е безценна.

— Тя трябва да бъде в Британския музей. Видяхме я там около месец преди да отпътуваме от Лондон за Бразилия.

Рийс погледна, смръщил вежди, към сина си.

— Разкажи ми за подозренията си.

Кейт седеше до баща си на един от двата дивана около камината във всекидневната на Девлин. Тя погледна към красивия стенен часовник, изработен от злато и кристал и откри, че стрелките почти не се бяха помръднали, откакто ги беше видяла за последен път. Бяха минали два часа и петнадесет минути откакто бяха донесли Девлин в дома му. И през цялото това време тя, в компанията на семейството му

и на останалите членове на експедицията, беше бдяла пред вратата на спалнята му.

В този момент въпросната врата се отвори и веднага привлече като магнит вниманието на младата жена. Впи поглед в мъжа, застанал на прага, както впрочем постъпиха и всички останали. Фредерик хвана ръката ѝ, дланта му беше потна и студена, също като нейната.

Рийс се огледа, погледът му се плъзна край Кейт и се спря на съпругата му. Тя седеше заедно с Александрия на дивана точно срещу Кейт. Лицата и на двете жени бяха пребледнели, изопнати от притеснение.

Кейт не можеше да прочете нищо нито в очите, нито в изражението му. Виждаше само една красива маска, но това ни най-малко не я успокояваше.

— Докторът успя да се пребори — съобщи Рийс. — Девлин ще се оправи.

Кейт изпусна дъха, който беше задържала, без да си даде сметка. Стаята се изпълни с шепот, напрежението се замени с всеобщо облекчение и радост. Девлин ще се оправи. Въпреки това сърцето ѝ се сви от внезапна болка при мисълта, че той беше загубен за нея, жив или мъртъв.

— Наскоро се сдобих с нещо интересно.

Рийс извади някаква огърлица от страничния джоб на черния си панталон.

Кейт го загледа смаяно как се приближава. Наистина ли възнамеряваше сега да обсъжда подобни теми? Тя погледна изпълнена с любопитство отново към колието, което домакинят им подаде на баща ѝ, за да го огледа.

— Но това прилича на огърлицата, която Мейфилд донесе от Египет.

Вратата към вестибюла се отвори. Влязоха двама мъже, облечени в черни униформи и застанаха на входа.

Фредерик не се докосна до огърлицата, но продължаваше да се визира в нея, като че гледаше гроба на любим човек.

— Това истинската ли е?

Рийс поглади с палец гравираното злато.

— Да.

Ученият затвори очи.

— Точно от това се опасявах.

— Татко, нищо не разбирам.

Кейт погледна Рийс.

— Тази огърлица беше в музея. Откъде я взехте?

— От лейди Джудит.

Рийс продължаваше да говори, като не отделяше очи от колието.

— Може би вие ще ни обясните как Лейтън ван Хорн я е взел от музея, мистър Мелвил?

Робърт се надигна в стола си.

— Не разбирам за какво говорите.

— Не?

Рийс се обърна към Едуин, който седеше до сина си.

— Но подозирам, че баща ви разбира.

Едуин стана от стола си.

— Нямам нищо общо с вземането на огърлицата и заместването ѝ с нейно копие.

Рийс се усмихна.

— Мисля, че имате.

— Както личи, между нас е имало пепелянка — обади се Барнаби, като стана от мястото си край прозореца.

Едуин погледна към двамата мъже от охраната, застанали до вратата.

— Фредерик, кажи им, че това, което казват, е смешно.

— През цялото време се надявах, че греша — каза Фредерик. — Значи ти си помогнал на този човек да открие следите ни. Ти си му помогнал да избяга. Той уби пазача, Едуин. Опита се да убие и Девлин.

— Вие сте бил въпросният човек — намеси се Джудит. — Лейтън ми каза, че има приятел сред членовете на експедицията.

— Нямате доказателства за това.

Едуин прокара ръка по мустака си.

— Повече от очевидно е, че тази огърлица е фалшификат.

— Съвзях се с един от нашите хора в Лондон.

Рийс пусна огърлицата в джоба си.

— Няма да е никакъв проблем да открием достатъчно доказателства, за да ви осъдим, мистър Мелвил. Така че, както виждате, няма смисъл да продължавате да се преструвате.

— Татко, истина ли е това? — попита Робърт.

Едуин погледна към сина си.

— Ти и твоите хазартни игри.

Той замахна и удари Робърт по бузата.

— Замислял ли си се как успявах да плащам всичките ти дългове?

— И пукнат петак не бих дал, за да го разбера.

Робърт постави длан върху окървавената си устна. Бузите му бяха пламнали.

— Искях да те разоря. Как се чувстваш, татко? Като знаеш, че единственият ти син те мрази толкова, че желае да те съсипе.

Едуин затвори очи. Раменете му се превиха напред, като че внезапно върху плещите му се беше стоварила огромна тежест.

— Едуин, защо не ми каза за неприятностите си? — попита Фредерик. — Можех да ти помогна.

— Мислех, че ще мога да се измъкна сам от тази каша. Всичко ми се струваше много просто.

Едуин се отпусна в стола си.

— Ван Хорн сам дойде при мен — беше откупил всички полици на Робърт. Каза ми, че ще ги унищожи, ако му помогна да разшири частната си колекция. Искаше тази огърлица и беше готов на всичко, за да я има. Тогава си казах: кой би разбрал, ако разменя истинската огърлица с нейното копие? Ван Хорн беше се погрижил за направата на фалшификата и една нощ аз го размених с оригинала. Но тъй като вече бях откраднал заради него, той ме държеше в ръцете си.

— Ти ли му каза за дневника и картата — попита Фредерик.

Едуин кимна.

— През оня следобед, когато ти дойде да ме видиш, ден преди да заминем за Бразилия, той беше в кабинета ми. Подслушвал, докато обсъждахме маршрута си. Той го очаровал. Именно тогава решил да се отпрати по следите на древни съкровища.

— Можеше да убие всички ни — промърмори Фредерик.

Едуин го погледна. Лицето му беше изопнато и това го състаряваше с години.

— Съжалявам, стари приятелю, толкова много съжалявам.

— Какво ще стане с него?

Кейт сведе поглед към здраво стиснатите си ръце, неспособна да погледне дори за миг Едуин.

— Той е бил само една пионка в играта на ван Хорн.

— Разбирам чувствата ви, но заради неговите действия загина един човек.

Рийс хвърли изпитателен поглед към Едуин.

— Давам ви избор, мистър Мелвил. Да се изправите пред нашия Съвет или да се върнете в Лондон, където ще бъдете съден. Предупреждавам ви, ако изберете Съвета, след изпълнението на присъдата им вече няма да бъдете същият човек.

— Едуин Мелвил няма причина да продължава да съществува.

Усмивката на Едуин беше по-скоро изпълнено с тъга разтегляне на устните му.

— Избирам вашия Съвет с надеждата, че ще направят по-добър човек от мене.

Кейт постави длан върху ръката на баща си. Когато той вдигна поглед към нея, тя видя сълзи в очите му и от това ѝ стана още по-трудно да сдържа собствените си сълзи. Бяха дошли тук в търсенето на една мечта, но и двамата бяха намерили истински кошмар.

Кейт гледаше през прозореца на своята дневна и слушаше баща си, който ѝ повтаряше всички причини, поради които трябваше да останат в Авалон. В далечината руините си стояха така, както сигурно бяха стояли и преди шест хиляди години, в очакване някой да открие загадките, които се криеха в тях.

Бяха минали три дни от прострелването на Девлин. Въпреки че той самият отказваше да я вижда, Остин и семейството му я информираха за състоянието му. Вече знаеше, че скоро щеше да бъде на крака, здрав и силен както преди. Знаеше също така, че трябва да си тръгне, преди това да е станало.

— Можем да тръгнем за Лондон още днес следобед — каза тя.

Лейди Джудит беше решила да остане, също както и Робърт. Тази сутрин той беше влязъл в един от поправителните центрове заедно с баща си. Всички те се надяваха да започнат нов живот в Авалон. Кейт се надяваше, че ще намерят щастието си тук.

— Нещо като подземен влак щял да ни закара до Пара. Рийс ще ни даде частната си яхта, за да се върнем вкъщи. Каза, че пътуването

щяло да ни отнеме три дни. Представяш ли си, цялото това пътуване само за три дни.

— Кати, Девлин дори още не се е изправил на крака. А руините? Още не сме имали възможност да ги проучим. Да не говорим пък за този народ. Тези хора наистина имат бъдеще. Да вземем прахчето, което ти даде Остин, след като те ухапа онази змия. То спаси живота ти. Как ти се струва това — прахче, което неутрализира отровата на пепелянка.

Кейт продължаваше да гледа към руините. Имаше нещо успокоително да знае, че онова наистина е било змия. Това доказваше, че не всичко, свързано с това пътуване, е било илюзия.

— А вчера видях някакъв апарат, който Рийс използваше, за да се свърже с Лондон, нещо като телефон. Говореше с другия човек, като че бяха в две съседни стаи. Защо да не останем? Мога да прекарам целия си живот тук, да откривам, да уча. Помисли за това, Кати, няма никакъв проблем да останем. Рийс каза, че можем да останем. Представяш ли си? Тук, в една от колониите на Атлантида.

— Не мога да остана, татко.

Кейт прокара ръката си надолу по завесите, галейки розовата коприна.

— Но няма да имам нищо против, ако ти останеш.

— Но какво се е случило? Защо искаш да тръгваш? Девлин се намира пред голямо емоционално изпитание. Не искаш ли да бъдеш тук? Не искаш ли да му помогнеш?

Кейт имаше усещането, че гърлото ѝ се надува, като че всичките ѝ чувства се събираха там и се съюзяваха срещу нея самата.

— Повече от всичко на света.

— Нищо не разбирам.

„Нито пък аз. Мили Боже, нито пък аз. Как можа всичко да се обърне така?“

— Той не иска да стоя тук. Не иска да присъствам в живота му.

— Той те обича.

— Ако ме обичаше, щеше ли да отказва да ме вижда?

Кейт продължаваше да гледа към руините, баща ѝ беше само една фигура в периферното ѝ зрение. Той не сваляше погледа си от нея, но тя не смееше да го погледне. Не искаше да види мъката в очите ѝ.

— Мисли ме за някаква малка снобка, която е решила да се омъжи за него единствено, защото внезапно е влязъл в редиците на аристокрацията.

Фредерик я гледаше смаяно, отворил уста, с разширени от недоверие очи.

— Но това е пълен абсурд! Та нали младият Ейшбъроу те следва като вярно кученце. А той е дук, Боже Господи. Ами оня французин, как му беше името, граф не знам си кой си. А другият...

— Татко, и двамата знаем добре, че изобщо не се интересувам от пари, титли или родословие. Но това не променя факта, че според мистър Маккейн аз съм на толкова ниско ниво на развитие, че да се омъжа за него заради промяната в положението му.

Фредерик поклати глава. Той се обърна и закричи към вратата, след това отново се обърна и се върна при Кейт, която все така стоеше до прозореца.

— Сигурен съм, че причината за това е само шока, който преживя. Може да бъдеш сигурна, че след време ще дойде да...

— Не. Първоначално мислех, че не сме един за друг. Сега виждам, че съм била права. Няма да имам нищо против, ако пожелаеш да останеш.

Фредерик взе ръката ѝ в своята.

— Не мога да остана без малката си дъщеричка.

Кейт погледна към хванатите им ръце. През целия ѝ живот той винаги беше до нея, когато имаше нужда. Искаше ѝ се да му каже колко много го обича и колко ѝ беше нужен точно сега. Но не можеше. Гърлото ѝ беше толкова стегнато, че през него нямаше да мине дори една-единствена дума, без да отприщи сълзите, които като че дебнеха непрекъснато в очите ѝ.

Колко ли сълзи беше изплакала през последните три дни? Достатъчно, за да се подуят очите ѝ. Достатъчно, за да се чувства унижена като някоя глупачка. Но никакви сълзи не можеха да измият мъката ѝ.

„Никога вече.“ Никога вече нямаше да повярва на друг мъж. Никога повече нямаше да разголи душата си, нито пък щеше да предложи сърцето си с такова пълно отдаване.

От години Кейт знаеше, точно какво иска от живота и то нямаше нищо общо с обвързването с някой мъж. Нямаше нищо общо с Девлин

Маккейн. Крайно време беше да забрави за него. Крайно време беше да продължи да живее своя живот. Крайно време беше да оздравее.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Лъчите на следобедното слънце нахлуваха през дантелените завеси във всекидневната в градската къща на семейство Синклеър в Лондон и рисуваха странни фигури върху шахматната дъска. Девлин гледаше шахматните фигури и безуспешно се опитваше да се концентрира върху следващия си ход. След двата месеца, прекарани в Авалон, родителите му го бяха убедили да отиде да види Англия.

Родителите му. Все още му звучеше странно, когато се обръщаше към Рийс и към Браяна като към свои баща и майка. Въпреки това му беше добре да бъде част от семейството им. Сега имаше всичко, което някога беше искал: дом, хора, които го обичат, бъдеще с много големи възможности, отколкото беше мечтал. Но това не беше достатъчно. Всичко, което беше получил, не можеше да го спаси от изпълнените с напразни копнежи нощи, не можеше да запълни празнината в душата му. Всичко, което беше получил, не можеше да се равнява и на една десета от това, което беше загубил.

Девлин беше в Лондон само от три месеца. Смайващо беше колко бързо го беше възприел английският елит. Не, те не само го приемаха, те го поглъщаха, не можеха да си го поделят. Името Синклеър означаваше пари и власт и високо социално положение. Изгубен и отново намерен наследник, граф, той беше истинска сензация, желан гост за всяка домакиня в града, свежа плячка за всяка майка в Англия, която искаше да задоми дъщеря си.

Три месеца. Беше пристигнал в Лондон точно навреме, за да види как се стопяват последните следи от зимния сняг, от първия полъх на пролетта. Беше присъствал на партита, балове и официални вечери. Беше посещавал театри, музеи и галерии. Всеки ден беше яздил из Хайд Парк. Но така и не беше зърнал лицето на Кейт.

Кейт. Тя беше в града. Девлин знаеше дори къде живее. Беше яздил пред дома ѝ толкова пъти, че конят му знаеше пътя наизуст. Триетажна къща, изградена от бял камък в самото сърце на Мейфеър, истинска крепост. И всеки път, когато минаваше пред голямата

каменна къща, той гледаше към прозорците ѝ като някой селянин, изгарящ от любов по намиращата се вътре принцеса, готов на всичко, за да я зърне.

Непременно трябваше да я забрави.

Но защо продължаваше да я сънува нощем? Защо мисълта за нея го преследваше всеки миг, когато беше буден? Защо не можеше да я изхвърли от сърцето си?

Искаше да я забрави.

Но дори само уханието на рози можеше да провали усилията му. Неведнаж беше улавял този аромат да се носи из препълнена с хора стая. Неведнаж беше започвал да обикаля помещението с надеждата да открие Кейт, но беше виждал само непознати лица! Неведнаж си беше задавал въпроса, дали не беше сгрешил, като я прогони от живота си. Не се ли заблуждаваше като си внушаваше, че може да живее без нея?

Винаги щеше да я обича.

— Имаш ли намерение все пак да преместиш някоя от фигурите, преди да е станало време за вечеря?

Девлин се намръщи и вдигна поглед към брат си, който стоеше срещу него, от другата страна на шахматната дъска. Остин беше обръснал брадата си и вече нищо не пречеше да се види, че двамата имаха еднакви черти. А с времето Девлин откриваше, че имат много повече прилики, отколкото първоначално беше предполагал. Той премести офицера и се облегна на копринената синя тапицерия на стола си. Видя каква глупост беше сторил почти веднага, преди още Остин да премести топа.

— Шах и мат.

Остин се усмихна и образът, който Девлин видя пред себе си, му създаде особеното усещане, че гледа в огледалото.

— Напоследък ми се струваше поразсеян. Да не би фактът, че се оказа един от най-търсените ергени в града да ти дойде малко много?

— Случвало ли ти се е някога да присъстваш на парти, където няма майки, които се опитват да продадат дъщерите си на брачния пазар?

— Много рядко.

— Не знам как изтърпяваш това.

— Това е една от причините обикновено да прекарвам съвсем малка част от времето си сред лондонското общество.

Остин въртеше между пръстите си една от противниковите пешки.

Горчивина. Девлин ясно дочуваше в гласа на брат си горчивината, породена от дългия му опит. Горчивина, Девлин я чувстваше как тече като отрова из собствените му вени, как прониква във всяка негова пора, разрушава тъканите му, изяжда всичко, докато в него не остане нищо друго, освен горчивина.

— Как може да бъде сигурен един мъж, че една жена не се интересува единствено от парите или титлите му?

— Мисля, че не може да бъде сигурен, макар че според легендата, когато един мъж срещне жената на своя живот, душите им се сливат и тогава той разбира, че тя е определена за него. В един момент мислех, че съм я намерил, но очевидно съм се лъгал — Остин се загледа отново в пешката, която държеше в ръцете си. — Понякога се питам как ли бих се чувствал, ако живея без титла, прикрепена завинаги към името ми.

Той вдигна очи и срещна погледа на Девлин.

— Ти си имал тази възможност.

— Да, вярно, имах. И това ми отвори очите за много неща.

Остин въртеше пешката между пръстите си и гледаше брат си право в очите така, като че можеше да надникне в душата му.

— Когато откриеш жената, която обичаш и която също те обича, без да се интересува от пари, титли или социално положение, трябва да я сграбчиш и да я държиш, да не я пускаш до края на дните си.

Девлин сви ръката си в юмрук. През изминалите пет месеца, откакто беше открил семейството си, Остин само веднъж го беше питал за Кейт. Може би защото Девлин беше дал ясно да се разбере, че не иска да говори за нея. Може би защото имаха толкова други общи теми за разговор, между които съвсем не на последно място беше фактът, че Ван Хорн и медальонът все още не бяха открити.

— Следващия път, когато видиш жена, която не се интересува от пари и титли, покажи ми я. Много бих искал да се запозная с нея.

— На жените това разочарование също не им е спестено. Някои от тях разбират, че са търсени поради подобни причини, особено пък ако са едновременно богати и красиви.

Остин погледна порцелановата шахматна фигура, която държеше в ръцете си.

— Чух, например, че глупавият Ейшбъроу си бил загубил ума по наследницата на цяла корабоплавателна империя.

Девлин беше виждал дук Ейшбъроу. Въпросният аристократ виреше толкова високо римския си нос, че само по някакво чудо не се блъскаше в мебелите.

— Та тази жена не се лишила от удоволствието да му се надсмее. Една вечер той наел струнен квартет да свири под прозорците на спалнята ѝ. Според мълвата младата жена изляла кана вода от балкона си право върху главите им, включително и върху тази на дук Ейшбъроу. Разбираш ли, парите и титлите никога не били от значение за нея. Мълвата твърди още, че била отхвърлила предложенията за женитба на половината лондонска аристокрация, както и на някои други нейни представители, пръснати по света.

Жена, която нехае за титли и пари. Девлин гледаше слънчевите фигури върху шахматната дъска, тежестта, притиснала сърцето му, като че беше станала още по-голяма при спомена за Кейт, от желанието му тя също да може да застане над титлите и социалното положение.

— Тази жена е някаква изключителна рядкост.

— Абсолютно вярно. Красива, интелигентна, решителна. От тези жени, с които един мъж може да премине през ада и да мисли, че се разхожда в рая.

Внезапно през мозъка на Девлин премина светкавично подозрение.

— Омъжена ли е?

— Не.

Остин се облегна назад и се усмихна, вперил поглед в брат си.

— Въпреки че подочух, че искала да се омъжи.

— И какво се случило?

— Мъжът, в когото се влюбила, я изоставил.

Девлин имаше чувството, че вдига температура.

Ушите му пищяха.

— Познавам ли го?

— Не съм сигурен.

Остин отново погледна към пешката в ръцете си.

— Мисля, че преди го познаваше. Може би ще трябва да се опознаете отново с него.

— Какво те кара да мислиш, че тази жена действително е възнамерявала да се омъжи за него?

Остин вдигна поглед и погледна Девлин право в очите.

— Тя самата ми каза, че иска да се омъжи за него през онзи ден, през който той отиде да търси някакъв древен град на върха на една планина.

— Преди да...

Девлин виждаше по очите на брат си, че това е самата истина, чувстваше се като човек, който току-що е бил осъден на смърт.

— Кейт ти е казала, че ще се омъжи за мен?

— Каза ми, че започва да разбира, какво значи да обичаш някого.

Девлин затвори очи, думите на брат му го пронизваха като стрели.

— Каза, че не иска да живее без теб.

— Преди да разбере — прошепна Девлин.

Думите излизаха с усилие от стиснатото му от мъка гърло.

— Преди да разбере, че си и нещо друго, а не само собственик на казино. Успяла е да види човека зад грубата фасада. И се е влюбила в него.

— Този човек е истински глупак.

Кейт нанесе отново от боята върху платното и изпод четката ѝ разцъфна блед цвете. Лъчите на залязващото слънце се провираха измежду листата на дъба, в градината зад бащиния ѝ дом и падаха върху платното. Все още неизсъхналите маслени бои проблясваха на светлината им. Въпреки че розите край нея вече започваха да се разлистват и да изпълват въздуха с нежното си ухание, не техния образ улавяше тя с четката си. Това беше един спомен. Спомен, който отдавна беше разбрала, че няма да може да изтръгне от сърцето си.

Когато чу стъпките на баща си по покритата с камъни пътека, идваща от къщата, Кейт разбра, че е време да се преоблече за вечеря. И въпреки че нямаше апетит, пак щеше да яде, така както всяка сутрин ставаше от леглото си, къпеше се, обличаше се и започваше следващия ден. Дребни привички, малки ритуали, рутината на всекидневието, само това ѝ беше останало.

Мълчаливо проклинаше мъжа, който ѝ беше показал, че в живота има още толкова много неща. Мълчаливо проклинаше мъжа, който я беше научил да обича и да мрази, и да страда така дълбоко, от незарастваща рана. Мълчаливо проклинаше деня, в който беше видяла за пръв път Девлин Маккейн.

Девлин беше в Лондон от три месеца. В началото всяка сутрин, когато станеше, тя се хранеше като някой умиращ от глад просяк, с надеждата, че той ще я потърси. Остин обаче беше единствения, който я посети, като я измъчваше с удивителната си прилика с Девлин.

Всеки път вестниците бяха пълни с разни истории за Девлин, изчезналият в продължение на толкова години граф Хадърли, помалкият син на херцог Девънтри, човекът, наследил третата титла на баща си. Всеки ден в колонките, посветени на висшето общество, имаше по нещо писано за него, някой намек за тази или онази дама, която щяла да се омъжва за него. И всеки следващ ден Кейт усещаше как сърцето ѝ изстива все повече, като че животът бавно я напускаше и скоро от нея щеше да остане само една бездушна обвивка.

Трябваше да прекрати това! Нямахте да позволи този човек да я унищожи. Щеше да престане да мисли за него. След две седмици двамата с баща ѝ тръгнаха за Египет. Щеше да се отдаде на работата си. Това беше единственото, от което се нуждаеше — своята работа. След време Девлин Маккейн щеше да се превърне в блед спомен.

Стъпките спряха. Усещаше, че баща ѝ я наблюдава и се притеснява за нея. Това положение продължаваше месеци. Тя бавно постави отстрани четките си — нужно ѝ беше време, за да изтрие отчаянието от лицето си и да изобрази усмивка на устните си, преди да се обърне към него. Думите, които мислеше да му каже, бяха пометени от опустошителните емоции, връхлетели я, когато видя на пътеката пред себе си Девлин.

— Здравей, професоре.

Изглеждаше непоносимо красив, осветен от провиращите се между клоните на дърветата слънчеви лъчи, които проблясваха в разветите му от лекия ветреца черни коси. Беше по-висок, отколкото си го спомняше, а може би и по-слаб. Черното му сако от фин вълнен плат подчертаваше широките му рамене, бялата копринена риза приятно контрастираше със златистокафеникавата му кожа.

Тя положи усилия да се пребори с неконтролируемото си желание да се втурне в обятията му и да бъде отнесена отново от емоционалната вихрушка, която веднъж вече я беше съсипала.

— Какво правиш тук?

— Исках да те видя.

И той я погледна, като че я сравняваше с някакъв спомен. Погледът му пробяга от сплетените ѝ плитки, увити като венец около главата ѝ, до връхчетата на черните ѝ детински обувки, които се подаваха изпод синята ѝ рокля. В този поглед имаше толкова много чувство, толкова интимност, че тя усети кожата си да настръхва, като че беше погалил голите ѝ гърди, корем, бедра, със силните, си пръсти.

Защо не си беше облякла нещо друго днес? Защо трябваше да изглежда като някоя изсушена стара мома точно в деня, в който той беше решил да я посети? Дявол го взел! Отказваше да се интересува от мнението му за външния ѝ вид.

— Не нося детето ти, ако си дошъл да провериш за това.

Той изглеждаше изненадан, като че тази мисъл никога не беше минавала през ума му. А тя беше прекарала дълги дни в очакване, надявайки се някой ден да даде живот на неговото дете.

В крайна сметка беше разбрала, че не ѝ беше оставил нищо. Освен спомените, които я измъчваха. Спомените, които я караха всяка нощ да търси до себе си топлината на тялото му, но да открива само смразяващата действителност.

— Сега, след като ме видя, можеш да си вървиш.

Той впи поглед в нейния, сребристосините му очи бяха изпълнени с онази топлина, която тя си мислеше, че няма да види никога вече.

— Липсваше ми, Кейт.

Младата жена се обърна с гръб към него. Сълзите започваха да парят в очите ѝ. „Не ми причинявай това, искаше ѝ се да извика, не ме карай да страдам още повече.“

— Според това, което чувам, не ти липсва компания.

— Ревнуваш ли? — попита Девлин.

Долавяше по гласа му, че се усмихва.

— Вече не.

Кейт погледна към каменната хранилка за птиците на сред розовите храсти. Слънцето се отразяваше в синкавата ѝ повърхност.

Хранилката беше празна. Някой беше забравил птичките.

— Погребах всички онези ужасни примитивни емоции, които така майсторски успяваше да изтръгнеш от душата ми.

— Всички ли?

Тя го погледна право в очите.

— До една.

Девлин потъркваше леко кокалчетата на пръстите си в една разцъфнала бяла роза, наклонила глава към него. Той разглеждаше цвета с такова внимание, като че това беше някаква рядкост, а не най-обикновена английска роза.

— Не остана дълго в Авалон.

— Там нямаше нищо за мен.

Той погали цвета с върха на пръстите си, бавна нежна милувка, която внезапно ѝ припомни начина, по който същите тези пръсти се бяха докосвали до тялото ѝ. Защо беше дошъл? За да си отмъсти? Или от чувство за вина?

— Изглежда сте се адаптирал добре към новия си начин на живот, лорд Синклеър?

— Ти беше права.

Той вдигна поглед от розата.

— Трябваше да дам някакъв шанс на семейството си. Само по този начин можех да се почувствам отново цялостна личност.

А тя самата дали щеше да се почувства цялостна личност отново някога? Кейт погледна към покритата с бръшлян стена в другия край на розовата градина, по-точно — една част от стената, която я обграждаше. Черните тухли прилепваха плътно една към друга и я отделяха от останалия свят.

— Жалко, да се окажеш по-малкия син, който получава само графската титла, докато Остин е маркиз и по-късно ще наследи и най-апетитната титла на баща ти и ще стане херцог.

— Титлите не струват пукнат грош за мен.

— Нима? — отвърна тя и умишлено вложи голяма доза скептицизъм в тази единствена думичка.

Девлин помълча за момент. Кейт усещаше, че я гледа и че иска тя също да вдигне очи към него. Тя обаче отказа да стори това.

— Мислиш ли понякога за мен, Кейт?

— Не. Никога.

Изрече лъжата с най-голямата убедителност, на която беше способна.

— А сега, ако обичаш, си тръгвай. Остави ме на мира.

— Аз мисля за теб.

С угълчето на окоето си видя, че той тръгна към нея.

— По-точно — непрекъснато мисля за теб.

— Да, разбирам, очевидно живееш като монах от деня, в който ми каза да се махна завинаги от живота ти.

— Съжалявам за тези думи, Кейт.

Тя сложи ръце на кръста си. Той се беше доближил толкова, че топлината на тялото му я галеше подобно на пролетното слънце, милващо пъпката, от която трябваше да се покаже роза.

— Съжалявам не само за думите.

— Наистина ли?

— Много повече, отколкото можеш да си представиш.

Беше прекалено близо, жарта му всеки момент щеше да подпали пепелта от емоциите, насъбрала се в нея, за да могат любовта и надеждата да полетят нагоре от лумналите пламъци, като птица феникс. Нямахше да позволи това да се случи.

— Рисунката ти не прилича ни най-малко на тази градина.

Пръстите му се допряха до една къдрица, паднала на рамото ѝ от високо вдигнатите ѝ коси и изгориха кожата ѝ през ленения плат на роклята. Топлината потече по вените ѝ, пробуждайки всеки нерв, уви се около гърдите ѝ.

— Но затова пък ми прилича на едно друго място, което си спомням много добре. Дивият рай, където за първи път те държах в обятията си и вкусих сладостта на тялото ти.

— Ти никога не си ме държал, лорд Синклеър, никога не си ме докосвал.

Тя изви рамо, за да избегне докосването му със съзнанието, че е закъсняла. Дълбоко в нея беше започнала да пулсира болката, причинена от желанието, което само той можеше да удовлетвори. Как само го мразеше заради властта, която продължаваше да упражнява над нея.

— Девлин Маккейн, мъжът, с когото се любих, мъжът, когото обичах, умря в джунглата.

— Не, не е. Той скита дълго, но в крайна сметка намери пътя към дома си.

Той се наведе и притисна устни към чувствителната вдлъбнатинка зад ухото ѝ. По раменете ѝ пролазиха тръпки.

— Ти си моят дом, Кейт.

— Нещо не е ли наред, лорд Синклеър?

Тя се обърна с лице към него, блъсна с бедрото си триножника, който падна с трясък. Платното и боите се разсипаха върху тревата.

— Да не би да не можеш да намериш жена, която да стопли леглото ти? Затова ли така ненадейно реши да ме посетиш?

— Не мога да намеря жена, която да стопли сърцето ми — Девлин постави топлите си длани върху раменете ѝ. — Върни се при мен, Кейт. Без теб съм загубен.

Силна болка присви сърцето ѝ при тези думи. Господ да ѝ е на помощ, искаше да му повярва, искаше да поднесе сърцето си в краката му.

Той се приближи още, силните му пръсти я стиснаха леко. Трябваше да избяга от него. Щеше да го направи! Той наведе глава, устните му се разтвориха, топлият му дъх погали бузата ѝ, сладък и желан като полъха на вятъра след топъл летен дъжд. Беше изминала цяла вечност откакто за последен път беше се опивала от вкуса на устните му. Цяла вечност, откакто не се беше сгушвала в топлото убежище на прегръдката му. Цяла вечност, откакто не беше усещала огън да тече по вените ѝ.

Искаше ѝ се...

Не можеше! Не трябваше! Не беше съгласна целият ѝ живот отново да бъде преобърнат. Нито от този мъж, нито от който и да е друг. Извърна глава, за да избегне целувката, за която копнееше с всяка клетка на тялото си.

— Мислиш си, че е достатъчно да дойдеш и аз ще се хвърля в обятията ти, така ли? — тя отстъпи крачка назад. — Махни се оттук! Не искам да те виждам никога вече!

Той я изгледа продължително. В очите му видя същата мъка, която виждаше всеки ден в отразена в огледалото си.

— Разбирам гнева ти — Девлин се усмихна и тя усети, че решителността ѝ започва да се изпарява. — Явно ще трябва да намеря

начин да ти докаже, колко много те обичам. Наистина те обичам, Кейт. Повече от собствения си живот.

Беше го чувала да произнася същите думи и преди и вече знаеше колко малко значеха те за него.

— Не желая да слушам лъжите ти. Единственото, което искам, е да ме оставиш на мира.

— Не ти предлагам никакви лъжи, а сърцето си.

Той си тръгна и Кейт извърна отново глава. Не искаше да гледа как се отдалечава. Нямахше да позволи на устните си да произнесат думите, които щяха да го накарат да се върне. Щеше да се пребори със слабостта си.

Тя погледна към лежащата върху тревата картина. Все още влажните маслени бои проблясваха на светлината на последните слънчеви лъчи. Кристален водопад се хвърляше от черните скали и се сливаше с водите на един поток, орхидеи висяха от дърветата, наобиколили една малка полянка в джунглата. Всичко това беше замазано с боя. Унищожено.

Тя беше готова да пожертва всичките си мечти заради този мъж. Беше готова да стори с живота си това, което той пожелае. А той я беше отблъснал. Беше я помислил за проститутка, за жена, готова да се продаде за пари и титли. Не ѝ беше повярвал. Това именно не можеше да му прости — липсата на доверие.

Когато чу отново звук от стъпки по каменната настилка, тя си пое дълбоко въздух. Нямахше желание да вижда никого.

— Кати, добре ли си? — попита Фредерик.

Тя се опита да разтегне устните си в усмивка. Невъзможно. Беше ѝ невъзможно да лъже.

— Защо трябваше да нахлува отново в живота ми? Точно когато започвах да свиквам да живея без него.

Усети, че баща ѝ се приближава. Обхвана раменете ѝ и я обърна към себе си, притисна главата ѝ към гърдите си. В съзнанието ѝ нахлуха спомени. Колко пъти я беше държал така на коляното си и беше пресушавал сълзите ѝ.

Само че този път раната беше много по-дълбока от едно ожулено коляно. Кейт полагаше неимоверни усилия, за да сдържи сълзите си. Знаеше, че те няма да отмият болката ѝ.

— Откога започна малкото ми момиченце да лъже себе си? — попита Фредерик, като галеше ръката ѝ. — Знаеш много добре, че никога няма да можеш да се пребориш с чувствата си към този човек. Той е част от теб.

— Не, не е.

Кейт се опита да си поеме дълбоко въздух, но дробовете ѝ като че се бяха смалили.

— Той те обича, Кати.

Целуна я по челото.

— И ти го обичаш.

Тя поклати глава.

— Опитай се да разбереш това, което е ставало с него тогава на онзи планински връх. Опитай се да разбереш пълното му объркване, когато се отвърна от теб. Опитай се да го приемеш сега. Това е единствения начин, и за двама ви, да бъдете щастливи.

— Той не ми е нужен. Имам работата си — прошепна младата жена, гласът ѝ като че се беше разтворил в емоциите, задавили гърлото ѝ.

Тя преглътна с усилие, борейки се с желанието си да бъде с Девлин.

— Мога да живея и без него.

— Знам, че можеш — отвърна баща ѝ, като я погали по гърба. — Въпросът е дали искаш да живееш без него.

— И така, наистина, не е ли трогателна тази сцена?

На Кейт ѝ се стори, че гласът долита от някакъв кошмарен сън. Сърцето ѝ заби лудо в гърдите ѝ от страх, дъхът ѝ секна и кръвта запрепуска лудо по вените ѝ. Двамата с баща ѝ обърнаха, като един човек, глави към призрака, застанал до обвитата с бръшлян стена, която ги отделяше от съседите.

— Вие! — прошепна Кейт.

Ван Хорн се усмихна и тръгна към тях, последните златни лъчи на слънцето галеха сребристорусите му коси.

— Гледаш ме така, като че виждаш призрак.

Младата жена отстъпи назад, тъй като той продължи да се приближава към тях и сграбчи ръката на баща си. След това обаче замръзна на място, тъй като Ван Хорн насочи пистолет към сърцето ѝ.

— Уверявам те, че съм напълно истински, мис Уитмор.

Ван Хорн се усмихна, или по-скоро разтегли устните си, но очите му все така блестяха като бучки лед на слънцето.

— Така истински, както този пистолет и куршумите, които ще изстрелям по теб и баща ти, ако не изпълните съвсем точно това, което ще ви кажа.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Все трябва да има някакъв начин да я накарам да промени решението си.

Девлин се обърна, щом достигна остъклените книжни шкафове в единия край на библиотеката. Без да се спира, закрачи към прозорците на отсрещната страна на стаята. Приличаше на затворен в клетка ягуар.

— Проклет да съм, ако позволя да ме прогони от живота си.

Остин стоеше прав, подпрял рамо в мраморната камина. Беше вперил поглед в глътката бренди в чашата си. Разклати я леко и кристалът проблесна на светлината на лампите.

— Все пак нищо не ти пречи да я ухажваш.

Девлин се спря рязко точно пред брат си, който не можеше да скрие усмивката си. Девлин се намръщи.

— Да я ухажвам?

— Нали знаеш — цветя, подаръци, да се въртиш около дома й.

Остин погледна към Девлин, очите му проблясваха закачливо.

— Разбира се, не бих ти препоръчал да наемаш струнен квартет, който да свири под прозорците й.

— Искаш да кажеш, че трябва да се правя на глупак.

— Бих казал, че ти вече се направи на глупак, мое малко братче.

Между раждането на двамата имаше само двадесет минути, двадесет минути, които бяха обрекли завинаги Девлин да бъде по-малкият брат.

— Радвам се, че всичко това ти доставя толкова голямо удоволствие.

— Имам ти пълно доверие.

Остин отпи от брендито си.

— Разбира се, имам пълно доверие и в Кейт, която несъмнено ще те накара добре да се изпотиш, докато се съгласи да ти стане жена.

Девлин пъкна ръце в джобовете си и се загледа през прозореца. Лунната светлина заливаше като течено сребро храстите и цветята в

градината, мрачните силуети на дърветата се издигаха към небето.

В съзнанието си виждаше друга градина, недокосвана от човешка ръка. Виждаше и една млада жена, заспала върху легло от орхидеи, чиито деликатни листчета целуваха гладката ѝ кожа. С този спомен дойде и вдъхновението.

— Знаеш ли откъде мога да купя орхидеи? Достатъчно, за да напълня една стая.

— Мисля, че бихме могли...

Остин спря наред изречението си, тъй като вратата на библиотеката се отвори с трясък и в стаята нахлу Фредерик Уитмор.

— Тя е в ръцете му! — извика той размахвайки някаква бележка в ръцете си, като тичаше към двамата братя. — Дъщеря ми е в ръцете на Ван Хорн.

Ужасът, който прониза Девлин, премина през всеки нерв в тялото му.

— Какво се случи?

— Той се появи изведнаж, просто изникна изневиделица.

Фредерик подаде бележката на Девлин.

— Искате да се срещне с теб.

Младият мъж грабна белия лист хартия от ръката му и набързо прочете няколкото реда върху него.

— Какво има? — попита Остин, като докосна ръката му.

— Искате да се срещнем тази нощ, за да размени Кейт срещу огърлицата.

Девлин подаде бележката на брат си.

— Избрал е да се видите в театъра.

Остин вдигна поглед от листа хартия.

— Доста публична среща.

— Как по дяволите, да се добера до тази огърлица? — попита Девлин.

— Ще се свържа с един от нашите хора, специалист по проникване в охраняеми места. Трябва да вземем огърлицата веднага, за да можем да се срещнем с него тази нощ.

Остин впери поглед в бележката, като че се опитваше да разчете още нещо, невключено в няколкото реда върху нея.

— Не можем да оставим Ван Хорн да се измъкне и този път. Трябва да си вземем медальона.

Кръвта биеше лудо в слепоочията на Девлин, когато изгледа брат си.

— Трябва да измъкнем Кейт от ръцете на този маниак.

Остин отвърна на погледа му.

— Съмнявам се, че действително има намерение да остави двама ви с Кейт да си тръгнете, независимо дали ще получи тази огърлица или няма да я получи.

Хората влизаха на тълпи в залата на театъра, осветявана от меката светлина на кристалните полилеи. Мъже в елегантни черни вечерни облекла придружаваха жени, облечени във всички цветове на дъгата. Светлината се пречупваше във всевъзможни скъпоценни камъни: диаманти, изумруди, рубини, бисери, които проблясваха ослепително. Ложата обаче, в която седяха Кейт и Лейтън ван Хорн, беше потънала в мрак, подсилван от тежките тъмносини кадифени завеси. Струваше ѝ се, че съществува извън този свят, изпълнен със смях и цветове, уловена в Лейтъновия ад.

— Цена високо добрата комедия — каза ван Хорн. — Разбрах, че тази е вървяла с голям успех в Ню Йорк.

Кейт погледна към седящия до нея мъж. Ван Хорн се беше разположил удобно в стола си и ѝ се усмихваше. Изглеждаше така, като че наистина беше дошъл единствено заради пиесата.

— Страхувам се, че сакото на баща ти е малко късо в ръкавите. Но трябва да призная, че ти изглеждаш много добре.

Той плъзна пръсти от бялата копринена роза на рамото ѝ надолу към изумруденозеленото деколте на вечерната ѝ рокля.

— На друго място, по друго време, мисля, че ние двамата бихме могли...

— Този път няма да можеш да се измъкнеш.

Тя се отдръпна от него и се притисна в кадифената възглавничка на стола си.

Ван Хорн се изсмя дълбоко, гърлено.

— Ще видим.

В света извън потъналата в мрак лежа, удари камбаната, която подканяше гостите да заемат местата си в залата. Кейт се взираше в

тълпата с надеждата да зърне Девлин, като в същото време мислеше трескаво как може да избяга.

Светлините започнаха да угасват.

„Стой по-надалеч, Девлин. Моля те, стой по-надалеч.“

Знаеше, че Ван Хорн ще го убие. Усещаше, че това беше част от плана му.

— Обърни се, скъпа ми мис Уитмор — каза ван Хорн. — Вече си имаме компания.

Кейт обърна глава и видя Девлин, застанал пред завесата на вратата, бялата му риза светеше в мрака.

— Добре ли си, Кейт?

— Аз...

Младата жена спря, тъй като Ван Хорн допря хладното дуло на пистолета си в ръката ѝ.

— Дамата е напълно невредима.

Лейтън потъркваше оръжието по голата ѝ кожа, точно над бялата ѝ ръкавица, която достигаше до лакътя ѝ.

Девлин стоеше неподвижно, по лицето му не можеше да се прочете нищо. Кейт обаче усещаше гнева, който го разкъсваше. Спомените я връхлетяха като торнадо и я отнесоха назад във времето, към един осветен от луната планински връх.

Тя сви в юмруци ръцете си, отпуснати в скута ѝ, преживявайки отново борбата. Чу отново изстрела от пистолета, видя как Девлин пада окървавен върху камъните.

— Девлин — прошепна тя. — Моля те, недей.

„Не предприемай нищо, което може да накара този мъж да те нарани.“

Девлин смръщи вежди и я погледна.

— По-добре я послушайте, мистър Маккейн.

Ван Хорн насочи пистолета си към гърдите му.

— Ако ми съдействате, всички ще излезем оттук.

— Пусни я, Ван Хорн.

— Донесе ли огърлицата?

Девлин бръкна в джоба на самото си и извади златното бижу. То блесна на слабата светлина, така както вероятно беше блестяло на врата на Клеопатра преди две хиляди години.

Ван Хорн гледаше колието сякаш виждаше най-последно завърнал се при него любим човек.

— Остави я на стола и излез от ложата.

Девлин поклати глава.

— Няма да ходя никъде без Кейт.

Ван Хорн облиза устните си.

— Ще я пусна щом се измъкна оттук.

Девлин се приближи до парапета.

— Ако ти трябва заложник, вземи мен.

Ван Хорн размаха оръжието пред лицето му.

— Страхувам се, че с теб ще ми бъде малко по-трудно да се справя.

От партера се разнесе смях, който контрастираше с непрекъснато нарастващото напрежение на Кейт. Девлин провеси ръка над парапета и златната огърлица увисна в края на пръстите му.

— Питам се какво ли би станало, ако я пусна?

Той разклати колието във въздуха. То се разтвори като птица, разперила криле и привлече като магнит светлината, идваща от сцената.

— Не!

Ван Хорн скочи от стола си.

Огърлицата се върна обратно в дланта на Девлин.

— Ще се споразумеем ли?

Ван Хорн хвърли поглед през парапета. Кейт беше готова да се закълне, че пресмяташе как би могъл да си върне колието, ако Девлин го хвърлеше от ложата.

— Ще стрелям, Маккейн.

— И ще загубиш огърлицата, ван Хорн — Девлин отново провеси златното бижу на показалеца си. — Съмнявам се, че ще успееш да я откриеш в суматохата, която ще настъпи след изстрела. Би ли рискувал?

Ван Хорн сграбчи Кейт и я дръпна от стола ѝ, като заби пръсти в ръката ѝ. Тя стисна зъби, за да не изохка от внезапната болка, която я прониза.

— Ще я убия — каза с дрезгав шепот ван Хорн и сръга с пистолета си Кейт в ребрата.

Този път тя не успя да сдържи стенанието си.

Девлин присви очи.

— Само ѝ направи нещо и аз ще хвърля това бижу толкова далеч, колкото мога.

Ван Хорн облиза устните си. Хвана ръката на Кейт, приковал поглед в поклащащата се на пръста на Девлин златна огърлица.

— Пусни я, ван Хорн.

„Бягай, спасявай се!“ Искаше ѝ се да изкрещи тези думи. Сега вече виждаше Девлин такъв, какъвто беше в действителност, какъвто го беше виждала и тогава, през онази нощ на скалите. Знаеше, че щеше да рискува живота си, за да я спаси. Но тя нямаше да позволи това да се случи.

— Дявол те взел, Маккейн — прошепна Ван Хорн и насочи пистолета си право към гърдите на младия мъж.

Щеше да го застреля от гняв. Кейт заби рамо в ребрата на ван Хорн, който ни най-малко не очакваше това. Той изохка, а в това време младата жена удари с всичка сила с юмрука си по китката му и пистолетът изхвърча от ръката му. След това се извъртя рязко и се откопчи от другата му ръка, с която я държеше.

— Сега! — извика Девлин и сграбчи Кейт в обятията си.

Той се обърна и се хвърли заедно с нея на земята, като я прикри с тялото си.

През рамото на Девлин тя успя да види Остин, който се втурна в ложата, последван от двама мъже. И тримата държаха пистолети. И тримата ги бяха насочили право срещу високия русокос мъж, застанал до парапета.

— Свършено е с теб, Ван Хорн — каза Остин, като се приближаваше към него. — Идваш с нас.

Ван Хорн се усмихна.

— Няма да стреляте по един невъоръжен човек, нали?

Преди Остин да успее да отговори, Лейтън се обърна към залата и започна да крещи, надвиквайки гласовете на актьорите върху сцената, като повтаряше отново и отново една и съща дума:

— Пожар!

Театърът се изпълни с глъчка. С едно движение Ван Хорн скочи върху парапета, изправи се за миг на ръба и погледна Девлин.

— Някой друг път, Маккейн!

Остин се втурна напред, събори един стол, но когато стигна до Ван Хорн, вече беше късно. Той вече беше скочил и се беше приземил на пода.

— Изходите! — извика Остин към двамата мъже. — Тичайте!

Остин праметна дългите си крака през парапета. Кейт затаи дъх, разбрала намерението му да скочи. Двамата мъже изскочиха от ложата, оставяйки тежките кадифени завеси да се полюляват зад тях. Девлин се изправи и вдигна Кейт от земята.

Долу хората тичаха към изходите, блъскаха се, пицяха, мачкаха се едни други в паниката си. Кейт забеляза Остин, който с усилие си пробиваше път сред тълпата към сцената. Ван Хорн се мярна за миг пред очите ѝ, след което изчезна зад тъмносините завеси на сцената.

Кейт се вкопчи в парапета.

— Измъква се навън.

— Театърът е заобиколен от една малка армия — отвърна Девлин, в гласа му се долавяше сигурност. — Няма да го оставят да се изплъзне.

Младата жена се обърна към него и го погледна в светлите сребристосини очи. Той се усмихна и на нея ѝ се стори, че целият свят се преобрази. Глъчката и суетнята наоколо преминаха на заден план и се превърнаха в далечно бръмчене, като че внезапно се беше озовала в спокойната точка на някакъв ураган, в някакво сигурно убежище, където нищо не можеше да ѝ навреди.

Девлин докосна бузата ѝ и топлината на пръстите му премина през цялото ѝ тяло.

— Точно се опитвах да открия по какъв начин можех да те убедя да се върнеш при мен, професоре.

Кейт мислеше за всичко, което се беше случило. Беше рискувал неведнаж живота си, за да я спаси. Даряваше я с любовта си тогава, когато тя не му предлагаше нищо в замяна. Беше я научил, че в живота има нещо много повече от едно самотно съществуване. И освен това тя го обичаше. И щеше да го обича винаги.

Палецът му се плъзна по ъгълчето на устните ѝ.

— Кажи ми, какво трябва да сторя?

— Прегърни ме, Девлин.

Тя прокара длани нагоре по ръцете му. Топлината на тялото му, която преминаваше през тънкия вълнен плат сгря дланите ѝ.

— Прегърни ме и никога повече не ме пускай.

— Кейт — прошепна той и я обгърна със силните си ръце.

Тя го прегърна през врата и се отдаде напълно в негова власт. Той я вдигна от земята. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя сгуши лице в топлата извивка на врата му, вдишвайки дълбоко аромата, който се излъчваше от него: мирис на мъж и на сандалово дърво.

В съзнанието ѝ изплува образът на някакъв езически бог, застанал гол, облян от слънчевата светлина. Тази картина, символ на мъжката сила и красота, се беше запечатала завинаги в съзнанието ѝ. Когато Девлин я пусна отново на земята, краката ѝ трепереха.

— Моя хубава Кейт. Не знам как да ти се извиня за това, което ти причиних.

— Това вече е без значение — прошепна тя.

Палците му погалиха бузите ѝ и уловиха сълзите, които потекоха неудържимо. Той я целуна. Лекото докосване на устните му до нейните засили още повече копнежа ѝ по това, което той единствен можеше да ѝ даде.

— Омъжи се за мен — прошепна той. — Утре.

— Не.

Тя се усмихна при вида на смръщените му вежди и объркването в сребристосините му очи.

— Кейт, мислех, че ти...

Тя притисна устните му с върховете на пръстите си.

— Ако не възразяваш, бих искала да се оженим в древния Авалон. Искам твоите родители и моят баща, Остин и сестра ти, както и Барнаби да присъстват, за да видят как мечтите ни се превръщат в действителност.

Той се усмихна, устните му се раздвижиха под пръстите ѝ. Хвана китката ѝ, отдели ръката ѝ от устните си, постави разтворената ѝ длан върху сърцето си и я притисна.

— Можем да тръгнем още утре сутринта.

Кейт поглъщаше с дланта си всеки удар на сърцето му.

— Предполагам, че се надяваш да ти кажа, че те обичам.

— Би било хубаво.

Тя издърпа единия край на нагръдника му, разхлаби черната коприна. Беше с прекалено много дрехи и копчета, беше прекалено цивилизован в сравнение с оня Девлин, когото обожаваше.

— Ще ми повярвате ли този път, мистър Маккейн?

Той се наведе и целуна връхчето на носа ѝ.

— Испитай ме.

— Обичам те, Девлин.

Той затвори очи и въздъхна дълбоко. Емоциите побрани в тази единствена въздишка, я разтърсиха. Целият си живот беше прекарал в самота и в търсене на дом, на място, към което да принадлежи. Беше преживял и мъки, и унижения. Но въпреки всичко беше оцелял и беше станал още по-силен и горд. Но под всичко това, под цялата тази обвивка, той беше толкова уязвим, колкото и тя.

— Вярваш ли ми този път?

Тя измъкна копчетата за яка и ги пусна върху тъмносиния килим.

— Не знам — Девлин сведе поглед към лицето ѝ, сребристосините му очи бяха изпълнени с любов. — Може би ще трябва да го повториш няколко пъти, преди наистина да започна да вярвам, че ме обичаш.

— Тогава вероятно ще трябва да ти го казвам всяка сутрин и всяка нощ.

Тя завря носа си в подканящите я черни къдрички и златистокафява кожа на гърдите му, които се подаваха от разкопчаната му риза. — Обичам те, Девлин.

Той пхна пръсти в косите на слепоочията ѝ.

— Обичам докосването ти, обичам топлината ти. Обичам звука на гласа ти, обичам милувките на ръцете ти. Обичам твоята сила, твоята смелост. Обичам и малкото момченце, което криеш в себе си.

Тя плъзна езика си по голите му гърди и се усмихна, усещайки свиването на мускулите му при лекия допир.

— Искам да бъда с теб, Девлин. Сега. Винаги. Завинаги.

Младият мъж я прегърна със силните си ръце и я притисна към сърцето си.

— Завинаги.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Авалон отново беше станал недосегаем за външния свят. Огромен камък затваряше входа към тясната пещера, в подножието на планината, която водеше към древния град и го защитаваше от нежеланите посетители. Утринното слънце заливаше клисурата и изумруденозелената пищна растителност и надничаше през входа на някаква направена от бананови листа колиба.

Кейт се размърда, когато един слънчев лъч погали лицето ѝ. Ноздрите ѝ се изпълниха с нежно ухание, което я разсъни.

Орхидеи. Червени, бели и яркорозови, цветовете се бяха пръснали по синия копринен чаршаф, върху който лежеше и по памучната синя завивка около голите ѝ бедра.

— Значи е разбрал — прошепна тя и притисна едно от белите цветчета до бузата си.

Вчера, веднага след сватбената им церемония, Девлин беше вдигнал черните си вежди, когато Кейт му каза къде иска да прекарат медения си месец, но въпреки това се беше съгласил. А сега вече знаеше, че беше разбрал нуждата ѝ да бъде тук, толкова близо до входа към това, което до неотдавна беше мистерия за тях и което толкова приличаше на мястото, където за първи път, притисната в обятията му, се беше озовала в рая.

Жителите на Авалон не идваха на това място. Бяха съвсем сами в този малък рай. Колибата от бананови листа, направена от Девлин, беше единственото им убежище. Надутият с въздух матрак и спалното бельо, което бяха взели по настояване на Браяна, бяха единственото им удобство.

Тя опипа възглавницата му, но мястото беше празно, коприненият чаршаф беше студен. Къде ли беше съпругът ѝ?

Тук бяха в безопасност, успокояваше се тя. Ван Хорн не можеше да им навреди. Демонът беше успял да се измъкне от преследвачите си в Лондон.

Остин беше напуснал Авалон няколко часа след сватбата и се беше отправил към Ню Йорк с надеждата, че сестрата на Ван Хорн ще го отведе при него. Кейт се молеше Остин да се върне невредим. Знаеше, че Девлин не беше тръгнал с брат си единствено заради нея.

Тя се показа от полумрака в колибата, на ярката утринна светлина. Слънцето галеше голата ѝ кожа, дразнеше връхчетата на гърдите ѝ.

Уханието на орхидеи и острият мирис на мъх и папрат изпълни ноздрите ѝ. Над тихите шептящи звуци на разпененото водопадче, под което се образуваше малко езеро, се извисяваха песните на птиците, които като че възвестяваха за радостта и удоволствието си от красотата на това утро. Девлин стоеше в центъра на този рай, под водите на водопада.

Златистата светлина се отразяваше в езерото, плъзгаше се по раменете и гърба му, като че водата и слънчевите лъчи се надпреварваха в желанието си да изкъпят този принц от древен род. Не можеше да откъсне погледа си от него. При мисълта, че двамата вече бяха свързани завинаги, тя усети как и тялото, и душата ѝ пламнаха така, както не бяха пламтели никога досега. Но въпреки радостта ѝ, въпреки дълбокото ѝ удовлетворение, тя не се чувстваше напълно спокойна, измъчваше я несигурността пред бъдещето, от живота, който никога не си беше представяла, че ще трябва да води.

Опита се да прогони опасенията си. Нямахше да се занимава с тях сега, помисли си тя и сложи зад ухото си една бяла орхидея. Нямахше да мисли за нищо друго, освен за този миг.

Девлин наблюдаваше приближаващата се Кейт. Тя идваше при него, неговата богиня на лятото, гъстите ѝ коси се сипеха по голите ѝ рамене, обвиваха бедрата ѝ, улавяха слънчевата светлина, блестяха като злато. Розовите зърна на гърдите ѝ надничаха изпод златистия воал, извивката на корема ѝ го мамеше. Въпреки прохладата, която се изливаше върху му от водопада, той усети, че кръвта му започва да кипи.

Девлин се запъти към брега на езерото, за да я посрещне. Водата се плъзгаше между бедрата му, шумолеше като коприна.

— Добро утро, професоре.

— Добро утро, мистър Маккейн.

Тя отметна косите си назад, върху раменете.

Младият мъж проследи с поглед играта на слънцето по белите ѝ гърди, плъзгането на златните му пръсти по щедрата извивка на бедрата ѝ. Дълбоко в корема му желанието се превърна в здрав юмрук, който започна да бие плътта му със същия ритъм, с който пулсираше сърцето му.

— Мислиш ли, че бих могла да дойда при теб?

— О, струва ми се напълно невъзможно.

Той стигна до нея и постави длани на тънкия ѝ кръст. Вдигна я и я понесе навътре в езерото, като я притискаше към себе си, дългите ѝ крака се допираха в неговите, водата около тях бълбукаше и милваше тялото ѝ.

Тя обгърна с ръце раменете му, налетите ѝ гърди го подлудяваха с допира си.

— Хората в Пара ми казаха, че сте бил най-подходящият човек, който да ме преведе през джунглата.

Водата от водопада падаше по раменете му, след което се стичаше по гърдите ѝ. Зърната им отвърнаха на хладната ласка и се превърнаха в изкусителни розови пъпки, които дразнеха кожата му. Тялото му ѝ отвърна моментално, кръвта в слабините му закипя.

— Питам се дали бихте се заели с тази работа.

— Ами, мис Уитмор, мисля, че при едно добро заплащане, бихте могла да ме убедите да ви стана водач.

Кейт размърда бедра. Гладката кожа на корема ѝ се отри във възбуждения му член. Девлин пое дълбоко въздух и ноздрите му се напълниха с нежния аромат на мократа орхидея в косите ѝ и с уханието на рози, носещо се от кожата ѝ.

— Една целувка?

Младата жена долепи устните си до неговите. Провря езика си в устата му, погали връхчето на неговия език със своя, после го извади, за да го мушне пак, и така отново, и отново. Когато след малко главите им се отделиха, дишането на Девлин беше учестено. Кейт разтегли в предизвикателна усмивка почервенелите си от целувката устни.

— Какво ще кажете?

— Беше добре. Но вие искате да рискувам живота си, мис Уитмор.

Той я понесе, като се движеше заднешком към широката скала, скрита под водата. Когато усети гладкия камък зад коляното си, той се

отпусна върху него. Водопадът се хвърляше от скалите край тях и ги пръскаше с малки блестящи капчици. Сложи я върху скута си, с лице към себе си, бедрата ѝ обгръщаха тялото му от двете страни.

— Това е от голямо значение за мен, мистър Маккейн. Готова съм да платя всякаква цена.

— Всякаква ли?

Той притисна устни към вдлъбнатинката над ключицата ѝ. Прокара език по мократа ѝ кожа, чиито вкус се смесваше с този на езерната вода.

Тя отметна назад глава, косите ѝ заплуваха в пенещата се вода, дългите кичури галеха гърдите му.

— Всякаква.

Девлин простена дълбоко в гърдите си, първичен звук, породен от силна, остра нужда. Искаше му се да я изяде цялата, да я обича с всичката си нежност, да я притежава докрай, да ѝ отдаде всеки сантиметър от собственото си тяло. Кръвта започваше да тече все по-бързо из вените му и да става все по-гореща от страстта, която растеше с всеки изминал ден, така както растеше и любовта му към нея.

— Любов моя.

Той обхвана с ръце кръста ѝ и я повдигна. В отговор тя се изви като гъвкава котка и му предложи гърдите си. Той прие с охота подаръка, обхвана между зъбите си едното розово зърно, като го хапеше лекичко, милваше го с език, всмукваше го дълбоко в устата си. Дишането ѝ се превърна в учестени стенания.

Кейт се вкопчи в раменете му. Водата се плискаше леко изпод ръцете ѝ и пръскаше пламналите му бузи. Дълбоко от гърдите ѝ се изтръгна стенание, когато той пусна възбуденото зърно, за да се заеме с другото. В същото време Девлин трябваше да се бори със звяра на желанието, забил стоманените си зъби в слабините му.

— Девлин.

Гласът ѝ се беше превърнал в страстен шепот. Тя плъзна дланта си във водата, напипа възбудения му член, тънките ѝ пръсти се обвиха около него и го поведоха в дома му.

Той обхвана с ръце закръгления ѝ задник и я придърпа по-близо до себе си, мокрите ѝ къдрици и топлата ѝ кожа предизвикателно се потъркаха в тялото му, което като че щеше да се пръсне от страст.

— Чувствена магьосница — прошепна той, като проникна дълбоко в нея.

— Неотразим варварин.

С връхчето на езика си галеше долната му устна, настъпваше, оттегляше се, мамеше го да я последва.

Девлин съедини страстно устните си с нейните, провря език в устата ѝ, притискаше я към гърдите си, отблъскваше я с бедрата си, обладаваше я с цялата си жар. Оставаше смаян всеки път, когато се съединяваше с тази жена, всеки път доверието му в нея ставаше по-голямо, мечтите му се превръщаха в действителност.

Тя го прегърна още по-силно, вкопчи се в него с ръцете си, с краката си, с мускулите, които се свиваха дълбоко в тялото ѝ. Плъзна длан по раменете му и завря пръстите си в косите му, като се притискаше с бясна нежност, като че се страхуваше, че някой или нещо можеше да ѝ го отнеме. Но Девлин я обичаше с всяка клетка на тялото си и ѝ показваше, че нищо на света не можеше да ги раздели.

Проникнал дълбоко в нея, той усещаше пулсирането на плътта ѝ, приближаването на оргазма ѝ, като в същото време чувстваше, че той самият също беше почти на края. Заедно разкъсаха възетата, които ги привързваха към този свят и политнаха, съединени в едно същество, към тайнственото място, което бяха открили и което — бяха сигурни в това — беше само тяхно.

Той я беше притиснал към гърдите си, ръцете му бяха кръстосани зад гърба ѝ и се наслаждаваше на всяко потрепване на тялото ѝ. Бедрата ѝ отново станаха меки и гъвкави, гърдите ѝ забавиха бързото си движение нагоре-надолу дишането ѝ се успокои и се превърна в лек полъх, стоплящ рамото му. През гъстата мъгла на удоволствието, замаяла сетивата му, Девлин усети устните на Кейт да се докосват до ухото му и езикът ѝ да гали кожата му.

— Е, какво ще кажете, мистър Маккейн? Ще ми станете ли водач?

Той се засмя, без да се отделя от бузата ѝ.

— До края на света.

Тя подпря глава на рамото му, по гърдите ѝ беше полепнал мокър кичур коса.

— Сега, като седя с теб тук, почти мога да повярвам, че сме единствените хора на земята.

— Ти си всичко, от което се нуждая.

Той взе орхидеята от косите ѝ и погали с нея бузата си.

— Моята страстна съпруга.

Ако не беше я притиснал толкова силно към себе си, ако част от него не беше приютена дълбоко в тялото ѝ, може би нямаше да усети лекото стягане на мускулите ѝ.

— Какво има, любов моя?

Тя поклати глава.

— Нищо.

— Имам доста странни разбирания за брака — той хвана с пръсти брадичката ѝ и повдигна главата ѝ, така че тя да го погледне. — Мисля, че съпрузите трябва да бъдат откровени един с друг.

Тя се поколеба, преди да отговори, думите ѝ като че излизаха с усилие.

— Обичам те толкова много, че се плаша.

— Знам, че веднъж ти причиних болка, Кейт, но, кълна се...

— Не става дума за това.

Тя обхвана бузата му в дланта си, пръстите ѝ галеха кожата под ухото му.

— Това... аз... не съм сигурна какво трябва да прави една съпруга.

Девлин се усмихна.

— Струва ми се, че изпълняваш много добре задълженията си.

Тя поклати глава.

— Това е само една малка част. Всичко ми изглежда лесно, когато съм с теб. Но останалото... Още не сме говорили за бъдещето.

— Да, вярно е. Добре тогава, с какво ще започнем?

Тя прехапа долната си устна.

— Какво обсъждат обикновено съпрузите и съпругите им?

Съпрузи. Какво знаеше той за съпрузите.

— Мисля, че ще трябва заедно да научим всичко това.

— С какво да започнем?

— Ами...

Той я погали по бузата с орхидеята, по чиито листенца проблясваха капчици вода.

— Искаш ли да имаш деца?

Тя сведе поглед към раменете му и се усмихна.

— Да, струва ми се, че бих искала много да имам деца от теб.

— Значи по този въпрос сме единомислени.

— Аз съм археолог, Девлин. Мислех, че ще пътувам до края на живота си. Но сега... искам да бъда добра съпруга. Наистина го искам. Искан да те направя щастлив. Но се страхувам. Страхувам се, че няма да се справя. Нямам представа как се създава и поддържа дом.

— През целия си живот съм дирил нещо. Ако искаш, можеш да го наречеш дом.

Той плъзна орхидеята по голото ѝ рамо.

— Но не става дума за мястото, а за усещането, че принадлежиш някому, че си свързан с нещо. Да обичаш някого, който също те обича. Всичко това намерих в твое лице, Кейт.

— Когато започнеш да ми говориш по този начин, напълно ме изкарваш от равновесие.

Тя се усмихна срамежливо и лятната синева в очите ѝ просветна.

— А моята работа? Бях планирала да отида в Египет. Разбира се, това беше преди с татко да имаме възможността да изучаваме Авалон. Въпреки това бихме могли да отидем и там. Но ако не искаш...

— С най-голямо удоволствие бих те любил и под египетско небе. Девлин целуна връхчето на носа ѝ.

— Помисли за тази възможност, професоре.

— Ще се опитам да ти дам всичко, за което си мечтал.

Кейт прокара палеца си по извивката на долната му устна.

— Само че се страхувам, че може да се проваля и да не бъде нито едното, нито другото.

— Аз съм влюбен в жената, за която се ожених.

Обхвана лицето ѝ в дланите си, като притисна листчетата на орхидеята в кожата ѝ. Обгърна ги нежното ѝ ухание.

— Не мисля да се опитвам да я променям. Разбираш ли, тя е всичко, за което съм мечтал.

Издание:

Дебра Диър. Мечтание

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 1995

Редактор: Георги Стойчев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.